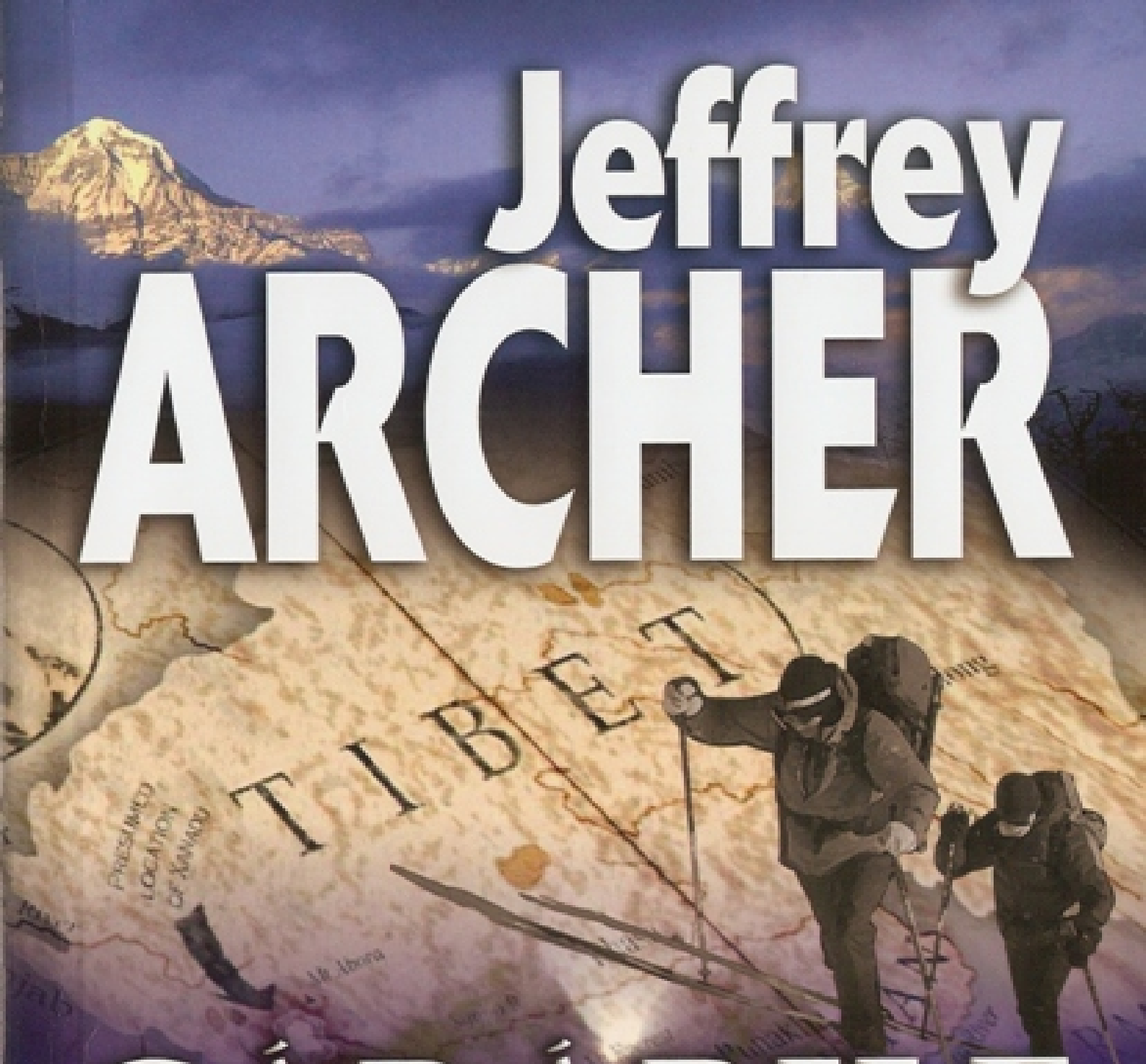
Jeffrey

ARCHER



CĂRĂRILE GLORIEI

EDITURA VIVALDI

JEFFREY ARCHER

CĂRĂRILE GLORIEI

Titlul original: PATHS OF GLORY, 2009
În româneşte de: TANIA MOCHI

Cuprins

PROLOG
- 1999

CARTEA UNU UN COPIL NEOBIȘNUIT
- 1892_1
- 1896_2
- 3
- 1905_4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 1906_10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 1909_15
- 16

CARTEA DOI CEALALTĂ FEMEIE
- 1914_17
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25

CARTEA TREI ȚARA NIMĂNUI
- 1916_26
- 27

CARTEA PATRU ALEGEREA ECHIPEI
- 1921_28
- 29
- 30
- 31
- 32
- 33

34
35
CARTEA CINCI PĂRĂSIND HARTA
1922 36
37
38
39
40
41
42
43
44
CARTEA ŞASE ÎNAPOI PE PĂMÂNT
45
46
1923 47
48
49
CARTEA ŞAPTE PRIVILEGIUL UNEI FEMEI
50
1924 51
52
53
CARTEA OPT ZIUA ÎNĂLŢĂRII
54
55
56
57
58
59
60
61
62
EPILOG
DUPĂ 1924

În memoria lui

CHRIS BRASHER

Care m-a încurajat să scriu această carte

Mulţumiri speciale alpinistei şi istoricului

Audrey Salkeld
Pentru sprijinul ei inestimabil, pentru sfaturi şi expertiză.

Le mulţumesc, de asemenea, şi lui

Simon Bainbridge, John Bryant, Rosie de Courcy, Anthony Geffen, Bear Grylls, George Mallory II, Alison Prince şi Mari Roberts

Inspirat de o întâmplare adevărată

Elegie scrisă într-un cimitir de ţară

Ultimul cânt al heralzilor, imboldul puterii
Acea frumuseţe, şi tot ce-a dat ea pe pământ
Aşteaptă împreună inevitabila oră, căci
Cărările gloriei duc doar înspre mormânt

THOMAS GRAY (1716 – 1771)

PROLOG

1999

Sâmbătă, 1 mai, 1999

— Ultima oară când m-am *bolovănit* pe ţinte, am căzut, a spus Conrad.

Jochen ar fi vrut să aplaude, dar ştia că, dacă ar fi răspuns acestui mesaj codat, ar fi alertat un grup rival care era acordat pe frecvenţa lor – sau, şi mai rău, i-ar fi permis unui ziarist băgăcios să-şi dea seama că descoperiseră un cadavru. Aşa că a lăsat radioul deschis, sperând să apară vreun indiciu care ar fi dezvăluit pe care dintre cele două victime o găsise echipa de căutare, dar nu a mai auzit nimic. Doar nişte păcănituri confirmau că mai era cineva pe fir, care însă nu spunea nimic.

Jochen, care urma cu stricteţe instrucţiunile, a oprit radioul după şaizeci de secunde de tăcere. Şi-ar fi dorit doar să fi fost ales ca membru al primei echipe de alpinişti care era acolo, căutând cele două cadavre, dar trăsese paiul scurt. Cineva trebuia să stea în tabăra de bază şi să aibă grijă de radio. S-a uitat din cort la zăpada căzută şi a încercat să-şi imagineze ce se întâmpla acolo sus, pe munte.

*

Conrad Anker se uita la trupul îngheţat, cu pielea albă şi rece ca marmura. Hainele, sau ceea ce mai rămăsese din ele, arătau de parcă ar fi aparţinut cândva unui vagabond, nu unui bărbat educat fie la Oxford, fie la Cambridge. O frânghie groasă de cânepă era legată în jurul taliei mortului, capetele sale zdrenţuite arătând locul unde se rupsese în timpul căderii. Braţele îi erau întinse deasupra capului, piciorul stâng peste cel drept. Tibia şi peroneul piciorului drept erau rupte, aşa că piciorul arăta de parcă ar fi fost detaşat cumva de restul corpului.

Niciun membru al echipei nu vorbea în timp ce se luptau să-şi umple plămânii cu aerul rarefiat; cuvintele erau raţionalizate la 8.100 de metri. În cele din urmă, Anker a căzut în genunchi în zăpadă şi s-a rugat la Chomolugma, Zeiţa Mamă a Pământului. Nu s-a grăbit; la urma-urmei, istoricii, alpiniştii, ziariştii, chiar şi simpli gură-cască, aşteptaseră şaptezeci şi cinci de ani acest moment. Şi-a scos una dintre mănuşile sale groase, îmblănite, şi a pus-o pe zăpadă lângă el, apoi s-a aplecat înainte, fiecare mişcare a sa fiind lentă şi exagerată, şi, cu arătătorul mâinii drepte a împins uşor în spate gulerul ţeapăn al canadienei mortului. Îşi putea auzi inima bătând cu putere în timp ce citea literele roşii, ordonate, scrise pe banda Cash cusută în interiorul gulerului.

— Oh, Doamne, a spus o voce din spatele lui. Nu este Irvine. Este Mallory.

Anker n-a comentat. Încă simţea nevoia să confirme singura informaţie pentru care călătoriseră mai mult de cinci mii de kilometrii ca s-o descopere.

Şi-a strecurat mâna fără mănuşă în buzunarul interior al hainei mortului şi a scos cu îndemânare punga cusută de mână făcută cu migală de soţia lui Mallory. A despăturit atent bumbacul, temându-se că s-ar putea rupe în mâinile lui. Dacă ar fi găsit ceea ce căuta, misterul ar fi fost, în sfârşit, rezolvat.

O cutie de chibrituri, o pereche de foarfeci, un creion rupt, o notiţă scrisă pe un plic care arăta câţi cilindrii cu oxigen mai erau încă în stare de funcţionare înaintea urcuşului final, o notă de plată (neachitată) de la Gamages pentru o pereche de ochelari de protecţie, un ceas de mână Rollex fără ace şi o scrisoare de la soţia lui Mallory, datată 14 aprilie, 1924. Dar singurul lucru pe care Anker se aştepta să-l găsească, nu era acolo.

S-a uitat la ceilalţi membri ai echipei care aşteptau cu nerăbdare. A respirat adânc şi a rostit încet.

— Nu există nicio fotografie a lui Ruth.

Unul dintre ei a aplaudat.

CARTEA UNU
UN COPIL NEOBIŞNUIT

1892

1

St Bees, Cumbria, marţi, 19 iulie, 1892

Dacă l-ai fi întrebat pe George de ce se îndrepta către stâncă, n-ar fi putut să răspundă. Faptul că era obligat să intre în mare ca să-şi atingă ţelul nu părea să-l îngrijoreze, cu toate că nu ştia să înoate.

Doar o singură persoană de pe plajă în acea dimineaţă părea uşor interesată de progresul băiatului de şase ani. Reverendul Leigh Mallory şi-a îndoit exemplarul din *The Times* şi l-a pus pe nisip lângă el. Nu i-a spus nimic nevestei, care stătea pe un şezlong lângă el, cu ochii închişi, bucurându-se de întâmplătoarele raze de soare, nepăsătoare la pericolele pe care primul ei născut le-ar fi putut întâmpina. Reverendul ştia că Annie ar fi intrat în panică, exact aşa cum făcuse când băiatul se căţărase pe acoperişul primăriei în timpul unei întruniri a Uniunii Mamelor.

Reverendul Mallory i-a verificat repede pe ceilalţi trei copii ai lui, care se jucau mulţumiţi la malul apei, nepăsători la soarta fratelui lor. Avie şi Mary strângeau fericite scoicile aduse de mareea de dimineaţă, în timp ce fratele lor mai mic, Trafford, se chinuia să umple o găletuşă de tablă cu nisip. Mallory şi-a îndreptat iar atenţia asupra fiului şi moştenitorului său, care mergea la fel de hotărât spre stâncă. Nu era încă îngrijorat, sigur că băiatul se va întoarce în cele din urmă. Dar s-a ridicat din şezlong de îndată ce valurile au început să acopere genunchii pantalonilor băiatului.

George, care era acum aproape complet în apă, în momentul în care a atins colţul de stâncă, s-a tras cu îndemânare afară din apă şi a început să sară de pe o piatră pe alta, ajungând repede în vârf. Acolo s-a tolănit şi a început să se uite fix la orizont. Deşi

materia lui preferată la şcoală era istoria, era evident că nimeni nu-i spusese nimic despre regele Canute.

Tatăl său îl privea acum cu oarecare teamă aşa cum stătea înconjurat de valurile agitate. A aşteptat cu răbdare ca băiatul să-şi dea seama de pericolul în care se afla şi să înceapă să strige după ajutor. Nu a făcut-o. Când primul val înspumat a atins tălpile băiatului, reverendul Mallory s-a îndreptat încet spre malul apei.

— Foarte bine, fiule, a murmurat el trecând de fiul mai mic, care construia un castel de nisip.

Dar ochii lui nu îl părăseau pe întâiul său născut, care nu se uita înapoi, cu toate că valurile îi ajungeau de acum la glezne. Reverendul Mallory s-a aruncat în mare şi a început să înoate către stâncă, dar cu fiecare mişcare a brasului său milităresc îşi dădea seama că stânca era mult mai departe decât crezuse el.

În cele din urmă şi-a atins ţelul şi s-a tras în sus pe stâncă. În timp ce se căţăra neîndemânatic spre vârf, s-a tăiat la picioare în mai multe locuri, nefiind la fel de sigur ca fiul său. De îndată ce a ajuns la băiat, a încercat să ascundă faptul că gâfâia rău şi nu se simţea bine.

Atunci a auzit-o ţipând. S-a întors să se uite la soţia lui, care stătea la malul apei şi striga disperată:

— George! George!

— Poate ar trebui să ne întoarcem, băiete, a sugerat reverendul Mallory, încercând să nu pară prea îngrijorat. Doar nu vrem s-o îngrijorăm pe mama, nu-i aşa?

— Doar câteva clipe, tati, s-a rugat George, care se uita în continuare la apă.

Dar tatăl lui s-a decis că nu mai puteau aştepta şi l-a tras pe băiat uşor de pe stâncă.

Amândurora le-a luat mai mult să ajungă în siguranţă, pe plajă, pentru că reverendul Mallory, strângându-şi fiul în braţe, a fost obligat să înoate pe spate, fiind capabil să-şi folosească doar picioarele pentru a se ajuta. A fost prima oară când George şi-a

dat seama că drumul de întoarcere poate dura mult mai mult.

Când tatăl lui George s-a prăbuşit în cele din urmă pe plajă, mama lui s-a repezit să li se alăture. A căzut în genunchi şi şi-a strâns copilul la piept, plângând:

— Slavă Domnului, slavă Domnului, încercând să-şi menajeze soţul extenuat.

Cele două surori ale lui George stăteau la câţiva metri de fluxul care avansa, plângând încet, în timp ce fratele lui mai tânăr continua să-şi clădească fortăreaţa, prea tânăr ca să se fi putut gândi la moarte.

Până la urmă, reverendul Mallory s-a aşezat şi s-a uitat cu atenţie la fiul lui mai mare, care privea din nou apa, deşi stânca nu mai era vizibilă. Atunci şi-a dat seama prima oară că băiatul nu părea să ştie ce este frica şi nu înţelegea nici conceptul de risc.

1896

2

19 februarie, 1896

Doctorii, filosofii şi chiar şi istoricii au dezbătut importanţa eredităţii când au încercat să înţeleagă succesul sau eşecul generaţiilor următoare. Dacă un istoric i-ar fi studiat pe părinţii lui George Mallory, i-ar fi fost dificil să explice neobişnuitul talent al fiului lor, ca să nu mai vorbim de fizicul lui plăcut şi personalitatea încântătoare.

Tatăl şi mama lui George se considerau ca făcând parte din clasa mijlocie superioară, chiar dacă le lipseau resursele ca să întreţină astfel de pretenţii. Enoriaşii părintelui Mallory din Mobberley, în Cheshire, îl considerau ca făcând parte din Clerul superior, infatuat şi îngust la minte şi erau toţi de părere că soţia lui era o snoabă. George, ziceau ei, moştenise probabil talentele lui de la o oarecare rudă îndepărtată. Şi tatăl lui îşi dădea seama că fiul său mai mare nu era un copil obişnuit şi era dornic să facă orice sacrificii pentru a se asigura că George va putea să studieze la Glengorse, o şcoală preparatoare la modă, aflată în sudul Angliei.

George îl auzea adesea pe tatăl lui spunând:

— Trebuie să strângem cureaua, mai ales dacă şi Trafford va păşi pe urmele tale.

După ce s-a gândit la cuvintele acestea un timp, a întrebat-o pe mama lui dacă existau şcoli preparatoare în Anglia la care ar putea merge şi surorile lui.

— Doamne fereşte, nu, a răspuns ea. Ar fi doar o pierdere de bani. Şi în orice caz, ce rost ar avea?

— Ar însemna că Avie şi Mary ar avea aceleaşi oportunităţi ca Trafford şi ca mine, a sugerat George.

Dar mama lui n-a vrut să audă nimic.

— De ce să chinui fetele într-o asemenea măsură când nu le-ar creşte niciun pic şansele de a se

mărita?

— Nu ar fi posibil, a sugerat George, ca un soţ să beneficieze de faptul că este însurat cu o femeie educată?

— Acesta este ultimul lucru pe care l-ar dori un bărbat, a răspuns mama lui. O să afli destul de curând că majoritatea soţilor au nevoie de soţii doar ca să aibă un moştenitor şi ca să-i organizeze pe servitori.

George nu a fost convins şi s-a hotărât să aştepte un moment favorabil ca să discute cu tatăl lui.

*

Soţii Mallory nu şi-au petrecut vacanţa de vară din 1896 la St Bees, la băi, ci în Malvern Hills, în excursie. Restul familiei a descoperit repede că niciunul dintre ei nu putea ţine pasul cu George, dar tatăl lui a încercat să-l însoţească pe pantele mai abrupte, iar restul familiei era fericită să rătăcească în văile de dedesubt.

În timp ce tatăl lui gâfâia la câţiva metri în urma lui, George a readus în discuţie problema supărătoare a educaţiei surorilor lui.

— De ce fetele nu au aceleaşi înlesniri ca băieţii?

— Nu ar fi ceva natural, băiete, a oftat tatăl lui.

— Şi cine hotărăşte ce este natural?

— Dumnezeu, a răspuns reverendul Mallory, simţindu-se pe un teren mai sigur. El a spus că bărbatul trebuie să muncească pentru a asigura hrana şi adăpostul familiei, în timp ce femeia trebuie să stea acasă şi să-şi îngrijească urmaşii.

— Dar trebuie să fi observat şi El că femeile au adesea mai mult bun-simţ decât bărbaţii. Sunt sigur că şi El ştie că Avie este mai deşteaptă decât Trafford şi decât mine.

Reverendul Mallory rămase în urmă, pentru că avea nevoie de mai mult timp ca să se decidă cum ar trebui să răspundă.

— Bărbaţii sunt din fire superiori femeilor, a sugerat el în cele din urmă, nepărând prea convins,

înainte de a termina nu prea sigur pe el, şi nu trebuie să încercăm să ne amestecăm în deciziile naturii.

— Dacă este adevărat, tată, cum a reuşit regina Victoria să domnească cu succes mai mult de şaizeci de ani?

— Doar pentru că nu exista niciun succesor masculin la tron, a replicat tatăl lui, simţind că intra pe un teren nesigur.

— Ce noroc pentru Anglia că nu a existat niciun bărbat disponibil când regina Elizabeth a urcat pe tron, a comentat George. Poate că a venit vremea să oferim fetelor aceleaşi şanse ca băieţilor să-şi croiască un drum în viaţă.

— Aşa ceva n-o să meargă niciodată, a bombănit tatăl lui. O astfel de acţiune ar răsturna ordinea naturală a societăţii. Dacă ar fi cum spui tu, George, cum ar reuşi mama ta să găsească o bucătăreasă sau o cameristă?

— Ar putea angaja un bărbat, a sugerat George, serios.

— Dumnezeule mare, George, cred că devii un liber-gânditor. Ai ascultat aiurelile lui Lloyd George cumva?

— Lloyd George este liberal, tată.

Nu este ceva neobişnuit ca părinţii să bănuiască că progeniturile lor ar putea cumva să fie mai deştepte decât ei, dar reverendul George Mallory nu era gata să accepte un asemenea lucru tocmai când George abia îşi sărbătorise cea de-a zecea aniversare. George era gata să pună următoarea întrebare tocmai când a descoperit că tatăl lui rămăsese şi mai mult în urmă. Pentru că, atunci când era vorba de ascensiuni, reverendul Mallory acceptase de multă vreme faptul că fiul lui făcea parte dintr-o clasă superioară.

3

George n-a plâns când părinţii l-au trimis la şcoala preparatoare. Nu pentru că n-ar fi vrut, ci pentru că alt băiat, îmbrăcat cu acelaşi blazer roşu şi pantaloni scurţi, plângea cât îl ţinea gura în partea cealaltă a maşinii.

Guy Bullock venea dintr-o lume complet diferită. Nu reuşise să-i spună lui George cu ce se ocupa exact tatăl lui, dar, orice ar fi fost, cuvântul industrie se strecura mereu – o ocupaţie pe care George era sigur că mama lui ar fi dezaprobat-o. Şi altceva a mai devenit clar de îndată ce Guy i-a povestit despre vacanţele familiei sale în Pirinei. Era un copil care nu auzise niciodată expresia *Trebuie să strângem cureaua.* Totuşi, până ce au ajuns la staţia Eastbourne, mai târziu în acea după-amiază, erau cei mai buni prieteni.

Cei doi băieţi dormeau în paturi alăturate în dormitorul juniorilor, stăteau unul lângă celălalt în clasă şi, când au ajuns în ultimul an la Glengorse, nimeni n-a fost surprins să afle că au ales aceleaşi materii de studiu. Deşi George era mai bun ca el la aproape orice ar fi făcut, Guy nu părea niciodată să-i poarte pică. De fapt, părea chiar că se bucură de succesele prietenului său, chiar când George a fost numit căpitanul echipei de fotbal şi a câştigat o bursă la Winchester. Guy i-a spus tatălui său că n-ar fi primit şi el un loc al Winchester dacă n-ar fi studiat cu George, care îl obligase tot timpul să înveţe mai mult.

În timp ce Guy verifica rezultatele de la examenul de admitere afişate la panoul şcolii, George părea mai interesat de anunţurile afişate sub lista aceea. Domnul Deacon, profesorul de chimie, invita toţi absolvenţii să-l însoţească într-o excursie de alpinism în Scoţia. Guy nu era interesat de alpinism, dar de îndată ce George şi-a adăugat numele pe listă, s-a înscris şi el.

*

Din momentul în care au ajuns în ţinuturile înalte şi aspre ale Scoţiei, George s-a simţit transportat într-o lume diferită. Ziua se plimba pe dealurile acoperite cu scaieţi şi iarbă-neagră, în timp ce noaptea stătea în cortul său, la lumina lumânării, şi citea *Ciudatul caz al Doctorului Jeckyll şi domnului Hyde*, înainte de a adormi.

Ori de câte ori domnul Deacon se apropia de un deal nou, George rămânea în urma grupului şi îşi alegea câte un traseu. O dată sau de două ori chiar a sugerat că ar putea încerca un traseu alternativ, dar domnul Deacon îl ignora, spunând că făcea ascensiuni în Scoţia de optsprezece ani şi poate Mallory ar trebui să ţină seama de valoarea experienţei. George reintra în grup şi continua să-şi urmeze profesorul pe cărările bine-bătute.

Într-o seară la cină, după ce George şi-a primit berea de ghimbir şi somonul, domnul Deacon a stabilit planurile pentru ziua următoare.

— Mâine, a declarat el, vom avea de înfruntat cea mai grea încercare, dar după zece zile de ascensiuni în Highlands cred că sunteţi mai mult decât pregătiţi pentru această provocare Mai multe feţe nerăbdătoare l-au privit fix pe domnul Deacon înainte ca acesta să continue. Vom încerca să urcăm pe cel mai înalt munte din Scoţia.

— Ben Nevis, a spus George. O mie patru sute de metri, a adăugat el.

— Mallory are dreptate, a spus domnul Deacon, evident iritat de întrerupere. De îndată ce ajungem pe vârf – pe ceea ce noi, alpiniştii, numim pisc sau culme – vom mânca, bucurându-ne în acelaşi timp de una dintre cele mai frumoase privelişti din Insulele Britanice. Pentru că trebuie să ne întoarcem în tabără înainte de apus, şi cum coborârea este întotdeauna cea mai grea parte a unei ascensiuni, toţi veţi veni la micul dejun la ora şapte astfel încât să putem porni la ora opt fix.

Guy promisese să-l scoale pe George la şase în dimineaţa următoare pentru că George avea obiceiul să doarmă târziu şi apoi să piardă micul dejun, ceea ce nu-l împiedica pe domnul Deacon să respecte programul la fel de strict de parcă micul său grup ar fi luat parte la vreo operaţie militară. Totuşi, George, agitat gândindu-se că va urca cel mai înalt munte din Scoţia, a fost cel care l-a trezit pe Guy în dimineaţa următoare. A fost printre primii care i s-au alăturat domnului Deacon la micul dejun şi a aşteptat nerăbdător în afara cortului cu mult înainte de plecarea grupului.

Domnul Deacon şi-a verificat ceasul. La opt şi un minut a pornit cu un pas rapid în josul cărării care urma să-i ducă la poalele muntelui.

— Exerciţiu de fluierat! a strigat el după ce parcurseseră cam un kilometru.

Toţi băieţii, cu excepţia unuia, şi-au scos fluierele şi au suflat plini de entuziasm semnalul care arăta că unul dintre ei era în pericol şi avea nevoie de ajutor. Domnul Deacon nu s-a putut abţine să nu zâmbească văzând că unul dintre elevi nu a reuşit să-i execute ordinul.

— Trebuie să presupun, Mallory, că ţi-ai uitat fluierul în tabără?

— Da, domnule, a replicat George, supărat.

— Atunci te vei întoarce imediat în tabără, îl vei lua şi vei încerca să ne ajungi din urmă înainte de a începe ascensiunea.

George nu a mai pierdut timpul protestând. A pornit-o în direcţia opusă şi, de îndată ce a ajuns în tabără, s-a lăsat în genunchi şi s-a târât în cort, unde a zărit fluierul în vârful sacului său de dormit. A înjurat, l-a luat şi a fugit înapoi, sperând să-şi prindă colegii înainte de a începe urcuşul. Dar, până ce a ajuns la poalele muntelui, micul şir de alpinişti începuse deja ascensiunea. Guy Bullock, care era „Charlie de la coadă” se uita întruna înapoi, sperând să-şi zărească prietenul. A părut uşurat când l-a zărit pe George alergând spre ei şi i-a făcut semn cu

mâna. George a dat şi el din mână pe când grupul îşi continua progresul lent în sus, pe munte.

— Mergeţi pe cărare, au fost ultimele cuvinte pe care le-a spus domnul Deacon în timp ce dispăreau după prima cotitură.

De îndată ce nu i-a mai văzut, George s-a oprit. S-a uitat la munte, care era scăldat în lumina caldă a soarelui. Stâncile strălucitoare şi vâlcelele adumbrite îi sugerau o sută de căi diferite de a atinge culmea, dintre care toate, cu excepţia uneia, fuseseră ignorate de domnul Deacon şi trupa sa credincioasă, în timp ce se urcau hotărâţi pe cărarea recomandată de ghidul turistic.

Ochii lui George au ales un drum în zigzag, întins pe munte, prin valea secată a unui pârâu care curgea domol pe munte nouă luni pe an – dar nu şi astăzi. S-a îndepărtat de cărare, ignorând semnele şi săgeţile şi s-a îndreptat spre poalele muntelui. Fără să se mai gândească, a sărit prima creastă ca un gimnast care sare peste capră, şi a început să-şi croiască un drum cu agilitate de pe o piatră pe alta, de pe un tăpşan pe surplomba alăturată, fără să ezite nici măcar o dată, fără să se uite în jos. S-a oprit doar un moment când a ajuns la o stâncă mare, ieşită în afară, aflată cam la trei sute de metri deasupra bazei muntelui. A studiat terenul câteva clipe înainte de a stabili un alt traseu şi a pornit iar, punându-şi uneori piciorul într-o adâncitură bătătorită, alteori urmând o potecă neumblată. Nu s-a mai oprit până ce nu a ajuns până aproape la jumătatea muntelui. S-a uitat la ceas – 9:07. S-a întrebat la care semn ajunseseră domnul Deacon şi restul grupului.

În faţa lui, George putea zări o cărare de-abia vizibilă, care arăta de parcă ar fi fost folosită doar de alpinişti ocazionali sau de animale. A urmat-o până ce a ajuns la baza unei stânci de granit, o uşă închisă care ar fi împiedicat pe oricine nu avea cheie să atingă piscul. A stat câteva clipe gândindu-se la posibilităţile pe care le avea: putea să se întoarcă sau să ocolească stânca, ceea ce l-ar fi dus fără îndoială la cărarea din ghid – amândouă opţiunile evident

adăugând prea mult timp ascensiunii. Apoi a zâmbit când un miel urcat pe o creastă deasupra lui a behăit jalnic, evident neobişnuit să fie deranjat de oameni, după care a sărit, arătând, fără să vrea, drumul pe care trebuia să meargă intrusul.

George a căutat o adâncitură cât de mică în care să-şi poată pune mâna, apoi piciorul, şi a început să urce. Nu a mai privit în jos în timp ce se mişca uşor în sus pe suprafaţa verticală a stâncii, căutând locuri în care să-şi sprijine picioarele sau o adâncitură cât de mică de care să se agaţe. De îndată ce găsea una şi se împingea în sus, putea să ridice celălalt picior. Deşi stânca nu avea mai mult de cincisprezece metri înălţime, a durat douăzeci de minute până ce George a ajuns în vârf şi a văzut piscul Ben Nevis pentru prima dată. Răsplata pentru că alesese drumul mai greu a fost rapidă, pentru că acum avea în faţă doar o pantă uşoară până pe culme.

A început să meargă iute pe cărarea rar străbătută şi, când a ajuns să urce ultima sută de metri şi să atingă culmea, i s-a părut că se află pe vârful lumii. Nu a fost surprins să vadă că domnul Deacon şi restul grupului nu ajunseseră încă în vârf. A stat singur mai mult de o oră, admirând priveliştea care se întindea pe mai mulţi kilometri sub el, înainte ca domnul Deacon să apară, conducându-şi trupa credincioasă. Profesorul nu şi-a ascuns supărarea când ceilalţi băieţi au început să aplaude şi să strige la figura singuratică care stătea în vârful muntelui.

Domnul Deacon a venit lângă el şi l-a întrebat:

— Cum ai reuşit să ne depăşeşti, Mallory?

— Nu v-am depăşit, domnule, a spus George, simplu. Am găsit un drum alternativ.

Expresia domnului Deacon a dat de înţeles celorlalţi elevi că nu dorea să-l creadă pe băiat.

— După cum ţi-am spus de atâtea ori, Mallory, coborârea este întotdeauna mai dificilă decât urcarea, mai ales din cauza energiei pe care o consumi încercând să ajungi în vârf. Este un lucru pe care novicii nu reuşesc să-l înţeleagă, a spus domnul Deacon.

După o pauză dramatică, a adăugat:

— Adesea spre răul lor. George n-a comentat. Aşa că stai cu restul grupului la coborâre.

De îndată ce băieţii şi-au devorat prânzul la pachet, domnul Deacon i-a aliniat înainte de a-şi relua locul în faţă. Totuşi, nu a pornit până ce nu s-a asigurat că George era în şir, vorbind cu prietenul lui, Bullock. Desigur că i-ar fi ordonat să vină lângă el în faţă dacă ar fi auzit ce spunea:

— Ne vedem jos în tabără, Guy.

Într-o singură privinţă domnul Deacon avusese dreptate: coborârea muntelui nu era numai mult mai grea decât urcuşul, ci era şi mai periculoasă şi, după cum prezisese, dura mult mai mult.

Se lăsase deja seara când domnul Deacon s-a târât înapoi în tabără, urmat de trupa sa extenuată. Nu şi-au putut crede ochilor: George Mallory stătea cu picioarele încrucişate pe jos, bând bere de ghimbir şi citind o carte.

Guy Bullock a izbucnit în râs, dar domnul Deacon nu părea amuzat. L-a făcut pe George să se ridice în picioare în timp ce-i explica sever importanţa siguranţei în timpul excursiilor pe munte. De îndată ce şi-a terminat diatriba, i-a ordonat lui George să-şi dea pantalonii jos şi să se aplece. Domnul Deacon nu avea un baston la îndemână, aşa că şi-a scos cureaua de piele care-i ţinea şortul kaki şi i-a tras trei curele pe pielea goală, dar, spre deosebire de miel, George n-a ţipat.

De cum s-a luminat de zi, domnul Deacon l-a însoţit pe George la gara cea mai apropiată, i-a cumpărat un bilet şi i-a înmânat o scrisoare, ordonându-i să i-o dea tatălui său de îndată ce ajungea înapoi în Mobberley.

*

— De ce te-ai întors aşa repede? s-a interesat tatăl lui George.

George i-a dat scrisoarea şi a rămas tăcut în timp ce reverendul Mallory rupea plicul şi citea cuvintele

domnului Deacon. Şi-a strâns buzele, încercând să ascundă un zâmbet, s-a uitat în jos la fiul său şi şi-a agitat un deget.

— Aminteşte-ţi, băiete, că trebuie să te comporţi cu mai mult tact în viitor şi să nu încerci să-ţi ruşinezi superiorii.

1905

4

Luni, 3 aprilie, 1905

Familia stătea la masă când servitoarea a adus poşta de dimineaţă. A pus scrisorile într-un mic teanc lângă reverendul Mallory şi un cuţit de argint pentru deschis plicurile – un ritual pe care-l desfăşura în fiecare zi.

Tatăl lui George a ignorat mica ceremonie, pentru că-şi ungea cu atenţie o altă bucată de pâine cu unt. Ştia bine că fiul lui aştepta de mai multe zile rezultatele de sfârşit de trimestru. George se prefăcea şi el a fi la fel de nepăsător pe când discuta cu fratele lui ultimele fapte ale fraţilor Wright în America.

— Dacă mă întrebaţi pe mine, a izbucnit mama lor, nu este natural. Dumnezeu a făcut păsările să zboare, nu oamenii. Şi ia-ţi coatele de pe masă, George.

Fetele nu şi-au spus părerea, conştiente că, de câte ori o contraziceau pe mama lor, ea spunea că, la masă, copiii nu trebuie nici auziţi, nici văzuţi. Dar această regulă nu părea să se aplice şi băieţilor.

Tatăl lui George nu s-a alăturat conversaţiei pe când resfira plicurile, încercând să-şi dea seama care scrisori erau importante şi care ar putea fi aruncate. Doar un lucru era sigur, toate plicurile care arătau că ar fi conţinut cereri de plată de la negustorii locali rămâneau la fundul teancului, nedeschise zile în şir.

Reverendul Mallory s-a decis că două dintre plicuri meritau atenţia lui imediată: unul cu timbru de Winchester şi un altul cu un blazon ştanţat pe spate. A mai băut ceai şi i-a zâmbit fiului său mai mare, care încă se mai prefăcea că nu este interesat de şarada care se desfăşura la celălalt capăt al mesei.

În cele din urmă a luat cuţitul de scrisori şi a deschis cel mai subţire plic, după care a despăturit o scrisoare de la Episcopul de Chester. Înălţimea sa confirma cu amabilitate că ar fi încântat să predice la

biserica parohială din Mobberley, presupunând că se putea stabili o dată convenabilă. Tatăl lui George i-a dat scrisoarea soţiei sale. Un zâmbet a luminat buzele ei când a văzut emblema Palatului.

A mai durat un timp până ce reverendul Mallory a deschis a doua scrisoare, mai groasă, prefăcându-se că nu observă încetarea conversaţiei din jurul mesei. De îndată ce a scos din plic o broşură, a început să-i întoarcă paginile pe când studia conţinutul. A zâmbit de câteva ori, s-a mai şi încruntat, dar, în ciuda unei tăceri prelungite, nu a spus nimic. Această situaţie era prea rară pentru ca el să nu mai savureze experienţa câteva clipe mai mult.

În cele din urmă s-a uitat la George şi i-a spus:

— Primul loc la istorie, cu 86 la sută. S-a mai uitat pe broşură. A muncit mult semestrul acesta, rezultate bune la examene şi un eseu remarcabil despre Gibbon. Sper că va lua în considerare acest subiect când se va duce la universitate. Tatăl lui a zâmbit înainte de a întoarce pagina. Locul al cincilea la engleză, 74 la sută. Un eseu foarte bun despre Boswell, dar trebuie să mai studieze Milton şi Shakespeare şi mai puţin RL Stevenson. De data aceasta a fost rândul lui George să zâmbească. Locul şapte la latină, 69 la sută. Traducere bună din Ovidiu, mult peste nota cerută de Oxford şi Cambridge la admitere. Locul paisprezece la matematică, 56 la sută, doar unu la sută peste nota de trecere. Tatăl lui a făcut o pauză apoi a continuat să citească. Locul douăzeci şi nouă la chimie. Reverendul Mallory s-a uitat în sus. Câţi elevi sunt în clasă? s-a interesat el.

— Treizeci, a răspuns George conştient că tatăl lui ştia deja răspunsul.

— Probabil că prietenul tău, Guy Bullock, te-a ajutat să nu fii ultimul.

S-a întors la raport.

— Chimie, 26 la sută. Arată puţin interes în desfăşurarea experimentelor, l-am sfătui să renunţe la această materie dacă se gândeşte să se ducă la universitate.

George n-a mai zis nimic când tatăl lui a desfăcut scrisoarea care însoţea raportul. De data aceasta nu i-a mai lăsat pe ceilalţi să aştepte.

— Dirigintele tău, domnul Irving, a anunţat el, crede că ar trebui să ţi se ofere un loc la Cambridge în semestrul acesta. S-a oprit. Mie Cambridge mi se pare o alegere surprinzătoare, a adăugat tatăl lui, gândindu-mă că este unul dintre cele mai plate bucăţi de pământ din ţară.

— De aceea îmi doream, tată, să mă laşi să vizitez Franţa în vara aceasta, astfel încât să-mi continui educaţia.

— La Paris? a comentat reverendul Mallory, ridicând o sprânceană. La ce te gândeşti, băiete? La Moulin Rouge?

Doamna Mallory l-a privit cu severitate pe soţul ei, dându-i de înţeles că dezaproba rostirea unei astfel de remarci hazardate în faţa fetelor.

— Nu, tată, nu rouge, a spus George. Blanc. Mont Blanc, mai exact.

— Dar n-ar fi foarte periculos? a întrebat mama lui, speriată.

— Nu la fel de periculos ca Moulin Rouge, a sugerat tatăl lui.

— Nu te îngrijora, mamă, a spus George, râzând. Dirigintele meu, domnul Irving, mă va însoţi tot timpul şi el nu este numai membru al Clubului Alpin, dar îmi va fi şi paznic dacă voi avea norocul să-i fiu prezentat unei doamne.

Tatăl lui George a rămas tăcut un timp. Nu discutase niciodată costul unui lucru în faţa copiilor şi fusese încântat când George câştigase bursa la Winchester, economisindu-i 170 de lire sterline din taxa anuală de 200 de lire sterline. Banii nu erau un subiect de discutat la masă, deşi era aproape totdeauna prezent în gândurile lui.

— Când are loc interviul tău la Cambridge? s-a interesat el în cele din urmă.

— De joi într-o săptămână, tată.

— Atunci vei afla decizia mea de joi într-o săptămână.

5

Joi, 13 aprilie, 1905

Deşi Guy îşi trezise prietenul la timp, George tot a reuşit să întârzie la micul dejun. A dat vina pe bărbierit, o artă pe care încă n-o stăpânea.

— Nu trebuie să te duci la Cambridge astăzi, la interviu? s-a interesat dirigintele lui după ce George se servise cu încă o porţie de porridge.

— Ba da, a spus George.

— Şi dacă-mi amintesc corect, a adăugat domnul Irving, privindu-şi ceasul, trenul tău pentru Londra pleacă în mai puţin de jumătate de oră. N-aş fi surprins dacă ceilalţi candidaţi n-ar aştepta deja pe peron.

— Malnutriţi şi lipsiţi de cuvintele dumneavoastră înţelepte, a spus George, zâmbind.

— Nu cred, a zis domnul Irving. Am vorbit cu ei mai devreme, la micul dejun, pentru că mi s-a părut că este esenţial ca ei să nu întârzie la interviuri. Dacă ţi se pare că exagerez cu punctualitatea, Mallory, aşteaptă până ce vei face cunoştinţă cu domnul Benson.

George a împins farfuria cu porridge spre Guy, s-a ridicat încet şi a plecat din sala de mese de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume, apoi a ieşit pe hol şi a intrat iute în colegiu de parcă încerca să câştige medalia olimpică la sprint. A coborât câte trei trepte deodată până la parter. Apoi şi-a amintit că nu-şi făcuse bagajele. Dar când a intrat în viteză în camera sa, a descoperit încântat că valijoara de piele era deja închisă şi pusă lângă uşă. Guy bănuise probabil că va pleca iar în ultimul minut.

— Mulţumesc, Guy, a spus George, tare, sperând că prietenul său se bucura de a doua farfurie binemeritată de porridge.

Şi-a luat valiza, a coborât în fugă scările, sărind câte două trepte deodată, şi a fugit iar prin coridor, oprindu-se doar când a ajuns în faţa portarului.

— Unde e trăsura colegiului, Simkins? a întrebat el, disperat.

— A plecat acum cincisprezece minute, domnule.

— La naiba, a bombănit George, înainte de a fugi înspre gară, încrezător că va reuşi să prindă trenul.

A alergat pe stradă cu sentimentul neplăcut că uitase ceva, dar, orice ar fi fost, n-ar fi avut timp să se întoarcă şi să-l ia. Pe când dădea colţul pe Station Hill, a zărit un norişor de fum cenuşiu în aer. Oare trenul venea sau pleca? A mărit pasul, a trecut de un controlor speriat şi a ajuns pe peron doar ca să vadă conductorul trenului agitând steguleţul verde, urcându-se pe treptele ultimului vagon şi închizând uşa în urma lui.

George a fugit după tren pe când acesta se punea în mişcare şi a ajuns la marginea peronului odată cu trenul. Conductorul i-a zâmbit înţelegător pe când trenul prindea viteză şi dispărea din vedere.

— La naiba, a repetat George şi s-a întors văzându-l pe controlor îndreptându-se spre el.

De îndată ce omul şi-a recăpătat suflul, l-a întrebat:

— Pot să vă văd biletul, domnule?

Atunci şi-a amintit George ce uitase.

Şi-a lăsat valiza pe peron, a deschis-o şi s-a prefăcut că se uită printre haine după bilet deşi ştia că acesta era pe masa de lângă patul lui.

— Când pleacă următorul tren spre Londra? a întrebat el, cu un ton normal.

— Din oră în oră, a răspuns omul imediat. Dar tot aveţi nevoie de bilet.

— La naiba, a spus George pentru a treia oară. Ştia că nu-şi putea permite să piardă următorul tren. Cred că l-am uitat la colegiu, a adăugat el, neajutorat.

— Atunci trebuie să cumpăraţi altul, i-a spus controlorul.

George simţea că-l cuprinde disperarea. Oare avea bani la el? A început să caute în buzunarele costumului şi a descoperit uşurat jumătatea de coroană pe care i-o dăduse mama lui cadou de

Crăciun. Se întrebase pe unde era. L-a urmărit timid pe controlor înapoi la casa de bilete, de unde a cumpărat un bilet dus-întors la clasa a treia de la Winchester la Cambridge, la preţul de un şiling şi şase penny. Se mirase adesea de ce trenurile nu au şi clasa a doua, dar acum a simţit că nu era cazul să întrebe. De îndată ce controlorul i-a capsat biletul, George s-a întors pe peron şi a cumpărat un Times de la vânzătorul de ziare, despărţindu-se de alt penny. S-a aşezat pe o bancă de lemn inconfortabilă, şi a deschis ziarul ca să afle ce se mai întâmpla prin lume.

Primul-ministru, Arhur Balfour, saluta noua *entente cordiale* semnată recent de Marea Britanie şi Franţa. În viitor, relaţiile cu Franţa se vor ameliora, promitea el poporului britanic. George a întors pagina şi a început să citească un articol despre Theodor Roosevelt, ales recent pentru a doua oară Preşedinte al Statelor Unite. Până ce a apărut trenul de ora nouă, George a studiat reclamele de pe prima pagină, care ofereau de toate, de la loţiune de păr la jobene.

A fost uşurat că trenul a ajuns la timp şi chiar şi mai mult când a ajuns în staţia Waterloo cu câteva minute mai devreme. A sărit din vagon şi a fugit pe peron în stradă. Pentru prima oară în viaţa lui a chemat un taxi în loc să stea să aştepte următorul tramvai spre King’s Cross, o extravaganţă pe care tatăl lui ar fi dezaprobat-o, dar mânia acestuia ar fi fost şi mai mare dacă George ar fi ratat interviul şi nu ar fi obţinut astfel locul la Cambridge.

— King’s Cross, a spus George de îndată ce s-a urcat în taxi.

Vizitiul a pocnit din bici şi bătrânul vehicul gri a început să meargă încet prin Londra. George se uita la ceas la fiecare câteva minute, dar se simţea încrezător că va ajunge la timp la interviul său programat la ora trei cu domnul AC Benson, tutorele senior de la colegiul Magdalene.

După ce a ajuns la King’s Cross, George a descoperit că următorul tren spre Cambridge pleca în

cincisprezece minute. S-a relaxat pentru prima oară în ziua aceea. Totuşi, ceea ce nu prevăzuse el era că trenul se oprea în fiecare gară între Finsbury Park şi Stevenage aşa că, atunci când trenul a ajuns în sfârşit la Cambridge, ceasul gării arăta deja 2:37 după-amiază.

George a coborât primul din tren şi, de îndată ce biletul i-a fost perforat, a plecat să caute alt taxi, dar n-a găsit niciunul. A început să alerge, urmărind semnele spre centrul oraşului, fără să ştie cu adevărat în ce parte trebuia să meargă. S-a oprit să întrebe câţiva trecători dacă ar putea să-i spună încotro era colegiul Magdalene, dar n-a aflat nimic până ce n-a întâlnit un tânăr care purta o robă neagră şi o tocă, şi care ştia drumul. După ce i-a mulţumit, George a pornit iar, căutând de data aceasta un pod peste râul Cam. Tocmai alerga peste pod când un ceas la distanţă bătea de ora trei. A zâmbit uşurat. Nu avea să întârzie mai mult de câteva minute.

În partea cealaltă a podului s-a oprit în faţa unei porţi masive duble, din stejar. A întors mânerul, dar uşa nu s-a clintit. A bătut de două ori şi a aşteptat o vreme, dar nu i-a răspuns nimeni. Şi-a verificat ceasul: 3:04 p.m. A bătut iar în uşă, dar tot n-a răspuns nimeni. Doar nu aveau să-i refuze intrarea când întârziase doar câteva minute?

A bătut a treia oară şi nu s-a oprit până ce n-a auzit o cheie învârtindu-se în broască. Poarta a scârţâit şi s-a deschis şi a apărut un omuleţ cocoşat, îmbrăcat cu o haină lungă şi neagră, în cămaşă albă şi cu papion.

— Colegiul este închis, domnule, a spus acesta.

— Dar am un interviu cu domnul AC Benson la ora trei, s-a plâns George.

— Domnul tutore mi-a dat instrucţiuni precise să închid poarta la ora trei şi că, după această oră, nimeni nu mai are voie să intre în colegiu.

— Dar eu… a început George, însă vorbele lui au căzut în urechi închise, iar poarta i s-a trântit în faţă şi a auzit iar cheia răsucindu-se în broască.

A început să bată cu pumnul gol în uşă, deşi era convins că nimeni n-o să-i vină în ajutor. Şi-a blestemat prostia. Ce v-a spune când oamenii îl vor întreba cum a mers interviul? Ce îi va spune domnului Irving când va ajunge noaptea târziu la colegiu? Cum v-a da ochii cu Guy, care în mod sigur va ajunge la timp la interviul lui care era programat săptămâna viitoare? Ştia care va fi reacţia tatălui lui: primul Mallory din mai multe generaţii care nu va fi educat la Cambridge. Iar în ceea ce o privea pe mama lui, va fi oare în stare să mai meargă vreodată acasă?

S-a încruntat la poarta grea din stejar care-i interzicea accesul şi s-a gândit să mai bată o dată, dar ştia că era inutil. A început să se întrebe dacă ar mai fi vreo altă cale să intre în colegiu, dar cum râul Cam curgea prin partea sa de nord, funcţionând ca un baraj, nu mai era altă cale de intrare. Doar dacă… George a privit peretele înalt din cărămidă care înconjura colegiul şi a început să meargă în sus şi în jos pe trotuar ca şi cum ar fi studiat o stâncă abruptă. A zărit câteva adâncituri şi ieşinduri formate de 450 de ani de gheaţă, zăpadă, ploaie şi vânt şi de arşiţa soarelui, înainte de a identifica o cale de acces.

Exista o arcadă de piatră deasupra uşii, a cărei margine era doar la o mână depărtare de pervaz şi care reprezenta un sprijin ideal pentru picior. Deasupra era o altă fereastră, mai mică, şi un alt pervaz de la care putea ajunge la acoperişul cu olane, în pantă, care, după câte bănuia el, continua şi pe partea cealaltă a clădirii.

Şi-a aruncat valiza pe trotuar – nu căra niciodată greutăţi suplimentare când făcea vreo ascensiune – şi-a pus piciorul drept într-o gaură mică aflată la câţiva centimetri deasupra trotuarului şi s-a împins de la pământ cu ajutorul piciorului stâng, agăţându-se de o cornişă care i-a permis să ajungă şi mai sus pe arcada de piatră. Mai mulţi trecători s-au oprit să-i urmărească progresul şi, când a ajuns în cele din urmă pe acoperiş, l-au răsplătit cu aplauze.

George a rămas câteva momente pe loc, studiind cealaltă parte a zidului. Ca de obicei, coborârea urma să fie mai grea decât urcarea. Şi-a balansat piciorul stâng pe deasupra şi s-a lăsat în jos, agăţându-se cu ambele mâini de burlan în timp ce căuta un reazem pentru picior. Tocmai atunci i-a căzut pantoful şi mâna care se ţinea de burlan a alunecat. Încălcase regula de aur a menţinerii celor trei puncte de contact. Ştia că va cădea, lucru cu care era obişnuit de la antrenamentele la cal de la liceu, dar nu mai căzuse niciodată de la o înălţime atât de mare. Şi-a dat drumul şi a avut primul dram de noroc din acea zi când a aterizat pe un strat afânat de pământ de flori şi s-a rostogolit.

S-a ridicat şi a văzut un domn mai în vârstă uitându-se fix la el. Săracul de el îşi închipuia că era în faţa unui hoţ, s-a gândit George.

— Pot să te ajut, tinere? a întrebat.

— Mulţumesc, domnule, a spus George. Am o întâlnire cu domnul Benson

— La ora aceasta îl găseşti în biroul lui.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu ştiu unde este, a spus George.

— Prin arcada Colegiilor, a spus omul, arătând dincolo de pajişte. Al doilea coridor la stânga. Îi vei găsi numele scris pe uşă.

— Vă mulţumesc, domnule, a spus George, îndoindu-se să-şi lege şiretul.

— Pentru puţin, a zis domnul în timp ce se îndrepta în josul aleii.

George a alergat pe pajişte, prin arcadă, într-o magnifică curte elisabetană. Când a ajuns pe coridor, s-a oprit să verifice numele de pe panou: AC Benson, tutore, etajul al treilea. A fugit pe scări şi, când a ajuns la al treilea etaj, s-a oprit să-şi recapete suflul. Apoi a ciocănit uşor la uşă.

— Intră, a răspuns cineva.

George a deschis uşa şi a intrat pe terenul tutorelui. Un bărbat rotunjor, roşu la faţă, cu o mustaţă stufoasă l-a privit. Stătea la un birou mare,

acoperit cu mai multe cărţi legate în piele şi mai multe eseuri ale studenţilor împrăştiate peste tot.

— Pot să vă ajut? s-a interesat el, trăgând de reverele robei, sub care purta un costum în trei piese şi un papion cu buline galbene.

— Mă cheamă George Mallory, domnule. Am o întâlnire cu dumneavoastră.

— Aveai o întâlnire, ar fi mai corect, Mallory. Erai aşteptat la ora trei şi am ordonat ca niciun candidat să nu mai fie lăsat să intre după acea oră aşa că mă simt obligat să te întreb cum ai reuşit.

— M-am căţărat pe zid, domnule.

— Poftim? a întrebat domnul Benson, ridicându-se încet de la masă, cu o privire incredulă pe faţă. Urmează-mă, Mallory.

George n-a spus nimic pe când domnul Benson îl conducea înapoi pe scări, prin curte, până în loja portarului. Portarul a sărit în sus în clipa în care l-a văzut pe tutore.

— Harry, a zis domnul Benson, i-ai permis acestui candidat sa între în colegiu după ora trei?

— Nu, domnule, sigur ca nu, a spus portarul, uitându-se mirat la George.

Domnul Benson s-a întors cu faţa la George.

— Arată-mi exact pe unde ai intrat în colegiu, Mallory, a cerut el.

George i-a condus pe cei doi domni prin grădină şi le-a arătat urmele de tălpi pe care le lăsase pe pajişte. Tutorele tot nu părea convins. Portarul n-a spus nimic.

— Dacă, aşa cum pretinzi, te-ai urcat pe zid ca să intri, sunt sigur că poţi să te urci şi ca să ieşi.

Domnul Benson s-a dat cu un pas înapoi şi şi-a încrucişat braţele.

George a pornit în sus şi în jos, studiind cu atenţie zidul înainte de a stabili traseul. Tutorele şi portarul îl urmăreau miraţi pe când el se urca cu îndemânare pe zid, fără să se oprească, până ce nu a ajuns cu un picior pe vârful clădirii şi s-a aşezat pe acoperiş.

— Pot să cobor înapoi, domnule? A întrebat George, spăşit.

— Desigur, că poţi, tinere, a spus domnul Benson fără să ezite. Îmi este clar că nimic nu te poate opri să intri în acest colegiu.

6

Sâmbătă, 1 iulie, 1905

Când George i-a spus tatălui său că nu are nicio intenţie să viziteze Moulin Rouge, spunea adevărul. Într-adevăr, reverendul Mallory chiar primise o scrisoare de la domnul Irving cu un itinerar detaliat pentru vizita lor în Alpi, care nu includea nicio oprire în Paris. Dar aceasta fusese înainte ca George să-i fi salvat viaţa domnului Irving, să fi fost arestat pentru tulburarea ordinii publice şi să fi petrecut o noapte în puşcărie.

Mama lui George nu era în stare să-şi ascundă neliniştea ori de câte ori fiul ei pleca într-una dintre excursiile lui de alpinism, însă tot îi strecura câte o bancnotă de cinci lire în buzunar, cu rugămintea şoptită să nu-i spună tatălui lui.

George s-a întâlnit cu Guy şi domnul Irving în Southhampton, de unde au luat feribotul pentru Le Havre. Când au coborât în portul francez, după patru ore, au găsit trenul care-i aştepta să-i ducă la Martigny. În timpul lungii călătorii, George a petrecut majoritatea timpului uitându-se pe fereastră.

Şi-a amintit de pasiunea domnului Irving pentru punctualitate când au coborât din tren şi au găsit o şaretă aşteptându-i. Cu o plesnitură de bici, mica trupă a pornit rapid în sus spre munţi, permiţându-i lui George să studieze şi mai de aproape unele dintre provocările care-l aşteptau.

Abia când s-a întunecat, cei trei s-au cazat la Hôtel Lion d'Or în burgul St Pierre, la poalele Alpilor. La cină, domnul Irving a întins o hartă pe masă şi şi-a prezentat planul pentru următoarele două săptămâni, arătându-le munţii pe care vor încerca să-i urce: Marele St Bernard (2.430 m), Mont Vélan (3.710 m) şi Marele Combin (4.250 m). Dacă reuşeau să le cucerească pe toate trei, urmau să se ducă pe Mont Rosa (4561 m).

George a studiat atent harta, deja nerăbdător să răsară soarele în dimineaţa următoare. Guy a tăcut. Deşi se ştia bine că domnul Irving alegea doar alpiniştii cei mai promiţători dintre elevii săi pentru a-l însoţi în vizita anuală în Alpi, Guy se gândea deja dacă făcuse bine că venise şi el.

George, pe altă parte, nu avea niciun fel de îndoială. Dar chiar şi domnul Irving a fost uimit când au ajuns în vârful Marelui Saint Bernard într-un timp record, în ziua următoare. La cină, în acea seară, George l-a întrebat dacă ar putea fi el în fruntea grupului atunci când vor urca pe Mont Vélan.

De ceva vreme, domnul Irving îşi dăduse seama că George era cel mai dotat elev alpinist pe care-l întâlnise vreodată şi că era mult mai talentat de fapt decât profesorul său. Totuşi era prima oară când un elev îi cerea să-l lase la conducere – şi din chiar a doua zi a expediţiei.

— Te voi lăsa să conduci pe pantele mai line ale lui Mont Vélan, a fost de acord domnul Irving. Dar, de îndată ce ajungem la cota de 1.500 m, voi prelua eu.

Domnul Irving n-a mai preluat pentru că, în ziua următoare, George a condus micul grup cu siguranţa şi îndemânarea unui alpinist încercat, arătându-i chiar domnului Irving trasee noi, pe care acesta nu le mai încercase vreodată. Şi când, după două zile, au urcat pe Marele Combin mult mai repede decât reuşise domnul Irving vreodată, profesorul s-a transformat în învăţăcel.

George însă părea interesat doar de momentul în care i se va permite să urce pe Mont Blanc.

— Pentru o vreme, încă nu, a spus doar. Nici eu n-aş încerca să urc fără un ghid profesionist. Dar când vei merge în toamnă la Cambridge, îţi voi da o scrisoare de prezentare către Geoffrey Young, cel mai experimentat alpinist din ţară, iar el va decide când vei fi gata să te apropii de acea doamnă.

Domnul Irving era totuşi încrezător că erau în stare să urce pe Mont Rosa şi George i-a condus până în vârf fără cel mai mic accident, chiar dacă lui

Guy i-a venit greu să ţină pasul. Abia la coborâre s-a întâmplat accidentul. Poate că domnul Irving devenise mult prea încrezător – cel mai mare duşman al alpinistului – crezând că la coborâre nu se poate întâmpla nimic rău.

George începuse să coboare cu încrederea lui obişnuită când au ajuns la un culoar deosebit de abrupt pe care s-a decis să încetinească, amintindu-şi că lui Guy i se păruse dificilă acea parte a traseului chiar de la urcare. George aproape traversase culoarul când a auzit ţipătul. Reacţia sa imediată le-a salvat fără îndoială viaţa tuturor. Şi-a aruncat pioletul în zăpada adâncă şi a încolăcit repede frânghia în jurul mânerului, prinzând-o bine cu bocancul, în timp ce ţinea frânghia cu mâna. A văzut cum Guy trece în viteză pe lângă el. A presupus că domnul Irving a luat aceleaşi precauţii ca şi el şi că amândoi vor reuşi să încetinească viteza cu care cădea Guy, doar că profesorul nu reacţionase cu aceeaşi viteză ca el şi, cu toate că-şi înfipsese pioletul în zăpadă, nu avusese timp să strângă frânghia în jurul mânerului. O clipă mai târziu, trecea şi el în viteză pe lângă George. George nu s-a uitat în jos, ci şi-a ţinut bocancul pe mânerul pioletului, încercând cu disperare să-şi menţină echilibrul. Nu era nimic între el şi fundul văii, aflat cam la două sute de metri mai jos.

S-a ţinut bine până când cei doi s-au oprit şi au început să se balanseze în aer. George nu era sigur că frânghia nu va ceda sub tensiune, lăsându-i pe cei doi să cadă. Nu avea timp să se roage şi, când, o secundă mai târziu, tot se mai ţinea strâns de funie, întrebarea lui a părut să-şi găsească răspuns, chiar dacă unul temporar. Pericolul încă nu trecuse pentru că tot trebuia să-i ridice pe cei doi înapoi pe munte, în siguranţă.

George s-a uitat în jos şi i-a văzut agăţându-se disperaţi de frânghie, cu feţele albe ca zăpada. Folosind o tehnică pe care o perfecţionase pe când se antrena în sala de gimnastică a liceului, George a început să-i balanseze pe cei doi uşor înainte şi

înapoi, până ce domnul Irving a fost în stare să pună piciorul pe munte. Atunci, în timp ce George îşi păstra poziţia, Irving a reluat acelaşi proces, balansându-l pe Guy înainte şi înapoi până ce şi acesta a ajuns în siguranţă.

A durat un timp până ce vreunul dintre ei s-a simţit în stare să continue coborârea şi George nu a dat drumul la piolet până ce nu s-a asigurat că domnul Irving şi Guy îşi reveniseră complet. Centimetru cu centimetru, i-a condus pe cei doi alpinişti tulburaţi în zona sigură a unei creste late, la zece metri mai jos. Cei trei s-au odihnit o oră înainte ca domnul Irving să preia comanda şi să-i conducă înapoi, pe pantele mai sigure.

În acea seară nu au vorbit prea mult, dar toţi trei ştiau că, dacă nu se întorceau pe munte în dimineaţa următoare, Guy nu se va mai urca niciodată. A doua zi, domnul Irving şi-a condus elevii înapoi pe Mont Rosa, pe un traseu mai lung şi mai puţin periculos. Atunci când George şi Guy s-au întors la hotel în seara aceea, nu mai erau băieţi. Le luase doar câteva minute în acea zi până când cei trei alpinişti au ajuns în siguranţă, dar fiecare dintre aceste minute au fost măsurate în şaizeci de părţi şi n-au mai fost uitate toată viaţa.

7

A fost clar din momentul în care au ajuns la Paris că domnului Irving nu-i era străin oraşul, iar George şi Guy au fost cât se poate de încântaţi să-şi lase profesorul să-i conducă, mai ales că fuseseră deja de acord cu sugestia că ar trebui să-şi petreacă ultima zi în Paris sărbătorind norocul pe care-l avuseseră.

Domnul Irving i-a dus la o mică pensiune de familie, aflată într-o curte pitorească din arondismentul 7. După un prânz uşor le-a prezentat Parisul: Louvre, Notre Dame, Arcul de triumf. Dar abia turnul Eiffel, construit pentru Expoziţia Mondială din 1889, cu ocazia centenarului Revoluţiei franceze, a atras atenţia lui George.

— Nici să nu te gândeşti, a spus domnul Irving când l-a văzut privind către cel mai înalt punct al edificiului de oţel, aflat cam la 320 de metri deasupra lor.

După ce a cumpărat trei bilete la preţul de şase franci, domnul Irving i-a dus pe Guy şi pe George într-un elevator care i-a purtat încet până în vârful turnului.

— Nu suntem nici măcar la un sfert din înălţimea Mont Blanc, a comentat George pe când admirau vederea panoramică a Parisului.

Domnul Irving a zâmbit, întrebându-se dacă ascensiunea va fi suficientă pentru George Mallory.

După ce s-au schimbat pentru prânz, domnul Irving a dus băieţii la un mic restaurant pe malul stâng al Senei, unde au mâncat *foie gras* însoţit de o sticlă de *sauternes* rece. După aceea a urmat *boeuf bourguignon*, mai bun decât orice tocană de vită pe care o mâncaseră cei doi vreodată, şi apoi o *brie* maturată; o schimbare plăcută după mâncarea de la şcoală. La ambele feluri au băut un vin de Burgundia destul de bun şi George simţea deja că aceasta fusese una dintre cele mai frumoase zile din viaţa lui. Dar încă nu se terminase. După ce le-a prezentat elevilor săi plăcerea coniacului, domnul Irving i-a însoţit la

hotel. Era trecut de miezul nopţii când le-a urat noapte bună înainte de a se retrage în camera lui.

Guy rămăsese pe marginea patului, în timp ce George se dezbrăca.

— Mai rămânem aici câteva minute înainte să ieşim din nou.

— Să ieşim din nou? a mormăit George.

— Da, a spus Guy, fericit să fie şi el o dată la conducere. Ce rost are să vii la Paris dacă nu vizitezi Moulin Rouge?

George a continuat să-şi descheie cămaşa.

— I-am promis mamei…

— Sigur că da, a râs Guy de el. Şi vrei să-mi spui că un bărbat care plănuieşte să cucerească înălţimile Mont Blanc nu este dornic să plonjeze în adâncimile vieţii nocturne a Parisului?

George şi-a încheiat cămaşa în timp ce Guy a stins lumina, a descuiat uşa camerei şi s-a uitat afară. Mulţumit că domnul Irving stătea liniştit în pat, citind *Trei într-o barcă,* a ieşit pe coridor. George l-a urmat cam fără să vrea, închizând încet uşa în urma lui.

De îndată ce au ajuns în hol, Guy s-a strecurat afară în stradă. A chemat un taxi înainte ca George să aibă timp să se răzgândească.

— Moulin Rouge, a spus Guy cu o încredere pe care nu o arătase pe munte. Vizitiul a pornit iute. Dacă domnul Irving ne-ar putea vedea acum, a mai zis el pe când deschidea o tabacheră din argint pe care George nu o mai văzuse.

Călătoria lor i-a dus peste Sena, în Montmartre, un munte care nu făcuse parte din itinerarul domnului Irving. Când s-au oprit în faţă la Moulin Rouge, George s-a întrebat dacă li se va permite accesul în luxosul club de noapte văzând cât de elegant erau îmbrăcaţi majoritatea petrecăreţilor – unii chiar purtau smochinguri. Din nou, Guy a preluat conducerea. După ce a plătit vizitiului, a scos o bancnotă de zece franci din portofel şi i-a înmânat-o portarului, care a privit-o cu îndoială, dar a luat totuşi banii şi le-a permis să intre.

De îndată ce au ajuns înăuntru, Maître d' i-a tratat pe cei doi cu aceeaşi lipsă de entuziasm, cu toate că Guy i-a oferit altă bancnotă de zece franci. Un ospătar tânăr i-a condus la o măsuţă din spate şi le-a oferit un meniu. În timp ce George nu-şi putea dezlipi ochii de la picioarele fetei care oferea ţigări, Guy, conştient de mijloacele lor financiare reduse, a ales cea mai ieftină sticlă de vin de pe listă. Chelnerul s-a întors câteva minute mai târziu şi le-a turnat fiecăruia câte un pahar de Semillon tocmai când luminile se stingeau.

George a sărit în sus când o duzină de fete îmbrăcate în costume roşii, strălucitoare, care dezvăluiau straturi de jupoane, au început să danseze ceea ce era descris în program ca fiind Cancan. Ori de câte ori îşi ridicau picioarele în ciorapi negri în aer, erau întâmpinate de fluierături şi aplauze şi de strigăte de *„Magnifique"* din partea audienţei, în majoritate masculină. Deşi George crescuse împreună cu cele două surori ale sale, nu mai văzuse până atunci atâta carne dezgolită, chiar pe când făceau baie la St Bees. Guy a mai cerut o sticlă de vin şi George a început să bănuiască că aceasta nu era prima experienţă a prietenului său într-un club de noapte; la urma-urmei, Guy fusese crescut în Chelsea, nu în Cheshire.

În momentul în care cortina a căzut şi s-au aprins luminile, chelnerul a reapărut şi le-a prezentat nota de plată care nu avea nicio legătură cu preţurile de pe lista de vinuri. Guy şi-a golit portofelul, dar tot nu era destul, aşa că George a trebuit să se despartă de bancnota lui de cinci lire pentru cazuri de urgenţă. Chelnerul s-a încruntat când a văzut banii străini, dar tot a luat bancnota mare şi albă fără să se ofere să le dea restul – cam atât despre *entente cordiale* a domnului Balfour.

— Oh, Doamne, a spus Guy.

— Sunt de acord, a spus George. Nu ştiam că două sticle de vin pot costa atât de mult.

— Nu, nu, a zis George, fără să se uite la prietenul lui. Nu mă refeream la nota de plată.

A arătat o masă de lângă scenă.

George a fost la fel de uimit când l-a văzut pe profesorul lor stând alături de o femeie cam dezbrăcată, cu un braţ petrecut pe după umerii ei.

— Cred că a venit timpul să ne retragem discret, a spus Guy.

— De acord, a aprobat George.

S-au ridicat de la locurile lor, s-au îndreptat spre uşă şi nu s-au mai uitat înapoi până ce n-au ajuns în stradă.

Pe când mergeau pe trotuar, o femeie îmbrăcată cu o fustă şi mai scurtă decât chelneriţa care vindea ţigări la Moulin Rouge a venit spre ei.

— *Messieurs?* a şoptit ea. *Besoin de compagnie?*

— *Non, merci, madame,* a spus George.

— *Ah, Anglais. Juste prix pour tous les deux?*

— În mod normal n-aş avea nimic împotrivă, a mormăit Guy, dar, din nenorocire, am fost deja jefuiţi de compatrioţii tăi.

Femeia i-a privit nedumerită până ce George i-a tradus spusele prietenului său. A dat din umeri şi s-a îndepărtat ca să-şi ofere serviciile altor bărbaţi care ieşeau din clubul de noapte.

— Sper că ştii drumul spre hotel, a zis Guy, părând puţin nesigur pe picioare. Pentru că nu mai am bani de taxi.

— N-am nicio idee, a spus George, dar când nu eşti sigur, caută o privelişte pe care o ştii şi îţi va arăta drumul spre destinaţie.

A pornit repede înainte.

— Da, sigur că da, a spus Guy pe când se grăbea să-l ajungă din urmă.

George a început să se trezească pe când se îndreptau spre fluviu, cu ochii aţintiţi asupra punctului de referinţă. Guy îl urma şi n-a mai spus nimic până ce, după patruzeci de minute, s-au oprit la baza unui monument pe care mulţi parizieni pretindeau că-l detestă şi ar fi vrut să-l vadă demontat bolţ cu bolţ, grindă cu grindă, de îndată ce permisul de douăzeci de ani ar fi expirat.

— Cred că hotelul nostru este pe undeva pe aici, a spus Guy, arătând către o străduţă îngustă.

S-a întors şi l-a văzut pe George privind fix turnul Eiffel, cu adoraţie în ochi.

— Este mult mai ispititor noaptea, a spus el, fără să-şi îndepărteze privirea.

— Nu poţi să fii serios, a spus Guy pe când prietenul său se îndrepta către unul dintre cele patru picioare triunghiulare de la baza turnului.

Guy a fugit după el, protestând, dar, până l-a ajuns, George sărise deja pe cadru şi începuse să se urce. Deşi Guy continua să strige la el cât putea de tare, n-a mai putut face altceva decât să stea şi să-şi urmărească prietenul care se muta cu îndemânare de pe o grindă pe alta. George nu s-a uitat nici măcar o singură dată în jos, dar dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut micul grup de păsări de noapte care se strânsese dedesubt, urmărindu-i cu aviditate fiecare mişcare.

George ajunsese cam la jumătatea drumului când Guy a auzit fluierăturile. S-a întors şi a văzut un vehicul al poliţiei, îndreptându-se spre baza turnului. O jumătate de duzină de poliţişti au sărit din el şi au fugit către un ofiţer care-i aştepta şi pe care Guy nu-l observase până atunci, dar care, în mod evident îi aşteptase. I-a conduse repede spre uşile liftului, a tras porţile de fier şi s-au urcat. Guy a urmărit cum elevatorul urca încet.

Guy s-a uitat să vadă unde ajunsese George. Mai avea doar o sută de metri până în vârf şi părea că nu ştie că este urmărit. După câteva momente, elevatorul s-a oprit aproape de el şi unul dintre poliţişti a făcut un pas încet pe grinda îngustă. După un al doilea pas, s-a răzgândit şi a sărit repede înapoi. Ofiţerul a început să se certe cu George, care se prefăcea că nu-l înţelege.

Tot mai era hotărât să ajungă în vârf, dar, după ce a ignorat câteva ţipete urmate de înjurături care ar fi putut fi înţelese în orice limbă, George s-a alăturat supărat poliţiştilor în elevator. De îndată ce au revenit pe pământ cu prada lor, mulţimea care-i

urmărise le-a făcut loc să treacă înspre vehicul, aplaudându-l.

— *Chapeau, jeunne homme.*

— *Domage!*

— *Bravo!*

— *Magnifique!*

Era a doua oară în acea noapte când George auzea mulţimea strigând *„Magnifique!”*

L-a zărit pe Guy tocmai când poliţiştii îl împingeau în dubă voind să-l ducă cine ştie unde.

— Găseşte-l pe domnul Irving! a ţipat el. El va şti ce are de făcut.

Guy a fugit tot drumul până la hotel şi a luat liftul până la etajul trei, dar când a bătut la uşa domnului Irving, nu i-a răspuns nimeni. S-a întors supărat la parter şi s-a aşezat pe trepte, aşteptând întoarcerea profesorului. S-a gândit chiar să meargă pe jos înapoi a Moulin Rouge, dar până la urmă s-a decis că asta ar pricinui şi mai multe necazuri.

Ceasul hotelului a bătut ora şase când trăsura în care se afla domnul Irving a tras în faţa hotelului. Nu era nici urmă de doamna cam dezbrăcată. A fost surprins să-l găsească pe Guy stând pe trepte şi încă şi mai surprins când a aflat motivul.

Managerul hotelului a trebuit să dea vreo două telefoane până ce a aflat la care circumscripţie de poliţie îşi petrecuse George noaptea. A fost nevoie de tot talentul diplomatic al domnului Irving şi de golirea portofelului său înainte ca ofiţerul de serviciu să-l lase pe iresponsabilul tânăr afară şi asta doar după ce domnul Irving l-a asigurat pe inspector că vor părăsi ţara *immédiatement.*

Pe feribotul care-i ducea înapoi în Southhampton, domnul Irving le-a spus celor doi tineri că nu se hotărâse încă dacă să le povestească acest incident părinţilor lor.

— Şi nici eu nu m-am hotărât, a spus Guy, dacă să-i spun tatălui meu numele clubului în care ne-aţi dus noaptea trecută.

8

Luni, 9 octombrie, 1905

George a fost uşurat găsind uşa din faţă a colegiului Magdalene deschisă când a venit în prima zi a semestrului.

S-a dus până la loja portarului, şi-a pus valiza pe jos şi i-a spus persoanei familiare aşezată în spatele mesei:

— Eu sunt…

— Domnul Mallory, a zis portarul, ridicându-şi pălăria. De parcă aş fi putut să uit, a adăugat el, zâmbind călduros. S-a uitat într-un carneţel. Camera dumneavoastră este pe culoarul şapte, clădirea Pepys. De obicei îi conduc pe boboci în prima zi a semestrului, dar dumneavoastră păreţi să fiţi o persoană care-şi găseşte uşor drumul. George a râs. Prin prima curte şi dincolo de arcadă.

— Mulţumesc, i-a spus George, luându-şi valiza şi îndreptându-se spre uşă.

— Şi, domnule… George s-a întors pe când portarul se ridica de pe scaun. Cred că aceasta vă aparţine. I-a înmânat lui George o altă valiză cu literele GLM imprimate pe partea laterală. Şi încercaţi să ajungeţi la timp la întâlnirea de la ora şase, domnule.

— Întâlnirea mea de la ora şase?

— Da, domnule, sunteţi chemat la decan pentru o băutură. Vrea să-i cunoască personal pe noii studenţi în prima zi a semestrului.

— Mulţumesc că mi-aţi amintit, a mai zis George. Şi, ştiţi cumva, prietenul meu, Guy Bullock, a ajuns?

— A ajuns, da, domnule. Portarul s-a uitat din nou pe listă. Domnul Bullock a venit acum două ore. Îl veţi găsi cu un etaj deasupra dumneavoastră.

— Asta ar fi prima oară, a zis George fără să explice mai mult.

Mergând spre arcadă, George a fost atent să nu calce pe iarba care părea tăiată cu foarfecele. A trecut

pe lângă mai mulţi studenţi, unii îmbrăcaţi în robe lungi, alţii cu robe scurte care arătau că şi ei, ca şi el, erau boboci, în timp ce alţii nu purtau robe, ci doar toci în colţuri pe care le ridicau în chip de salut unii către alţii.

Nimeni nu l-a privit pe George cu atenţie şi nici nu l-a salutat, ceea ce i-a amintit de prima zi la Winchester. Nu s-a putut opri să nu zâmbească trecând pe lângă clădirea în care era domnul AC Benson. Tutorele senior îi trimisese o telegramă a doua zi după interviu, oferindu-i lui George o bursă pentru istorie. Într-o scrisoare ulterioară l-a informat că le va preda la acel curs.

George a continuat drumul spre a doua curte, în care se afla clădirea Pepys şi a găsit coridorul îngust pe care scria „7”. Şi-a târât valizele pe scara de lemn până la etajul doi unde a găsit o uşă pe care era scris „GL Mallory” cu litere argintii. S-a întrebat câte nume apăruseră pe acea uşă în ultimul secol.

A intrat într-o cameră nu mai mare decât biroul lui de la Winchester, dar aici cel puţin nu trebuia să împartă spaţiul minuscul cu Guy. Încă mai despacheta când cineva a bătut la uşă şi Guy a intrat fără să mai aştepte vreo invitaţie. Cei doi tineri au dat mâna de parcă nu se ştiau de atâta vreme, au râs şi s-au îmbrăţişat.

— Eu sunt la etajul de mai sus, a spus Guy.

— Mi-am exprimat deja părerea despre această situaţie ridicolă, i-a replicat George.

Guy a zâmbit văzând harta cunoscută pe care George o pusese deja pe perete, deasupra biroului său.

Ben Nevis 1.318 m √
Marele St Bernard 2.430 m √
Mont Vélan 3.710 m √
Marele Combin 4.250 m √
Mont Rosa 4.565 m √
Mont Blanc 4.732 m √

— Cred că ai uitat Montmartre, a spus el. Ca să nu mai vorbim de turnul Eiffel.

— Turnul Eiffel are doar 300 de metri, a replicat George. Iar tu pari să fi uitat că nu am ajuns până în vârf.

Guy s-a uitat la ceas.

— Mai bine am merge dacă vrem să nu ajungem târziu la decan.

— Aşa e, a spus George şi s-a îmbrăcat repede cu roba.

Pe când cei doi boboci mergeau agale prin curte către locuinţa decanului, George l-a întrebat pe Guy dacă ştia ceva despre şeful casei lor.

— Doar ce mi-a spus domnul Irving. Se pare că a fost omul nostru din Berlin înainte de a se pensiona de la Foreign Office. Avea reputaţia că e cam dur cu germanii. După câte spunea Irving, chiar şi Kaiserului îi era frică de el.

George şi-a îndreptat cravata pe când se alăturau unui grup de tineri care treceau prin grădina decanului îndreptându-se către casa în stil gotic victorian care domina una dintre laturile curţii. Au fost întâmpinaţi la uşă de un servitor îmbrăcat într-o haină albă şi pantaloni negri care avea un clipboard.

— Eu sunt Bullock şi el este Mallory, a spus Guy.

Bărbatul le-a bifat numele, dar nu înainte de a-l privi cu atenţie pe George.

— Îl veţi găsi pe decan în salonul de la primul etaj, le-a spus el.

George a alergat pe scări – întotdeauna alerga pe scări – şi a intrat într-o cameră elegant mobilată plină cu studenţi şi profesori, cu tablouri în ulei reprezentând versiuni mai vechi ale acestora din urmă acoperind pereţii. Un alt servitor le-a oferit un pahar de sherry şi George a zărit o figură cunoscută. S-a îndreptat înspre acesta.

— Bună seara, domnule, a salutat el.

— Mallory. Sunt încântat că ai reuşit să ajungi, a spus tutorele senior, fără să fie ironic. Tocmai le aminteam unor colegi de-ai tăi că primul meu seminar este mâine-dimineaţă la ora nouă. Acum că

locuieşti aici, cred că nu mai e nevoie să sari zidul ca să ajungi la timp, aşa-i, Mallory?

— Aşa e, domnule, i-a răspuns George, sorbind din sherry. Acesta este prietenul meu, Guy Bullock. Nu trebuie să vă îngrijoraţi, el ajunge întotdeauna la timp.

Singura persoană din cameră care nu purta robă, cu excepţia servitorilor, li s-a alăturat.

— A, Sir David, a spus tutorele. Nu cred că l-aţi întâlnit pe domnul Bullock, dar acesta este domnul Mallory, care v-a aterizat în grădină mai demult.

George s-a întors către directorul colegiului.

— Oh, Doamne, a spus el.

Sir David i-a zâmbit noului student.

— Nu, nu, domnule Mallory. Este suficient „domnule decan”.

*

Guy s-a asigurat că George ajunge la timp la primul lui seminar cu domnul Benson în dimineaţa următoare, dar chiar şi aşa, George tot a reuşit să apară cu câteva clipe după ora fixată. Tutorele senior a început ora explicându-le că toate eseurile trebuie să fie predate în fiecare joi până la ora cinci şi că, în cazul în care întârzie cineva la seminar, nu trebuie să fie surprins dacă găseşte uşa încuiată. George a fost mulţumit că stătea doar la câţiva metri de sala de curs a domnului Benson şi că mama îi dăduse un ceas deşteptător.

De îndată ce le-au fost prezentate cerinţele generale, seminarul a mers mai bine decât îndrăznise George să spere după ce aflase în seara trecută că tutorele lui era un admirator al lui Boswell, Byron şi Wordsworth şi că fusese prieten apropiat al lui Browning.

Totuşi, domnul Benson i-a explicat pe larg ce înseamnă să ai bursă la istorie în primul an, amintindu-i că, deşi semestrul avea doar opt săptămâni, i se va cere să lucreze la fel de mult şi în vacanţă. Pe când pleca, domnul Benson a adăugat:

— Şi ai grijă, domnule Mallory, să vii la Târgul bobocilor de duminică unde o să descoperi câte activităţi suplimentare oferă această universitate. De exemplu, a mai spus el, zâmbind, s-ar putea să fii obligat să te alături Societăţii de teatru.

9

Guy a bătut la uşa lui George, dar nu i-a răspuns nimeni. Şi-a verificat ceasul: era zece şi cinci minute. George n-ar fi putut să fie în sală, la masă, pentru că duminică terminau micul dejun la ora nouă, şi desigur nu s-ar fi dus la Târgul bobocilor fără el, ceea ce însemna că, fie dormea adânc, fie era în baie. Guy a bătut din nou, dar tot nu i-a răspuns nimeni. A deschis uşa şi s-a uitat pe furiş înăuntru. Patul nu era făcut – nimic neobişnuit – o carte zăcea deschisă pe pernă şi câteva hârtii erau împrăştiate pe birou, dar nu era niciun semn de George. Probabil că făcea baie.

Guy s-a aşezat pe marginea patului şi a început să aştepte. Nu se mai plângea de mult de incapacitatea prietenului de a înţelege rostul unui ceas. Totuşi, aceasta încă mai supăra multe cunoştinţe ale lui George, care îi aminteau mereu de motto-ul de la Winchester: *Bunele maniere îl fac pe om.* Guy era conştient prea bine de scăderile prietenului său, dar recunoştea în acelaşi timp şi talentele lui excepţionale. Un accident al sorţii care îi plasase în aceeaşi trăsură pe când mergeau la şcoala preparatoare, îi schimbase întreaga viaţă. În timp ce alţii îl găseau uneori pe George lipsit de tact, chiar arogant, până la urmă îi descopereau şi bunătatea, generozitatea şi căldura. Guy a luat cartea de pe masa lui George. Era un roman al unui scriitor de care nu mai auzise până atunci, numit EM Forster. Abia citise câteva pagini când a apărut şi George, cu un prosop în jurul taliei şi cu părul ud.

— E deja ora zece? a-a interesat el, scoţându-şi prosopul şi ştergându-şi părul.

— E trecut de zece, i-a zis Guy.

— Benson a sugerat să mă înscriu la Societatea de teatru. Aş putea avea norocul să întâlnesc câteva fete.

— Nu cred că Benson e interesat de fete.

George s-a întors.

— Doar nu vrei să spui…

— În caz că n-ai observat, i-a spus Guy prietenului său, care stătea gol în faţa lui, nu doar fetele se uită cu interes la tine.

— Şi tu ce preferi? a întrebat George, lovindu-l cu prosopul.

— A, cu mine eşti în siguranţă, i-a răspuns Guy. Şi acum, am putea să mergem? Altfel vor pleca toţi până ce ajungem.

Pe când traversau curtea, George a început să meargă în ritmul lui obişnuit, iar lui Guy îi era greu să ţină pasul cu el.

— În ce cluburi ai de gând să te înscrii? a întrebat Guy, aproape fugind pe lângă el.

— În cele care nu te vor primi pe tine, a spus George, rânjind. Ceea ce ar trebui să-mi lase multe posibilităţi.

Au încetinit pasul pe când s-au apropiat de o ceată ebulientă de boboci care se îndreptau tot spre Târg şi, cu mult înainte de a ajunge acolo, au auzit orchestra şi corurile şi vreo mie de voci exuberante străduindu-se să se acopere una pe cealaltă.

O zonă largă era ocupată de standuri în spatele cărora se aflau studenţi care se chinuiau să ţipe ca vânzătorii ambulanţi. George şi Guy au luat-o pe prima potecă dintre standuri, scăldându-se în atmosferă. Guy a început să arate un oarecare interes când un bărbat îmbrăcat în ţinută de cricket şi cu o bâtă şi o minge în mână, care păreau nelalocul lor acum, când cădeau frunzele toamnei, i-a întrebat:

— Joacă vreunul dintre voi cricket?

— Eu am jucat la Winchester, i-a spus Guy.

— Atunci ai venit unde trebuia. Mă cheamă Dick Young.

Guy, recunoscând numele unuia care jucase atât cricket, cât şi fotbal pentru Anglia, s-a înclinat uşor.

— Şi prietenul tău? a întrebat Dick.

— Nu trebuie să-ţi pierzi timpul cu el, l-a liniştit Guy. El se uită la lucruri mai înalte, deşi acum caută pe cineva care se numeşte tot Young. Ne întâlnim mai târziu, George, a mai zis Guy pe când Dick îi înmâna un formular.

George a dat din cap şi a pornit prin mulţime, ignorând întrebarea:

— Ştii să cânţi? Căutăm un tenor.

— Dar merge şi un bariton, a comentat altcineva.

— Joci şah? Trebuie să-i batem pe cei de la Oxford anul ăsta.

— Dar la vreun instrument muzical nu ştii să cânţi? A întrebat o voce disperată. Nici măcar la ţambal?

George s-a oprit când a văzut pancarta de deasupra unui stand de pe margine care anunţa Societatea fabiană, fondată în 1884. S-a îndreptat repede spre un om care agita un pamflet şi striga:

— Egalitate pentru toţi!

Pe când George s-a apropiat de el, tânărul s-a interesat:

— Ai vrea să te alături tinerei noastre bande? Sau eşti vreun tory arogant?

— Sigur că nu, a zis George. De mult cred în doctrinele lui Quintus Fabius Maximus, care a spus, „Dacă poţi câştiga o luptă fără să tragi la mânie, eşti adevăratul câştigător.”

— Bun băiat, a spus tânărul, împingând un formular înspre el. Semnează aici şi vino la întrunirea noastră, săptămâna viitoare, la care va participa domnul George Bernard Shaw. Apropo, numele meu este Rupert Brooke, a mai spus el, întinzându-i mâna. Sunt secretarul clubului.

George i-a strâns călduros mâna lui Rupert, apoi a completat formularul şi i l-a dat înapoi. Brooke s-a uitat la semnătură.

— Zău, bătrâne, a exclamat el, sunt adevărate zvonurile?

— Care zvonuri? S-a interesat George.

— Că ai intrat în universitate căţărându-te peste zid.

George era pe punctul de a răspunde când a auzit o voce din spatele lui.

— Şi pe urmă a trebuit să se caţere înapoi. Asta e întotdeauna partea cea mai grea.

— De ce oare? a întrebat Brooke, cu nevinovăţie.

— E simplu, zău, a spus Guy, înainte ca George să aibă ocazia să răspundă. Când te cațeri pe un perete de stâncă, mâinile nu-ți sunt mai departe de câțiva centimetri de ochi, dar când coborî, picioarele nu sunt niciodată mai aproape de un metru jumătate sub tine, ceea ce înseamnă că, atunci când te uiți în jos e mult mai probabil să-ți pierzi echilibrul. Ai prins ideea?

George a râs.

— Ignoră-l pe prietenul meu, a spus el. Și nu doar pentru că este un tory câinos, ci și pentru că este și un lacheu al capitaliștilor.

— Asta-i adevărat, a comentat Guy, fără rușine.

— Și la ce cluburi te-ai înscris? a întrebat Brooke, întorcându-se spre Guy.

— În afară de cricket, în sindicat, în Societatea Disraeli și în Corpul de antrenare al ofițerilor.

— Doamne sfinte, s-a văitat Brooke. Oare nu mai există nicio speranță pentru omul ăsta?

— Nici cea mai mică, a admis Guy. Întorcându-se spre George, a completat. Dar cel puțin am găsit ceea ce căutai tu, așa că ar fi mai bine să vii cu mine.

George și-a ridicat toca către Brooke, care i-a întors salutul. Guy l-a condus către următorul șir de standuri, unde i-a arătat triumfător o pancartă albă pe care scria *CUMC,* fondat în 1904.

George l-a bătut pe umeri și a început să se uite la niște fotografii care arătau foști și actuali studenți stând în trecătoarea St Bernard și pe vârfurile din Mont Vélan și Mont Rosa. Pe altă tablă, în partea cealaltă a mesei, era o fotografie mare cu Mont Blanc, pe care erau scrise cuvintele: *Veniți cu noi în Italia la anul, dacă vreți să fiți la înălțime.*

— Cum pot să mă înscriu? l-a întrebat George pe un tip scund, solid, care stătea lângă un bărbat mai înalt, ținând în mână un piolet.

— Nu poți să te înscrii în Clubul de alpinism, bătrâne, a replicat acesta. Trebuie să fii ales.

— Și cum pot fi ales?

— E simplu. Semnezi pentru una dintre întrunirile clubului la Pen-y-Pass și apoi ne hotărâm dacă ești

alpinist sau doar un turist de duminică.

— Trebuie să ştii, l-a întrerupt Guy, că prietenul meu…

— Va fi încântat să-şi depună candidatura, a spus George înainte ca Guy să termine propoziţia.

Atât George, cât şi Guy au semnat pentru o excursie de weekend în Ţara Galilor şi au dat formularele celui mai scund dintre cei doi tineri.

— Eu sunt Somervell, s-a prezentat acesta, şi el este Odell. El este geolog, aşa că-l interesează mai mult să studieze stâncile decât să se caţere pe ele. Tipul din spate, a adăugat Somervell, arătând spre un bărbat mai în vârstă, este Geoffrey Winthrop Young de la Clubul Alpin. El este preşedintele nostru onorific.

— Cel mai bun alpinist din ţară, a spus George.

Young a zâmbit când George i-a dat formularul de înscriere.

— Graham Irving are tendinţa să exagereze, a spus el după ce a citit-o. Totuşi, mi-a mai scris şi despre excursia voastră în Alpi. Când ajungem la Pen-y-Pass, vei avea ocazia să arăţi dacă eşti tot atât de bun pe cât zice el că ai fi.

— Este mai bun, i-a răspuns Guy. Nu cred că Irving v-a spus despre excursia noastră de la Paris, când… au! a ţipat el pe când călcâiul lui George s-a lovit de glezna lui.

— Voi avea şansa să mă alătur excursiei dumneavoastră pe Mont Blanc în vara viitoare? a întrebat George.

— Asta s-ar putea să nu fie aşa de uşor, i-a spus Young. Mai există unul sau doi colegi care doresc să fie aleşi pentru plimbarea aceea.

Somervell şi Odell erau brusc mult mai interesaţi de bobocul de la Magdalene. Cei doi tineri nu puteau să fie mai diferiţi. Odell era doar puţin mai înalt de un metru şaizeci şi cinci, cu părul nisipiu, roşu la faţă şi ochi albaştri, apoşi. Părea prea tânăr să fie absolvent, dar în clipa în care vorbea, părea să fie mai în vârstă decât era în realitate. Somervell, prin contrast, avea mai mult de un metru optzeci, cu părul

negru şi zburlit care părea că se întâlneşte foarte rar cu pieptenul.

Avea ochii negri, de pirat, dar când punea o întrebare, întorcea capul şi vorbea blând, nu din cauză că era distant, ci pur şi simplu pentru că era timid.

George şi-a dat seama instinctiv că aceşti doi tineri diferiţi urmau să fie prietenii lui toată viaţa.

1906

10

Iunie, 1906

Dacă George ar fi fost întrebat ce a realizat în primul an la Cambridge – şi tatăl lui a făcut-o – ar fi spus că, pentru cât muncise, primise totuşi note prea mici.

— E oare din cauză că te-ai implicat în prea multe alte activităţi, i-a explicat tatăl său, dintre care niciuna nu te va ajuta când îţi vei alege o profesie? La aşa ceva George nu se gândise prea mult. Pentru că nu trebuie să-ţi mai amintesc, fiule, a mai spus tatăl lui, că nu am venituri suficient de mari pentru ca tu să-ţi petreci restul vieţii ca un fiu de bani-gata, problemă pe care reverendul Mallory i-o explicase mult prea clar din prima zi în care George se dusese la şcoala preparatoare.

George era sigur că acesta nu era tipul de conversaţie pe care ar fi avut-o Guy cu tatăl lui, în ciuda faptului că şi el abia reuşise să ia note de trecere. S-a decis că nu era momentul să-i spună tatălui său că era norocos să fie printre cei aleşi de domnul Geoffrey Young pentru echipa de alpinişti în Alpi cu care urma să plece vara aceea în Italia, în vacanţă.

Spre deosebire de Guy, George fusese însă nemulţumit că era doar pe locul al treilea. Dar domnul Benson îl asigurase că între el şi cel de-al doilea loc fusese o diferenţă minimă şi continuase adăugând că va trebui să muncească mai mult în următorii doi ani, când va ajunge la examenele de sfârşit – şi că, dacă era dispus să facă sacrificii, ar putea ajunge chiar pe primul loc. George a început să se gândească ce sacrificii avea domnul Benson în minte. La urma-urmei, fusese ales preşedintele Societăţii fabiene, unde cinase cu George Bernard Shaw şi Ramsay MacDonald. Îşi petrecea serile de

obicei cu Rupert Brooke, Lytton Strachey, Geoffrey şi John Maynard Keynes şi Ka Cox, pe care domnul Benson îi aprecia foarte mult. Chiar jucase rolul Papei în Doctor Faustus a lui Marlowe, regizată de Brooke – deşi George ar fi fost primul gata să admită că nu fusese prea apreciat. Îşi începuse şi teza despre Boswell, pe care spera să o publice până la urmă. Dar toate acestea fuseseră pe planul doi faţă de eforturile pe care le depusese ca să fie ales în Clubul Alpin. Oare domnul Benson se aştepta să sacrifice totul pentru ca să obţină râvnitul loc întâi?

*

George Mallory nu făcuse niciodată ascensiuni cu alţii de nivelul lui. Asta a fost până ce l-a întâlnit pe George Finch.

În timpul vacanţei Michaelmas[1], George a plecat în Ţara Galilor să i se alăture lui Geoffrey Young la una dintre întrunirile Clubului de alpinism la Pen-y-Pass. În fiecare zi, Young alegea echipele pentru ascensiunea de dimineaţa şi George a început repede să-i respecte pe Odell şi Somervell, care erau nu numai companioni excelenţi, ci erau în stare şi să ţină pasul cu el la urcuşurile mai dificile.

Într-o joi dimineaţa, George făcea pereche cu Finch pentru un urcuş pe creastă peste Crib Goch, Crib-y-Ddysgl, Snowdon şi Lliwedd. Pe când cei doi tineri urcau în sus şi în jos pe Snowdon, uneori amestecându-şi mâinile şi picioarele, George şi-a dat seama cu neplăcere că tânărul australian de la Imperial College nu va avea odihnă până ce nu-i va lăsa pe toţi în urmă.

— Nu este o competiţie, i-a zis George, de îndată ce restul alpiniştilor rămăseseră în urmă.

— Oh, ba da, este, a spus Finch, fără să încetinească. N-ai observat că Young a chemat doar doi dintre cei care nu sunt la Oxford sau la Cambridge în această excursie? A făcut o pauză ca să-şi tragă respiraţia înainte să scuipe. Iar al doilea este o femeie.

— N-am observat, i-a răspuns George.

— Dacă vreau să-mi rămână vreo speranţă că voi fi chemat să mă alătur lui Young în Alpi în vara aceasta, s-a răstit Finch, trebuie să-l fac să fie sigur cine este cel mai bun alpinist dintre solicitanţi.

— E adevărat? a spus George în timp ce iuţea pasul şi îşi depăşea primul rival.

Până ce au ocolit Snowdon Horseshoe, Finch era din nou lângă el. Amândoi respirau greu coborând dealul în fugă. Pasul lui George s-a încetinit, permiţându-i lui Finch să-l depăşească când cârciuma Forest Glen a apărut la vedere.

— Eşti bun, Mallory, dar eşti oare suficient de bun? a spus Finch după ce George a comandat două pahare de biter. Ajunseseră la al doilea când au apărut şi Odell şi Somervell.

În Cornwall, câteva luni mai târziu, cei doi rivali s-au concentrat la căţărarea pe stânci şi, ori de câte ori lui Young i se cerea să spună care este cel mai bun alpinist, refuza să răspundă. Totuşi, George a admis că, de îndată ce vor ajunge pe pantele Alpilor italieni, în vara următoare, Young va trebui să decidă cine îl va însoţi în valea Courmayeur înainte de asaltul final asupra lui Mont Blanc.

Printre alpinişti care participau în mod regulat la acele excursii în Ţara Galilor şi în Cornwall, era una pe care George o simpatiza mult. Numele ei era Cottie Sanders. Fata unui industriaş bogat, şi-ar fi putut găsi desigur un loc la Cambridge dacă mama ei ar fi considerat că acesta ar fi un loc potrivit pentru o domnişoară. George, Guy şi Cottie porneau împreună dimineaţa pe munte dar, imediat după ce prânzeau împreună pe pantele mai joase, Young insista ca George să-i părăsească şi să se alăture lui Finch, Somervell şi Odell pentru ascensiunile mai dificile de după-amiază.

Cottie nu ar fi putut fi considerată o frumuseţe în sensul convenţional, dar lui George rar îi plăcuse atât de mult compania unei femei. Avea doar câţiva centimetri peste un metru cincizeci şi, chiar dacă avea o siluetă atrăgătoare, reuşea să şi-o ascundă cu

hotărâre sub straturi de pulovere şi pantaloni matlasaţi. Faţa ei pistruiată şi părul castaniu, creţ, o făceau să pară băieţoasă. Dar nu aceste lucruri îl atrăgeau pe George la ea.

Tatăl lui George vorbea adesea despre „frumuseţea interioară" în predicile de dimineaţă şi George se încruntase de multe ori auzind aşa ceva de la locul lui de lângă amvon. Dar asta fusese înainte de a o întâlni pe Cottie. Dar n-a observat că ochii ei se luminau întotdeauna când era împreună cu el. Şi când Guy a întrebat-o dacă se îndrăgostise de George, ea a comentat simplu:

— Nu ne-am îndrăgostit toţi?

De câte ori Guy încerca să discute despre asta cu prietenul lui, George răspundea că nu se gândeşte la Cottie decât ca la o prietenă.

*

— Ce părere aveţi despre George Finch? l-a întrebat Cottie într-o zi pe când mâncau în vârful unei stânci.

— De ce întrebi? a vrut să ştie George, scoţându-şi un sandviş din hârtia de orez în care era împachetat.

— Tata mi-a zis odată că doar politicienii au voie să răspundă unei întrebări cu altă întrebare, l-a necăjit Cottie.

George a zâmbit.

— Recunosc că Finch e un alpinist al naibii de bun, dar te cam saturi dacă stai toată ziua în compania lui.

— Mie mi-au ajuns zece minute, a spus Cottie.

— Ce vrei să spui? a întrebat George, aprinzându-şi pipa.

— De îndată ce nu ne-a mai văzut nimeni, a încercat să mă sărute.

— Poate te iubeşte, a zis George, încercând să glumească.

— Nu cred, George, i-a răspuns ea. Nu sunt genul lui.

— Dar cred că te găseşte atrăgătoare dacă a vrut să te sărute.

— A încercat doar pentru că eram singura fată pe o rază de cincizeci de kilometri!

— Treizeci, draga mea, a spus George, râzând, pe când îşi bătea pipa de stâncă. Văd că prea stimatul nostru conducător e pe drum, a mai spus el pe când o ajuta pe Cottie să se ridice.

George a fost dezamăgit când Young nu a vrut să ducă grupul în jos pe un coborâş cu aspect interesant la Lliwedd, peste o stâncă abruptă. Când au ajuns pe pantele inferioare, a fost enervat descoperind că îşi uitase pipa sus şi trebuia să se întoarcă să şi-o recupereze. Cottie a fost de acord să-i însoţească, dar, când au ajuns la baza stâncii, George a rugat-o să-l aştepte, pentru că nu dorea să o ia pe drumul ocolitor.

Ea l-a urmărit minunându-se pe când el a început să se urce pe faţa verticală a stâncii, nearătând niciun semn de frică. De îndată ce a ajuns în vârf, şi-a înşfăcat pipa, a pus-o în buzunar şi a coborât pe aceeaşi rută.

La cina din seara aceea, Cottie le-a povestit celorlalţi ce văzuse în după-amiaza aceea. Judecând după privirile lor, era evident că nimeni n-o credea. George Finch chiar a început să râdă şi i-a şoptit lui Geoffrey Young:

— Crede că este Sir Galahad.

Young n-a râs. Începea să se întrebe dacă nu cumva George Mallory n-ar fi partenerul pe care National Geographical Society îi ceruse să-l caute pentru o ascensiune care fusese până acum considerată imposibilă.

*

O lună mai târziu, Young a scris la şapte alpinişti, invitându-i să se alăture grupului lor de ascensiune în Alpi în timpul vacanţei de vară. Le-a dat de înţeles că nu va alege perechea care va urca pe Mont Blanc pornind din valea Courmayeur până ce nu va vedea

care dintre ei se vor aclimatiza cel mai bine condiţiilor periculoase.

Guy Bullock şi Cottie Sanders nu au primit invitaţii pentru că Young credea că prezenţa lor îi va distrage pe ceilalţi.

— Distracţia, a zis el când echipa s-a adunat în Sothhampton, este foarte bună când îţi petreci weekendul în Ţara Galilor, dar nu când eşti în Courmayeur încercând să urci pe Mont Blanc.

11

Duminică, 14 iulie, 1906

Ca hoţii în noapte, cei doi s-au furişat din hotel fără să-i observe nimeni, cărându-şi prada sub braţ. În tăcere, au traversat drumul întunecat şi au dispărut în pădure, conştienţi că va dura o vreme până ce colegii lor, care se îmbrăcau pentru cină, le vor simţi lipsa.

Primele zile se desfăşuraseră bine. Ajunseseră pe Courmayeur vineri noapte şi descoperiseră că vremea era perfectă pentru ascensiuni. O săptămână mai târziu, cu Aiguille du Chardonnet, Grépon şi Mont Maudit „la centură", după una dintre expresiile preferate ale lui Young, erau toţi gata pentru provocarea finală – doar dacă vremea continua să fie la fel de bună.

*

Când pendula hotelului a bătut de ora şapte, preşedintele onorific al CUMC şi-a lovit paharul cu o lingură. Restul comitetului a tăcut.

— Punctul numărul unu, a spus Geoffrey Young, uitându-se în agendă, alegerea unui membru nou. Domnul George Leigh Mallory a fost propus de domnul Somervell şi este susţinut de domnul Odell. Şi-a ridicat privirea din agendă. Pentru? Cinci mâini s-au ridicat. În unanimitate, a spus Young şi toţi au aplaudat – lucru care nu se mai întâmplase până atunci. Prin urmare îl declar pe domnul George Leigh Mallory membru al CUMC.

— Poate ar fi bine să se ducă cineva să-l caute, a spus Odell, şi să-i spună veştile bune?

— Dacă vrei să-l găseşti pe Mallory, ar fi recomandabil să-ţi pui bocancii de alpinism, a spus Odell, dar eu propun să-l invităm pe domnul George Finch să fie membru onorific al clubului. La urma-urmei, este un alpinist foarte bun.

Nimeni nu a părut dornic să susţină propunerea.

*

George a scăpărat un chibrit şi a aprins sobiţa Primus. Cei doi bărbaţi stăteau în cort, faţă în faţă. Îşi încălzeau mâinile în timp ce aşteptau să fiarbă apa, un proces foarte lent când eşti pe la jumătatea muntelui. George a pus două căni pe jos în timp ce Finch desfăcea ambalajul unui Kendal Mint Cake, rupea prăjitura în două şi îi întindea o bucată colegului lui de alpinism.

În ziua anterioară, cei doi stătuseră împreună pe vârful Mont Maudit şi se uitaseră la Mont Blanc, aflat la doar 600 de metri deasupra lor, întrebându-se dacă aveau să se uite în jos din vârful acestuia în ziua următoare.

George şi-a verificat ceasul: 7:35 p.m. Până acum, Geoffrey Young va fi verificat cu restul echipei programul zilei următoare, după ce îi va fi informat cine urma să-l însoţească în ascensiunea finală. Apa începuse să fiarbă.

*

— A fost o săptămână remarcabil de bună pentru ascensiuni, a continuat Young. De fapt, aş zice chiar că a fost printre cele mai bune din cariera mea, ceea ce face ca alegerea celui care mă va însoţi mâine în atacul culmii să fie mai dificilă. Sunt conştient că unii dintre voi aţi aşteptat ani întregi această oportunitate, dar cei mai mulţi vor fi, din păcate, dezamăgiţi. După cum bine ştiţi, atingerea vârfului Mont Blanc nu este tehnic dificilă pentru un alpinist experimentat – doar dacă, desigur, nu o face pornind dinspre Courmayeur.

Echipa de căţărători va fi formată din şase oameni: eu, Somervell, Odell, Mallory, Herford şi Finch. Vom porni la şase, mâine-dimineaţă şi vom avansa până la 4.620 de metri, unde ne vom odihni două ore. Dacă stăpâna noastră capricioasă, vremea, ne va

permite, echipa finală formată din trei va încerca apoi să cucerească vârful.

Odell şi Somervell vor coborî la cabana de la Grand Mulets, la 4.020 metri, unde Somervell va aştepta întoarcerea echipei.

— Întoarcerea triumfală, a spus Somervell, generos, deşi el şi Odell cu greu îşi ascundeau frustrarea că nu fuseseră aleşi pentru asaltul vârfului.

— Să sperăm, i-a zis Young. Ştiu cât de dezamăgiţi sunteţi pentru că nu aţi fost aleşi să faceţi parte din echipa de urcare, dar nu uitaţi că, fără muncă în echipă şi pregătiri suficiente, ar fi imposibil să cucerim munţii şi că fiecare membru al echipei şi-a jucat rolul. Dacă încercarea de mâine eşuează dintr-un motiv oarecare, îi voi invita pe Odell şi Somervell să ne însoţească mai târziu în cursul acestei săptămâni, când vom face o a doua încercare de urcare pe vârf. Cei doi au zâmbit trist, de parcă ar fi câştigat medalia de argint la Jocurile Olimpice. Nu mai am ce să spun decât numele celui pe care l-am ales să meargă cu mine în ascensiunea finală.

*

— Nu-i găsesc pe niciunul dintre ei, s-a plâns Odell când s-a alăturat restului colegilor la masa de prânz. M-am uitat peste tot.

— Mâine este o zi importantă, aşa că încearcă să se odihnească, a zis Young pe când o farfurie cu supă îi era pusă în faţă. Nu este niciodată uşor să dormi la minus douăzeci de grade. Trebuie să fac o mică ajustare a planurilor pentru mâine. Toţi s-au oprit din mâncat şi s-au întors spre el. Odell, Somervell şi cu mine vom fi însoţiţi de Herford.

— Dar Mallory şi Finch? a întrebat Odell.

— Am o presimţire că cei doi sunt la Grands Mulets, aşteptându-ne.

12

Mallory şi Finch terminaseră deja de mâncat când Young şi echipa lui li s-au alăturat la refugiul Grands Mulets. Niciunul n-a zis nimic pe când aşteptau să vadă cum va reacţiona şeful expediţiei la imprudenţa lor.

— Aţi încercat deja să ajungeţi sus? a întrebat Young.

— Am vrut, i-a răspuns Finch pe când îl urma pe Young în cabană, dar Mallory a fost împotrivă.

— Isteţ băiat, Mallory, a comentat Young înainte de a desfăşura pe masă o hartă veche, scrisă pe pergament.

George şi Finch au ascultat cu atenţie pe când le explica ruta propusă de el pentru ultimii 660 de metri.

— Aceasta va fi a treia mea încercare dinspre Courmayeur, le-a zis, şi, dacă va reuşi, va fi a treia oară, aşa că şansele sunt ceva mai mari de cincizeci la sută. Young a împăturit harta şi a pus-o în rucsac. A dat mâna cu Somervell, Herford şi Odell. Vă mulţumesc, domnilor, le-a spus. Vom face tot posibilul să ne întoarcem până la ora cinci. Cinci şi jumătate, cel mai târziu. Văd că aveţi o cană de Earl Grey la fiert, a adăugat uitându-se la vârful ameninţător, apoi întorcându-se înspre tovarăşii aleşi a continuat. E timpul să dăm bătaie. Vă asigur, domnilor, că nu aţi vrea să fiţi pe această doamnă după lăsarea întunericului.

În ora următoare, cei trei au înaintat cu grijă pe o creastă îngustă care urma să-i ducă la trei sute treizeci de metri de vârf. George începea să se întrebe unde erau dificultăţile despre care se vorbea, dar aceasta a fost înainte de a atinge o culme lată de gheaţă mărginită în ambele părţi de pereţi abrupţi de gheaţă, numită Uşa Hambarului. Era un drum mai simplu şi mai lung până în vârf, dar, după câte le-a spus Young, acela era pentru femei şi copii.

Young s-a aşezat la piciorul Uşii Hambarului şi a mai verificat o dată harta.

— Acum veţi înţelege de ce ne-am petrecut atâtea weekenduri la Pen-y-Pass, şi în Cornwall îmbunătăţindu-ne aptitudinile de căţărători.

George nu-şi putea lua ochii de pe Uşa Hambarului, căutând fisuri sau indentări pe unde trecuseră alţi alpinişti înaintea lor. Şi-a pus piciorul uşor într-o mică adâncitură.

— Nu, a zis Young, trecând în faţă pentru a lua conducerea. Poate la anul.

Young a început să traverseze încet culmea uriaşă, dispărând uneori din vedere, doar ca să apară după câteva clipe. Fiecare îşi dădea seama că, dacă unul singur ar fi făcut o greşeală, legaţi cum erau de un cordon ombilical, s-ar fi rostogolit cu toţii ca un pachet de cărţi de joc.

Finch s-a uitat în sus. Young dispăruse iar şi putea vedea doar călcâiele lui George pe când acesta dispărea după o culme. Centimetru cu centimetru, metru cu metru, Mallory şi Finch mergeau încet în spatele lui Young, conştienţi că dacă ar fi făcut cea mai mică eroare, Uşa Hambarului le va fi trântită în nas şi, după câteva momente, vor fi îngropaţi într-un mormânt fără nume.

Centimetru cu centimetru…

*

La Grands Mulets, Odell stătea cu picioarele încrucişate pe jos, prăjind o felie de pâine pe un foc de lemne, în timp ce Herford fierbea apă pentru ceai.

— Mă întreb până unde au ajuns, a zis Odell.

— Pariez că încearcă să găsească cheia de la Uşa Hambarului, i-a răspuns Somervell.

— Ar trebui să mă întorc ca să le pot urmări progresul prin telescopul hotelului. În momentul în care văd că au ajuns la tine, comand cina.

— Şi o sticlă de şampanie, a sugerat Somervell.

*

Young s-a ridicat pe creastă, deasupra Uşii Hambarului. N-a aşteptat mult până când cei doi George l-au ajuns. Un timp n-a mai vorbit nimeni şi nici măcar Finch n-a pretins că nu era obosit. La nici 300 de metri deasupra lor se ridica ameninţător vârful Mont Blanc.

— Nu vă gândiţi la el ca şi cum ar fi la 300 de metri depărtare, le-a spus Young. Sunt de fapt cam doi kilometri şi cu fiecare metru aerul e din ce în ce mai rarefiat. Şi-a verificat ceasul. Aşa că hai să n-o lăsăm pe doamnă să ne aştepte.

Deşi terenul stâncos părea mai puţin dificil decât Uşa Hambarului, urcarea era periculoasă; crevase, stânci de gheaţă şi pietre inegale acoperite cu un strat subţire de zăpadă îi aşteptau să facă chiar şi cea mai neînsemnată greşeală. Vârful părea înşelător de aproape, dar doamna doar îi aţâţa. Au mai trecut două ore până ce Young a pus piciorul pe vârf.

Când Mallory a văzut prima oară priveliştea de pe cel mai înalt vârf al Alpilor, a rămas fără cuvinte.

— Magnific, a reuşit el să spună într-un târziu pe când admira copilaşii precoci ai lui Madame Blanc.

— Este una dintre ironiile alpinismului, a spus Young, că tinerii sunt fericiţi să-şi petreacă luni întregi pregătind o ascensiune, săptămâni ca să repete şi să se antreneze şi încă o zi încercând să ajungă pe vârf. Şi, după ce şi-au atins ţinta, stau câteva clipe şi-o admiră împreună cu unul sau doi însoţitori la fel de pricepuţi, cu care au în comun doar dorinţa de a o face din nou.

George a izbucnit în râs, dar Finch a tăcut.

— Mai este ceva ce trebuie să fac, domnilor, a spus Young, înainte de a începe să coborâm.

A luat un *sovereign* din buzunarul hanoracului, apoi s-a aplecat şi l-a pus pe zăpadă, la picioarele sale. Mallory şi Finch urmăreau fascinaţi, ritualul, dar n-au spus nimic.

— Regele Angliei vă transmite complimentele sale, madame, a spus Young, înclinându-se uşor, şi

speranţa că veţi acorda umililor săi supuşi drum liber la întoarcerea lor în ţara natală.

*

Când Odell s-a întors la hotel la câteva minute după ora patru, primul lucru pe care l-a făcut a fost să comande un vas mare de punch de fructe, după care s-a întors pe verandă la postul său. S-a uitat prin telescopul mare şi, o dată, a focalizat pe un iepure care ţopăia prin pădure, apoi şi-a întors atenţia spre munte. A ridicat telescopul mai sus, spre vârf, şi, cu toate că era o zi senină, ştia că alpiniştii erau mici cât furnicile, aşa că era inutil să-i caute.

Odell a coborât telescopul şi l-a focalizat pe cabana din lemn de la refugiul Grands Mulets. I s-a părut că vede două figuri stând afară lângă ea, dar nu şi-a dat seama care era Somervell şi care Herford. Un chelner cu o haină albă a apărut lângă el şi i-a turnat o ceaşcă de punch fierbinte. Odell s-a lăsat pe spate şi s-a bucurat de senzaţia pe care i-o dădea lichidul fierbinte care-i aluneca pe gâtul uscat. Şi-a permis să-şi închipuie un moment cum s-ar simţi stând pe vârful Mont Blanc, după ce descuiase Uşa Hambarului.

S-a întors la telescop, deşi nu se aştepta să vadă prea multă activitate la Grands Mulets înainte de ora cinci. Young era o pasăre destul de punctuală, aşa că se aştepta să ajungă la timp. De îndată ce ar fi apărut echipa de urcare, va pune sticla de şampanie la gheaţă pentru a o împărţi cu echipa triumfătoare. Pendula din hol a bătut o dată, indicând ora 4:30. A focalizat telescopul pe refugiul Grands Mulets în cazul în care echipa ajungea înainte, dar nu era nici urmă de activitate. A deplasat uşor telescopul în sus pe munte, sperând să zărească trei puncte pe zăpadă.

— Oh, Doamne, nu, a exclamat el pe când chelnerul îi mai turna un pahar de punch.

— *Una problema, signore?* l-a întrebat chelnerul.

— O avalanşă, a replicat Odell.

13

George a auzit urletul inconfundabil din spatele lui, dar nu mai avea timp să se întoarcă.

Zăpada l-a lovit ca un val uriaş, măturând totul din calea ei. A încercat disperat să rămână în poziţie verticală, dând din mâini în speranţa să păstreze un buzunar de aer în faţa lui, astfel încât să mai câştige timp, aşa cum se recomanda în manuale. Dar când l-a lovit şi al doilea val, a ştiut că urma să moară. Al treilea val, ultimul, l-a azvârlit ca pe o pietricică, în jos şi în jos şi în jos.

Ultimul lui gând a fost pentru mama lui, care aşteptase întotdeauna cu teamă acest moment, apoi pentru tatăl lui, care nu vorbise niciodată despre el şi, în cele din urmă, pentru fratele şi surorile lui, care vor trăi mai mult decât el. Era oare acesta iadul? Apoi s-a oprit brusc. A stat pe loc un moment, încercând să se convingă că mai trăia şi să încerce să-şi dea seama unde se află. Aterizase în fundul unei crevase, împins într-o peşteră a lui Aladdin din gheaţă, a cărei frumuseţe ar fi apreciat-o în alte împrejurări. Ce recomanda manualul? Descoperă repede care este susul şi care este josul astfel încât cel puţin să porneşti în direcţia corectă. A zărit un petic de lumină cenuşie, noroioasă, cam la zece, cincisprezece metri deasupra lui.

Şi-a amintit următoarea instrucţiune din manual: cercetează dacă ţi-ai rupt ceva. Şi-a mişcat degetele mâinii drepte şi şi-a dat seama că mai avea tot cinci. Mâna lui stângă era foarte rece, dar cel puţin se mişca. A întins piciorul drept şi l-a ridicat încet. Avea un picior. Şi-a ridicat şi piciorul stâng – două. Şi-a pus mâinile lângă el şi s-a împins uşor, foarte uşor, în sus. Degetele începeau să-i îngheţe. Şi-a căutat mănuşile; nu erau nicăieri. Probabil că le pierduse în timpul căderii.

Peştera era mărginită cu creste de gheaţă care ieşeau din toate marginile, formând un fel de trepte naturale până sus; dar erau oare sigure? S-a târât prin

zăpada moale către marginea mai depărtată a închisorii lui şi a lovit gheaţa cu vârful bocancului său cu ţinte. N-a rămas nicio urmă. Durase o sută de ani, poate mai mult ca gheaţa să ajungă la această grosime şi nu era uşor de mişcat. George a devenit puţin mai încrezător, dar îşi amintea întruna să respecte regulile, să nu se grăbească şi să nu-şi asume riscuri inutile. Şi-a petrecut o vreme încercând să afle pe care dintre fuşteii scării era mai sigur să urce. Se părea că drumul cel mai sigur era prin partea îndepărtată a peşterii, aşa că s-a târât de-a latul ei în patru labe şi s-a prins de prima treaptă. S-a rugat. Când eşti în pericol, ai nevoie să crezi că există Dumnezeu.

Şi-a pus piciorul uşor pe o creastă de zăpadă aflată la câţiva centimetri deasupra pământului, apoi a prins una de mai sus cu degetele sale goale, deja amorţite de frig, şi s-a tras încet în sus. A riscat proptindu-şi toată greutatea pe creasta de jos, pentru că, dacă aceasta ar fi cedat, ar fi căzut doar de la o înălţime mică pe zăpada moale. Creasta n-a cedat şi aşa a căpătat curaj să urce pe următoarea treaptă a scării lui Iacob şi să afle dacă urma să se întâlnească cu îngerii sau cu semenii săi, oamenii.

Era aproape la jumătatea drumului până sus, din ce în ce mai încrezător cu fiecare pas făcut când o bucată de gheaţă i s-a rupt în mână. Piciorul i-a alunecat de îndată de pe gheaţa de mai jos, lăsându-l agăţat într-o mână, la zece metri deasupra fundului crevasei. George a început să transpire într-o crevasă în care erau probabil minus patruzeci de grade. S-a legănat încet înapoi şi înainte, sigur că zeii de deasupra lui se hotărâseră să-i prelungească viaţa doar cu câteva minute şi că în orice clipă gheaţa de care era agăţat urma să se spargă. Apoi, cu vârful piciorului, a găsit un reazem, apoi altul. Şi-a ţinut respiraţia, cu degetele mâinii drepte aproape lipite de gheaţa de deasupra lui. Puterile începeau să-l părăsească. A durat un timp până ce a ales următoarea treaptă a scării. Încă trei trepte şi urma să se împingă prin pâlnie. A ales următorul fustei cu

grijă, apoi încă unul şi, în cele din urmă a reuşit să împingă un pumn prin mica fisură de deasupra lui în aerul liber. Ar fi chiuit, dar nu voia să piardă timpul, pentru că ultimele raze de soare dispăreau rapid în spatele vârfului celui mai înalt.

George şi-a împins capul prin gaură şi a privit atent în dreapta şi în stânga. Nu avea nevoie de manual ca să ştie că trebuie să cureţe zăpada groasă din jurul lui dacă voia să aibă vreo şansă să descopere o piatră sau o altă zonă sigură.

A curăţat până ce a descoperit o rocă care fusese acoperită de avalanşa recentă. Strângându-şi ultimele puteri, s-a tras afară din gaură şi s-a prins de marginea rocii. N-a mai întârziat, ci, ca un crab, s-a târât pe suprafaţa ei, speriat că ar putea aluneca înapoi pe stânca cu gheaţă şi s-ar putea întoarce în fundul crevasei.

Atunci a auzit o voce cântând *Valsează Mathilda.* Nu primea niciun premiu dacă ghicea cine era solistul. George a continuat să avanseze cu greu până ce sursa vocii a căpătat formă. Finch stătea rezemat, repetând iar şi iar refrenul. Era evident că nu mai ştia şi al doilea vers.

— Tu eşti, George? a strigat Finch uitându-se prin zăpada căzută.

Era prima oară când Finch îi spunea pe numele de botez.

— Da, eu sunt, a răspuns George pe când se întorcea pe o parte. Eşti bine?

— Foarte bine, i-a spus Finch. Cu excepţia unui picior rupt şi a faptului că degetele de la piciorul stâng mi-au degerat. Cred că am pierdut şi un bocanc pe undeva, pe drum. Dar tu?

— Nicicând n-am fost mai bine, bătrâne, a spus George.

— Englez afurisit, a spus Finch. Dacă vrei să avem vreo şansă să ieşim de aici, ar trebui să-mi găseşti lanterna.

— Şi de unde să încep să caut?

— Ultima oară am văzut-o mai sus pe munte.

George a pornit, ca un sugar care se târa în patru labe. Ajunsese la disperare când a zărit un obiect negru în zăpadă la câţiva metri în faţa lui. A chiuit. A înjurat. Era doar gheata lipsă a lui Finch. A continuat să se lupte să mai înainteze şi, în cele din urmă a chiuit iar când a văzut mânerul lanternei ieşind din zăpadă. A înşfăcat-o şi s-a rugat din nou înainte de a apăsa întrerupătorul. O rază de lumină a străpuns amurgul.

— Slavă Domnului, a şoptit el şi a coborât înapoi spre locul în care zăcea Finch.

De îndată ce George a ajuns lângă el, au auzit amândoi geamătul.

— Cred că e Young, a spus Finch. Mai bine să mergem să vedem dacă-l putem ajuta. Dar, pentru numele Domnului, stinge lanterna aia cât mai e soare. Dacă Odell a zărit avalanşa de la hotel, probabil că o echipă de salvare e în drum spre noi deja, dar nu vor ajunge câteva ore bune.

George a stins lanterna şi a început să se târască în direcţia geamătului, dar a durat o vreme până ce a ajuns lângă un trup care zăcea nemişcat în zăpadă, cu piciorul drept îndoit sub coapsa stângă.

— *Valsează Mathilda, Valsează Mathilda, cu cine valsează Mathilda…*

George a curăţat repede zăpada din jurul gurii lui Young, dar n-a făcut nicio încercare să-l mişte.

— Rezistă, bătrâne, i-a murmurat în ureche. Somervell şi Herford sunt deja pe drum. Ne vor ajunge în curând.

Ar fi vrut să creadă ceea ce spunea. I-a luat mâna lui Young şi a început să i-o fricţioneze, încercând să-i facă sângele să se mişte, curăţând în acelaşi timp zăpada care cădea.

— *Valsează Mathilda, Valsează Mathilda, cu cine valsează Mathilda…*

*

Odell a alergat pe uşa din faţă a hotelului înspre drum. A început să răsucească roata vechii sirene

care scotea un urlet asurzitor şi care îi va alerta pe Somervell şi Herford asupra pericolului.

Când soarele a dispărut în cele din urmă în spatele vârfului celui mai înalt, George a pus lanterna pe jos, în zăpadă, cu faţa spre munte. A aprins-o şi a zărit raza de lumină, dar cât va dura?

— *Valsează Mathilda, Valsează Mathilda, cu cine valsează Mathilda, cu mine? Şi cânta el…*

Nu scria nimic în manualul de securitate despre ce ai putea face cu un australian afon, s-a gândit George pe când îşi odihnea capul în zăpadă şi începea să aţipească. Totuşi, acesta n-ar fi un mod prea neplăcut de a muri.

— *Hai, valsează Mathilda cu mine…*

*

Când s-a trezit, George nu mai ştia unde se află, cum ajunsese acolo sau de cât timp se afla acolo. Apoi a zărit o asistentă medicală. A adormit.

Când s-a trezit din nou, Somervell stătea lângă patul lui. L-a zâmbit călduros.

— Bine ai revenit, i-a spus.

— Cât am dormit?

— Două sau trei zile, mai mult sau mai puţin. Dar doctorii sunt siguri că vei fi iar pe picioare într-o săptămână.

— Şi Finch?

— Are un picior în ghips, dar mănâncă cu poftă şi tot mai cântă *Valsează Mathilda* oricărei surori care vrea să-l asculte.

— Şi Young? A întrebat George, temându-se de ce era mai rău.

— E încă inconştient, are hipotermie şi un braţ rupt. Personalul medical face tot ce poate ca să-l peticească şi, dacă vor reuşi să-i salveze viaţa, ar trebui să-ţi mulţumească.

— Mie? A spus George.

— Dacă n-ar fi fost lanterna ta, nu v-am fi găsit niciodată.

— Nu era lanterna mea, a zis George, era a lui Finch.

George a adormit.

14

9 iulie, 1907

— De îndată ce ai privit moartea în faţă, nimic nu mai este la fel, spuse Young. Te face să fii diferit de ceilalţi.

George îi turnă musafirului o ceaşcă cu ceai.

— Am vrut să te văd, Mallory ca să mă asigur că acea experienţă îngrozitoare nu te-a oprit din ascensiuni.

— Nu din cauza asta m-am oprit, îi răspunse George. Am un motiv mai bun. Tutorele meu mi-a spus că nu voi fi primit la doctorat dacă nu am nota maximă.

— Şi ce şanse ai, bătrâne?

— Se pare că sunt un caz limită. Nu-mi pot permite să nu reuşesc doar pentru că n-am muncit suficient de mult.

— Aşa este, spuse Young. Dar numai muncă, fără joacă…

— Prefer să fiu un om de succes plicticos decât un ratat sclipitor, replică George.

— Dar de îndată ce se termină examenele, Mallory, vei veni cu mine în Alpi la vară?

— Sigur, îi răspunse George, zâmbind. Dacă există ceva de care mă tem mai mult decât de a rata nota, acela este gândul că Finch se va căţăra pe vârfuri din ce în ce mai înalte, cântând *Valsează Mathilda.*

— De abia a primit rezultatele la licenţă.

— Şi…?

*

Guy era uimit de munca depusă de George pe măsură ce examenele de sfârşit de an se apropiau. Nu îşi luase nici măcar o zi liberă în vacanţa de primăvară ca să viziteze Pen-y-Pass sau Cornwall, ca să nu mai vorbim de Alpi. Singurii lui însoţitori erau

regii, dictatorii şi potentaţii, iar singurele lui excursii erau pe câmpurile de bătaie din ţinuturile îndepărtate pe când studia zi şi noapte până în dimineaţa examenelor.

După cinci zile de scris continuu şi unsprezece examene diferite, George încă nu era sigur cum se descurcase. Doar cei mai deştepţi şi cei mai proşti sunt. De îndată ce a terminat de scris, a ieşit din sala de examen în lumina strălucitoare a soarelui şi l-a găsit pe Guy stând pe treptele Şcolilor, aşteptându-l, cu o sticlă de şampanie într-o mână şi două pahare în cealaltă. George s-a aşezat lângă el şi a zâmbit.

— Nu întreba, a zis pe când Guy desfăcea sârma din jurul dopului.

În următoarele zece zile a urmat o perioadă de purgatoriu, înainte ca examinatorii să le anunţe gradele acordate şi viitorul care îi aştepta.

Oricât ar fi încercat domnul Benson să-l liniştească spunându-i că fusese foarte aproape, totuşi lui George Leigh Mallory i-a fost acordat doar gradul doi, deci nu putea să se întoarcă la colegiul Magdalene în trimestrul de toamnă pentru doctorat. Şi nu l-a ajutat nici ce i-a mai spus tutorele senior:

— Când ştii că eşti bătut, renunţă onorabil.

Deşi primise o invitaţie de la Geoffrey Young să stea cu el o lună în Alpi în acea vară, George şi-a făcut bagajele şi a luat trenul următor spre Birkenhead. Dacă l-ai fi întrebat, ar fi descris următoarele patru săptămâni ca fiind o perioadă de meditaţie, deşi tatăl lui folosea cuvântul negare, iar mama lui, în dormitor, descria comportarea fiului ei ca îmbufnare.

— Nu mai este un copil, spunea ea. Trebuie să se hotărască ce are de făcut în continuare.

În ciuda cicălelilor soţiei, a mai durat o săptămână până ce reverendul Mallory s-a decis să abordeze subiectul viitorului fiului său.

— Mă gândesc ce opţiuni am, i-a spus George, deşi mi-ar plăcea să fiu scriitor. Chiar am început să scriu o carte despre Boswell.

— Probabil strălucită, dar puţin probabil să câştigi bani cu ea, a comentat tatăl lui. Cred că nu doreşti să trăieşti într-o cocioabă doar cu pâine şi apă. George n-a putut să nu fie de acord. Te-ai gândit să intri în armată? Ai fi un soldat foarte bun.

— Niciodată nu am fost bun la respectarea ordinelor, i-a replicat George.

— Te-ai gândit să intri în rândurile clerului?

— Cred că există un obstacol de netrecut pentru asta.

— Şi care ar fi acela?

— Nu cred în Dumnezeu, a răspuns George, simplu.

— Asta nu i-a împiedicat pe mulţi dintre colegii mei, a zis tatăl lui.

George a râs.

— Eşti aşa de cinic, tată.

Reverendul Mallory a ignorat comentariul fiului său.

— Poate ar fi bine să te gândeşti la politică, băiete. Sunt sigur că vei găsi un partid care ar fi încântat să te facă membru în Parlament.

— Ar putea să mă ajute dacă aş fi în stare să-mi amintesc cu care partid am votat, a zis George. Şi oricum, membrii în Parlament nu sunt plătiţi. Politica este doar un hobby al bogătaşilor.

— Nu este ca alpinismul, a sugerat tatăl lui, ridicând o sprânceană.

— Adevărat, a admis George. Aşa că ar trebui să găsesc o profesie care să-mi ofere un venit suficient ca să mă pot ocupa de hobby-ul meu.

— Atunci ne-am înţeles, a zis reverendul Mallory. Vei fi profesor.

*

Deşi George nu comentase ultima sugestie a tatălui lui, în momentul în care s-a întors în cameră, s-a aşezat la birou şi i-a scris fostului său decan de la colegiu întrebându-l dacă la Winchester erau locuri libere pentru profesori de istorie. Domnul Irving i-a

răspuns după o săptămână. Colegiul, îl informa el pe George, încă studia actele candidaţilor pentru postul de profesor de limbi clasice, dar poziţia de profesor de istorie fusese ocupată de curând. George regreta deja săptămâna de întârziere. *Totuşi,* scria domnul Irving, *am auzit la vinărie că cei de la colegiul Chaterhouse caută un profesor de istorie şi, dacă te gândeşti să candidezi, voi fi încântat să-ţi dau referinţe.*

Zece zile mai târziu, George se ducea în Surrey, la interviul cu directorul de la Chaterhouse, reverendul Gerald Rendall. Domnul Irving îl avertizase pe George că aproape orice va fi plictisitor după Winchester şi Cambridge, totuşi a fost fericit de vizita la Chaterhouse. A fost şi încântat şi uşurat când directorul l-a invitat să devină membru al colectivului de profesori, preferându-l altor candidaţi.

Ceea ce George n-ar fi putut să ştie înainte de întâlnire fost că nu şcoala, ci unul dintre guvernanţi va fi cel care-i va schimba cursul vieţii.

1909

15

Una dintre problemele pe care le-a avut George în primele săptămâni la Chaterhouse a fost că, dacă nu se îmbrăca în robă şi nu-şi punea toca, putea fi confundat cu unul dintre elevi.

S-a bucurat de primul an la colegiu mai mult decât se aşteptase, cu toate că în clasa a cincea era un grup de mici monştri hotărâţi să-i deranjeze orele. Totuşi, când aceiaşi băieţi s-au întors pentru ultimul lor an, în clasa a cincea, spre surpriza lui George mulţi dintre ei erau complet schimbaţi, cu toată energia redirecţionată spre asigurarea unui loc la universitatea pe care o doreau. George a fost încântat să-şi petreacă mai multe ore ajutându-i să atingă acest obiectiv.

Dar, când tatăl lui l-a întrebat în vacanţa de vară ce îi plăcuse cel mai mult, a răspuns că fusese antrenarea echipei de fotbal iarna şi a echipei de hochei primăvara dar, cel mai mult, fusese o excursie cu un grup de băieţi făcută vara.

— Şi, uneori, a spus el, te mai întâlneşti cu un băiat deosebit, care dă dovadă de talent adevărat şi de curiozitate şi care, în mod sigur, îşi va face un drum în lume.

George întâlnise deja unul dintre aceşti băieţi.

*

— Am nevoie de două persoane pentru ascensiunea finală, a replicat Geoffrey Young.

— Vă gândiţi la cineva?

— Da, a spus Young cu hotărâre, nevrând să divulge numele.

— Atunci mai bine aţi discuta cu ei, a spus secretarul Societăţii Regale de Geografie. Şi să fie confidenţial, pentru că, până ce Dalai Lama nu-şi dă

binecuvântarea, nu ni se va permite nici măcar să traversăm graniţa în Tibet.

— Le voi scrie amândurora în seara aceasta, a spus Young.

— Nimic scris, a spus secretarul. Young a încuviinţat. Şi am nevoie să-mi faceţi un mic serviciu. Când căpitanul Scott…

*

În joia următoare, George a plecat cu trenul spre Londra şi a ajuns pe Saville Row, în Mayfair, la timp pentru a cina cu Geoffrey Young. Un portar l-a însoţit la barul membrilor, unde George şi-a găsit gazda discutând cu un grup de alpinişti mai în vârstă care repetau povestiri lungi despre munţi înalţi. Când Young şi-a văzut invitatul intrând în sală, a întrerupt conversaţia şi l-a îndrumat pe George către sala de mese spunându-i:

— Mă tem că scaunul de la bar este lucrul cel mai înalt pe care se pot urca oamenii aceştia acum.

În timp ce mâncau o supă Windsor şi o plăcintă de rinichi, urmată de o îngheţată de vanilie, Young i-a dat lui George programul următoarei lor excursii în Alpi. Dar George simţea că omul avea ceva mai important de spus, deoarece îi descrisese în detaliu în scrisoare noile escalade pe care le vor întreprinde în vara următoare. Abia când s-au retras în bibliotecă, la o cafea şi un brandy, George a aflat motivul adevărat al invitaţiei lui Young.

— Mallory, a spus Young de îndată ce s-au instalat în colţul cel mai îndepărtat al camerei, mă întreb dacă vrei să mă însoţeşti joia următoare ca oaspete la Societatea Regală de Geografie când căpitanul Scott va prezenta societăţii următoarea sa expediţie la Polul Sud.

George aproape şi-a scăpat cafeaua din mână de cât de entuziasmat era la ideea de a-l auzi pe îndrăzneţul explorator vorbind despre călătoria vasului Discovery, şi nu doar pentru că citise de curând în *Times* că toate biletele fuseseră vândute la

câteva ore după ce societatea anunţase numele oratorului la conferinţa anuală.

— Cum aţi reuşit să… a început George.

— Ca membru în comitetul Clubului Alpin, am reuşit să smulg trei bilete de la secretarul RGS. Totuşi, mi-a cerut un mic serviciu în schimb.

George ar fi vrut să-i pună două întrebări deodată, dar a înţeles repede că Young le anticipase deja.

— Bineînţeles vrei să ştii cine este celălalt invitat al meu, a spus Young. George a încuviinţat. Ei, nu o să fie o surpriză prea mare, pentru că l-am invitat pe celălalt alpinist din clasa ta. Dar serviciul pe care mi l-a cerut secretarul RGS ar putea să te surprindă. George şi-a lăsat cafeaua pe masă, şi-a încrucişat braţele şi a aşteptat. Este simplu, de fapt, a continuat Young. De îndată ce căpitanul Scott îşi va termina conferinţa şi va cere să i se pună întrebări, secretarul vrea ca tu să-i pui o întrebare.

— De ce eu?

— Poate pentru că se gândeşte că s-ar putea să te intereseze răspunsul.

16

A fost una dintre rarele ocazii în care George a reuşit să ajungă la timp. Şi-a repetat întrebarea în timpul drumului cu trenul de la Godalming şi, cu toate că se simţea că ştia răspunsul, era nedumerit din cauză că secretarul RGS voia să întrebe el.

George se simţise dezamăgit când citise în *The Times* mai devreme în cursul acelui an că un american, Robert Peary, şi nu un englez fusese cel care ajunsese primul la Polul Nord. Dar, cum tema conferinţei căpitanului Scott era „Polul Sud necucerit", presupusese că, după cum sugerase Geoffrey Young, marele explorator voia să facă o a doua încercare.

George a sărit din tren, înainte ca acesta să se oprească în gara Waterloo, a fugit pe peron şi a dat biletul, apoi a ieşit să caute un taxi. Young îl avertizase că popularitatea lui Scott era atât de mare încât majoritatea locurilor vor fi ocupate cu cel puţin o oră înainte de începerea conferinţei.

La intrarea în RGS se formase deja o coadă când George şi-a prezentat invitaţia. S-a alăturat mulţimii zgomotoase care îşi croia drum spre sala de conferinţe de la parter.

Când George a intrat în amfiteatrul recent construit, a fost surprins să vadă cât de mare era. Pereţii paneluiţi cu stejar erau acoperiţi cu portrete ale foştilor preşedinţi ai RGS, în timp ce pe parchetul întunecat se aflau cam o sută sau mai multe scaune îmbrăcate în catifea. Scena din faţă era umbrită de un portret în mărime naturală al regelui.

George a cercetat scaunele căutându-l pe Geoffrey Young. Până la urmă l-a zărit în partea cea mai îndepărtată a camerei, stând lângă George Finch. George s-a îndreptat spre ei şi s-a aşezat lângă Young.

— Nu aş fi putut ţine locul liber mai mult timp, i-a spus Young.

— Îmi pare rău, s-a scuzat George, pe când se întindea să dea mâna cu Finch.

S-a mai uitat în jur să vadă dacă mai ştia pe cineva. Nu ştia. L-a mirat faptul că la parterul sălii nu era nicio femeie. Ştia că ele nu puteau fi alese membre ale RGS, dar de ce nu puteau veni ca invitate? Se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă Cottie Sanders ar fi fost invitata lui Young. Ar fi pus-o oare în rândul întâi, care rămăsese neocupat? S-a uitat înspre galerie, unde mai multe doamne îmbrăcate elegant, cu rochii lungi şi voalete, se aşezau. Şi-a întors atenţia înspre scenă, unde doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume negre întindeau un ecran mare, argintiu. Pe intervalul dintre rânduri, un alt bărbat, îmbrăcat la fel de elegant, verifica diapozitivele într-un diascop, deplasând obturatorul în spate şi în faţă.

Amfiteatrul se umplea rapid şi, cu mult înainte ca ceasul de sub galerie să sune de opt ori, mai mulţi membri şi invitaţii acestora au descoperit că trebuie să stea în picioare, în spatele sălii. La a opta bătaie, membrii comitetului au intrat în sală şi s-au aşezat în rândul din faţă, în timp ce un domn scund, îmbrăcat elegant, cu cravată albă şi frac s-a urcat pe scenă, fiind întâmpinat cu aplauze. A ridicat palmele de parcă şi le-ar fi încălzit la foc şi imediat au încetat aplauzele.

— Bună seara, doamnelor şi domnilor, a început el. Numele meu este Sir Francis Younghusband. Am onoarea să fiu preşedintele dumneavoastră în decursul acestei seri şi cred că lectura pe care o vom avea promite să fie cea mai interesantă din istoria lungă a societăţii noastre. RGS se mândreşte că este lider mondial în două domenii importante, dar diferite între ele: primul, trasarea hărţilor unor teritorii necartografiate anterior; şi al doilea, explorarea tărâmurilor depărtate şi periculoase unde niciun om alb nu a mai călcat până acum. Unul dintre statutele societăţii ne permite să-i susţinem şi să-i încurajăm pe acei oameni înflăcăraţi care doresc să călătorească pe tot globul, riscându-şi vieţile în serviciul Imperiului Britanic.

Unul dintre aceşti oameni este oratorul din această seară şi nu am nicio îndoială, a continuat Sir Francis, în timp ce se uita la portretul regelui, că vom afla care este planul lui de a deveni primul supus al Maiestăţii Sale care va atinge Polul Sud. Dacă aş spune că vorbitorul care urmează nu are nevoie de nicio prezentare ar fi o frază perimată, totuşi bănuiesc că nu există niciun bărbat, nicio femeie şi niciun copil din ţara noastră care să nu ştie numele căpitanului Robert Falcon Scott, RN[12].

Audienţa s-a ridicat în picioare când un bărbat proaspăt bărbierit, solid, îmbrăcat în uniformă de marinar, cu ochi albaştri, mândru, a ieşit din culise. S-a aşezat în centrul scenei, cu picioarele îndepărtate, dând impresia că nu intenţionează să plece de acolo multă vreme. A zâmbit audienţei şi, spre deosebire de sir Francis, nu a încercat să le potolească entuziasmul, asigurându-se că are timp destul să se pregătească de vorbit.

George a rămas captivat de la prima propoziţie rostită de Scott. Acesta a vorbit mai mult de o oră, fără să se uite vreodată pe notiţe, în timp ce duzini de diapozitive proiectate în spatele lui aduceau în mod dramatic la viaţă expediţia sa anterioară în Antarctica la bordul navei sale, Discovery. Cuvintele îi erau des întrerupte de izbucniri spontane de aplauze.

Audienţa a aflat cum şi-a ales căpitanul Scott echipa şi calităţile pe care le-a căutat la membrii acesteia: lealitatea, curajul şi disciplina erau, după el, cele mai importante. A explicat apoi lipsurile şi greutăţile pe care aveau să le înfrunte oamenii lui dacă voiau să supravieţuiască timp de patru luni în Antarctica, călătorind 400 de kilometri pe un tărâm pustiu şi îngheţat în drumul lor neînsemnat pe hărţi către Polul Sud.

George s-a uitat mirat la imagini ale oamenilor care participaseră la expediţia anterioară, dintre care unii nu-şi pierduseră numai degetele de la mâini şi de la picioare din cauza degerăturilor, ci şi urechi şi chiar şi nasul. Unul dintre diapozitive a făcut-o pe o

doamnă de la galerie să leşine. Scott a făcut o scurtă pauză, după care a adăugat:

— Fiecare dintre oamenii care mă însoţesc în această expediţie trebuie să fie pregătiţi să suporte astfel de suferinţe, dacă speră să mai fie în viaţă în eventualitatea în care vom ajunge la Polul Sud. Şi nu uitaţi, responsabilitatea mea este să mă asigur că toţi oamenii se vor întoarce acasă în viaţă.

George şi-ar fi dorit să fie printre cei invitaţi să i se alăture lui Scott, dar ştia că un profesor lipsit de experienţă, a cărei realizare majoră până în acea zi era cucerirea Mont Blanc era un candidat improbabil pentru echipa lui Scott.

Scott şi-a terminat discursul mulţumind RGS, comitetului şi membrilor pentru sprijinul continuu acordat, conştient că fără acesta nu s-ar putea gândi nici măcar să ridice ancora la Tilbury, cu atât mai mult să ajungă în McMurdo Sound, în Antarctica, echipat corespunzător şi pregătit pentru o astfel de expediţie ambiţioasă. Când s-au aprins luminile, Scott s-a înclinat uşor şi toţi oamenii din sală s-au ridicat în picioare, dorind să omagieze acest erou britanic. George putea doar să se întrebe cum era să stai pe acea scenă şi să primeşti astfel de omagii şi, mult mai important, ce ar trebui să facă pentru a se dovedi demn de o astfel de admiraţie.

Când aplauzele s-au stins, lumea s-a aşezat la loc, iar Scott le-a mulţumit încă o dată înainte de a solicita întrebări din partea audienţei.

Un domn din primul rând s-a ridicat.

— Acesta este Arthur Hicks, a şoptit Geoffrey Young. Tocmai a fost numit secretarul RGS.

— Domnule, a spus Hicks, se zvoneşte că norvegienii, conduşi de Amundsen, plănuiesc să atace Polul Sud. Vă îngrijorează acest lucru?

— Nu, domnule Hicks, nu mă îngrijorează, a replicat Scott. Pot să vă asigur pe dumneavoastră şi pe membrii societăţii că un englez, şi nu un viking va atinge primul Polul Sud.

Din nou, aceste sentimente au fost primite cu aplauze puternice.

Din duzina de mâini ridicate, Scott a ales în continuare un bărbat din rândul al treilea. Pieptul stâng al smokingului omului era plin cu şiruri de medalii.

— Domnule, am citit azi-dimineaţă în *The Times* că norvegienii vor utiliza sănii cu motor şi câini pentru a fi siguri că ajung la Polul Sud înaintea dumneavoastră.

S-au auzit mai multe strigăte de „Ruşine!”.

— Pot să vă întreb care este răspunsul dumneavoastră la această încălcare ruşinoasă a codului amatorilor?

Finch s-a uitat neîncrezător la vorbitor.

— Eu i-aş ignora, domnule general, a răspuns Scott. Expediţia mea este o provocare care urmează să demonstreze superioritatea omului în faţa naturii şi nu mă îndoiesc că am strâns un grup de oameni care sunt mai mult decât pregătiţi să facă faţă acestei provocări.

Strigăte de „Aşa este! Aşa este!” au răsunat din fiecare colţ al sălii pline de oameni, însă Finch nu li s-a alăturat.

— Şi permiteţi-mi să adaug, a continuat Scott, că intenţionez să fiu primul om care atinge Polul Sud, nu primul câine. A făcut o pauză. Doar dacă, bineînţeles, nu este un buldog.

Au urmat râsete înainte să se ridice şi mai multe mâini, printre care şi a lui George. Totuşi, căpitanul Scott a răspuns la alte întrebări înainte să arate în direcţia lui George.

— Un tânăr domn de la sfârşitul rândului al cincilea arată hotărârea pe care o caut când îmi aleg echipa, aşa că hai să auzim ce are de spus.

George s-a ridicat încet de pe scaun, cu picioarele tremurând. Simţea cinci sute de perechi de ochi aţintiţi asupra lui.

— Domnule, a spus el, cu vocea tremurând, de îndată ce veţi atinge Polul Sud, ce va mai rămâne de câştigat pentru alţi englezi? S-a prăbuşit înapoi în scaun în timp ce câţiva spectatori izbucneau în râs, iar alţii aplaudau. O expresie nedumerită a apărut pe

faţa lui Finch. De ce ar pune Mallory o întrebare al cărei răspuns îl ştia?

— Următoarea mare provocare pentru orice englez, a spus Scott fără să ezite, va fi, fără îndoială cucerirea celui mai înalt munte de pe pământ, muntele Everest din Himalaya. Se înalţă la mai mult de 8.700 de metri peste nivelul mării – adică aproape cinci mile şi jumătate înălţime, băiete – şi nu ştim cum ar reacţiona organismul uman la o astfel de altitudine, având în vedere că nimeni n-a urcat la mai mult de 6.600 de metri. Şi trebuie să ţinem seama şi de temperaturile care pot coborî sub minus patruzeci de grade Fahrenheit şi vânturi care-ţi taie pielea. Dar de un lucru sunt sigur: câinii şi săniile cu motor nu vor fi de folos acolo.

A făcut o pauză şi, uitându-se direct la George, a adăugat:

— Dar, oricine ar fi primul om care va sta pe acoperişul lumii, îl invidiez. Să sperăm că va fi un englez. Totuşi, a tras Scott concluzia, întorcându-şi atenţia spre o doamnă care stătea în primul rând de la galerie, am promis deja soţiei mele că voi lăsa această provocare unui bărbat mai tânăr.

Scott l-a privit pe George pe când audienţa izbucnea din nou în aplauze.

Mâna lui Finch s-a ridicat imediat şi Scott a încuviinţat.

— Vă consideraţi amator sau profesionist, domnule?

În sală s-au auzit şoapte pe când Finch îl privea provocator pe Scott.

A durat o vreme până ce Scott a răspuns, timp în care nu şi-a luat privirea de la Finch.

— Sunt un amator, a răspuns el până la urmă, dar un amator care se înconjură cu profesionişti. Doctorii, inginerii, şoferii şi chiar bucătarii mei sunt oameni calificaţi şi s-ar simţi insultaţi dacă le-am spune că sunt amatori. Dar ar fi şi mai insultaţi dacă sugeraţi că prezenţa lor în această expediţie a fost motivată de dorinţa de a obţine câştiguri materiale.

Acest răspuns a fost întâmpinat cu aplauzele cele mai puternice de până atunci şi doar Young şi Mallory l-au auzit pe Finch spunând:

— Dacă chiar crede asta, n-are nicio şansă să se întoarcă viu.

După încă două sau trei întrebări, Scott a mulţumit din nou RGS pentru sponsorizarea conferinţei şi pentru suportul acordat ultimei sale expediţii. După aceea a urmat un vot de mulţumire acordat de domnul Hicks din partea societăţii, apoi audienţa s-a ridicat în picioare, cântând imnul naţional.

În timp ce Young şi Finch se alăturau celor care părăseau amfiteatrul, George a rămas pe loc, incapabil să-şi ia ochii de la scena pe care Scott o ocupase; o scenă de pe care într-o zi intenţiona să se adreseze şi el RGS. Finch a rânjit când s-a uitat înapoi şi l-a văzut pe Mallory stand nemişcat. Întorcându-se către Young a spus:

— Va sta tot acolo, ascultând cu tot atâta atenţie, când va fi rândul meu să ţin conferinţa anuală.

Young i-a zâmbit tânărului plin de el.

— Şi care, dacă îmi este permis să întreb, va fi subiectul?

— Cucerirea Everestului, a răspuns Finch. Pentru că nu mă vor lăsa să stau pe acea scenă decât dacă eu voi fi cel care va ajunge primul acolo.

CARTEA DOI
CEALALTĂ FEMEIE

1914

17

Luni, 9 februarie, 1914

— Când Elisabeta s-a urcat pe tronul Angliei în 1558, nici Curtea, nici oamenii de rând n-au considerat-o un adevărat monarh. Totuşi, când a murit în 1603, patruzeci şi cinci de ani mai târziu, Regina Fecioară era la fel de populară cum fusese şi tatăl ei, regele Henric al VIII-lea.

— Domnule, domnule, a spus un băiat din ultimul rând, ţinându-şi mâna ridicată.

— Da, Carter junior, i-a răspuns George.

— Ce este o fecioară, domnule?

George a ignorat chicotelile care au urmat şi a continuat de parcă îi fusese adresată o întrebare serioasă.

— O virgină este o femeie care este *virgo intacta,* Carter junior. Sper că latina ta este suficientă. Dacă nu, poţi să te uiţi în Luca 1:27: *Exista o fecioară măritată cu un bărbat al cărui nume era Iosif... şi numele fecioarei era Maria.* Dar să ne întoarcem la Elisabeta. Epoca ei a fost epoca de aur a lui Shakespeare şi Marlowe, a lui Drake şi Raleigh, o vreme în care Anglia nu numai că a învins Armada spaniolă, ci a înăbuşit şi o insurecţie condusă de contele de Essex, despre care unii istorici au sugerat că ar fi fost amantul reginei.

Inevitabil, s-au ridicat mai multe mâini.

— Wainwright, a spus George plictisit, ştiind prea bine care urma să fie întrebarea.

— Ce este un amant, domnule?

George a zâmbit.

— Un amant este un bărbat care trăieşte cu o femeie fără să fie căsătorit cu aceasta.

— Atunci nicio şansă ca amanta să fie *virgo intacta,* nu, domnule? a rânjit Wainwright.

— Ai dreptate, Wainwright, deşi eu presupun că regina Elisabeta nu şi-a luat niciodată vreun amant pentru că atunci autoritatea ei de monarh ar fi fost contestată.

O altă mână s-a ridicat.

— Dar Curtea şi oamenii de rând n-ar fi preferat ca pe tron să fie un bărbat, de exemplu contele de Essex, mai curând decât o femeie?

George a zâmbit iar. Graves, unul dintre puţinii elevi care prefera clasa terenului de sport, nu era genul care să pună întrebări frivole.

— La acea vreme, Graves, chiar şi foştii detractori ai Elisabetei ar fi preferat-o pe ea contelui de Essex. Şi într-adevăr, acum, după mai mult de trei sute de ani, această femeie este cu siguranţă egală cu toţi bărbaţii din panteonul monarhiei britanice, a conchis el, pe când clopotul capelei suna la distanţă.

George s-a uitat prin clasă să vadă dacă mai erau şi alte mâini ridicate. Nu mai erau. A oftat.

— Atunci, asta este totul, a spus el. Dar, domnilor, a adăugat, ridicând vocea, vă rog ca eseurile voastre despre semnificaţia religioasă şi politică a căsătoriei lui Henric al VIII-lea cu Anne Boleyn să fie pe catedra mea până joi la prânz.

S-a auzit un mârâit pe când elevii din clasa a cincea îşi strângeau manualele şi ieşeau din sală.

George a luat buretele şi a început să şteargă numele şi datele celor şase regine ale lui Henric al VIII-lea. S-a întors şi l-a văzut pe Graves încă aşezat.

— Poţi să le numeşti pe toate, Robert, şi să spui şi anii în care au fost regine? a întrebat el.

— Catherine de Aragon, 1509, Anne Boleyn, 1533, Jane Seymour, 1536, Anne de Cleves, 1540, Catherine Howard, 1540 şi Catherine Parr, 1543.

— Iar săptămâna viitoare vă voi învăţa o metodă simplă de a le memora soarta.

— Divorţată, decapitată, moartă, divorţată, a supravieţuit. Ne-aţi spus săptămâna trecută, domnule.

— Zău? a spus George pe când punea buretele la loc pe catedră fără să-i pese de câtă cretă avea deja pe robă.

George l-a urmat pe băiat afară din clasă şi s-a dus în cancelarie pentru a li se alătura colegilor la gustare. Deşi se dovedise a fi popular atât printre majoritatea celorlalţi profesori, cât şi cu elevii, era conştient că nu toţi colegii lui aprobă ceea ce ei numeau în şoaptă atitudinea lui de laissez-faire şi unul sau doi chiar şi-au exprimat deschis părerea că lipsa de disciplină din clasele lui le ştirbeşte autoritatea proprie, mai ales când trebuia să predea clasei a cincea în aceeaşi zi.

Când doctorul Rendall s-a hotărât că a venit vremea să-l ia pe Mallory deoparte şi să discute cu el acest subiect, George l-a informat doar că el credea în libera exprimare, altfel cum şi-ar putea atinge elevii potenţialul maxim? Cum directorul habar n-avea ce înseamnă „liberă exprimare”, s-a decis să nu mai continue. La urma-urmei, trebuia să iasă la pensie la sfârşitul anului şcolar şi totul ar fi devenit oricum responsabilitatea altcuiva.

George îşi făcuse şi un prieten bun printre colegi. Andrew O’Sullivan studiase în acelaşi timp cu el la Cambridge, dar nu se întâlniseră acolo. El preda geografia şi câştigase un premiu la box când fusese la Fitzwiliam, însă, cu toate că nu-l interesa alpinismul, şi chiar şi mai puţin părerile lui Quintus Fabius Maximus, el şi George au descoperit foarte repede că se simt bine împreună.

Când George a intrat în cancelarie l-a zărit pe Andrew tolănit într-un fotoliu de piele confortabil, lângă fereastră, citind ziarul. George şi-a turnat o ceaşcă de ceai şi s-a îndreptat spre prietenul lui.

— Ai văzut *The Times* de azi-dimineaţă? l-a întrebat Andrew.

— Nu, i-a răspuns George, punându-şi ceaşca pe o măsuţă dintre ei. Eu citesc de obicei ştirile abia după-masă.

— Corespondentul din Delhi, a spus Andrew, anunţă că lordul Curzon s-a înţeles cu Dalai Lama să

permită unui grup select de alpinişti să intre…

George s-a aplecat puţin prea repede şi a dărâmat cana de ceai a colegului lui.

— Îmi pare rău, Andrew, a zis el pe când înşfăca ziarul.

Andrew părea vag amuzat de rara lipsă de bune maniere a prietenului său, dar n-a spus nimic până ce George nu i-a restituit ziarul.

— RGS invită pe toţi cei interesaţi să îşi depună candidatura, a continuat Andrew. Eşti şi tu cumva, dragă Mallory, interesat?

George nu voia să răspundă până ce nu se mai gândea puţin la această problemă, aşa că a fost mulţumit că tocmai atunci clopoţelul care-i anunţa pe profesori că pauza se va termina în cinci minute i-a venit în ajutor.

— Ei bine, a spus Andrew pe când se ridica, dacă nu eşti în stare să-mi răspunzi la această întrebare, dă-mi voie să-ţi pun una mai uşoară. Azi după-masă mai faci şi altceva, sau doar citeşti ziarul?

— Corectez eseurile clasei a cincea despre Armada, a spus George. Cred că băieţii ăştia au o plăcere sadică să rescrie istoria. Se pare că Wainwright crede că Spania a câştigat şi că Drake a fost întemniţat în Turnul Londrei.

Andrew a râs.

— Se întâmplă că unul dintre guvernatorii şcolii, domnul Thackeray Turner, m-a invitat la cină în seara asta şi a întrebat dacă aş vrea să aduc şi un prieten.

— Eşti amabil, Andrew, i-a răspuns George pe când ieşeau din cancelarie în curte, dar cred că domnul Turner se referea la o prietenă.

— Mă îndoiesc, a zis Andrew. Cel puţin nu acum, când are trei fete nemăritate.

18

Joi, 12 februarie, 1914

George a luat creta în mână. Îi plăcuse Thackeray Turner din momentul în care-l întâlnise: deschis, îndrăzneţ şi deschis, cu toate că era cam demodat şi ironic.

Andrew îi spusese lui George în timpul drumului către casa lui Turner că acesta era de profesie arhitect. Când George, după ce fusese condus printr-o poartă din oţel forjat în josul unei alei cu lămâi, văzuse Westbrook prima oară, cuibărit între dealurile din Surrey, înconjurat de cele mai minunate straturi cu flori, pajişti şi un heleşteu, nu avusese nevoie să i se spună de ce avusese Turner succes în carieră.

Înainte de a ajunge pe ultima treaptă, un valet le-a deschis uşa. L-a condus în tăcere pe un coridor lung şi l-au găsit pe Turner aşteptându-i în camera de biliard. Având în vedere că haina de la costum era spânzurată pe spătarul unui scaun din apropiere, George şi-a dat seama că era pregătit de luptă.

— E timpul pentru o partidă înainte să coboare doamnele la masă, le-a spus Turner oaspeţilor săi.

George, după ce a admirat un portret în mărime naturală a gazdei, de Lavery, aflat deasupra căminului şi încă alte acuarele din secolul al XIX-lea care împodobeau pereţii – inclusiv una făcută de tizul gazdei lor – şi-a scos haina şi şi-a suflecat mânecile.

De îndată ce trei bile au fost plasate în poziţie pe masa verde, George a aflat imediat un alt aspect al caracterului gazdei lor. Domnului Turner îi plăcea, şi chiar se aştepta să câştige. Ceea ce nu prevăzuse el era că lui George nu-i plăcea să piardă. George nu era sigur dacă Andrew era doar încântat să-i facă pe plac bătrânului sau pur şi simplu nu ştia să joace. Oricum ar fi fost, George nu era chiar atât de dornic să-i facă pe plac gazdei.

— Rândul tău, bătrâne, a spus Turner după un carambol de unsprezece.

George a stat o vreme şi a analizat lovitura şi, când i-a dat tacul lui Andrew câştigase o lovitură de paisprezece puncte. A devenit curând clar că Turner îşi întâlnise egalul în George, aşa că s-a hotărât să abordeze o tactică diferită.

— O'Sullivan mi-a spus că eşti puţin radical, Mallory.

George a zâmbit. Nu avea de gând să cedeze în faţa lui Turner, nici la masa de biliard, nici în afara ei.

— Dacă vă referiţi la faptul că susţin votul universal, să ştiţi că aşa este, domnule.

Andrew s-a încruntat.

— Doar trei puncte, a spus el înainte de a aduna suma la totalul lui cam prăpădit.

Turner s-a întors la masă şi n-a mai scos un cuvânt până ce nu şi-a mai adăugat încă douăsprezece puncte, dar chiar când George trecea spre masă pentru lovitura următoare, Turner l-a întrebat:

— Deci ai lăsa femeile să voteze?

George s-a îndreptat şi a dat cu cretă pe tac.

— Desigur, domnule, a răspuns înainte de a alinia încă o dată bilele.

— Dar ele n-au fost suficient educate pentru o asemenea responsabilitate, a zis Turner. Şi, în orice caz, cum s-ar aştepta cineva la o judecată raţională din partea unei femei?

George s-a aplecat iar deasupra mesei şi, de data aceasta a strâns douăzeci şi unu de puncte înainte de a preda tacul.

— Asta se poate rezolva uşor, a spus el.

— Şi cum anume? l-a întrebat Turner pe când se uita la bile şi-şi analiza posibilităţile.

— Mai întâi să le permitem femeilor să fie educate corect, astfel încât să poată merge la universitate şi să poată studia pentru aceleaşi titluri ca bărbaţii.

— Posibil nu la Oxford sau la Cambridge?

— Dimpotrivă, i-a răspuns George. Acestea trebuie să deschidă calea, pentru că apoi le vor urma toate celelalte.

— Femei cu diplome universitare, a râs Turner. E de neimaginat.

S-a aplecat spre masă pentru următoarea lovitură, a greşit, şi bila albă a alunecat în buzunarul cel mai apropiat. George s-a străduit din greu să nu râdă.

— Ca să mă asigur că am înţeles bine ce propui, Mallory, a spus Turner pe când înmâna tacul musafirului. Eşti de părere ca femeile inteligente, cele cu diplome de Oxford şi Cambridge, să poată vota?

— Nu, domnule, nu asta am propus, a spus George. Cred că femeilor trebuie să li se aplice aceleaşi reguli ca şi bărbaţilor. Şi cele proaste să poată vota.

Pentru prima oară de când începuse jocul, Turner a zâmbit.

— Nu cred că Parlamentul va aproba aşa ceva. La urma-urmei, curcanii nu votează de Crăciun.

— Până ce unul dintre ei nu-şi va da seama că va putea câştiga alegerile următoare, a sugerat George pe când executa un tun elegant şi introducea bila roşie în buzunarul mesei. S-a ridicat şi a zâmbit. Cred că am câştigat jocul acesta, domnule.

Turner a încuviinţat. Pe când îşi punea haina, s-a auzit o bătaie uşoară în uşă. A intrat valetul.

— Cina e servită, domnule.

— Mulţumesc, Atkins, a spus gazda lor.

De îndată ce acesta a ieşit din cameră, Turner a şoptit:

— Pariez că Atkins n-ar da femeilor dreptul de vot.

— Eu pariez că nu l-aţi întrebat, a spus George, regretându-şi cuvintele de îndată ce le rostise.

Andrew părea stânjenit, dar n-a comentat.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule, a spus George. Observaţia a fost lipsită de tact şi eu…

— Nu-i nimic, băiete, a spus Turner. Mă tem că, de când a murit soţia mea, am devenit cam – cum se

spune acum? — un pisălog bătrân. Mai bine ne-am alătura doamnelor la cină. Bine jucat, Mallory, a mai spus el pe când traversau holul. De abia aştept să-mi iau revanşa la un joc la care nu mă îndoiesc că-mi vei comunica părerile tale asupra drepturilor muncitorilor.

Valetul deschisese uşa ca să le permită lui Turner şi oaspeţilor accesul în sufragerie. O masă mare de stejar, care părea mai curând elisabetană decât victoriană, domina centrul camerei paneluite cu stejar. Fuseseră puse cinci tacâmuri din argint şi cele mai fine şerveţele din bumbac.

Când George a intrat în cameră, a oftat, ceea ce nu făcea nici când urca pe vârful munţilor. Deşi toate fetele domnului Turner, Marjorie, Ruth şi Mildred aşteptau să-i fie prezentate, privirea lui George a rămas fixată pe Ruth, făcând-o să roşească şi să se uite într-altă parte.

— Nu sta acolo, Mallory, i-a spus domnul Turner, observând că George nu se mişcase din uşă. Nu o să te muşte. De fapt, cred că vei afla că ele sunt mai curând de acord cu tine decât cu mine.

George a intrat în cameră şi a dat mâna cu cele trei domnişoare încercând să nu pară dezamăgit când gazda l-a aşezat între Marjorie şi Mildred. Cele două fete în casă au adus primul fel, o tavă cu somon rece şi mărar, în timp ce valetul i-a turnat o jumătate de pahar de Sancerre lui Turner să-l guste. George a ignorat cel mai gustos fel de mâncare pe care-l văzuse de săptămâni întregi pe când încerca să se uite pe ascuns la Ruth care se afla la celălalt capăt al mesei. Ea părea să nu fie conştientă de propria frumuseţe. *Botticeliană,* şi-a şoptit el în timp ce-i admira pielea albă, ochii albaştri de porţelan şi părul şaten, luxuriant. *Botticeliană,* pe când îşi tăia peştele.

— Este adevărat, domnule Mallory, a întrebat Marjorie, cea mai mare dintre surori, întrerupându-i gândurile, că l-aţi întâlnit pe domnul George Bernard Shaw?

— Da, domnişoară Turner, am avut onoarea să cinez cu marele scriitor atunci când a ţinut un discurs

în faţa Societăţii Fabiene din Cambridge.

— Mare scriitor pe naiba, a spus domnul Turner. Este doar un alt socialist care este încântat să ne povestească despre cât de bine ne-ar conduce el vieţile. Omul nici măcar nu e englez.

Marjorie i-a zâmbit binevoitoare tatălui ei.

— Criticul teatral din *The Times,* a continuat ea, adresându-se tot lui George, crede că *Pygmalion* este şi inteligentă şi amuzantă.

— Probabil că şi el e tot socialist, a spus Turner printre îmbucături.

— Aţi văzut piesa, domnişoară Turner? a întrebat George întorcându-se spre Ruth.

— Nu, domnule Mallory, n-am văzut-o, i-a răspuns Ruth. Ultima piesă la care am mers a fost *Charley's Aunt* la primărie şi asta doar după ce vicarul ne-a interzis să citim *The Importance of Being Earnest.*

— Scrisă de un alt irlandez, a comentat Turner, al cărui nume n-ar trebui să fie menţionat într-o societate respectabilă. Nu eşti de acord, Mallory? a întrebat el în timp ce felul întâi era luat de pe masă.

Somonul neatins al lui George arăta de parcă mai putea încă să înoate.

— Dacă societatea respectabilă nu este în stare să discute despre doi dintre cei mai talentaţi scriitori ai generaţiei lor, atunci da, domnule, sunt de acord.

Mildred, care încă nu spusese nimic, s-a aplecat peste masă şi a şoptit:

— Sunt de acord cu dumneavoastră, domnule Mallory.

— Şi tu, O'Sullivan, a întrebat Turner, eşti de aceeaşi părere cu Mallory?

— Eu rareori sunt de acord cu ce spune Mallory, a replicat Andrew, şi de aceea ne înţelegem aşa de bine.

Toţi au început să râdă pe când valetul a pus friptura de vacă pe bufetul de lângă masă şi, după ce i-a arătat-o stăpânului, a început s-o taie.

George a profitat de neatenţia celorlalţi pentru a se uita iar către capătul celălalt al mesei, doar ca să

vadă că Ruth îi zâmbea lui Andrew.

— Trebuie să mărturisesc, a spus Andrew, că n-am văzut nicio piesă scrisă de vreunul dintre aceşti domni.

— Pot să te asigur, O'Sullivan, a spus Turner după ce a băut puţin vin roşu, că niciunul dintre ei nu este domn.

George era gata să-i răspundă când Mildred i-a spus:

— Ignoraţii, domnule Mallory. Este singurul lucru pe care tata nu-l poate suporta.

George a zâmbit şi a continuat să discute cu Mildred despre împletitul coşuleţelor până ce s-au strâns farfuriile, cu toate că mai trăgea din când în când cu ochiul spre celălalt capăt al mesei. Ruth nu părea să observe.

— Ei bine, domnilor, a spus domnul Turner, pe când îşi împăturea şervetul, să sperăm că aţi învăţat o lecţie în această după-amiază.

— Şi care ar fi aceea, domnule? a întrebat Andrew.

— Să vă asiguraţi că nu vă alegeţi cu trei fiice. Şi nu doar din cauză că domnul Mallory nu va avea odihnă până ce nu le va trimite pe toate la universitate să-şi ia diplome.

— O sugestie excelentă, domnule Mallory, a spus Mildred. Dacă aş fi avut ocazia să urmez exemplul tatălui meu şi să devin arhitect, aş fi făcut-o cu mare plăcere.

Pentru prima oară în acea după-amiază, domnul Turner a rămas mut. A durat o vreme până ce şi-a revenit suficient ca să spună:

— Să mergem în salon la cafea.

De data aceasta fetele nu au fost în stare să-şi ascundă surpriza faţă de această abatere neobişnuită a domnului Turner de la rutină. De obicei, el se bucura întotdeauna de un trabuc şi un brandy cu oaspeţii săi bărbaţi înainte de a se gândi să se alăture doamnelor.

— O victorie memorabilă, domnule Mallory, a şoptit Marjorie pe când George îi ţinea scaunul.

George s-a aplecat uşor apoi a aşteptat până ce toate trei surorile au ieşit din sufragerie înainte de a se mişca. Era încântat să vadă că Andrew era cufundat în conversaţie cu bătrânul.

De îndată ce Ruth s-a aşezat pe canapea în salon, George s-a aşezat lângă ea. Ruth tăcea şi părea că se uită la Andrew care stătea lângă Marjorie, pe şezlong. După ce şi-a atins obiectivul, George n-a mai ştiut ce să spună. A durat o vreme până ce Ruth i-a sărit în ajutor.

— L-aţi bătut pe tata la biliard, din întâmplare, domnule Mallory? a întrebat ea.

— Da, domnişoară Turner, a spus George în timp ce Atkins punea o ceaşcă de cafea pe măsuţa de lângă ea.

— Asta ar explica de ce era aşa pus pe ceartă la masă. A sorbit din cafea înainte de a adăuga. Dacă vă va mai invita, domnule Mallory, poate ar fi mai diplomatic să îl lăsaţi să câştige.

— Mi-e teamă că n-aş putea face asta, domnişoară Turner.

— De ce nu, domnule Mallory?

— Pentru că ar dezvălui o slăbiciune a caracterului meu pe care ar putea s-o afle ea.

— Ea? a întrebat Ruth, uimită.

— Chomolugma, Zeiţa Mamă a Pământului.

— Dar tata mi-a spus că vreţi să vă urcaţi pe Everest.

— Everest este numele pe care i l-au dat englezii, dar nu este numele la care răspunde ea.

— Vi se răceşte cafeaua, domnule Mallory, a spus Ruth, uitându-se prin cameră.

— Mulţumesc, domnişoară Turner, a spus el, bând puţin.

— Şi speraţi să deveniţi mai familiar cu această zeiţă? l-a întrebat Ruth.

— Cu timpul, poate, domnişoară Turner. Dar nu înainte ca alte două sau trei doamne să cadă în puterea farmecului meu.

Ea l-a privit mirată.

— Care doamne?

— Doamna Matterhorn, a răspuns el. Am intenţia să-i las o carte de vizită în vacanţa de Paşte. A mai luat o gură de cafea înainte de a întreba. Şi dumneavoastră unde veţi fi de Paşte, domnişoară Turner?

— Tata ne duce la Veneţia în aprilie. Un oraş care bănuiesc că nu vă place, domnule Mallory, pentru că cel mai înalt punct al său este doar la câţiva metri peste nivelul mării.

— Nu numai înălţimea contează, domnişoară Turner. Sub ochii de azur ai zilei, răsfăţată de ocean, se întinde Veneţia, un labirint omenesc de ziduri, saloanele destinate Amfitritei.

— Shelley, a spus Ruth, gânditoare, pe când îşi ducea ceaşca la gură.

George s-a uitat prin cameră şi l-a zărit pe Andrew zâmbindu-i lui Ruth. Ea i-a întors zâmbetul.

Când ceasul de pe cămin a bătut o dată pentru a arăta trecerea unei jumătăţi de oră, Andrew s-a ridicat şi, întorcându-se spre gazdă, a spus:

— A fost o seară încântătoare, domnule, dar cred că e timpul să plecăm.

George s-a uitat la ceas: 10:30. Ultimul lucru pe care-l dorea era să plece, dar Turner se ridicase deja în picioare, iar Marjorie venea spre el. I-a zâmbit călduros.

— Sper că ne veţi mai vizita curând, domnule Mallory.

19

Vineri, 13 februarie, 1914

George nu avea chef ca Andrew să afle ce era în mintea lui.

Nu şi-o putea scoate pe Ruth din minte. Nu mai întâlnise niciodată o astfel de frumuseţe liniştită şi tot ceea ce reuşise să facă fusese să se uite fix în ochii aceia albaştri. Când rămăsese singur cu ea, doar o clipă, reuşise să se facă de râs. Şi, cu cât îi zâmbise mai mult Andrew, cu atât devenise el mai disperat, incapabil de o remarcă inteligentă sau măcar de nişte replici mai diplomate.

Cât de mult îşi dorise s-o poată atinge, dar Mildred îi distrăsese întruna atenţia, permiţându-i lui Andrew să-i reţină atenţia lui Ruth. Oare avusese vreo şansă, sau Andrew vorbise deja cu tatăl ei? La masă, îi urmărise cum stăteau adânciţi în conversaţie. Trebuia să afle despre ce discutaseră. Nu se mai simţise aşa de patetic în viaţa lui.

George mai văzuse oameni doborâţi de dragoste în trecut şi îi considerase lunatici fără speranţă. Dar acum li se alăturase, şi chiar mai rău, zeiţa lui părea să favorizeze o altă fiinţă. Andrew nu era bun pentru ea, spusese George, convins. Dar apoi îşi dăduse seama că nici el nu era.

Când s-a trezit în dimineaţa aceea – dacă dormise într-adevăr – încercase să o alunge din gândurile lui şi să se pregătească de lecţiile zilnice. Îl îngrijora gândul celor patruzeci de minute petrecute în compania clasei a cincea, ascultând părerile lor despre Walter Rayleigh şi semnificaţia importului tutunului din Virginia. Dacă Guy nu s-ar afla în partea cealaltă a lumii, i-ar fi putut cere sfatul.

George a simţit că prima lecţie din ziua aceea a fost cea mai lungă din istorie. Wainwright aproape l-a făcut să se enerveze şi, pentru prima oară, Carter junior a ştiut mai bine ca el; după aceea, din fericire, a sunat clopoţelul. De ce oare, s-a întrebat el?

Niciunul dintre elevi nu mai auzise de Donne – poate doar Robert Graves.

George a plecat încet prin curte către cancelarie, şi a repetat în minte toate întrebările pe care le învăţase noaptea. Trebuia să respecte scenariul până ce va obţine răspuns la toate, altfel Andrew îşi va da seama la ce se gândea şi-şi va bate joc de el. Cu sute de ani înainte, George l-ar fi provocat la duel. Dar, după aceea, şi-a amintit care dintre ei fusese campion la scrimă.

George a intrat în clădirea principală încercând să pară încrezător şi relaxat, ca şi cum n-ar fi avut nicio grijă pe lume. Mergând spre cancelarie îşi simţea inima bătându-i tare. Dar dacă Andrew nu era acolo? Nu credea că mai era în stare să suporte încă o lecţie cu clasa a cincea până ce nu afla răspunsul la cel puţin o parte dintre întrebări.

Andrew stătea la locul lui obişnuit, lângă fereastră, citind ziarul de dimineaţă. I-a zâmbit lui George, care şi-a turnat o cană cu ceai şi a venit la el. S-a supărat când a observat că un coleg tocmai se aşezase pe scaunul de lângă Andrew şi discuta despre nedreptăţile din orarul şcolii.

George s-a aşezat pe radiatorul dintre ei. A încercat să-şi amintească prima întrebare. Ah, da…

— Frumos spectacol noaptea trecută, a spus Andrew împăturindu-şi ziarul şi uitându-se la George.

— Mda, frumos, a repetat George încet, deşi nu era o replică din scenariul pe care-l învăţase.

— Arătai de parcă te-ai fi distrat.

— M-am distrat grozav, i-a spus George. Turner este o figură.

— Te-a plăcut.

— Crezi?

— Sunt sigur. Niciodată nu l-am văzut aşa de vioi.

— Înseamnă că-l cunoşti mai de mult? s-a aventurat George.

— Nu, am mai fost la Westbrook doar de două ori, şi de abia a deschis gura.

— Zău? s-a mirat George; acum avea răspunsul la prima lui întrebare.

— Şi cum ţi s-au părut fetele? l-a întrebat Andrew.

— Fetele? a repetat George, supărat că Andrew îi punea exact întrebările pe care le pregătise el.

— Da. Ţi-a plăcut vreuna dintre ele? Era clar că Marjorie nu putea să-şi ia ochii de la tine.

— N-am observat, a spus George. Dar ţie?

— Ei bine, am fost surprins, că să fiu sincer cu tine, bătrâne, a admis Andrew.

— Surprins? a spus George sperând că nu părea disperat.

— Ei da. Să vezi, nu credeam că ea este câtuşi de puţin interesată de mine.

— Ea?

— Ruth.

— Ruth?

— Da. La celelalte vizite nu s-a uitat deloc la mine, dar în seara trecută nu se mai oprea din vorbă. Cred că aş avea o şansă.

— O şansă? a sărit George în sus.

— Te simţi bine, Mallory?

— Sigur că da. De ce întrebi?

— Ei, doar aşa, pentru că repeţi tot ceea ce spun.

— Tot ceea ce spui? Aşa fac? a spus George, aşezându-se mai bine pe radiator. Atunci cred că speri s-o mai vezi pe Ruth, nu-i aşa? a îndrăznit el să-şi spună ultima replică.

— Ei bine, asta e ciudat, a spus Andrew. Chiar după cină, bătrânul m-a luat la o parte şi m-a invitat să merg cu familia la Veneţia, în vacanţa de Paşte.

— Şi ai acceptat? l-a întrebat George, îngrozit la acest gând.

— Mda, mi-ar fi plăcut, dar există o complicaţie.

— O complicaţie?

— Iar o faci, a comentat Andrew.

— Îmi pare rău, a spus George. Ce complicaţie?

— Merg la concursul de hochei al vestului de Paşte şi cum eu sunt singurul portar disponibil, nu mă simt în stare să-mi dezamăgesc echipa tocmai acum.

— Desigur, a spus George, tresărind iar. Ar fi un gest de neiertat.

— Exact, a spus Andrew. Dar cred că pot face un compromis.

— Un compromis?

— Da. Dacă voi lipsi la ultimul meci, aş putea lua trenul din Southhampton vineri dimineaţa şi aş putea ajunge în Veneţia duminică dimineaţa, ceea ce ar însemna că voi sta o săptămână cu familia Turner.

— O săptămână întreagă? a zis George.

— I-am explicat bătrânului şi el a părut să înţeleagă, aşa că voi fi acolo în ultima săptămână din martie.

Asta era tot ce avea George nevoie să ştie. A sărit de pe radiator, cu fundul pantalonilor deja scorojit de căldură.

— Eşti sigur că te simţi bine, Mallory? Ai părut cam neatent toată dimineaţa.

— Din cauza lui Wainwright, a spus George, bucuros de ocazia de a schimba subiectul.

— Wainwright? a întrebat Andrew.

— Aproape mi-am pierdut cumpătul azi dimineaţă când mi-a spus că Armada spaniolă a fost învinsă de contele de Essex şi Drake nici măcar nu era pe acolo.

— Probabil juca popice la Plymouth Hoe.

— Nu. Wainwright are o teorie că Drake era la curte pe atunci, având o întâlnire cu Regina şi chiar el îl trimisese pe Essex în Devon să-i ia locul.

— Eu credeam că a fost exact invers, a spus Andrew.

— Să sperăm, i-a răspuns George.

20

Marţi, 24 martie, 1914

Primele două zile de alpinism au fost bune, cu toate că Finch păruse puţin îngrijorat şi nu la fel de sigur ca de obicei. Abia în a treia zi, când se blocaseră amândoi pe o creastă la jumătatea peretelui nordic, a aflat şi George motivul.

— Ai început cumva să înţelegi femeile? l-a întrebat Finch, de parcă era un subiect pe care-l abordau în fiecare zi.

— Nu pot spune că am o experienţă deosebit de vastă în acest domeniu, a admis George, gândindu-se la Ruth.

— Alătură-te clubului, a râs Finch.

— Dar credeam că tu erai un fel de autoritate în acest subiect?

— Femeile nu-i lasă pe bărbaţi să fie o autoritate, a răspuns Finch cu amărăciune.

— Suferi cumva din dragoste? a întrebat George, gândindu-se că Finch suferea ca el.

— Din contră, am rămas fără, a spus Finch. Şi asta este mult mai complicat.

— Sunt sigur că nu va dura mult până ce vei găsi o înlocuitoare.

— Nu de înlocuitoare sunt îngrijorat, a spus Finch. Tocmai am aflat că e însărcinată.

— Atunci va trebui să te însori cu ea, i-a răspuns George, calm.

— Exact asta este problema. Tocmai ne-am căsătorit.

Acesta a fost a doua oară când George era cât pe ce să cadă de pe munte de la accidentul de pe Mont Blanc.

— Hai să mergem, a spus Young, uitându-se peste creastă, la ei. Sau încă nu ştiţi cum?

Pentru că niciunul nu i-a răspuns, Young a continuat:

— Urmaţi-mă.

În următoarea oră, cei trei s-au luptat să urce ultimele trei sute de metri şi abia când George i s-a alăturat lui Young pe vârf, Finch a vorbit iar.

— Sunt ceva noutăţi despre acel munte pe vârful căruia ne-am dori toţi să ne aflăm? l-a întrebat el pe Young.

Deşi George nu era de acord cu abordarea bruscă a lui Finch, spera totuşi că Young îi va răspunde, întrucât un lucru era sigur: nimeni nu ar fi putut să tragă cu urechea la ce spuneau ei la 4.893 de metri, pe Matterhorn.

Young a privit înspre vale, întrebându-se cât de multe le putea spune.

— Orice aş avea de spus referitor la acest subiect trebuie să rămână între noi trei, a spus el în cele din urmă. Nu mă aştept la vreun anunţ oficial al Foreign Office în următoarele două luni. N-a mai spus nimic un timp şi Finch a tăcut şi el. Dar vă pot spune, a continuat el în cele din urmă, că Clubul Alpin a ajuns la un acord cu Royal Geographical Society să formeze un grup comun care va fi cunoscut sub numele de Comitetul Everest.

— Şi cine va face parte din acest comitet? A întrebat Finch.

Din nou Young a stat o vreme tăcut înainte de a răspunde.

— Sir Francis Younghusband va fi preşedintele, eu preşedintele adjunct, iar domnul Hinks va fi secretarul.

— Nimeni nu poate obiecta la alegerea lui Younghusband ca preşedinte, a spus George, alegându-şi cuvintele cu grijă. Doar el a fost cel care a pornit prima expediţie spre Everest.

— Dar nu e cazul lui Hinks, a răspuns Finch, fără să fie prea atent la ce spune. Acesta e un om care a transformat snobismul într-o artă.

— Eşti cam brutal, bătrâne, a comentat George pe care nu-l mai şoca nimic din ceea ce spunea Finch.

— Poate n-ai observat că la conferinţa de la RGS, femeile, inclusiv soţiile lui Hinks şi a lui Scott, au

fost mânate la galerie ca vitele într-un vagon de marfă.

— Tradiţiile sunt greu de schimbat în astfel de instituţii, a sugerat George, calm.

— Hai să nu scuzăm snobismul încercând să-l transformăm în tradiţie, a zis Finch. Dar oricum, George, a adăugat el, Hinks va fi încântat dacă tu vei face parte din echipa de alpinişti. La urma-urmei, ai fost şi la Winchester şi la Cambridge.

— Nu e nevoie de aşa ceva, a spus Young cu asprime.

— Vom afla destul de repede, a spus Finch, nedând înapoi.

— Nu ai de ce să te temi, i-a zis Young. Te asigur că Clubul Alpin va alege echipa de alpinişti, nu Hinks.

— Se poate, a spus Finch, nedorind să renunţe, dar ceea ce contează cel mai mult este cine va face parte din comitet.

— Va avea unsprezece membri, le-a spus Young, iar trei dintre ei vor fi din Clubul Alpin. Şi înainte să întrebi, îi voi invita pe Somervell şi pe Herford să mi se alăture.

— Cât se poate de corect, a comentat George.

— Posibil, a zis şi Finch. Dar cine sunt candidaţii RGS?

— Hinks, un tip pe nume Raeburn şi generalul Bruce, aşa că vom fi egali ca număr.

— Asta-i lasă lui Younghusband votul decisiv.

— Nu e nicio problemă, a spus Young. Younghusband a fost un preşedinte bun la RGS şi integritatea lui nu poate fi pusă la îndoială.

— Cât de britanică este abordarea dumneavoastră, a remarcat Finch.

Young şi-a strâns buzele înainte de a răspunde.

— Poate ar trebui să vă spun că RGS va alege doar membrii grupului care vor fi capabili să traseze o hartă detaliată a districtului înconjurător şi care va strânge specimene geologice, precum şi faună şi floră specifice Himalaiei. Clubul Alpin va alege

echipa de alpinişti şi tot noi vom identifica un traseu spre vârful Everestului.

— Şi cine va conduce expediţia? a întrebat Finch cu încăpăţânare.

— Cred că generalul Bruce. El a servit în India mai mulţi ani şi este unul dintre puţinii englezi care cunoaşte Himalaia şi este şi un prieten apropiat al lui Dalai Lama. El este alegerea ideală care va trece echipa peste graniţă şi în Tibet. De îndată ce vom atinge dealurile de lângă Everest, eu voi stabili tabăra de bază şi voi prelua funcţia de conducător a cărui singură responsabilitate va fi să se asigure că un englez este cel dintâi om care va sta pe acoperişul lumii.

— Eu sunt australian, i-a amintit Finch.

— Şi cât de convenabil va fi ca cineva din Commonwealth să stea lângă mine, a zâmbit Young, înainte de a adăuga: Poate ar fi bine să începem să coborâm, domnilor. Doar dacă nu vreţi cumva să stăm noaptea pe munte?

George şi-a pus iar ochelarii de protecţie, încântat de veştile date de Young, deşi bănuia că Finch îl provocase să spună mult mai mult decât intenţionase.

Young a lăsat un sovereign pe cel mai înalt punct de pe Matterhorn, s-a aplecat şi a zis:

— Maiestatea Sa vă trimite complimentele sale, doamnă, şi speră că le veţi oferi supuşilor săi o călătorie sigură spre casă.

— Încă o întrebare, a zis Finch.

— Să fie doar una, i-a răspuns Young.

— Ştiţi cumva când va pleca echipa spre Tibet?

— Da, a replicat Young. Nu poate pleca mai târziu de luna februarie, anul viitor. Vom stabili tabăra de bază în mai dacă vrem să avem timp să ajungem în vârf înainte de începerea musonilor.

Finch a părut mulţumit de răspuns, dar George se întreba cum va reacţiona domnul Fletcher, noul director de la Chaterhouse când va afla că unul dintre profesorii săi îi cere un concediu de şase luni.

Young i-a condus încet în josul muntelui, fără să vorbească prea mult până ce au ajuns pe un teren mai

sigur. Când au zărit hotelul, a spus ultimele cuvinte legate de acest subiect.

— V-aş rămâne recunoscător domnilor, dacă nu vom mai vorbi despre acest subiect, nici măcar între noi, până ce Foreign Office va face anunţul oficial.

Ambii bărbaţi au încuviinţat.

— Totuşi, a adăugat Young, sper că nu aveţi alte planuri pentru 1915.

*

Finch cobora la masă, îmbrăcat cu o cămaşă cu gulerul desfăcut, pantaloni din flanel şi o jachetă sport, când l-a zărit pe Mallory la recepţie, scriind un cec.

— Plecăm cumva în altă aventură? l-a întrebat Finch, uitându-se la geamantanul de la picioarele lui Mallory.

George i-a zâmbit.

— Da, trebuie să recunosc că tu nu eşti singurul bărbat care poate să refuze.

Finch s-a uitat la eticheta de pe valiză.

— Având în vedere că eu nu ştiu să existe munţi în Veneţia, pot doar să presupun că este vorba de o femeie.

George a dat cecul recepţionerului fără să zică nimic.

— Exact cum mă gândeam, a comentat Finch. Şi cum ai spus că eu sunt un fel de expert când e vorba de sexul frumos, permite-mi să te avertizez că jonglatul cu două femei deodată, chiar dacă trăiesc pe continente diferite, nu e deloc uşor.

George a rânjit, apoi a strâns chitanţa şi a pus-o într-un buzunar.

— Dragă Finch, permite-mi să-ţi atrag atenţia că trebuie să fie mai întâi o primă femeie înainte să vorbeşti despre a doua.

Fără să mai spună altceva, şi-a luat valiza, i-a zâmbit subţire lui Finch şi s-a îndreptat spre uşa din faţă.

— Eu n-aş spune aşa ceva când mă voi afla pentru prima oară faţă în faţă cu Chomolugma, a răspuns Finch, liniştit. Simt că această doamnă este o amantă necruţătoare.

George nu s-a mai uitat înapoi.

21

Joi, 26 martie, 1914

Din momentul în care o văzuse la Westbrook, George nu mai reuşise să şi-o scoată pe Ruth din minte, nici măcar când se urca pe munţi. Oare acesta fusese motivul pentru care Finch ajunsese în vârful Matterhornului înaintea lui şi Young îi alesese pe Somervell şi pe Herford să i se alăture în Comitetul Everest? Nu avea ce alegere să facă în acel moment, s-a gândit George, pentru că ambele doamne îl ignorau complet.

George plecase de pe Zermatt marţi seara, lăsându-şi colegii să se descurce singuri cu alte două vârfuri mai mici. A plecat cu trenul înspre Lausanne, şi l-a schimbat la Visp, unde şi-a petrecut majoritatea timpului gândindu-se cum ar putea s-o întâlnească ca din întâmplare – asta dacă mai întâi ar reuşi s-o găsească.

Pe când trenul îşi continua drumul, George nu s-a putut opri să nu se gândească că, deşi munţii erau înşelători, cel puţin stăteau în acelaşi loc. Nu ar fi prea evident că venise din Elveţia în Italia special ca s-o vadă pe ea? Cunoştea el o persoană care şi-ar da seama imediat.

Când a coborât la Lausanne, a cumpărat un bilet de clasa a treia de la Cisalpo până în Verona, unde urma să se urce în expresul de Veneţia.

Nu era nevoie să risipească banii pe un bilet mai scump când tot ceea ce dorea era să doarmă. Şi chiar ar fi dormit dacă n-ar fi stat lângă un francez care considera în mod clar că tot ceea ce mânca trebuia asezonat cu usturoi şi ale cărui sforăituri, când a adormit în cele din urmă, rivalizau cu zgomotul locomotivei.

George a reuşit să aţipească puţin înainte ca trenul să ajungă în gară. Nu mai fusese până atunci la Veneţia, însă ghidul Baedeker îi fusese însoţitor constant în ultima lună, aşa că atunci când a coborât

pe peron la Santa Lucia, ştia exact locaţia fiecărui hotel de cinci stele din oraş. Ştia chiar şi că Firenze era primul hotel din Europa care oferea ceea ce se numea „apartament cu baie”.

De îndată ce autobuzul plutitor l-a lăsat în Piazza San Marco, George a plecat să caute singurul hotel pe care şi-l putea permite şi care nu era prea departe de centrul oraşului. A luat cel mai mic apartament de la ultimul etaj, un loc potrivit pentru un alpinist şi s-a instalat, dornic să recupereze somnul pierdut. El, ca toţi alpiniştii, se va scula înainte de răsăritul soarelui, dacă dorea să-i reuşească micul subterfugiu. Ştia sigur că familia Turner nu avea să iasă din hotel înainte de ora zece.

George şi-a mai petrecut o noapte fără să doarmă şi de data aceasta nu putea da vina pe sforăit sau pe zgomotul trenului, ci pe salteaua cu arcuri rupte şi pe perna care nu avea decât câţiva fulgi; chiar şi elevii lui de la Chaterhouse s-ar fi plâns.

S-a sculat înainte de şase şi, jumătate de oră mai târziu, traversa podul Rialto, însoţit de alţi insomniaci şi de câţiva muncitori din primul schimb. Şi-a scos lista de hoteluri din buzunar şi a început să caute metodic.

Primul hotel în care a intrat a fost Hotel Bauer, unde a întrebat la recepţie dacă familia Turner – un domn mai în vârstă şi cele trei fiice ale sale – stăteau acolo.

Portarul de noapte şi-a plimbat degetul pe o listă şi a dat din cap. La următorul Hotel Europa e Regina, George a primit acelaşi răspuns. Hotelul Baglione avea un Thompson şi un Taylor, dar niciun Turner, şi managerul de noapte de la Gritti Palace a aşteptat să primească un bacşiş înainte de a binevoi să răspundă la întrebarea lui George, după care i-a dat acelaşi răspuns. La următorul hotel au refuzat să divulge numele clienţilor, chiar şi după ce George a spus că era un prieten de familie.

Începea să se întrebe dacă nu cumva familia Turner îşi schimbaseră planurile de vacanţă când portarul-şef de la San Clemente, un englez, a zâmbit

recunoscând numele, dar n-a mai zâmbit până ce George nu i-a dat un bacşiş substanţial. Grupul lui Turner, i-a spus el, nu stătea la San Clemente, dar mâncau din când în când acolo şi îi ceruseră o dată să le închirieze un vaporetto până la… Nu şi-a terminat propoziţia până ce o bancnotă de aceeaşi valoare nu s-a adăugat primei… să îi ducă înapoi la hotelul lor. O a treia bancnotă i-a oferit şi numele hotelului, Cipriani, precum şi numele docului la care taxiul îşi lăsa întotdeauna clienţii.

George şi-a pus portofelul subţiat în buzunar şi s-a îndreptat repede înspre Piazza San Marco, de unde se vedea insula Giudecca, pe care se înălţa mândru hotelul Cipriani. La fiecare treizeci de minute un taxi cu numele Cipriani scris pe provă, trăgea la doc. S-a ascuns sub o arcadă de unde putea observa fiecare barcă şi clienţii care coborau, încrezător în faptul că un domn mai în vârstă însoţit de trei tinere doamne va fi uşor de identificat, mai ales că imaginea uneia dintre doamne nu-i mai ieşise din minte în ultimele şase săptămâni.

În următoarele două ore, George a verificat toţi clienţii care debarcau din gondole la Giudecca. După încă o oră, a început să se întrebe dacă nu cumva familia Turner nu se mutase la alt hotel; poate la cel care refuzase să-i divulge lista clienţilor. S-a uitat la cafenelele din jurul lui care începeau să se umple. Aroma pătrunzătoare de *panini* proaspăt coapte, *crostini* şi cafea fierbinte i-a amintit că nu mâncase nimic în acea dimineaţă. Dar nu a îndrăznit să plece de la postul lui de teamă că exact atunci familia Turner ar pune piciorul pe ţărm. S-a hotărât că, dacă nu vor apărea până la prânz va risca să ia taxiul până pe insulă şi chiar să intre în hotelul lor. Dar dacă ar fi dat peste ei, cum le va explica ce făcea acolo? Domnul Turner îşi va da seama că o noapte la Cipriani este mult peste posibilităţile lui George, oricât de mică ar fi fost camera.

Apoi George a văzut-o. Primul lui gând a fost că era chiar mai frumoasă decât ţinea el minte. Purta o rochie de mătase lungă, galben-imperial, cu o

panglică lată, roşie legată în talie. Buclele ei roşcate îi cădeau pe umeri şi se ferea de soarele de dimineaţă cu o umbreluţă albă. Dacă l-ai fi întrebat cum erau îmbrăcate Marjorie şi Mildred, n-ar fi fost în stare să spună.

Domnul Turner a fost primul care a păşit pe chei. Era îmbrăcat cu un costum crem, elegant, o cămaşă albă şi o cravată în dungi. A întins mâna ca să-şi ajute fiicele să coboare de pe vas. George a fost încântat că Andrew nu era cu ei şi a sperat că acesta apăra un gol la Taunton tocmai atunci.

Familia Turner s-a îndreptat spre Piazza San Marco cu aerul că ştiau exact unde se duc, ceea ce era evident adevărat, pentru că în momentul în care au intrat într-o cafenea aglomerată, chelnerul-şef i-a condus către singura masă neocupată. De îndată ce au comandat, Turner a început să citească *The Times* din ziua anterioară, iar Ruth să răsfoiască o carte care părea să fie un ghid al Veneţiei, pentru că le împărtăşea surorilor ei conţinutul, arătându-le din când în când câte ceva.

La un moment dat Ruth s-a uitat înspre el şi, pentru o clipă, George s-a întrebat dacă-l văzuse, deşi rareori observi pe cineva pe care nu-l cauţi, mai ales când persoana respectivă stă în umbră. A aşteptat cu grijă până ce domnul Turner a cerut nota de plată, dându-şi seama că a doua parte a planului său nu mai poate să întârzie mult.

În momentul în care familia Turner a părăsit cafeneaua, George a ieşit din umbră şi s-a îndreptat spre centrul piaţetei. Ochii lui nu o părăseau pe Ruth care ţinea încă ghidul deschis în mână. Acum citea pasaje cu voce tare în timp ce restul familiei o asculta cu atenţie. George a început să-şi dorească să fie pe vârful unui munte, eventual doar în compania lui Finch. Desigur că în momentul în care-l vor zări îl vor recunoaşte. Dar putea afla într-un singur fel.

A ieşit din spatele unui grup de turişti şi, când era la doar câţiva paşi de ei, s-a oprit în faţa domnului Turner.

— Bună dimineaţa, domnule, a spus George, ridicându-şi pălăria şi încercând să pară mirat. Ce surpriză plăcută.

— Ei, pentru mine este sigur o surpriză, domnule Mallory, i-a spus Turner.

— Chiar una foarte plăcută, a comentat Marjorie.

— Bună dimineaţa, domnişoară Turner, a spus George, ridicându-şi iar pălăria.

Cu toate că Mildred l-a răsplătit cu un surâs timid, Ruth părea mai interesată de ghidul ei, de parcă apariţia neaşteptată a lui George nu era decât o distragere iritantă.

— Înaintea celor cinci arcade ale Bazilicii, a citit ea, ridicând vocea, se află Piazza San Marco, o piaţă vastă, pavată, mărginită de arcade, descrisă de Napoleon ca sufrageria imperiului.

George continua să-i zâmbească, simţindu-se ca Malvolio, dar, la fel ca Olivia, ea nu i-a întors complimentul. El simţea că a început o mare călătorie şi nu şi-ar fi permis să-şi imagineze, nici măcar o clipă… Se va îndepărta, iar ei vor uita în curând că el fusese vreodată acolo.

— Clopotniţa, a continuat Ruth, privind în sus, se ridică la o înălţime de o sută zece metri, iar vizitatorii pot ajunge la parapet urcând cele patru sute şi douăzeci şi una de trepte.

George şi-a ridicat pălăria către domnul Turner şi s-a întors să plece.

— Crezi că eşti în stare, domnule Mallory? l-a întrebat Ruth.

George a ezitat.

— Poate, i-a spus, întorcându-se. Dar trebuie să ţin seama de vânt. Un vânt puternic mi-ar putea pune probleme.

— Nu-mi pot imagina de ce un vânt puternic te-ar deranja dacă ai fi în siguranţă în interior, domnule Mallory.

— Apoi trebuie să ne amintim, domnişoară Turner, a continuat George, că cea mai importantă decizie de luat în cazul ascensiunilor este alegerea

rutei. Rareori poţi merge în linie dreaptă şi, dacă alegi greşit, poţi să te întorci fără să-ţi fi atins ţelul.

— Ce interesant, domnule Mallory.

— Dar dacă apare un traseu mai direct, trebuie întotdeauna să-l iei în consideraţie.

— Nu găsesc nimic în Baedecker care să sugereze existenţa unui drum direct, a spus Ruth.

În momentul acela George s-a gândit că, dacă tot urma să-i părăsească, putea foarte bine s-o facă cu stil.

— Deci ar fi momentul să scriem un capitol nou în ghidul dumneavoastră, domnişoară Turner.

Şi, fără să mai spună nimic, Turner şi-a scos pălăria şi haina şi i le-a dat lui Marjorie. S-a mai uitat o dată la turn, apoi s-a îndreptat înspre intrarea publică, alăturându-se cozii formate de turiştii care aşteptau să intre.

Când a ajuns în faţă, a sărit peste barieră şi s-a întins să se agate de arcada de deasupra intrării. S-a tras în sus şi s-a aşezat pe margine. După câteva clipe, cu un şir de spectatori miraţi urmărindu-i fiecare mişcare, se agăţase de primul parapet. S-a oprit şi s-a gândit la următoarea mişcare. Trebuia să-şi pună piciorul drept pe statuia unui sfânt – sfântul Toma, a observat Mildred – care nu părea de încredere.

Domnul Turner şi-a întors privirea o clipă de la George, pe când acesta sărea de pe margine pe margine, de pe contrafort pe contrafort, ca să se uite la fiicele sale. Mildred părea fascinată de îndemânarea lui George, în timp ce Marjorie îl privea înspăimântată, însă reacţia lui Ruth l-a surprins cel mai tare. Era albă ca moartea la faţă şi părea că tremură din tot corpul. Când George a părut să alunece la câţiva metri din vârf, domnul Turner a fost sigur că fiica lui preferată urma să leşine.

George s-a uitat în jos, nemaifiind deja în stare s-o identifice pe Ruth printre peticele de culoare de jos. S-a prins bine cu mâinile de balustradă, s-a tras pe parapetul de sus şi s-a alăturat vizitatorilor care urcaseră pe traseul normal. Un grup mic de turişti

fascinaţi s-au dat un pas înapoi, fiindu-le greu să creadă ceea ce tocmai văzuseră. Unul sau doi dintre ei făcuseră fotografii ca să le poată dovedi celor de acasă că nu visaseră. George s-a aplecat peste balustradă şi a început să analizeze traseul de întoarcere – dar a observat doi carabinieri alergând spre piaţă.

George nu mai putea risca să se întoarcă pe aceeaşi rută dacă ar fi avut ocazia să adauge o închisoare italiană experienţei sale din Franţa. S-a aruncat spre intrarea principală, în vârful scărilor, şi s-a alăturat spectatorilor care începuseră să coboare încet scara de piatră înapoi în piaţă. A împins câţiva oameni şi a încetinit pasul, alăturându-se unui grup de turişti americani care, în mod clar, nu asistaseră la escalada lui. Singurul lor subiect de conversaţie era locul în care urmau să dejuneze.

Turiştii s-au împrăştiat prin piaţă, iar George a îmbrăţişat o americană mai în vârstă, care n-a protestat. I-a zâmbit.

— Ţi-am spus că am avut o rudă pe Titanic?

— Nu, i-a răspuns George. Ce fascinant, a completat el, trecând pe lângă carabinierii care căutau un bărbat singur.

— Da, era fiul surorii mele, Roderick. Ştii, nici nu trebuia… dar George dispăruse.

De îndată ce a scăpat din piaţa aglomerată, s-a îndreptat repede înspre hotel, dar fără să fugă, pentru că nu dorea să atragă atenţia asupra lui. I-a luat doar cincisprezece minute să-şi strângă bagajele, să plătească nota – i s-a adăugat o suprataxă pentru că pleca după miezul zilei – şi a dispărut.

A mers repede în direcţia podului Rialto de unde ştia că-l va lua un vaporetto spre gară. Pe când treceau încet pe lângă Piazza San Marco, a zărit un ofiţer interogând un tânăr care avea cam aceeaşi vârstă cu el.

Când a ajuns în gara Santa Lucia, n-a trebuit să se ducă la casa de bilete, deoarece avea deja un bilet de clasa a treia pentru London Victoria. A verificat

mersul trenurilor care fusese lipit pe un zid şi a aflat că Orient Expresul pleca abia peste vreo două ore.

George se ascundea în umbră ori de câte ori zărea vreun poliţist şi a durat o eternitate până ce clopotul a sunat de pe peron şi un gardian, urlând cât îl ţinea gura, a invitat pasagerii de la clasa întâi să se urce în vagoane. George s-a alăturat grupului select care se îndrepta spre tren, gândindu-se că aceştia erau ultimii oameni de care s-ar interesa poliţia. S-a gândit chiar să se urce pe acoperişul trenului, dar s-a hotărât că acest lucru l-ar expune mai mult decât era cazul.

De îndată ce s-a urcat în tren, George a rămas pe coridor, uitându-se îngrijorat după controlori. Tocmai se întreba dacă ar fi cazul să se încuie în toaletă şi să stea acolo până ce pleca trenul, la fel ca Richard Hannay în *Prester John,* când o voce din spatele lui i-a spus:

— *Il vostro biglietto, signore, per favore.*

George s-a întors şi a văzut un bărbat îmbrăcat cu o haină lungă şi neagră, cu fireturi aurite şi cu o agendă în mână. S-a uitat pe geam şi a zărit un poliţist mergând în lungul peronului şi uitându-se pe geamurile compartimentelor. Tocmai începuse să pretindă că îşi caută biletul când poliţistul s-a urcat în tren.

— Cred că am pierdut biletul, a zis George. Mă duc înapoi la casa de bilete şi…

— Nu este nevoie, domnule, i-a spus controlorul în engleză. Am nevoie doar de numele dumneavoastră.

— Mallory, a răspuns George, resemnat.

— A, da, a spus controlorul. Sunteţi în vagonul B, compartimentul unsprezece. Soţia vă aşteaptă acolo, domnule. Dacă vreţi să mă urmaţi…

— Soţia mea? a întrebat George, înainte de a-l urma pe controlor prin vagonul restaurant şi prin compartimentul următor, încercând să găsească o scuză plauzibilă înainte ca omul să-şi dea seama de greşeala făcută.

Când au ajuns în cuşeta numărul 11, paznicul vagonului a deschis o uşă pe care scria Reservato. George s-a uitat pe furiş înăuntru şi şi-a văzut haina şi pălăria pe un scaun.

— A, aici erai, dragă, a spus Ruth. Începeam să mă întreb dacă vei ajunge la timp.

— Credeam că nu te întorci acum în Anglia, s-a bâlbâit George, aşezându-se pe scaunul din faţa ei.

— Da, şi eu la fel, a replicat Ruth. Dar cineva mi-a spus odată că dacă apare un traseu direct, trebuie să-l urmezi, doar dacă, bineînţeles, vântul nu este prea puternic.

George a râs, simţind nevoia să sară în sus de bucurie, până ce şi-a amintit o problemă la fel de înspăimântătoare ca poliţia italiană.

— Tatăl tău ştie că eşti aici?

— Am reuşit să-l conving că n-ar fi bine pentru reputaţia şcolii dacă unul dintre profesori ar lâncezi într-o puşcărie italiană tocmai acum când începe trimestrul.

— Şi Andrew? Nu trebuia…

Ruth s-a ridicat şi l-a îmbrăţişat.

George a auzit uşa compartimentului deschizându-se. N-a îndrăznit să se întoarcă.

— Răspunsul este da, dragul meu, a spus Ruth înainte de a-l săruta.

— *Scusi.*

Poliţistul a salutat înainte de a adăuga.

— *Mille congratulazioni, signore.*

22

1 mai, 1914

— E rândul tău, cred, a spus Turner.

George şi-a aliniat vârful tacului cu bila albă. Simţea cum îi tremură picioarele pregătindu-se pentru lovitură. A greşit, şi bila s-a rostogolit aiurea încolo şi încoace pe masă, lovindu-se de o margine înainte de a se opri la câţiva centimetri de bila roşie.

— Greşeală, a spus Turner. Ţi-ai pierdut rândul. Din nou.

— Aşa e, a oftat George, pe când gazda sa se întorcea spre masă. Turner n-a mai spus nimic până ce n-a strâns încă paisprezece puncte.

*

Ultima lună fusese cea mai fericită din viaţa lui George. De fapt, până atunci nici nu-şi imaginase că poate exista atâta fericire. Pe măsură ce treceau zilele, era din ce în ce mai îndrăgostit de Ruth. Ea era atât de strălucitoare, de veselă, de încântătoare.

Călătoria de întoarcere în Anglia fusese idilică. Îşi petrecuseră tot timpul cunoscându-se mai bine, cu toate că George se simţise puţin speriat când trenul se oprise la graniţa italiană şi un oficial de la vamă îi privise cu prea multă atenţie paşaportul. După ce traversaseră în cele din urmă graniţa, ajungând în Franţa, George a reuşit să se relaxeze pentru prima oară şi chiar să-şi petreacă o dimineaţă gândindu-se la Young şi la Finch care erau pe Zermatt. Dar puţin, însă.

I-a spus lui Ruth la cină de ce comandase cinci feluri din meniu, explicându-i că nu mâncase de trei zile. Ea a râs când i-a povestit despre francezul din tren, care mânca usturoi când era treaz şi sforăia groaznic când nu era.

— Deci n-ai dormit în ultimele trei nopţi, i-a zis ea.

— Şi nu cred că voi dormi nici în noaptea asta, draga mea, a replicat el.

— Nu pot pretinde că acesta este felul în care mi-am imaginat că-mi voi petrece prima noapte cu bărbatul pe care-l iubesc, a comentat Ruth. Dar de ce nu…

S-a aplecat peste masă şi i-a şoptit lui George la ureche. El s-a gândit la propunerea ei un moment apoi, fericit, a fost de acord.

Câteva minute mai târziu, Ruth a plecat de la masă. În compartiment, a descoperit că banchetele fuseseră transformate în paturi pentru o singură persoană. S-a dezbrăcat, şi-a atârnat hainele, s-a spălat pe faţă în chiuvetă, s-a urcat în pat şi a stins lumina. George a rămas în vagonul restaurant, bând cafea. Doar după ce ultimul client a plecat, s-a întors şi el în compartiment.

A deschis încetişor uşa şi s-a strecurat înăuntru, apoi a stat liniştit, aşteptând ca ochii să i se adapteze la întuneric. Putea vedea conturul trupului zvelt al lui Ruth sub cuvertură şi ar fi dorit s-o atingă. Şi-a scos haina, cravata, pantalonii, cămaşa şi şosetele şi le-a lăsat pe jos înainte de a se urca în pat. S-a întrebat dacă Ruth mai era trează.

— Noapte bună, domnule Mallory, a spus ea.

— Noapte bună, doamnă Mallory, a replicat el.

Şi George a dormit adânc pentru prima oară după trei nopţi.

*

George s-a aplecat pentru următoarea lovitură şi Turner i-a spus:

— Mi-ai scris săptămâna aceasta, Mallory, că ai ceva important să discuţi cu mine.

— Da, aşa e, a zis George pe când bila pe care o lovise intra în buzunarul cel mai apropiat.

— Greşeală, a spus Turner apoi s-a întors spre masă şi, pe îndelete, a strâns şi mai multe puncte, ceea ce l-a făcut pe George să se simtă şi mai prost.

— Da, domnule, a zis el în cele din urmă.

A făcut o pauză şi a adăugat:

— Cred că aţi observat că mi-am petrecut foarte mult timp împreună cu fiica dumneavoastră.

— Care dintre ele? a întrebat Turner în timp ce George rata altă lovitură. Greşeală, din nou. Ai de gând să înscrii ceva puncte în seara asta, tinere?

— Păi, domnule… aş vrea…

— Ai vrea binecuvântarea mea înainte de a cere mâna lui Ruth?

— Am întrebat-o deja, a admis George.

— Sper că da, Mallory. La urma-urmei, aţi petrecut o noapte împreună.

*

George s-a trezit foarte devreme. S-a aplecat şi a împins oblonul într-o parte ca să vadă primele raze ale soarelui care se iveau la orizont: o imagine plăcută pentru orice alpinist.

S-a strecurat uşor din pat, şi-a căutat cămaşa pe jos şi şi-a pus-o. După aceea şi-a localizat şi restul hainelor. Un exerciţiu destul de uşor când eşti obişnuit să dormi într-un cort mic, luminat de o singură lumânare. A deschis încet uşa compartimentului şi a ieşit pe culoar. S-a uitat în susul şi în josul coridorului, mulţumit că nu vedea pe nimeni. Şi-a încheiat repede cămaşa, şi-a tras pantalonii şi şosetele, şi-a legat cravata şi a îmbrăcat haina. Când s-a dus în vagonul restaurant, chelnerii care puneau mesele pentru micul dejun au fost miraţi să vadă un călător de la prima clasă treaz aşa devreme.

— Bună dimineaţa, domnule, a spus un chelner, uitându-se fix la pantalonii lui Mallory, părând uşor stânjenit.

— Bună dimineaţa, a răspuns George şi, după ce a făcut doi paşi, şi-a dat seama că fermoarul nu era tras. A râs, s-a încheiat şi a plecat prin tren în căutarea ziarului de dimineaţă.

Abia când a ajuns în vagonul K a descoperit chioşcul de ziare. Pe geam scria *Chiuso,* dar George

putea vedea un tânăr stând în spatele mesei, tăind sfoara groasă cu care erau legate ziarele. S-a uitat neîncrezător la prima pagină. Cu greu se putea recunoaşte în fotografia neclară, însă chiar şi cu slabele lui cunoştinţe de italiană putea traduce titlul: *Poliţia îl caută pe misteriosul căţărător de pe Basilica San Marco.*

A arătat înspre ziare şi vânzătorul a deschis cu neplăcere uşa.

— Câte exemplare din ziarul acesta aveţi?

— Douăzeci, domnule.

— Le cumpăr pe toate, a zis George.

Vânzătorul părea nesigur, dar când George i-a dat banii, a dat din umeri şi i-a pus în sertar.

George admira o bijuterie din vitrină când vânzătorul i-a dat restul.

— Asta cât costă? a întrebat el, arătând spre unul dintre rafturi.

— În ce monedă, domnule?

— Lire sterline, a zis George, scoţându-şi carnetul de cecuri.

Tânărul şi-a plimbat degetul pe o listă cu preţuri afişată în spate.

— Treizeci şi şapte de lire sterline, domnule.

George a scris un cec care avea valoarea a zece la sută din salariul său anual, iar vânzătorul i-a împachetat micul cadou.

George s-a întors în vagonul restaurant cu ziarele sub un braţ şi cadoul într-un buzunar. Când a intrat în vagonul următor, s-a uitat bine pe culoar; încă nu apăruse nimeni. S-a strecurat într-o toaletă şi şi-a petrecut următoarele minute rupând prima pagină a fiecărui ziar, cu excepţia unuia, şi încă şi mai mult timp aruncându-le în closet. Când ultima pagină a dispărut, a descuiat uşa şi s-a întors pe culoar. Continuându-şi drumul spre vagonul restaurant, punea câte un ziar pe jos, în faţa fiecărei cuşete.

*

— Dar, domnule, vă pot explica cum s-a întâmplat, a protestat George în timp ce bila a alunecat de pe masă, ajungând pe jos.

— Iar o greşeală, a spus Turner luând bila şi punând-o înapoi pe masă. Şi care sunt planurile tale, tinere?

— După cum ştiţi, domnule, fac parte din colectivul de profesori de la Charterhouse şi salariul meu este de trei sute şi şaptezeci de lire sterline pe an.

— Cu siguranţă nu este suficient pentru a-i oferi fiicei mele stilul de viaţă cu care este obişnuită, a spus Turner. Ai cumva vreun venit suplimentar?

— Nu, domnule, nu am. Tatăl meu este preot parohial şi a crescut patru copii.

— Atunci îi voi da lui Ruth o alocaţie de şapte sute şi cincizeci de lire sterline pe an şi o casă, cadou de nuntă. Dacă veţi avea copii, le voi plăti educaţia.

— N-aş putea să mă însor cu o fată care să aibă veniturile ei proprii, a răspuns George, cu mândrie.

— N-ai putea să te însori cu Ruth *dacă n-ar avea,* a spus Turner, lovind cu succes bila roşie.

*

George stătea singur bându-şi cafeaua şi aşteptând-o pe Ruth să i se alăture. Oare exista cu adevărat o femeie frumoasă adormită în compartimentul B11 sau urma să se trezească din vis încuiat într-o închisoare din Italia, fără ca domnul Irving să-i sară în ajutor?

Câţiva pasageri tocmai îşi făceau apariţia şi se bucurau de micul dejun, cu toate că ospătarii nu erau în stare să le explice de ce ziarele lor nu aveau prima pagină, tocmai când Ruth a intrat în vagonul restaurant. George s-a gândit: „Voi mânca împreună cu această femeie în fiecare dimineaţă pentru tot restul vieţii”.

— Bună dimineaţa, doamnă Mallory a spus el ridicându-se şi luând-o în braţe. Ai început să-ţi dai

seama cât de mult te iubesc? a adăugat înainte de a o săruta.

Ruth a roşit văzând privirile dezaprobatoare ale câtorva pasageri mai în vârstă.

— Poate n-ar trebui să ne sărutăm în public, George.

— Păreai destul de mulţumită când m-ai sărutat ieri în faţa poliţiştilor, i-a amintit George aşezându-se.

— Doar pentru că încercam să te ajut să nu te aresteze.

Chelnerul s-a apropiat de ei, zâmbind plictisit. La urma-urmei, cuplurile aflate în luna de miere erau obişnuite în Orient Expres.

După ce au comandat, George a strecurat prima pagină a ziarului de dimineaţă pe sub masă.

— Frumoasă fotografie, domnule Mallory, a şoptit Ruth după ce a citit titlul. Şi parcă n-ar fi de-ajuns ca o fată să se compromită la prima ei întâlnire, acum se pare că ascund şi un evadat. Aşa că primul lucru pe care va dori să-l ştie tata, a spus Ruth, va fi dacă intenţiile tale sunt onorabile sau dacă pot spera să fiu doar amanta unui criminal?

— Sunt surprins că mă întrebi, doamnă Mallory.

— Păi tata mi-a spus că ai deja o doamnă care trăieşte pe picior mare.

— Tatăl tău are dreptate şi i-am explicat că am fost promis doamnei în cauză încă de la majorat şi că mai mulţi oameni au fost martori la logodna noastră. Este ceea ce se numeşte în Tibet un mariaj aranjat – când niciunul dintre miri nu-l vede pe celălalt până în ziua nunţii.

— Atunci ar trebui s-o vizitezi pe fetişcana asta cât mai repede şi să-i spui că te-ai logodit cu alta.

— Mi-e teamă că nu e chiar o fetişcană, a rânjit George. Însă de îndată ce problemele diplomatice se vor rezolva, sper să o pot vizita la anul şi să îi explic că nu ne mai putem vedea de acum încolo.

— Nicio femeie nu doreşte să audă aşa ceva, a spus Ruth, părând serioasă pentru prima oară. Îi poţi spune că eu sunt de acord să facem un compromis.

George a zâmbit.

— Un compromis?

— S-ar putea, a zis Ruth, ca această zeiţă să nu mai vrea să te vadă când te vei apropia de ea pentru că, la fel ca toate femeile, va dori să îi promiţi că îi eşti credincios şi că te vei întoarce s-o vezi. Tot ceea ce doresc, George, este ca de îndată ce o vei seduce pe zeiţa ta, să te întorci la mine şi să n-o mai vizitezi.

— De ce eşti aşa de serioasă, dragă? a întrebat George, luând-o de mână.

— Pentru că atunci când te-am văzut urcând pe St Mark, m-ai convins că mă iubeşti, dar am văzut şi riscurile pe care eşti în stare să ţi le asumi atunci când crezi suficient de tare în ceva – oricâte pericole ţi-ar sta în cale. Vreau să-mi promiţi că, de îndată ce vei sta pe vârful acelui munte de coşmar, va fi atât pentru prima, cât şi pentru ultima oară.

— Pot face mai mult de atât, a zis George, dându-i drumul la mână.

A scos pacheţelul din buzunar, a înlăturat ambalajul şi a pus micuţa cutie din piele în faţa ei. Ruth a deschis capacul, dezvăluind un inel subţire din aur cu un singur diamant.

— Vrei să fii soţia mea, dragă? Ruth a zâmbit.

— Credeam că am fost de acord ieri, a spus ea punându-şi inelul pe deget şi aplecându-se peste masă ca să-şi sărute logodnicul.

— Dar credeam că ne-am înţeles şi să…

*

George s-a gândit un moment la oferta domnului Turner, apoi i-a spus:

— Mulţumesc, domnule.

După ce a reuşit să înscrie trei puncte, primele din seara aceea, a adăugat:

— Este foarte generos din partea dumneavoastră.

— Nu este nici mai mult şi, desigur, nici mai puţin decât am hotărât atunci, la Veneţia.

George a râs pentru prima oară în seara aceea.

— În ciuda faptului, a mai spus domnul Turner, că ai scăpat la mustaţă de închisoare.

— La mustaţă?

— Da, a replicat Turner după ce a lovit bila roşie. Am primit vizita unui poliţist italian în după-amiaza aceea. Voia să ştie dacă am întâlnit un englez numit Mallory care, cu o vreme în urmă, fusese arestat la Paris pentru că se căţărase pe turnul Eiffel.

— Nu eram eu acela, domnule, a spus George.

— Descrierea vagabondului acela semăna extraordinar de mult cu tine, Mallory.

— Nu este adevărat, domnule. Mai aveam vreo treizeci de metri de urcat când m-au prins.

Turner a izbucnit în râs.

— Tot ce pot să spun, Mallory, este că ai face bine să nu-ţi petreci luna de miere în Franţa sau în Italia, doar dacă nu cumva doreşti să-ţi petreci prima noapte de căsătorie într-o celulă. Şi fii atent, când ţi-am analizat activităţile criminale din Veneţia, se pare că ai comis doar o contravenţie.

— Contravenţie?

— Nu ai plătit taxa de intrare într-un monument public. Turner a făcut o pauză. Amenda maximă este de o mie de lire. I-a zâmbit viitorului ginere. Şi ca să revenim la probleme mai serioase, dragă băiete – de data aceasta am câştigat eu, cred.

23

Marţi, 2 iunie, 1914

— Domnule, credeţi că vom intra în război?

— Să sperăm că nu, Wainwright, a răspuns George.

— De ce nu, domnule, dacă este pentru o cauză dreaptă? La urma-urmei, ar trebui să susţinem ceea ce credem; aşa cum au făcut întotdeauna englezii.

— Dar dacă ar fi posibil să negociem un acord onorabil cu germanii, a spus George, n-ar fi o soluţie mai bună?

— Nu poţi negocia un acord onorabil cu hunii, domnule. Nu respectă niciodată înţelegerile.

— Poate istoria va dovedi că, de data aceasta, te înşeli, i-a spus George.

— Întotdeauna ne-aţi învăţat, domnule, să studiem cu atenţie trecutul dacă dorim să prevedem cu acurateţe ce ne va aduce viitorul, iar hunii…

— Germanii, Wainwright.

— Germanii, domnule, s-au dovedit, în decursul istoriei, o naţiune războinică.

— Unii ar putea spune despre britanici că au procedat aşa ori de câte ori a fost în interesul nostru.

— Nu e adevărat, domnule, a spus Wainwright. Anglia merge la război doar pentru o cauză dreaptă.

— Considerată dreaptă de către Anglia, a sugerat George, ceea ce l-a adus la tăcere pentru o clipă pe Wainwright.

— Dar dacă trebuie să mergem la război, a sărit Carter junior, vă veţi înrola?

Înainte să apuce George să răspundă, Wainwright a exclamat:

— Domnul Asquith a spus că, dacă ar trebui să mergem la război, profesorii ar trebui să fie scutiţi de serviciul militar.

— Pari foarte bine informat asupra acestui subiect, Wainwright, a comentat George.

— Tata e general, domnule.

— Părerile auzite din camera copiilor sunt mai greu de scos din cap decât ceea ce se învaţă la şcoală, a replicat George.

— Cine a spus asta? a întrebat Graves.

— Bertrand Russell, i-a spus George.

— Şi toată lumea ştie că el este un pacifist, a spus Wainwright.

— Ce este un pacifist? a întrebat Carter junior.

— O persoană care se opune războiului. Cineva care va căuta toate scuzele posibile ca să nu lupte pentru ţara lui, s-a răstit Wainwright.

— Fiecare om ar trebui să aibă dreptul să-şi urmeze conştiinţa, Wainwright, atunci când are de înfruntat o dilemă morală.

— Tot Bertrand Russell, a zis Wainwright.

— De fapt, Isus Christos, i-a răspuns George.

Wainwright a tăcut, dar Carter junior a continuat.

— Dacă am intra în război, domnule, asta n-ar micşora şansele dumneavoastră de a urca pe Everest?

Din gura copiilor… Ruth îi pusese aceeaşi întrebare cu o săptămână în urmă, precum şi alta, mai importantă, şi anume dacă ar simţi că este de datoria lui să se înroleze sau, după cum s-a exprimat tatăl ei, mai dur, dacă nu cumva ar dori să se ascundă în spatele robei lui de profesor.

— Credinţa mea personală… a început George tocmai când a sunat clopoţelul.

Elevii, dornici să nu piardă pauza de dimineaţă, n-au mai părut chiar atât de interesaţi de credinţele lui personale.

George mergea spre cancelarie, renunţând la gândurile despre război, şi sperând să-şi rezolve problemele cu Andrew, pe care nu-l mai văzuse de când se întorsese de la Veneţia. Când a deschis uşa cancelariei, şi-a zărit prietenul aşezat în scaunul lui obişnuit şi citind *The Times.* Nu s-a uitat la el. George şi-a turnat o ceaşcă de ceai s-a îndreptat încet spre Andrew, pregătit pentru un duel verbal.

— Bună dimineaţa, George, i-a spus Andrew, fără să se uite la el.

— Bună dimineaţa, Andrew, l-a salutat şi George, aşezându-se pe un scaun lângă el.

— Sper că te-ai distrat bine în vacanţă, a adăugat Andrew, abandonându-şi ziarul.

— Destul de plăcută, a răspuns George, precaut.

— Eu n-aş putea spune aşa ceva, bătrâne.

George s-a aşezat mai bine şi a aşteptat atacul.

— Cred că ai auzit despre Ruth şi despre mine, a spus Andrew.

— Sigur că da, a răspuns George.

— Şi ce mă sfătuieşti să fac, bătrâne?

— Să fii mărinimos? a sugerat George, plin de speranţă.

— Ţie îţi e uşor să zici, bătrâne, dar Ruth? Pe ea n-o văd fiind mărinimoasă.

— De ce nu?

— Tu ai fi dacă te-aş lăsa baltă în ultimul moment?

George nu mai ştia ce să spună.

— Chiar am vrut să merg la Veneţia, să ştii, a continuat Andrew, dar asta a fost înainte să ajungem în semifinale, la Cupa Taunton.

— Felicitări, a zis George, începând să înţeleagă.

— Şi băieţii aveau dreptate, au spus că nu puteam să-i abandonez, mai ales că nu aveam alt portar.

— Deci n-ai mai ajuns la Veneţia?

— Asta încercam să-ţi explic, bătrâne. Şi mai rău, n-am câştigat nici cupa, aşa că am pierdut pe toate fronturile.

— Ghinion, bătrâne, a spus George, încercând să-şi ascundă zâmbetul.

— Crezi că va mai vorbi cu mine vreodată? a întrebat Andrew.

— Vom afla curând, a spus George.

Andrew a ridicat o sprânceană.

— Cum aşa, bătrâne?

— Tocmai ţi-am trimis o invitaţie la nunta noastră.

24

Miercuri, 29 iulie, 1914

— Ai mai întâlnit aşa un model de virtute? a întrebat Odell împăturindu-şi exemplarul din Manchester Guardian şi punându-l pe scaunul de lângă el.

— Nu, i-a răspuns Finch, dar aş fi putut ghici că Mallory punea ceva la cale când ne-a părăsit mai devreme şi a plecat la Veneţia.

— Cred că este ceea ce scriitoarele numesc un vârtej al dragostei, a spus Young. Se cunoşteau doar de câteva săptămâni.

— Pentru mine ar fi fost mult, a comentat Guy Bullock, care se întorsese în Anglia să ocupe un post la Oficiul de Război. Pot să vă spun, oameni buni, că este încântătoare şi oricine ar fi fost invidios pe George în trecut s-ar fi transformat într-un monstru cu ochi verzi dacă ar fi văzut-o.

— Nu mai pot aştepta, a spus Somervell.

— Este vremea să discutăm ordinea de zi, a spus Young tocmai când conductorul striga: „Următoarea oprire, Godalming".

— Pentru început, a continuat Young, sper că v-aţi amintit toţi să aduceţi pioleţii pentru gheaţă…

*

— O iei pe această femeie să-ţi fie soţie la bine şi la rău, să trăiţi împreună după legile Domnului în sfânta taină a cununiei? O vei iubi, respecta, o vei onora şi veţi fi împreună la bine şi la rău şi o vei ţine aproape până ce moartea vă va despărţi?

George nu-şi lua ochii de la Ruth în timp ce tatăl lui îi vorbea.

— Da, a răspuns el, hotărât.

Reverendul Mallory şi-a întors privirea către mireasă şi a zâmbit.

— Îl iei pe acest bărbat să-ţi fie soţ la bine şi la rău, să trăiţi după legile Domnului în sfânta taină a cununiei? Îl vei iubi şi-l vei respecta, îl vei onora şi-l vei ţine alături în sănătate şi boală şi-i vei fi soţie până ce moartea vă va despărţi?

— Da, a răspuns Ruth, deşi doar cei din primul rând i-au putut auzi răspunsul.

— Cine o dă pe această femeie în căsătorie acestui bărbat? a întrebat reverendul Mallory.

Domnul Thackeray Turner a făcut un pas înainte şi a spus:

— Eu.

Geoffrey Young, care era cavalerul de onoare al lui George, i-a dat reverendului Mallory un inel simplu din aur. George l-a pus pe inelarul mâinii stângi a lui Ruth şi a spus:

— Cu acest inel te iau de soţie, cu trupul meu te voi adora şi toate posesiunile mele lumeşti vor fi ale tale.

Domnul Turner a zâmbit pe sub mustaţă. Reverendul Mallory a unit iar mâinile drepte ale celor doi şi s-a adresat vesel congregaţiei:

— George Herbert Leigh Mallory şi Ruth Helen Turner au consimţit să se unească în sfânta căsătorie şi au mărturisit în faţa Domnului şi şi-au jurat credinţă unul altuia şi au declarat-o prin darea şi primirea unui inel şi prin unirea mâinilor. Prin puterea învestită în mine îi numesc pe aceştia doi soţ şi soţie, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amen.

Pe când se auzeau primele acorduri ale marşului nupţial al lui Mendelssohn, George şi-a sărutat soţia pentru prima oară.

Domnul şi doamna Mallory au pornit încet împreună, şi George era încântat să vadă câţi prieteni se deranjaseră să vină până la Godalming. L-a zărit pe Rupert Brooke şi pe Lynton Strachey, Maynard şi Geoffrey Keynes, precum şi pe Ka Cox, care stătea lângă Cottie Sanders. Dar marea surpriză a venit când au ieşit din biserică în lumina blândă a soarelui, pentru că acolo îi aştepta o gardă de onoare formată

din Young, Bullock, Herford, Somervell, Odell şi, desigur, George Finch, cu pioleţii lor strălucitori ridicaţi, formând o arcadă, prin care au trecut mirele şi mireasa, peste care cădea o ploaie de confetti.

După recepţie, la care George şi Ruth au reuşit să discute cu toţi invitaţii lor, proaspăt căsătoriţii au plecat în noul Morris al domnului Turner, pentru o plimbare de zece zile în Quantocks.

— Şi ce părere ai despre paznicii care mă vor însoţi când te voi părăsi ca să o salut pe cealaltă femeie din viaţa mea? a întrebat George conducând pe un drum pustiu şi întortocheat.

— Acum înţeleg de ce eşti atât de dornic să-l urmezi pe Geoffrey Young, a răspuns Ruth, studiind harta pe care o ţinea în poală. Mai ales după discursul lui despre mirese. Odell şi Somervell par că, la fel ca Horaţiu, îţi vor face loc, în timp ce Herford te va urma îndeaproape dacă se va hotărî să facă urcuşul final.

— Şi Finch? a întrebat George, privindu-şi mireasa.

Ruth a ezitat. Tonul vocii ei a devenit mai serios.

— Va face orice, George, vreau să zic chiar orice, ca să ajungă în vârful acelui munte înaintea ta.

— De ce? a întrebat-o George, părând mirat.

— Când am ieşit din biserică la braţul tău, s-a uitat la mine de parcă eram necăsătorită.

— Cum au făcut majoritatea burlacilor, a sugerat George. Inclusiv Andrew O'Sullivan.

— Nu. Andrew s-a uitat la mine de parcă ar fi dorit să fiu necăsătorită. Este o mare diferenţă.

— S-ar putea să ai dreptate în ceea ce-l priveşte pe Finch, a admis George, dar nu există alt alpinist pe care aş prefera să-l am lângă mine atunci când voi urca pe ultimii trei sute de metri ai oricărui munte.

— Inclusiv Everestul?

— Mai ales Chomolugma.

*

În următoarele zece zile George şi Ruth au rătăcit prin jurul Quantocks, întorcându-se adesea la hotel după asfinţit. În fiecare zi, Ruth îl întreba pe George despre rivala ei, încercând să înţeleagă din care motiv Chomolugma îl atrăgea atât de mult. El încă mai plănuia să plece în Tibet la începutul următorului an, ceea ce însemna că vor fi despărţiţi cel puţin jumătate de an.

— Câte zile şi nopţi crezi că va dura până ce vei ajunge în vârf? l-a întrebat ea pe când stăteau pe culmea lui Lydeard Hill.

— Nu putem şti, a admis George. Dar Finch e convins că vom fi obligaţi să dormim în corturi din ce în ce mai mici pe măsură ce vom urca. S-ar putea chiar să ne petrecem ultima noapte la 8.100 de metri înainte de a ne pregăti de asaltul final.

— Dar cum te poţi pregăti pentru o asemenea tortură? a întrebat Ruth, privind în jos de la cei 900 de metri.

— Habar n-am, a spus George în timp ce începuseră să coboare dealul, ţinându-se de mână. Nimeni nu ştie cum va reacţiona corpul uman la altitudinea de peste 8.000 de metri, ce să mai vorbim de 9.500 de metri, unde temperatura scade sub patruzeci de grade şi, dacă mergi cu vântul în faţă, trebuie să faci zece paşi ca să avansezi un metru. Finch şi cu mine ne-am petrecut o dată trei zile într-un cort mic la 7.000 de metri şi, la un moment dat, a fost aşa de frig, că am ajuns să dormim în acelaşi sac, strângându-ne în braţe toată noaptea.

— Mi-ar plăcea şi mie să te ţin toată noaptea în braţe, a spus Ruth zâmbind, aşa că, după ce vei pleca, să înţeleg ceea ce te aşteaptă.

— Nu cred că eşti pregătită pentru 9.000 de metri, dragă. Chiar şi două nopţi într-un cort mic pe o plajă cu faţa spre Oceanul Atlantic se pot dovedi dificile.

— Eşti sigur că vei reuşi, domnule Mallory?

— Ultima oară când m-ai întrebat, doamnă Mallory, aproape că am ajuns la închisoare.

În oraşul următor au găsit un magazin care vindea obiecte de camping şi George a cumpărat un cort

mic, din pânză de doc, şi un sac de dormit. După o cină copioasă la hotel, au ieşit în noapte şi s-au îndreptat către plajă. George a ales un loc izolat cu faţa spre ocean şi care nu le oferea prea multă protecţie la vântul sălbatic din vest. Au început să înfigă pilonii în nisip ca să se asigure că lăcaşul lor de o noapte nu va zbura.

De îndată ce au ridicat cortul, Ruth s-a strecurat înăuntru iar George a rămas pe plajă. Şi-a scos hainele, apoi a urmat-o pe Ruth în cort şi s-a strecurat în sacul de dormit, îmbrăţişând-o pe soţia lui, care tremura. După ce au făcut dragoste, Ruth nu i-a mai dat drumul soţului ei.

— Vrei să pleci de acasă ca să dormi într-un obiect ca acesta, noapte după noapte? l-a întrebat ea, neîncrezătoare.

— La minus patruzeci de grade, cu aerul aşa de subţire încât nici nu poţi să-l respiri.

— În timp ce ţii în braţe un alt bărbat, domnule Mallory. Mai ai încă cinci luni ca să te răzgândeşti, a adăugat ea, plină de speranţă.

Niciunul dintre ei nu şi-a dat seama când a adormit, dar nu aveau să uite niciodată momentul trezirii. George a clipit din cauza unei lanterne care-i bătea în ochi. S-a ridicat şi a văzut-o pe Ruth, cu pielea plină de ciupituri de ţânţar, încă îmbrăţişându-l.

— Dacă sunteţi atât de amabil să ieşiţi, din cort, domnule, a spus o voce autoritară.

George a fost obligat să se hotărască dacă să fie galant sau să-şi lase nevasta să degere, dezbrăcată. A optat pentru Sir Galahad şi, încet, ca să n-o trezească pe Ruth, s-a târât afară din cort unde a găsit doi ofiţeri de la poliţia locală ţinându-şi lanternele aţintite asupra lui.

— Pot să vă întreb ce puneţi la cale, domnule? a întrebat primul ofiţer.

George s-a gândit să-i spună că soţia lui voia să ştie cum este să-ţi petreci o noapte pe muntele Everest, dar s-a răzgândit:

— Suntem în luna de miere, domnule sergent şi am vrut să petrecem o noapte pe plajă.

— Cred că mai bine aţi veni amândoi la secţie, domnule, a spus o voce din spatele celeilalte lanterne, însă ar fi bine ca dumneavoastră şi soţia să vă îmbrăcaţi mai întâi.

George a intrat iar în cort unde Ruth râdea.

— Ce e aşa de amuzant? a întrebat el trăgându-şi pantalonii.

— Te-am avertizat că o să fii arestat.

Inspectorul şef, care fusese trezit la miezul nopţii şi chemat la secţie să-i interogheze, le-a cerut repede scuze.

— Şi ce v-a făcut să credeţi că suntem spioni? l-a întrebat George.

— V-aţi ridicat cortul la mai puţin de o sută de metri de un depozit naval secret, a spus inspectorul-şef. Sunt sigur că nu trebuie să vă amintesc, domnule, că primul-ministru ne-a cerut tuturor să fim vigilenţi acum, când ne pregătim de război.

25

Octombrie, 1914

Se ştiuse că războiul se va termina până la Crăciun. Dar acum părea că se va termina la Crăciunul viitor, sau chiar la următorul.

George şi Ruth se întorseseră la Godalming după luna lor de miere şi se stabiliseră în casa pe care le-o dăduse domnul Turner ca dar de nuntă. Holt era mai mult decât şi-ar fi putut dori şi, evident, mult mai mult decât aşteptase George. Aşezată pe zece hectare de teren, era o casă magnifică cu o grădină în care Ruth ştia că-şi va petrece multe ore fericite.

Nimeni nu se putea îndoi de cât de mult îşi iubea George nevasta, iar Ruth avea strălucirea unei femei care ştie că este adorată. Nu-şi mai doreau nimic altceva şi oricine i-ar fi văzut împreună i-ar fi considerat un cuplu fermecător, trăind idilic. Dar totul era o faţadă, pentru că George avea conştiinţă.

În ultimele câteva luni, George stătuse deoparte, în timp ce prietenii şi colegii lui de la Cambridge şi chiar şi câţiva dintre foştii elevi de la Charterhouse plecaseră pe frontul de Vest, de unde nu se mai întorseseră, în timp ce singurul sacrificiu pe care-l făcuse el fusese să-şi amâne plecarea în Tibet după sfârşitul ostilităţilor. Şi nu-l ajuta cu nimic nici faptul că toţi prietenii care-l vizitau la The Holt păreau să fie în uniformă. Brooke, Young, Somervell, Odell, Herford şi chiar şi Finch treceau să-şi petreacă noaptea la ei înainte de a pleca spre Franţa. George se întrebase adesea dacă ei nu se gândeau că el găsise o metodă uşoară de a scăpa de război. Însă, cu toate că ei nu spuseseră niciodată nimic, chiar subliniau importanţa muncii pe care o făcea el, nu putea fi sigur. Şi ori de câte ori directorul, domnul Fletcher, citea numele foştilor elevi care-şi dăduseră viaţa pentru ţară, el se simţea şi mai vinovat.

George s-a hotărât până la urmă să discute cu vechiul lui prieten, Guy Bullock. Guy a încercat să-l

liniştească spunându-i că nu poate exista un lucru mai important decât educarea tinerei generaţii care vor lua locul celor care căzuseră.

Apoi George i-a cerut sfatul lui Young, care i-a amintit că, dacă s-ar decide să se înroleze, altcineva ar trebui să-i ia locul. A continuat dezbaterea fără sfârşit şi cu Andrew O'Sullivan, care era sigur că făceau ceea ce trebuie rămânând la posturile lor. Domnul Fletcher era chiar şi mai neclintit, spunând că nu-şi putea permite să piardă pe cineva cu experienţa lui George.

De câte ori deschidea acest subiect de faţă cu Ruth, ea îi explica foarte clar ce simţea. Aceasta a dus la prima lor ceartă de când se căsătoriseră.

Lui George îi era din ce în ce mai greu să doarmă noaptea din cauza mustrărilor de conştiinţă şi Ruth rămânea şi ea adesea trează, ştiind prin ce dilemă trecea el.

— Eşti treaz, dragă? i-a şoptit ea într-o noapte.

El s-a aplecat şi a sărutat-o uşor pe buze înainte de a-şi trece un braţ în jurul ei, în timp ce ea îşi rezema capul de umărul lui.

— Mă gândeam la viitorul nostru, a spus George.

— Te-ai plictisit deja de mine, domnule Mallory? l-a tachinat ea. Şi când te gândeşti că suntem căsătoriţi abia de un an.

— Speriat că te voi pierde, ar fi mai corect, a spus George, liniştit. A simţit cum ea se împietreşte. Nimeni nu ştie mai bine decât tine, draga mea, cât de vinovat mă simt că nu mă alătur prietenilor mei în Franţa.

— A spus vreunul dintre ei ceva care ar putea să te facă să te simţi vinovat? l-a întrebat ea.

— Nu, niciunul, a recunoscut George. Ceea ce face ca totul să fie mai clar.

— Dar ei ştiu că-ţi serveşti tara în alt fel.

— Nimeni, dragă, nu se poate apăra de propria conştiinţă.

— Şi dacă ai fi ucis, ce ai câştiga?

— Nimic, doar că aş şti că am făcut un lucru onorabil.

— Iar eu aş fi o văduvă.

— La fel ca multe alte femei măritate cu oameni de onoare.

— S-a înrolat vreunul dintre profesorii de la Charterhouse?

— Nu pot vorbi în numele colegilor mei, a replicat George, dar pot vorbi pentru Brooke, Young, Bullock, Herford, Somervell şi Finch, care sunt printre cei mai buni oameni ai generaţiei mele şi care nu au ezitat să-şi servească patria.

— Dar ţi-au explicat clar că îţi înţeleg poziţia.

— Poate, dar ei nu au ales calea mai uşoară.

— Bărbatul care s-a urcat pe Bazilica San Marco nu poate fi acuzat că ar alege drumul cel mai uşor, a protestat Ruth.

— Dar cel care nu şi-a urmat camarazii pe front când ţara lui a intrat în război? George şi-a îmbrăţişat nevasta. Înţeleg cum te simţi, dar…

— Ar fi vreo diferenţă dacă ţi-aş spune că sunt gravidă, George? l-a întrerupt ea.

Această ştire plăcută l-a întârziat într-adevăr pe George în luarea unei decizii, dar curând după naşterea fiicei sale, Clare, sentimentele de vinovăţie au reapărut. Având un copil al lui îl făcea să se simtă şi mai responsabil faţă de noua generaţie.

George a continuat să predea în timp ce războiul intra într-un alt an şi, când Ruth a rămas gravidă a doua oară, el a început să se întrebe cum ar putea răspunde întrebării pe care o văzuse pe afişele de recrutare; *Tăticule, tu ce ai făcut în Marele Război?*

Cu fiecare prieten pe care îl pierdea, George avea coşmaruri din ce în ce mai puternice. Citise că şi cei mai curajoşi oameni pot ceda când înfruntă focurile de armă pentru prima oară. George stătea liniştit în strana lui din capela şcolii, când a cedat nervos.

Directorul s-a ridicat de la locul lui pentru a ţine slujba de dimineaţă.

— Să ne rugăm, a început el, pentru foştii elevi ai şcolii noastre care au făcut sacrificiul suprem dându-şi vieţile pentru cauza cea mare. Din păcate, a continuat el, mai trebuie să adaug două nume noi la

lista aceasta care este din ce în ce mai lungă. Locotenentul Peter Wainwright, de la Puşcaşii Marini, care a murit pe Somme în timp ce conducea un atac împotriva unui avanpost inamic. Să ne amintim de el.

— Să ne amintim de el, a repetat congregaţia.

George şi-a îngropat capul în palme şi a plâns pe tăcute în timp ce directorul spunea cel de-al doilea nume.

— Sublocotenent Simon Carter, pe care mulţi ni-l amintim sub numele de Carter junior, care a fost ucis în Mesopotamia. Să ne amintim de el.

În timp ce membrii congregaţiei şi-au plecat capetele şi au repetat:

— Să ne amintim de el, George s-a ridicat de la locul lui, s-a închinat în faţa altarului şi a ieşit din capelă. Nu s-a oprit până ce nu a ajuns pe Godalming High Street, unde s-a alăturat unei cozi de tineri care stăteau în faţa oficiului de recrutare.

— Numele? a întrebat sergentul când George a ajuns în faţă.

— Mallory.

Sergentul l-a măsurat din cap până în picioare.

— Vă daţi seama, domnule, că în termenii noului act de înrolare, profesorii sunt scutiţi de serviciul militar?

George şi-a scos roba lungă şi neagră şi toca şi le-a aruncat în cel mai apropiat coş de gunoi.

CARTEA TREI
ŢARA NIMĂNUI

1916

26

9 iulie, 1916

Draga mea Ruth,

Ziua în care ne-am despărţit în gara rece şi dezolantă din Godalming a fost una dintre cele mai nefericite zile din viaţa mea. Faptul că mi s-a promis că vom petrece doar un sfârşit de săptămână împreună după ce voi termina instrucţia de bază a fost crud, dar îţi promit că-ţi voi scrie în fiecare zi.

A fost amabil din partea ta că m-ai părăsit spunându-mi că eşti de părere că fac ceea ce trebuie, chiar dacă în ochi îţi puteam citi adevăratele sentimente.

M-am întâlnit cu regimentul meu la Denver şi am dat peste câţiva prieteni vechi. Ţi-l mai aminteşti pe Siegfried Herford? Ce grea a fost decizia pentru el, care are un tată german şi o mamă englezoaică.

În ziua următoare am plecat spre Le Havre într-un vas care lăsa să treacă apa ca o sită şi ţopăia în sus şi în jos pe valuri ca o răţuşcă din cauciuc. Unul dintre băieţi a sugerat că era probabil un cadou personal din partea Kaizerului. Ne-am petrecut cea mai mare parte a traversării folosindu-ne gamelele ca să reîntoarcem galoanele de apă sărată oceanului. Îţi mai aminteşti din ultima noastră excursie peste Canal că nu prea sunt un bun marinar, dar acum am reuşit cumva să nu vomit în faţa camarazilor.

Am ancorat în Le Havre în zorii zilei, fără să vedem vreo urmă de francezi. M-am întâlnit cu câţiva alţi ofiţeri într-o cafenea, la un croissant fierbinte şi la cafea. Am întâlnit şi câţiva ofiţeri care se întorceau de pe front şi care ne-au sfătuit să profităm de ultima mâncare pe care o luam pe o faţă de masă (ca să nu mai vorbim de farfuriile de

porţelan) pe timp de câteva luni şi ne-au amintit că peste 24 de ore vom sta într-o altfel de sală de mese.

Ca de obicei, te poţi baza pe mine să uit ceva şi, de data aceasta, a fost fotografia ta. Sunt disperat că nu-ţi pot vedea faţa iar, chiar în alb şi negru, aşa că te rog să-mi trimiţi poza pe care am făcut-o la Derdren Heights în ziua dinaintea arestării mele! Vreau s-o am tot timpul cu mine.

Dumnezeu ştie cât de mult îmi lipseşti şi nu pot înţelege cum cineva poate fi înconjurat de atâţia oameni, de atâta activitate frenetică şi zgomote asurzitoare şi totuşi să se simtă singur. Încerc doar să găsesc alt mod de a-ţi spune că te iubesc, deşi sunt sigur că m-ai tachina dacă aş încerca să-ţi spun că eşti singura femeie din viaţa mea. Dar deja o consider pe Chomolugma o iubire veche.

Soţul tău iubitor,
George

De îndată ce George a dat scrisoarea curierului poştal al regimentului, a rămas prin zonă urmărind convoiul de camioane care-şi începea drumul către linia frontului.

Pe câteva mile, frumosul peisaj rural francez al lui Millet şi Monet, colorat în verde-aprins şi galben-strălucitor, cu vaci şi oi păscând pe câmp, fusese înlocuit de un tablou posomorât cu pomi strâmbi şi arşi, cai măcelăriţi, case fără acoperiş şi civili disperaţi care deveniseră nişte simpli pioni în jocul de şah care era războiul.

Convoiul mergea întruna, dar înainte ca George să aibă ocazia să fie asurzit de zgomot, a urmărit norii cenuşii şi negri şi mânioşi care-şi împrăştiau fumul cu miros de pucioasă acoperind complet soarele. Au ajuns în cele din urmă la o tabără la şase kilometri de linia frontului, care nu era marcată, şi unde zilele se transformaseră într-o noapte continuă. Aici, George a întâlnit un grup de oameni în uniformă care credeau că vor mai fi în viaţă peste 24 de ore.

După o gamelă de supă de vacă, fasole cleioasă şi cartofi viermănoşi, George a fost expediat într-un

cort cu alţi trei ofiţeri, toţi mai tineri decât el. Fiecare era în serviciu de o altă perioadă – o lună, nouă săptămâni şi şapte luni: ultimul, locotenentul Evans, se considera veteran.

În dimineaţa următoare, după ce George şi-a devorat micul dejun servit pe o farfurie de tablă, a fost condus la postul de artilerie, cam la patru sute de metri în spatele liniei frontului, unde trebuia să-l schimbe pe Evans, care avea de mult de recuperat o permisie de două săptămâni.

— Nu-i chiar aşa de rău, bătrâne, l-a liniştit Evans. E mai puţin periculos decât pe linia frontului. Gândeşte-te doar la bieţii amărâţi aflaţi la vreo jumătate de kilometru în faţa ta, aşteptând sunetul goarnei care-i va trimite la atac după ce şi-au petrecut luni întregi pândiţi de moarte. Treaba noastră e simplă faţă de a lor. Ai treizeci şi şapte de soldaţi sub comanda ta şi douăsprezece mitraliere care funcţionează întruna, dacă nu se strică. Şeful este sergentul Davies. E aici cam de un an şi înainte de asta a fost cincisprezece ani în armată. A început ca soldat în războiul cu burii aşa că nici să nu te gândeşti să faci vreo mişcare fără să te consulţi cu el. Apoi mai e şi caporalul Perkins. Afurisitul se plânge întruna, dar cel puţin simţul lui bolnav al umorului le distrage atenţia băieţilor de la huni. Îi vei cunoaşte pe ceilalţi din brigadă în curând. Sunt nişte tipi cumsecade şi nu te vor lăsa de izbelişte la greu. George a încuviinţat, dar nu l-a întrerupt. Decizia cea mai grea pe care va trebui s-o iei, a continuat Evans, este în fiecare duminică după-masă, când trebuie să trimiţi trei băieţi la avanpost pentru şapte zile. Niciodată nu s-au întors toţi trei în viaţă. Treaba lor este să ne informeze ce are de gând duşmanul, astfel încât să putem să ne orientăm tunurile spre ei şi nu spre propriile noastre trupe.

— Noroc, Mallory, i-a spus tânărul locotenent pe când dădeau mâna. Sau adio, în caz că nu ne vom mai revedea.

5 august, 1916

Draga mea Ruth

Sunt staţionat la depărtare în spatele frontului, aşa că nu este nevoie să fii îngrijorată din cauza mea. Am moştenit 37 de oameni, care par să fie cumsecade, de fapt pe unul poate îl mai ţii minte – soldatul Rodgers. Era poştaşul nostru înainte să se înroleze. Poate reuşeşti să-i anunţi familia că este sănătos şi se descurcă destul de bine aici. Spune că vrea să rămână în armată şi după terminarea războiului. Restul băieţilor m-au făcut să mă simt binevenit, ceea ce este frumos din partea lor, având în vedere că ei ştiu că m-am înrolat abia cu trei luni în urmă. Înţeleg pentru prima oară ce voia să spună ofiţerul instructor la Purbright când ne zicea că o săptămână pe câmpul de luptă ajută mai mult decât un curs de trei luni.

Mă gândesc întruna la tine şi la Clare, draga mea, şi la lumea în care ne creştem copiii. Să sperăm că politicienii au dreptate când spun că acesta este războiul care va termina toate războaiele, pentru că nu aş dori ca şi copiii mei să experimenteze această nebunie.

Nimeni nu trebuie să servească pe front mai mult de trei luni la rând, aşa că e posibil să ajung acasă la timp pentru naşterea noului frate sau surori a lui Clare.

George s-a oprit din scris şi s-a gândit la cuvintele sale. Ştia prea bine că regulamentele lui King erau de obicei ignorate când venea timpul permisiilor, dar dorea ca Ruth să fie optimistă. În ceea ce privea realitatea vieţii pe Somme, prefera ca ea să nu descopere adevărul până ce nu i-l va spune el direct. Ştia cât de stresată era, când în fiecare zi veneau telegrame care începeau cu: *Secretarul de Război vă informează cu profund regret că…*

Draga mea, cei doi ani împreună au fost cei mai fericiţi din viaţa mea şi ştiu că închei întotdeauna scrisorile spunându-ţi ce mult îmi lipseşti, poate pentru că nu trece un minut fără să mă gândesc la

tine. Am primit mai multe scrisori de la tine în ultima lună şi îţi mulţumesc pentru toate noutăţile despre Clare şi ce s-a mai întâmplat pe la The Holt – dar n-am primit încă nicio fotografie. Chiar mai mult decât imaginea ta însă, de abia aştept ziua în care te voi vedea în persoană şi te voi putea strânge în braţe, pentru că abia atunci îmi voi da seama cât de mult mi-ai lipsit.

Soţul tău iubitor,
George

*

— Ai vreo oareşcare problemă, Perkins?

— Nu crez, dom' sergent.

— Poate de aia unităţii tale îi trebuie nouăzeci de secunde ca să reîncarce când celorlalţi le ia mai puţin de un minut?

— Facem tot ce putem, dom' sergent.

— Asta nu e suficient. Ai înţeles?

— Da, dom' sergent.

— Şi, Matthews…

— Da, dom' sergent.

— O să-ţi inspectez tunul la fiecare doişpe ore şi dacă nu luceşte ca soarele care-mi iese din fund, o să am personal grijă să te îndes în turelă şi să te trag spre huni în chip de ghiulea. M-am făcut excepţional de bine înţeles, băiete?

— Excepţional de bine, dom' sergent.

S-a auzit soneria telefonului de câmp. George a înşfăcat receptorul.

— E un baraj puternic de artilerie la vreo doi kilometri depărtare, domnule, la ora unşpe, a spus unul dintre oameni manevrând telescopul. Poate că germanii plănuiesc un atac.

Apoi linia s-a întrerupt.

— Sergent Davies, a ţipat George, luptându-se să se facă auzit peste zgomotul tunului.

— Domnule!

— Doi kilometri, ora unsprezece. Nemţii avansează.

— Domnule! Fiţi vioi, băieţi, şi asiguraţi-le nemţilor o întâmpinare călduroasă. Să vedem cine este primul care reuşeşte să arunce una drept pe coiful de tinichea al lui Jerry.

George zâmbea mergând în susul şi în josul liniei, verificând fiecare tun, mulţumit că sergentul Davies se născuse în Swansea şi nu de cealaltă parte a liniei Siegfried.

— Bine, Rodgers, a spus Davies, iar eşti primul în acţiune. Ţine-o tot aşa şi în curând vei fi caporal.

Nici George n-a pierdut aluzia subtilă referitoare la cine va fi luat în consideraţie pentru prima avansare.

— Bine, Perkins, aşa mai merge, a spus Davies după câteva momente. Dar nu-ţi strânge tresele chiar acum.

— Mulţumesc, dom' sergent.

— Şi nu-mi mulţumi mie, caporal. N-aş vrea să crezi că m-am muiat.

— Nu, dom' sergent!

— Matthews, să nu-mi spui că iar ai întârziat.

— Mi s-a blocat arcul trăgaciului, dom' sergent.

— Oh, îmi pare rău să aud asta, Matthews. Atunci dă fuguţa la magazia de muniţii şi ia-ţi unul nou – mai bun, tembelu' naibii.

— Da' depozitul e la trei kilometri în spatele liniilor, dom' sergent. N-aş putea să aştept camionul de dimineaţă?

— Nu, nu poţi, Matthews, pentru că dacă nu te mişti, până o să te întorci, afurisiţii de nemţi – scuzaţi-mi franceza – o să ia micul dejun cu noi. M-am făcut înţeles?

— Da, dom' sergent.

— Atunci, pas alergător.

— Da, dom' sergent!

*

14 septembrie, 1916

Draga mea Ruth

Iar am trecut prin una dintre zilele acelea fără sfârşit, cu ambele tabere înaintând şi retrăgându-se, iar nu ştim cine o să câştige acest război. Un ofiţer de Stat Major apare din când în când şi ne asigură că ne descurcăm de minune şi că nemţii se retrag – ceea ce ridică întrebarea, atunci noi de ce nu avansăm? Fără îndoială, un ofiţer german le spune oamenilor lui exact acelaşi lucru. Ceva însă e sigur, nu pot avea amândoi dreptate în acelaşi timp.

Apropo, spune-i tatălui tău că, dacă vrea să câştige mult, să-şi deschidă o fabrică pentru cornete de urechi, pentru că la sfârşitul războiului o să fie în mod sigur o cerere mare.

Îmi pare rău, draga mea, dacă aceste scrisori devin puţin repetitive, dar două lucruri sunt aceleaşi, dragostea mea pentru tine şi dorinţa de a fi iar împreună.

Soţul tău iubitor,
George

George s-a uitat în sus şi a văzut că unul dintre caporali scria şi el repede.

— O scrisoare pentru nevastă, Perkins?

— Nu, domnule, e testamentul meu.

— Nu e cam prematur?

— Nu cred, domnule, a răspuns Perkins. În civilie sunt agent de pariuri, aşa că sunt obişnuit să ghicesc şansele. Bărbaţii din prima linie supravieţuiesc în medie şaisprezece zile şi eu sunt deja aici de mai mult de trei luni aşa că nu pot spera să mai înşel multă vreme soarta.

— Dar eşti mai puţin expus aici decât nenorociţii din prima linie, Perkins, a încercat George să-l calmeze.

— Sunteţi al treilea ofiţer care îmi spune asta, domnule, şi ceilalţi doi au fost trimişi deja acasă în cutii de lemn.

George era îngrozit de această referire nonşalantă la moarte şi se întreba cât va mai dura până ce va ajunge la fel de împietrit.

— După cum văd eu, domnule, a continuat Perkins, la război e ca la trofeul Grand National. La început sunt mulţi cai şi jochei, dar nu se ştie câţi vor termina cursa. Şi până la urmă există doar un învingător. Ca să fiu cinstit, domnule, nu este o cursă pe care englezul o s-o câştige cu siguranţă.

George şi-a dat seama că soldatul Matthews încuviinţa, iar Rodgers îşi ţinea capul în jos pe când curăţa ţeava puştii sale cu o cârpă unsuroasă.

— Ei bine, cel puţin îţi vei căpăta curând permisia, Matthews, a spus George, încercând să îndrepte conversaţia departe de subiectul care nu părăsea deloc minţile lor.

— Nu mai am răbdare, domnule, a spus Matthews, răsucindu-şi un Woodbine.

— Şi care va fi primul lucru pe care-l vei face acasă?

— O să i-o trag nevesti-mii, a spus Matthews.

George, Perkins şi Rodgers au izbucnit în râs.

— Bine, Matthews, a spus George. Şi al doilea lucru?

— O să-mi scot cizmele, domnule.

*

7 octombrie, 1916

Draga mea Ruth,

Fotografia ta a ajuns abia acum cu poşta de dimineaţă şi, pe când scriu această scrisoare într-o tranşee de lângă Flers-Courcelette, o ţin pe genunchi. „Arată bine”, l-am auzit pe unul dintre băieţi spunând şi sunt de acord cu el. Nu mai poate dura mult până la naşterea celui de-al doilea copil al nostru şi mi s-a promis o permisie cândva în următoarele trei luni dacă nu voi reuşi să ajung acasă la timp pentru naştere. Să nu-ţi închipui, nici măcar o secundă, că eşti departe de gândurile mele.

Sunt acum pe front de patru luni şi noii sublocotenenţi care sosesc din Blighty par din ce în ce mai tineri. Unii mă tratează de parcă aş fi un

soldat bătrân. De îndată ce se va termina războiul, îmi voi petrece tot restul zilelor mele cu tine, la The Holt. Apropo, dacă va fi băiat, hai să-l botezăm John…

— Mă scuzaţi că vă deranjez, domnule, a spus sergentul Davies, dar avem o oarecare problemă.

George a sărit imediat în picioare, pentru că nu-l mai auzise pe Davies spunând acest cuvânt.

— Ce problemă?

— Am pierdut legătura cu băieţii din avanpost.

George ştia că am pierdut legătura era modul lui Davies de a spune că toţi cei trei bărbaţi fuseseră ucişi.

— Şi ce mă sfătuieşti, sergent? a întrebat el, amintindu-şi sfatul lui Evans.

— Cineva trebuie să se ducă acolo, domnule, de îndată, ca să putem restabili legătura înainte ca afurisiţii de huni să dea buzna peste noi. Dacă pot să vă sugerez, domnule…

— Te rog, sergent.

— I-aş putea lua pe Matthews şi pe Perkins, să vedem ce este de făcut şi să vă raportăm, domnule.

— Nu, sergent, a spus George. Nu Matthews. Trebuie să plece mâine în permisie. S-a uitat la Perkins, care se făcuse alb ca zăpada şi tremura. George nu avea nevoie de sfaturi ca să ştie care erau şansele ca cei care plecau să mai raporteze ceva. Cred că vin eu cu tine de data aceasta, sergent.

Când George fusese la Winchester, la orele de sport făcea o milă în mai puţin de un minut şi la sfârşitul cursei nici măcar nu gâfâia. N-a mai ţinut minte cât a durat ca el şi Davies să ajungă în linia întâi, dar când s-a aruncat în tranşee era extenuat şi îngrozit şi mult prea conştient de ceea ce trebuia să îndure oamenii de pe front zi şi noapte.

— Ţineţi-vă capul jos, domnule, a spus Davies studiind câmpul de luptă cu un binoclu. Avanpostul este la vreo sută de metri în faţă, domnule, ora unu.

I-a dat binoclul lui George.

George l-a refuzat şi, de îndată ce a văzut avanpostul, şi-a dat seama de ce căzuseră comunicaţiile.

— Bine, hai s-o rezolvăm, a spus el înainte de a avea timp să se întrebe cum putea să o rezolve.

A sărit din tranşee şi a fugit cum nu mai fugise în viaţa lui, zigzagând printre gropile pline cu apă şi peste noroiul alunecos şi negru, zburând spre avanpost. Nu s-a uitat deloc în spate, dar era sigur că Davies şi Perkins erau doar puţin în urma lui. Se înşela. Perkins fusese lovit de un glonţ doar la câţiva paşi în urmă şi zăcea pe moarte în noroi, în timp ce Davies făcuse cam şaizeci de metri înainte de a fi ucis.

Avanpostul era la doar douăzeci de metri în faţa lui George. A reuşit să fugă cincisprezece metri înainte ca grenada să-i explodeze la picioare. A fost prima şi ultima oară din viaţa lui când a zis *la dracu'*. A căzut în genunchi, s-a gândit la Ruth, apoi s-a prăbuşit cu faţa în jos în noroi. O altă cifră în statistici.

27

Fluxul regulat de scrisori a secat brusc; acesta era de obicei primul semn, prea adesea urmat de o telegramă de condoleanţe.

Ruth luase obiceiul să stea în alcov, lângă fereastră, în fiecare dimineaţă înainte de apariţia bătrânului Rodgers pe alee. Când îl vedea, încerca să-i ghicească expresia. Era expresia de scrisoare sau de telegramă? Bănuia că va şti adevărul cu mult înainte ca el să ajungă în prag.

Tocmai când îl văzuse pe domnul Rodgers trecând de poartă, copilul a început să ţipe. Oare mai avea tată? Sau George murise înainte de naşterea celei de-a doua fetiţe?

Ruth era deja în faţa uşii când domnul Rodgers s-a oprit din pedalat, a pus frâna la bicicletă şi s-a oprit în faţa primei trepte. Întotdeauna aceeaşi rutină: coborâtul, scotocitul prin traistă, extragerea scrisorilor şi, la urmă, înmânatul lor doamnei Mallory. Azi nu a fost nicio diferenţă. Sau a fost? Pe când domnul Rodgers urca treptele, a privit-o şi a zâmbit. Nu era ziua telegramei.

— Două scrisori astăzi, doamnă Mallory şi, dacă nu mă înşel, una dintre ele este de la soţul dumneavoastră, a adăugat el, dându-i plicul pe care era scrisul lui George.

— Mulţumesc, a spus Ruth, incapabilă să-şi ascundă uşurarea. Apoi şi-a amintit că nu era singura care suferea în acest fel în fiecare zi. Aveţi veşti de la fiul dumneavoastră, domnule Rodgers? s-a interesat ea.

— Mi-e teamă că nu, a răspuns poştaşul. Oricum, Donald al meu nu se prea omoară cu scrisul, aşa că sperăm.

S-a urcat pe bicicletă şi a plecat mai departe.

Ruth deschisese scrisoarea de la George cu mult înainte de a ajunge în sufragerie. S-a întors la scaunul ei de lângă fereastră, s-a tolănit şi a început să citească, mai întâi încet şi apoi foarte repede.

12 octombrie

Iubita mea,

Trăiesc, chiar dacă nu sunt prea vioi. Nu te agita. Nu am decât o gleznă ruptă. Putea să fi fost mult mai rău. Doctorul mi-a spus că, după o vreme, voi fi ca nou şi chiar voi putea să fac alpinism, dar, până atunci mă trimit acasă să recuperez.

Ruth s-a uitat pe fereastră la dealurile din Surrey, în depărtare, şi nu ştia dacă să râdă sau să plângă. A mai durat o vreme până ce s-a întors la scrisoarea lui George.

Din păcate, sergentul Davies şi caporalul Perkins au fost ucişi în aceeaşi acţiune. Doi oameni de ispravă, la fel ca mulţi dintre camarazii lor. Sper că mă vei ierta, dragă, dar a trebuit să le scriu mai întâi soţiilor lor înainte să-ţi scriu ţie.

Totul a început când sergentul Davies mi-a spus că avem o problemă…

*

— Voi recomanda să ţi se dea o permisie în următoarele câteva zile, Mallory şi să fii trimis la Blighty până te recuperezi.

— Mulţumesc, doctore, a spus George, vesel.

— Nu-mi mulţumi mie, bătrâne; ca să fiu cinstit, îmi trebuie patul. Până ce vei fi în stare să te întorci, cu puţin noroc, afurisitul ăsta de război o să se termine.

— Să sperăm, a spus George, privind la cortul de campanie, plin de oameni curajoşi, ale căror vieţi nu vor mai fi la fel de acum înainte.

— Apropo, a adăugat doctorul, soldatul Rodgers a lăsat asta azi-dimineaţă. Cred că e a ta.

— Sigur că da, a spus George, luând fotografia lui Ruth pe care nu crezuse că o va mai vedea vreodată.

— Arată superb, a comentat doctorul.

— Ah, nu începe şi tu, a zâmbit George.

— Da, şi ai şi un vizitator. Te simţi în stare?

— Da, aş fi încântat să-l văd pe Rodgers, a spus George.

— Nu, nu este Rodgers, este un căpitan, Geoffrey Young.

— Ah, nu sunt sigur că sunt pregătit pentru el, a spus George, cu un zâmbet fericit pe faţă.

O soră i-a umflat perna lui George şi i-a aranjat-o la spate pe când el îl aştepta pe şeful alpiniştilor. Nu se putea gândi la Young altfel. Dar zâmbetul de bun venit de pe buzele lui s-a schimbat într-o strâmbătură când Young a intrat şchiopătând în cort.

— Dragul meu George, i-a spus Young, am venit de îndată ce am aflat. Unul dintre avantajele muncii în Serviciul Auxiliar Sanitar este că afli unde este fiecare şi ce are de gând. Young şi-a tras un scăunel din lemn care fusese folosit înainte într-o şcoală franceză şi s-a aşezat lângă George. Sunt atâtea noutăţi. Nu ştiu de unde să încep.

— De ce să nu începi cu Ruth? Ai avut ocazia s-o vizitezi când ai fost în permisie?

— Da, acum o lună. Am trecut pe la Holt în drum spre Dover.

— Şi ce mai face? a întrebat George, încercând să nu pară prea nerăbdător.

— La fel de frumoasă ca de obicei şi se pare că şi-a revenit complet.

— Şi-a revenit complet? a întrebat George, speriat.

— După naşterea copilului tău, i-a spus Young.

— Copilul meu? s-a mirat George.

— Vrei să spui că n-ai aflat că eşti mândrul tată al… A făcut o pauză. Cred că este fetiţă.

George s-a rugat în tăcere unui Dumnezeu în care nu mai credea.

— Şi cum este ea? a întrebat.

— Mie mi se părea în ordine, a spus Young. Dar, ca să fiu cinstit, nu pot deosebi un bebeluş de altul.

— Ce culoare au ochii ei?

— Habar n-am, bătrâne.

— E blondă sau brunetă?

— Cam pe la mijloc, aş spune, dar s-ar putea să mă înşel.

— Eşti groaznic. S-a hotărât Ruth asupra unui nume?

— Am avut groaznicul presentiment că mă vei întreba asta.

— S-ar putea să fie Elisabeta?

— Nu prea cred. Ceva mai neobişnuit. Îmi aduc aminte eu până la urmă.

George a început să râdă.

— Ai vorbit ca un adevărat burlac.

— Ei bine, vei afla singur în curând, i-a spus Young. Doar asigură-te că nu te mai întorci aici. Ai făcut destul ca să-ţi linişteşti conştiinţa şi nu este nevoie ca sorţii să se întoarcă împotriva ta.

George şi-a amintit de un caporal mort care ar fi fost de acord cu Young.

— Şi alte noutăţi? a întrebat George.

— Unele bune, altele rele – cele mai multe rele, mă tem. George a rămas tăcut în timp ce Young încerca să-şi revină. Rupert Brooke a murit în Lemnos în timp ce se îndreptau spre Gallipoli – chiar înainte să ajungă la liniile inamice.

George şi-a strâns buzele. Păstrase o carte cu poeziile lui Brooke în rucsacul său şi se gândise că, după ce se va termina războiul, acesta va scrie şi alte multe poezii memorabile. George nu l-a întrerupt pe Young, aşteptând alte nume care să fie adăugate pe lista celor morţi. De unul se temea cel mai mult.

— Siegfried Herford a încasat-o pe Ypres, săracul; i-a luat trei zile să moară. Young a oftat. Dacă un astfel de om trebuie să moară înainte de vreme, nu trebuie s-o facă pe un câmp plin de noroi în ţara nimănui, ci pe vârful unui munte uriaş pe care tocmai l-a cucerit.

— Şi Somervell? a îndrăznit George să întrebe.

— A îndurat unele dintre cele mai rele aspecte ale războiului, bietul de el. Să fii chirurg în linia întâi nu e prea amuzant, dar nu se plânge.

— Odell?

— Rănit de trei ori. Oficiul de Război a înţeles până la urmă mesajul şi l-au trimis înapoi la Cambridge, dar abia după ce colegiul i-a oferit o bursă. Cuiva de acolo i-a picat în sfârşit fisa că vom avea nevoie de cele mai strălucite minţi ale noastre atunci când se va face ordine în toată mizeria asta.

— Şi Finch? Aş paria că şi-a găsit un post bun pe lângă surori.

— Nici pe departe, a spus Young. S-a oferit voluntar să conducă o echipă de genişti aşa că şansele sale de supravieţuire sunt chiar mai mici decât ale băieţilor de pe front. I s-au oferit nişte slujbe mai sigure la Whitehall, dar le-a refuzat – parcă ar vrea să moară.

— Nu, a spus George, nu vrea să moară. Finch este unul dintre acele rare persoane care crede că nimeni sau nimic nu-l poate ucide. Ţi-l aminteşti cântând *Valsează Mathilda* pe Mont Blanc?

Young a chicotit.

— Şi ca să le pună capac la toate i-au oferit un MBE.

— Dumnezeule mare, a râs George, acum nimic nu-l mai poate opri.

— Doar tu, a spus Young, liniştit, de îndată ce ţi se vindecă glezna aceea. Dar pariez că tu vei fi cel care va ajunge primul pe acoperişul lumii.

— Cu tine lângă noi, ca de obicei.

— Mi-e teamă că nu mai este posibil, bătrâne.

— De ce nu? Eşti încă tânăr.

— E adevărat, a spus Young. Dar s-ar putea dovedi că nu este chiar aşa de uşor cu una din astea.

Şi-a ridicat cracul pantalonilor arătând proteza.

— Îmi pare atât de rău, a spus George, şocat. Nu ştiam.

— Nu te îngrijora, bătrâne, a spus Young. Sunt mulţumit că mai trăiesc. Totuşi, de îndată ce se va termina războiul, e sigur pe cine voi recomanda Comitetului Everest ca şef al alpiniştilor.

*

Ruth stătea la fereastră în sufragerie când o maşină militară a tras în faţa porţii. Nu-şi dădea seama cine este la volan, doar că persoana respectivă era în uniformă.

Ruth ajunsese deja afară când tânăra şoferiţă a ieşit din maşină şi a deschis portiera din spate. Mai întâi a apărut o pereche de cârje, urmată de o pereche de picioare, apoi de soţul ei. Ruth s-a năpustit pe trepte şi l-a îmbrăţişat. L-a sărutat de parcă era prima oară, amintindu-le de compartimentul din trenul de Veneţia. Şoferiţa a rămas pe loc, părând uşor stânjenită.

— Mulţumesc, caporal, a spus George, zâmbind.

Ea a salutat, s-a urcat în maşină şi a plecat.

Ruth i-a dat drumul până la urmă lui George, dar numai din cauză că el refuza s-o lase să-l ajute să urce treptele. Pe când mergea lângă el spre sufragerie, George a întrebat-o:

— Unde este fetiţa mea?

— În camera copiilor, cu Clare şi cu bunica. Mă duc să le aduc.

— Cum o cheamă? a strigat George după ea, dar Ruth era deja la jumătatea scărilor.

George a intrat în sufragerie şi s-a aşezat într-un fotoliu de lângă fereastră. Nu-şi amintea să mai fi fost un scaun acolo şi înainte şi s-a întrebat de ce era îndreptat înspre fereastră. A privit peisajul rural englezesc pe care-l iubea aşa de mult, gândindu-se încă o dată cât de norocos era că mai trăia. Brooke, Herford, Wainwright, Carter junior, Davies, Perkins…

Gândurile sale au fost întrerupte de ţipetele pe care le-a auzit cu mult înainte de a-şi vedea cea de-a doua fiică. George a sărit când Ruth şi bunica Mallory au intrat în cameră cu cele două fiice ale lui. A îmbrăţişat-o mult timp pe Clare înainte de a lua bebeluşul în braţe.

— Blondă şi cu ochi albaştri, a spus el.

— Credeam că ştii deja, a comentat Ruth. N-ai primit scrisorile mele?

— Din păcate, nu. Doar pe mesagerul tău, Geoffrey Young, care şi-a amintit cu greu că era o fetiţă, dar nu-i mai ştia nici numele.

— Asta-i ciudat, a spus Ruth, pentru că l-am rugat să-i fie naş şi el a fost de acord.

— Deci nu ştii cum o cheamă, tati? a spus Clare, sărind în sus şi în jos.

— Nu, nu ştiu, a spus George. Este Elizabeth?

— Nu, tati, nu fi prostuţ. O cheamă Beridge, i-a spus Clare, râzând.

Un nume mai neobişnuit, şi-a spus George, amintindu-şi cuvintele lui Young.

După câteva momente în braţele lui George, Beridge a început să plângă şi bunica a luat-o în braţe. Evident copilului nu-i plăcea să fie ţinut în braţe de un străin.

— Hai să mai facem o duzină, a spus George, luând-o pe Ruth în braţe după ce bunica le dusese pe fetiţe înapoi în camera lor.

— Poartă-te frumos, George, a râs Ruth. Încearcă să-ţi aminteşti că nu mai eşti pe front, cu soldaţii.

— Unii dintre cei mai buni oameni pe care i-am cunoscut, a spus George cu tristeţe.

Ruth a zâmbit.

— O să-ţi lipsească?

— Nici pe jumătate cât mi-ai lipsit tu.

— Aşa că acum că te-ai întors, dragă, care este primul lucru pe care vrei să-l faci?

George şi-a amintit de răspunsul soldatului Matthews când îi pusese aceeaşi întrebare. A zâmbit, gândindu-se că nu era prea mare diferenţa dintre un ofiţer şi un soldat.

S-a aplecat şi a început să-şi dezlege şireturile.

CARTEA PATRU
ALEGEREA ECHIPEI

1921

28

Miercuri, 22 iunie, 1921

Când George a coborât la micul dejun în acea dimineaţa, era linişte.

— Ce se întâmplă? a întrebat el, aşezându-se la locul lui, în capul mesei, între cele două fiice ale sale.

— Eu ştiu, a zis Clare, dar mami mi-a zis să nu-ţi spun.

— Dar Beridge? a zis George.

— Nu fi prostuţ, tati, ştii că Beridge nu ştie să citească.

— Să citească? a întrebat George, uitându-se mai atent la Clare. Sherlock Holmes ar fi spus că cititul este primul indiciu.

— Cine e Sherlock Holmes? a întrebat Clare.

— Un mare detectiv, a spus George. El se uita mai întâi prin cameră să vadă dacă era ceva de citit. Deci s-ar putea ca acest secret să fie ascuns în ziar?

— Da! a răspuns Clare, bătând din palme. Şi mami spune că este ceva ce ai aşteptat toată viaţa.

— Alt indiciu, a comentat George, luând ediţia *Times* de dimineaţă care era deschisă la pagina unsprezece. A zâmbit în momentul în care a văzut titlul de pe prima pagină. Mama are dreptate.

— Citeşte ce scrie, tati, citeşte.

— Doamna Astor a ţinut o cuvântare în Camera Comunelor despre temperanţă şi despre drepturile femeilor. George s-a uitat la Ruth şi a continuat. Aş fi preferat să iau micul-dejun cu tatăl tău azi-dimineaţă.

— Poate, a zis Ruth, dar Sherlock Holmes ţi-ar spune că pierzi timpul. Discursul doamnei Astor nu este decât apă de ploaie.

George s-a uitat repede peste restul paginii. Ruth a zâmbit când a văzut că începe să-i tremure mâna.

Parcă nu mai văzuse acea privire pe faţa lui de când…

— Citeşte, tati…

George a ascultat-o.

— Sir Francis Younghusband, a început el, a anunţat în seara trecută că Societatea Regală de Geografie îşi va uni forţele cu Clubul Alpin pentru a forma Comitetul Everest, al cărui preşedinte va fi el, iar domnul Geoffrey Young va fi adjunctul său. S-a uitat şi a văzut-o pe Ruth zâmbindu-i.

— Citeşte, tată, citeşte.

— Prima sarcină a comitetului va fi alegerea unei echipe de alpinişti care va urca pe muntele Everest.

George s-a uitat iar în sus. Ruth zâmbea în continuare. S-a întors repede la articolul său înainte să-l certe iar Clare.

— Corespondentul nostru a înţeles că printre cei aleşi să fie testaţi pentru funcţia de conducător al echipei se află domnul George Mallory, profesor la Charterhouse şi domnul George Finch, un om de ştiinţă australian, în prezent conferenţiar la Colegiul Imperial din Londra.

— Dar nimeni nu mi-a zis nimic, a adăugat el.

Ruth încă zâmbea când i-a dat plicul care sosise cu poşta de dimineaţă, purtând stema Societăţii Regale de Geografie pe spate.

— Elementar, dragul meu Watson, a spus ea.

— Cine este Watson? a întrebat Clare.

29

Cei cinci bărbaţi aşezaţi în jurul mesei nu se simpatizau prea mult, dar nu era nicio problemă. Toţi fuseseră aleşi membri ai Comitetului Everest din diferite motive.

Preşedintele, sir Francis Younghusband, fusese mai aproape de Everest ca oricare dintre ei, la numai patruzeci de mile, când fusese trimis să discute condiţiile trecerii graniţei în Tibet cu Dalai Lama; termenii înţelegerii fuseseră prezentaţi într-un tratat semnat mai devreme în acel an de lordul Curzon, Secretarul de Externe. Sir Francis stătea drept în capul mesei, cu picioarele abia atingând pământul, având în vedere că nu avea mai mult de un metru şaizeci înălţime. Părul lui grizonant, des, forma un breton pe frunte care-i dădea un aer de autoritate care nu era des contestat.

La stânga lui stătea Arthur Hinks, secretarul comitetului, al cărui scop principal era să protejeze reputaţia RGS, pe care o reprezenta şi care-l plătea. Nu avea încă riduri pe frunte şi puţinul păr care-i mai rămăsese pe cap încă nu albise. Pe masă, în faţa lui, erau mai multe dosare şi un registru nou de procese-verbale. Unii pretindeau că scria procesele-verbale ale şedinţelor cu o zi înainte de a avea loc, astfel încât să fie sigur că totul mergea după cum era planificat. Dar nimeni n-ar fi îndrăznit să i-o spună în faţă.

La stânga lui Hinks stătea domnul Raeburn, care fusese considerat pe vremuri un alpinist foarte valoros. Dar trabucul pe care-l ţinea în permanenţă în mână şi burta presată de marginea mesei dădeau de înţeles că doar cei care aveau memorie foarte bună îşi mai puteau aminti acele vremuri.

În faţa lui stătea comandorul Ashcroft, un ofiţer de marină în retragere care discuta întotdeauna cu Hinks înainte de şedinţe ca să ştie cum să voteze. Ajunsese la rangul de comandor ascultând întotdeauna ordinele. Faţa lui arsă de vânt şi soare şi

barba albă ar fi dat oricui de înţeles unde-şi petrecea timpul. La stânga lui, şi la dreapta preşedintelui, stătea un om care sperase să fie prima persoană care să ajungă pe acoperişul lumii până ce germanii îl făcuseră inapt.

Pendula de la un capăt al camerei a bătut ora şase, iar sir Francis a fost foarte încântat că nu trebuia să facă ordine în sală.

La urma-urmei, toţi cei de la masă erau oameni disciplinaţi.

— Domnilor, a zis el, este o onoare pentru mine să deschid această întrunire inaugurală a Comitetului Everest. În urma succesului expediţiei care a verificat regiunile înconjurătoare din Himalaia, anul trecut, scopul nostru este să identificăm grupul de alpinişti care este capabil să-l înfigă pe Union Jack pe vârful celui mai înalt munte de pe pământ. Maiestea Sa mi-a făcut onoarea să-mi acorde o audienţă – sir Francis s-a uitat în sus la portretul atârnat pe perete – şi l-am asigurat că unul dintre supuşii lui va fi primul om care va sta pe vârful Everestului.

— Auzi, auzi, au spus Raeburn şi Ashcroft deodată.

Sir Francis a făcut o pauză şi s-a uitat pe notiţele pe care i le pregătise Hinks.

— Prima sarcină din această seară va fi numirea liderului care va avea sarcina de a conduce echipa până la dealurile de la poalele Himalaiei, unde va stabili tabăra de bază, probabil cam pe la 5.000 de metri. A doua noastră sarcină este numirea conducătorului echipei de alpinişti. De mulţi ani credeam, domnilor, că acest om va fi domnul Geoffrey Winthrop Young, dar, din cauză că a fost rănit în război, acest lucru nu mai este din păcate posibil. Totuşi, mai putem profita de experienţa sa vastă şi de expertiza lui în domeniul alpinismului şi îl primim în rândul comitetului nostru ca preşedinte adjunct. Young s-a înclinat uşor. Acum îl voi ruga pe domnul Hinks să îşi folosească agenda pentru această şedinţă.

— Mulţumesc, domnule preşedinte, a spus Hinks, mângâindu-şi mustaţa. După cum ne-aţi amintit, prima noastră datorie este alegerea unui conducător al acestei expediţii. Acesta trebuie să fie un bărbat cu un caracter ireproşabil şi calităţi de lider dovedite, preferabil şi cu experienţă în Himalaia. De asemenea, trebuie să aibă şi experienţă diplomatică în cazul în care vor fi probleme cu băştinaşii.

— Auzi, auzi, au spus membrii comitetului, părând că vorbeau la comandă.

— Domnilor, a continuat Hinks, nu mă îndoiesc că l-aţi identificat pe cel care întruneşte aceste calităţi, adică pe generalul Charles Granville Bruce, fost membru al Detaşamentului de Puşcaşi Regali Gurkha. Comitetul ar putea fi interesat să afle că generalul este fiul cel mai mic al lordului Aberdare şi că a fost educat la Harrow şi Sandhurst.

Raeburn şi Ashcroft au răspuns iar cu:

— Auzi, auzi.

— Nu ezit deloc în a recomanda acestui comitet numirea generalului Bruce ca lider al campaniei şi îl invităm să ni se alăture ca membru.

— Asta sună foarte bine, a spus Younghusband. Pot presupune deci că avem aprobarea comitetului şi că Bruce este omul potrivit pentru funcţie?

S-a uitat în jurul mesei şi a descoperit că toţi cei prezenţi, cu excepţia unuia, încuviinţau.

— Domnul preşedinte, a spus Young, decizia referitoare la alegerea conducătorului expediţiei a fost luată de RGS şi este drept. Totuşi, cum nu am fost de faţă la procesul de selectare a candidaţilor, sunt curios să ştiu dacă a mai existat şi un alt candidat pentru post.

— Poate doriţi să răspundeţi la această întrebare, domnule Hinks, a spus Younghusband.

— Desigur, domnule preşedinte, a spus Hinks, punându-şi o pereche de ochelari în formă de semilună pe vârful nasului. Au fost analizaţi mai mulţi oameni, dar, sincer vorbind, Young, ne-am lămurit foarte repede că generalul Bruce era deasupra celorlalţi.

— Sper că te-ai lămurit, Young, a spus sir Francis.

— Şi eu sper, domnule preşedinte.

— Atunci poate e timpul să-l invităm pe general să ni se alăture, a spus sir Francis.

Hinks a tuşit.

— Da, domnule Hinks? s-a interesat sir Francis. Am uitat ceva?

— Nu, domnule preşedinte, a spus Hinks, uitându-se pe deasupra ochelarilor. Însă ar trebui să votăm numirea generalului Bruce ca şef al acestei expediţii, cooptarea sa în acest comitet. Susţine cineva această moţiune?

Hinks a ridicat de îndată mâna.

— Cine-i de acord? a spus Sir Francis.

S-au ridicat patru mâini.

— Împotrivă?

Nu s-a ridicat nicio mână.

— Abţineri?

Young a ridicat mâna.

— Înainte de a nota în procesul – verbal, domnule Hinks, a spus Youghusband, nu crezi, Young că ar fi bine dacă generalul Bruce ar fi acceptat în unanimitate?

— Într-un caz normal, da, domnule preşedinte, a spus Young. Sir Francis a zâmbit. Dar simt că ar fi iresponsabil din partea mea dacă aş vota pentru un om pe care nu l-am întâlnit niciodată, oricât de bine calificat ar părea.

— Aşa să fie atunci, a spus sir Francis. Declar moţiunea aprobată cu patru voturi pentru, niciunul împotrivă şi o abţinere.

— Îl pot ruga pe generalul Bruce să ni se alăture? a spus Hinks.

— Da, vă rog, a replicat sir Francis.

Hinks s-a ridicat şi valetul a deschis imediat uşa din capătul îndepărtat al camerei şi l-a lăsat să iasă în anticamera în care stăteau trei oameni, aşteptând să fie chemaţi de comitet.

— Domnule general Bruce, vreţi să fiţi atât de amabil şi să vă alăturaţi nouă? a spus Hinks, fără să se uite la ceilalţi doi.

— Mulţumesc, Hinks, a spus generalul, ridicându-se de pe scaun şi urmându-l pe secretar înapoi în camera comitetului.

— Bine-aţi venit, domnule general, a spus sir Francis. Vă rugăm să vă alăturaţi nouă, a adăugat el conducându-l pe Bruce către un scaun liber.

— Sunt încântat să vă comunic, a spus sir Francis după ce Bruce s-a aşezat, că acest comitet a votat să vă alăturaţi nouă în această mare aventură şi, de asemenea, să deveniţi membru al biroului executiv.

— Multe mulţumiri, domnule preşedinte, dumneavoastră şi comitetului pentru încrederea acordată, a spus generalul, jucându-se cu monoclul înainte de a-şi turna un whisky. Vă asigur că voi face tot ce voi putea ca să vă merit încrederea.

— Cred că îi cunoaşteţi pe toţi membrii comitetului, domnule general, cu excepţia preşedintelui adjunct, domnul Young.

Young s-a uitat cu atenţie la general, îndoindu-se că avea mai puţin de şaizeci de ani. Dacă va călători până în apropierea Himalaiei, vor avea nevoie de un animal foarte zdravăn ca să-l transporte.

— Următoarea noastră datorie, domnilor, a spus sir Francis, va fi alegerea conducătorului echipei de alpinişti, care va prelua sarcina de la generalul Bruce de îndată ce expediţia va traversa graniţa în Tibet şi va stabili tabăra de bază. Persoana pe care o vom alege va avea responsabilitatea de identificare a traseului pe care echipa finală, din care poate va face parte şi el, va face ultimul asalt asupra vârfului Everestului. Sir Francis s-a oprit. Să ne rugăm ca cel pe care-l vom alege să reuşească în această întreprindere nobilă.

Young şi-a aplecat capul şi s-a întrebat dacă vreunul dintre cei aflaţi în jurul mesei avea cea mai mică idee de ceea ce le cereau să facă acelor tineri în numele Domnului.

Sir Francis a făcut o pauză înainte de a adăuga:

— Clubul Alpin a propus două nume. Poate ar fi momentul potrivit să-i cerem preşedintelui adjunct să spună câteva cuvinte de prezentare.

— Mulţumesc, domnule preşedinte, a spus Young. Pot spune comitetului că Clubul Alpin propune doi dintre cei mai străluciţi alpinişti din Insulele Britanice. Singurul om de categoria lor a fost Siegfried Herford, care, din păcate, a fost ucis în bătălia de la Ypres.

— Mulţumesc, i-a răspuns preşedintele. Aş vrea să mai spun încă o dată că, în cazul în care căpitanul Young n-ar fi fost rănit pe Frontul de Vest, nu ar mai fi fost nevoie de acest interviu.

— Sunteţi amabil, domnule preşedinte, dar pot asigura comitetul că aceşti doi tineri sunt capabili să îndeplinească sarcina.

— Şi pe care dintre cei doi domni îl vom vedea mai întâi? a întrebat sir Francis.

— Pe domnul Leigh Mallory, a spus Hinks, înainte ca altcineva să apuce să mai spună ceva.

— De fapt, domnul George Mallory, l-a corectat Young.

— Foarte bine. Să-l invităm pe domnul George Mallory în sală, a sugerat preşedintele.

Din nou Hinks s-a ridicat, iar valetul a deschis uşa spre anticameră. Hinks s-a uitat la cei doi bărbaţi care stăteau sub un portret al reginei Mary şi, fără să aibă cea mai mică idee despre identitatea celor doi, a spus:

— Domnule Mallory, vă rog să mă urmaţi.

George s-a ridicat.

— Noroc, Mallory, a spus Finch. Nu uita că ai un singur prieten înăuntru.

Hinks s-a oprit şi, pentru o clipă a părut că vrea să răspundă, dar s-a răzgândit şi a intrat în sală fără să mai adauge ceva.

— Domnule Mallory, a spus sir Francis când George a intrat în cameră. Este amabil din partea dumneavoastră că ne acordaţi puţin timp. S-a ridicat şi a dat mâna cu el. Îmi cer scuze că v-am lăsat să aşteptaţi. George a zâmbit. Ştiu că domnul Young v-a informat asupra scopului acestei şedinţe, aşa că vă rugăm să luaţi loc la masă. Comitetul are câteva întrebări pentru dumneavoastră.

— Desigur, sir Francis, a spus George, puţin nervos.

— Aş vrea să încep, a spus sir Francis în timp ce George se aşeza, prin a vă întreba dacă aveţi vreo îndoială că aţi reuşi în această expediţie îndrăzneaţă, adică în cucerirea Everestului.

— Nimeni nu poate răspunde cu siguranţă la această întrebare, sir Francis, a spus George, având în vedere că doar câţiva alpinişti au urcat până acum mai sus de 6.000 de metri. Fratele meu Trafford, pilot în RAF, mi-a spus că nici măcar avioanele n-au urcat încă mai sus de 8.700 de metri, care este înălţimea Everestului.

— Dar doriţi totuşi să încercaţi, nu-i aşa? a întrebat Raeburn, care pufăia din trabuc şi care dădea impresia că pentru el o expediţie periculoasă de alpinism însemna să urce scările până la clubul său.

— Sigur că da, a spus George cu entuziasm. Dar cum nimeni n-a încercat încă să urce până în vârful Everestului, nu avem idee ce dificultăţi am putea întâmpina. De exemplu…

— Sunteţi însurat, domnule Mallory? a întrebat comandorul Ashcroft, citind de pe o hârtie din faţa lui.

— Da, domnule, sunt.

— Copii?

— Două fete, a răspuns George, uşor nedumerit de întrebare. Nu-şi dădea seama cum ar putea Clare şi Beridge să-l ajute să urce pe un munte de 8.700 de metri.

— Mai aveţi întrebări pentru domnul Mallory? A spus sir Francis, uitându-se la ceasul de buzunar.

Asta a fost totul? Se întrebă George uimit. Oare gaşca aceasta de moşi urma să decidă între el şi Finch pe baza unor asemenea întrebări irelevante? Se părea că Finch avusese dreptate în ceea ce-l privea pe Hinks şi amicii lui.

— Am eu o întrebare pentru domnul Mallory, a spus Hinks.

George a zâmbit. Poate-l judecase greşit.

— Pot confirma că aţi fost educat la Winchester?

— Da, am fost, a răspuns George, întrebându-se iar ce semnificaţie avea această întrebare.

— Şi de acolo v-aţi dus la colegiul Magdalene, la Cambridge, să studiaţi istoria?

— Da, a repetat George.

Era tentat să adauge: „dar am fost obligat să sar zidul colegiului ca să mă asigur că primesc un loc”, însă a reuşit să se abţină.

— Şi aţi absolvit cu un grad onorabil înainte de a lua postul de profesor la Charterhouse?

— Aşa este, a spus George, încă nesigur unde voia omul să ajungă.

— Şi, cu toate că, fiind profesor eraţi scutit de serviciul militar, v-aţi înrolat voluntar şi aţi fost trimis ca ofiţer în Artileria regală pe Frontul de Vest?

— Da, a spus George.

S-a uitat la Young, sperând să fie îndrumat, dar a descoperit că şi acesta părea nedumerit.

— Şi după război v-aţi întors la Charterhouse şi v-aţi reluat postul de profesor.

George a încuviinţat în tăcere.

— Doar atât voiam să ştiu. Mulţumesc, domnule preşedinte.

George s-a uitat din nou la Young, dar acesta a dat din umeri.

— Mai sunt întrebări pentru domnul Mallory, a întrebat sir Francis, sau îi putem da drumul?

Bărbatul cu trabucul a ridicat mâna.

— Da, domnule Raeburn? a spus Younghusband.

— Dacă aţi fi ales conducător al echipei de alpinişti, domnule Mallory, aţi fi în stare să vă cumpăraţi propriul echipament?

— Sunt sigur că mă pot descurca, a spus George după o clipă de ezitare.

— Şi veţi putea plăti şi drumul până în India? s-a interesat Ashcroft.

George a ezitat, pentru că nu era sigur în ce măsură socrul său va dori să-l ajute. Până la urmă a spus:

— Sper că da.

— Foarte bine, domnule Mallory, a spus sir Francis. Acum, tot ce-mi mai rămâne să fac este să vă mulţumesc în numele… Hinks scria în viteză un bileţel pe care l-a pus sub nasul lui Younghusband. A, da, a spus sir Francis. Dacă aţi fi ales, aţi fi dispus să suportaţi un examen medical?

— Desigur, sir Francis, a spus George.

— Foarte bine, a spus preşedintele. Comitetul va ţine legătura cu dumneavoastră şi în curând vă va anunţa decizia sa.

George s-a ridicat de la locul lui, uşor nedumerit şi a ieşit din cameră fără să mai spună nimic. Când valetul a închis uşa în urma lui, George a spus:

— Era chiar mai rău decât ai prezis tu.

— Eu te-am avertizat, a spus Finch.

— Asigură-te că nu spui nimic din ce ai putea regreta, George.

Finch ştia că Mallory era serios când i se adresa pe numele de botez.

— Adică ce vrei să spui, bătrâne? a întrebat el.

— Fă-le pe plac, nu te enerva. Încearcă să te gândeşti că noi doi vom sta la 8.100 de metri, pregătindu-ne pentru asaltul final, în timp ce oamenii aceştia vor fi la clubul lor, stând în faţa unui cămin şi bucurându-se de un pahar de coniac.

*

— Ce băiat extraordinar, a spus Hinks.

— Sunt de acord, a spus şi Raeburn. Exact tipul de om pe care-l căutam. Nu sunteţi de acord, domnule general?

— Sigur că mi-a plăcut, a spus Bruce, dar aş vrea să-l văd şi pe celălalt înainte de-a ne decide.

Geoffrey Young a zâmbit pentru prima oară.

— Celălalt nu pare să fie de acelaşi soi, conform actelor a spus Ashcroft.

— Nu veţi găsi prea mulţi munţi în acte, domnule comandor, a spus Young, încercând să nu pară exasperat.

— Poate că este aşa, a spus Hinks, dar vreau să anunţ comitetul că domnul Finch este australian.

— Mi s-a dat de înţeles, a spus Raeburn, că trebuie să alegem doar tineri din Insulele Britanice.

— Cred că veţi descoperi, domnule preşedinte, a spus Young, că Australia face parte din Imperiul Maiestăţii Sale.

— Exact, a spus sir Francis. Poate ar trebui să-l vedem înainte de a trage vreo concluzie.

Hinks nu s-a mai obosit să se ridice. Şi-a încrucişat braţele şi i-a făcut semn valetului, care a făcut o plecăciune politicoasă, a deschis uşa şi a spus:

— Domnule Finch.

30

— Domnule Finch, a repetat valetul, puţin mai tare.

— Trebuie să te părăsesc, bătrâne, a spus Finch şi a adăugat rânjind, ceea ce voi spune şi când ne vom afla la 200 de metri de vârf.

Finch a intrat în sală şi s-a aşezat pe un scaun, în capul mesei, înainte ca sir Francis să-i ureze bun venit. Young a zâmbit când a văzut cum se îmbrăcase Finch pentru interviu. Parcă voia să provoace comitetul: o haină obişnuită de catifea reiată, pantaloni crem, lăbărţaţi, o cămaşă cu gulerul deschis şi fără cravată.

Când Young discutase cu Mallory şi cu Finch, nu-i trecuse prin minte să le spună cum să se îmbrace. Dar pentru acest comitet, aspectul era la fel de important ca recordurile lor de alpinism. Toţi îl priveau uimiţi pe Finch. Ashcroft rămăsese chiar cu gura deschisă. Young s-a rezemat mai bine pe spătar şi a aşteptat să înceapă artificiile.

— Ei bine, domnule Finch, a spus sir Francis de îndată ce şi-a revenit, permiteţi-mi să vă urez bun venit în numele meu şi al comitetului şi să vă întreb dacă sunteţi pregătit să răspundeţi la câteva întrebări.

— Sigur că sunt, a zis Finch. De aia mă aflu aici.

— Excelent, a spus sir Francis. Atunci voi începe prin a vă întreba dacă aveţi vreo îndoială cu privire la reuşita acestei expediţii. Adică vreau să spun, credeţi că sunteţi capabil să conduceţi echipa pe culmea Everestului?

— Da, o pot face, a spus Finch. Doar că nimeni nu ştie cum ar putea reacţiona corpul uman la acea înălţime. Un savant a sugerat chiar că am putea exploda şi, cu toate că mie mi se pare că este o exagerare, asta arată doar că nu ştim ce vom avea de înfruntat.

— Nu sunt sigur că te înţeleg, bătrâne, a spus Raeburn.

— Atunci permiteţi-mi să completez, domnule Raeburn. Bătrânul domn părea surprins că Finch îi ştia numele. Ceea ce ştim este că, cu cât înălţimea este mai mare, cu atât aerul este mai rarefiat, ceea ce înseamnă că fiecare mişcare pe care o face un alpinist la înălţime devine mai dificilă ca cea dinainte. Adică unii ar putea s-o ia razna.

— Poate şi dumneavoastră? a spus Hinks, fără să-l privească în faţă.

— Da, domnule Hinks, a spus Finch, privindu-l pe secretar.

— Dar, cu toate acestea sunteţi dispus să încercaţi.

— Da, doresc, a răspuns Finch hotărât. Dar vreau să avertizez comitetul că succesul sau eşecul acestei expediţii poate să depindă de utilizarea oxigenului pe ultimii 600 de metri.

— Nu sunt sigur că vă înţeleg, a spus sir Francis.

— Bănuiesc că peste 8.100 de metri, a replicat Finch, ne va fi aproape imposibil să respirăm. Am făcut unele experienţe la 4.500 de metri care au demonstrat că, ajutat de o butelie de oxigen, am reuşit să continui să urc cu aproape aceeaşi viteză ca la înălţimile mai mici.

— Dar n-ar fi o înşelătorie, bătrâne? a întrebat Ashcroft. Scopul nostru a fost să testăm rezistenţa omului în faţa elementelor naturii fără să recurgem la ajutoare de natură mecanică.

— Ultima oară când am auzit o astfel de exprimare în public a fost la conferinţa răposatului căpitan Scott, chiar în această clădire. Sunt sigur, domnilor, că nu doriţi să vă amintesc cum s-a terminat acea tristă aventură.

Toţi membrii comitetului se uitau fix la Finch, de parcă ar fi fost un personaj din *Bateman,* dar acesta a continuat liniştit.

— Scott nu numai că nu a reuşit să ajungă primul la Polul Sud, le-a amintit Finch, dar, precum ştiţi prea bine, atât el cât şi restul echipei au murit. Amundsen nu numai că a ajuns la Polul Sud înaintea lui Scott, ci a continuat să conducă expediţii şi prin alte zone necartografiate ale globului. Da, aş dori să

fiu primul om care stă pe acoperişul lumii, dar mi-ar plăcea şi să mă întorc de acolo ca să ţin o conferinţă pe acest subiect la Societatea Regală de Geografie.

A durat o vreme până ce s-a pus următoarea întrebare.

— Permiteţi-mi să vă întreb, domnule Finch, a spus Hinks, alegându-şi cu grijă cuvintele, dacă domnul Mallory este de acord cu dumneavoastră asupra utilizării oxigenului?

— Nu, nu este, a admis Finch. Crede că poate urca pe Everest fără. Dar el este istoric, domnule Hinks, nu om de ştiinţă.

— Mai sunt întrebări pentru acest candidat? a întrebat sir Francis, părând că s-a decis asupra persoanei pe care comitetul ar trebui s-o aleagă ca lider al expediţiei.

— Da, domnule preşedinte, a spus Hinks. Mai sunt câteva probleme pe care aş dori să le clarific, doar pentru acte, înţelegeţi. Sir Francis a încuviinţat. Domnule Finch, puteţi spune comitetului unde v-aţi născut şi unde aţi fost educat?

— Nu înţeleg ce importanţă are, a replicat Finch. Habar n-am unde au studiat domnii Alcock sau Brown, dar ştiu că au fost primii oameni care au zburat peste Atlantic şi că au fost în stare să realizeze acest lucru, domnule Hinks, cu ajutorul unui dispozitiv mecanic numit aeroplan.

Young a încercat să nu zâmbească, deşi nu mai avea nicio îndoială pe cine va alege comitetul ca lider al expediţiei.

— Aşa este, a spus Hinks, dar noi, la RGS…

— Mă scuzaţi că vă întrerup, domnule Hinks, dar aveam impresia că sunt intervievat de Comitetul Everest, a spus Finch. Ca secretar al societăţii, aşa aţi semnat procesul – verbal.

— Oricum, a continuat Hinks, încercând să-şi revină, poate sunteţi atât de amabil încât să-mi răspundeţi la întrebare.

Young s-a gândit să intervină, dar a tăcut, încrezător că Finch era în stare să se descurce în sala de şedinţe la fel de bine ca pe munte.

— M-am născut în Australia, dar am fost educat în Zürich, a spus Finch, la Universitatea din Geneva.

Ashcroft s-a aplecat peste masă şi i-a şoptit lui Raeburn.

— Nu ştiam că în Geneva există o universitate. Credeam că sunt doar bănci.

— Şi ceasuri cu cuc, a spus Raeburn.

— Şi care este profesia dumneavoastră? a întrebat Hinks.

— Sunt chimist, a replicat Finch. De aceea ştiu care este importanţa oxigenului la altitudini mari.

— Eu credeam că este un hobby chimia, a spus Ashcroft, de data aceasta cu voce tare, nu o profesie.

— Doar copiii cred asta, domnule comandor Ashcroft, a spus Finch, privindu-l în ochi.

— Sunteţi însurat, domnule Finch? a întrebat şi Raeburn, scuturându-şi trabucul.

— Sunt văduv, a spus Finch, răspuns care l-a surprins pe Young.

Hinks a pus un semn de întrebare în dreptul rubricii stare civilă.

— Şi aveţi copii? a întrebat Ashcroft.

— Da, un fiu, Peter.

— Spuneţi-mi, domnule Finch, a spus Raeburn, tăind vârful unui alt trabuc, dacă aţi fi ales pentru acest rol important, aţi putea să vă cumpăraţi echipamentul necesar?

— Doar dacă aş fi obligat, a spus Finch. Ştiu că acest comitet a cerut fonduri pentru expediţie şi presupun că o parte din bani vor fi folosiţi pentru echiparea alpiniştilor.

— Şi cheltuielile de călătorie? a insistat Ashcroft.

— Nu se pune problema, a replicat Finch. Dacă voi lua parte la această expediţie, n-aş putea lucra cel puţin şase luni şi, cu toate că nu aştept vreo recompensă financiară pentru pierderea aceasta, nu văd de ce ar trebui să-mi mai plătesc şi cheltuielile.

— Deci nu te crezi amator, bătrâne? a spus Ashcroft.

— Nu, domnule, nu. Sunt un profesionist în tot ceea ce fac.

— Într-adevăr? a spus Ashcroft.

— Nu cred că este nevoie să-l mai reţinem pe domnul Finch, domnilor, a sugerat sir Francis, uitându-se în jurul mesei.

— Eu mai am câteva întrebări pentru domnul Finch, a spus Young, incapabil să mai tacă.

— Dar sunt sigur că ştiţi tot ceea ce trebuie ştiut despre domnul Finch, a spus Hinks. Îl cunoaşteţi de ani de zile.

— Aşa este, dar restul comitetului nu, şi bănuiesc că vor considera răspunsurile domnului Finch la întrebările mele lămuritoare. Domnule Finch, a spus Young, întorcându-se spre candidat, v-aţi urcat pe Mont Blanc, cel mai înalt munte din Europa?

— De mai multe ori, a spus Finch.

— Şi pe Matterhorn?

— De trei ori.

— Şi pe alte vârfuri importante din Alpi?

— Pe toate. Fac ascensiuni în Alpi în fiecare an.

— Şi cei mai înalţi munţi din Insulele Britanice?

— Am terminat cu ei când mai purtam încă pantaloni scurţi.

— Toate acestea sunt înregistrate, domnule preşedinte, a spus Hinks.

— Pentru cei care s-au obosit să le citească, a replicat Young, calm. Puteţi confirma, domnule Finch că, după ce aţi terminat studiile la Geneva, aţi venit la studii postuniversitare la Colegiul Imperial din Londra?

— Aşa este, a confirmat Finch.

— Şi ce temă v-aţi ales?

— Chimia, a răspuns Finch care se hotărâse să urmeze micul joc al lui Young.

— Şi ce grad v-a oferit această ilustră instituţie de învăţământ?

— Prima clasă, cu onoruri, a spus Finch, zâmbind pentru prima oară.

— Şi aţi rămas la Universitatea din Londra după ce aţi absolvit?

— Da, a răspuns Finch, m-am alăturat colectivului de profesori, fiind conferenţiar în chimie.

— Şi v-aţi păstrat poziţia la izbucnirea războiului domnule Finch sau şi dumneavoastră, ca şi domnul Mallory, v-aţi înrolat?

— M-am înrolat în armată în august, 1914, la câteva zile după declararea războiului.

— Şi în care regiment aţi servit? a întrebat Young.

— Fiind chimist, a spus Finch, privindu-l pe Ashcroft, am considerat că expertiza mea ar fi potrivită dacă m-aş fi alăturat echipelor de genişti.

— Echipele de genişti, a spus Young, subliniind toate cele trei cuvinte. Puteţi explica?

— Desigur, domnule Young. Biroul de Război căuta oameni care să dezamorseze bombele neexplodate. Chiar a fost nostim, zău.

— Deci n-aţi participat la acţiune pe linia frontului? a spus Hinks.

— Nu, domnule Hinks, n-am participat. Am descoperit că bombele germanilor aveau tendinţa să cadă de partea noastră a frontului, nu a lor.

— Şi aţi fost decorat? a întrebat Hinks, răsfoind prin notiţe.

Young a zâmbit. Prima greşeală făcută de Hinks.

— Am primit MBE, a spus Finch nepăsător.

— Foarte bine, a comentat Bruce. Asta nu e ceva care se primeşte fără motive întemeiate.

— Nu văd nicio menţiune a decoraţiei în dosarul dumneavoastră, a sărit Hinks, încercând să-şi revină.

— Poate din cauză că n-am considerat că locul de naştere, calificările profesionale şi starea civilă au prea mare legătură cu încercarea de a urca pe cel mai înalt munte de pe pământ.

Hinks a fost adus pentru prima oară la tăcere.

— Bine, dacă nu mai sunt şi alte întrebări, a spus sir Francis, permiteţi-mi să-i mulţumesc domnului Finch pentru participarea la şedinţă.

A ezitat înainte să adauge:

— Vom lua legătura cu dumneavoastră în curând.

Finch s-a ridicat, l-a salutat pe Young şi era gata să iasă din cameră când Hinks a spus:

— Încă o întrebare. Puteţi confirma că sunteţi gata, ca şi domnul Mallory să vă supuneţi unui

examen medical?

— Sigur că da, a spus Finch şi a ieşit din cameră fără să mai spună altceva.

— Ciudat tip, nu credeţi? a spus Raeburn de îndată ce valetul a închis uşa.

— Dar abilitatea lui de alpinist nu poate fi pusă la îndoială, a comentat Young.

Hinks a zâmbit.

— Desigur, ai dreptate, Young, dar noi, cei de la RGS, ne-am ferit întotdeauna de alpiniştii sociali.

— Nu crezi că eşti cam aspru, Hinks? a spus sir Francis. Având în vedere realizările din război ale omului. Întorcându-se spre Bruce, a întrebat. Aţi condus oameni în bătălii, domnule general. Ce credeţi despre el?

— Aş prefera să fie de partea mea, nu a inamicului, asta e sigur, a spus Bruce. Dacă am vânt bun, cred că-l pot conduce.

— Şi acum ce facem? a întrebat sir Francis, întorcându-se spre Hinks pentru ajutor.

— Membrii comitetului vor vota pentru a alege liderul echipei de alpinişti, domnule preşedinte. Pentru uşurinţă am pregătit deja buletinele pe care membrii pot pune o cruciuliţă lângă numele candidatului preferat. Hinks a înmânat câte un buletin de vot fiecărui membru al comitetului. De îndată ce aţi votat, vă rog să îmi înapoiaţi buletinele.

Procesul a durat doar câteva minute şi, pe când Hinks număra voturile, pe faţă i-a apărut un zâmbet subţire care devenea din ce în ce mai larg pe măsură ce deschidea un alt buletin. Până la urmă a dat rezultatul votului preşedintelui astfel încât acesta să-l poată anunţa.

— Cinci voturi pentru Mallory. Şi e o abţinere, a spus Younghusband, incapabil să-şi ascundă surpriza.

— Tot eu, a spus Young.

— Dar îi cunoaşteţi bine pe ambii candidaţi, a spus sir Francis. La urma-urmei, dumneavoastră le-aţi pus numele pe lista comitetului.

— Poate că îi ştiu prea bine, a replicat Young. Amândoi sunt tineri excepţionali, dar, de când îi cunosc, n-am putut să mă hotărăsc care este cel mai potrivit dintre ei pentru a sta pe acoperişul lumii.

— Eu n-am nicio îndoială pe care l-aş prefera, a spus Hinks.

S-au auzit murmure de:

— Auzi, auzi, dar nu din toate părţile.

— Alte probleme? a întrebat Younghusband.

— Ar trebui doar să confirmăm înregistrarea oficială, a spus Hinks, şi anume că, acum când avem un conducător al echipei de alpinişti pe care-l acceptăm *nem. con.,* acceptăm şi recomandările domnului Young pentru celelalte opt locuri din echipă.

— Da, desigur, a spus sir Francis. De fapt, aceasta a fost înţelegerea cu Clubul Alpin înainte de înfiinţarea acestui comitet.

— Sper, a murmurat Ashcroft, că nu prea mulţi seamănă cu acest tip, Finch.

— Nicio problemă, a remarcat Ashcroft, uitându-se la listă. În afara lui Finch, toţi sunt de la Cambridge sau Oxford.

— Ei, atunci asta e totul, a spus sir Francis.

Hinks a zâmbit iar.

— Domnule preşedinte, mai este şi problema examenelor medicale pe care toţi candidaţii au acceptat să le treacă. Ar fi bine să se termine înainte de următoarea şedinţă a comitetului de luna viitoare.

— Da, corect, a spus sir Francis. Desigur că vă veţi ocupa de toate detaliile, domnule Hinks.

— Desigur, domnule preşedinte.

31

Hinks stătea singur la club, bând un pahar de coniac şi aşteptându-şi oaspetele. Ştia că Lampton nu va întârzia, dar avea nevoie de puţin timp ca să-şi adune ideile înainte de sosirea domnului doctor.

Lampton mai făcuse câteva comisioane delicate pentru RGS şi în trecut, dar ceea ce urma trebuia manevrat cu multă atenţie astfel încât nimeni să nu ştie că Hinks era direct implicat. Hinks a zâmbit amintindu-şi cuvintele lui Machiavelli: *„De îndată ce cunoşti ambiţiile unui om, dacă-l ajuţi, devine al tău”*. Ştia foarte bine una dintre ambiţiile lui Lampton.

Hinks s-a ridicat din scaun când unul dintre valeţi l-a condus pe doctorul Lampton în bibliotecă. De îndată ce s-au retras într-un colţ al încăperii şi au terminat cu platitudinile, Hinks şi-a făcut introducerea pe care o pregătise dinainte.

— Am văzut că doreşti să devii membru al clubului, Lampton, a zis el, pe când un chelner punea două pahare de coniac pe o măsuţă dintre ei.

— Într-adevăr, domnule Hinks, a replicat Lampton, jucându-se nervos cu paharul. Dar, la urma-urmei, cine n-ar vrea să devină membru la Boodle’s?

— Şi vei fi, dragă băiete, a spus Hinks. De fapt, pot să-ţi spun că mi-am pus numele pe lista susţinătorilor tăi.

— Mulţumesc, domnule Hinks.

— Cred că ne putem lipsi de „domnule”. De fapt, în curând vei fi membru al clubului. Spune-mi Hinks.

— Mulţumesc, Hinks.

— După cum ştii, una dintre regulile clubului este că la dejun nu se pot discuta probleme de afaceri.

— A naibii de bună regulă, a spus Lampton. Aş vrea să se aplice şi la St Thomas’s. Adesea simt că ultimul lucru despre care aş vrea să discut cu ceilalţi membri este ceea ce se întâmplă la spital.

— Exact, a spus Hinks. Dar această regulă nu se aplică aici, în bibliotecă, aşa că pot să-ţi spun, confidenţial, că societatea doreşte ca tu să conduci o cercetare ştiinţifică foarte importantă din partea sa. Dar trebuie să subliniez, acest lucru este confidenţial.

— Te poţi încrede în mine, Hinks.

— Excelent, dar mai întâi, introducerea. Poate ai citit în *The Times* că societatea plănuieşte să aleagă o echipă de alpinişti pentru Tibet care să încerce să cucerească vârful Everest.

— Dumnezeule mare!

— Corect, a răspuns Hinks, şi amândoi au râs. Pentru aceasta, am dori să te însărcinăm să-i conduci la o serie de teste pe cei doisprezece oameni aleşi să facă parte din echipă. Cel mai important lucru va fi părerea ta profesională asupra aptitudinilor lor de a rezista la o altitudine de 8.700 de metri.

— Asta-i înălţimea Everestului?

— 8.700,6 metri mai exact, a spus Hinks. Acum, desigur că RGS nu poate risca să trimită un om atâta drum doar ca să se prăbuşească în momentul în care ajunge la o anumită altitudine. Ar fi o risipă a timpului şi banilor RGS.

— Exact, a admis Lampton. Cât timp voi avea pentru aceste teste?

— Trebuie să raportez societăţii în trei săptămâni, a spus Hinks, scoţând o hârtie din buzunar. Acestea sunt cele douăsprezece nume propuse de Clubul Alpin. Doar nouă dintre ei vor face parte din echipa de alpinişti, aşa că simte-te liber să elimini pe oricare nu va corespunde.

I-a dat hârtia oaspetelui său, astfel încât acesta să poată citi numele cu atenţie. Lampton a aruncat o privire pe listă.

— Nu văd de ce raportul meu n-ar trebui să-ţi parvină în două săptămâni. Asta dacă toţi sunt disponibili.

— Vor fi, a spus Hinks. S-a oprit şi s-a uitat iar prin cameră. Mă întreb, Lampton, dacă pot să-ţi spun ceva secret?

— Sigur că da, bătrâne.

— Ar trebui să afli că nu ne vom supăra dacă vei descoperi că acest candidat nu are atributele fizice necesare pentru această expediţie.

— Înţeleg pe deplin, a spus Lampton.

Hinks s-a aplecat şi a pus un deget pe al doilea nume de pe listă.

32

…O sută doisprezece… o sută treisprezece… o sută paisprezece. Finch s-a prăbuşit pe podea. George a continuat, dar a făcut numai alte şapte flotări înainte de a renunţa şi el: 121, un record personal. S-a întins pe podea, a ridicat capul şi i-a rânjit lui Finch, care scotea întotdeauna ce era mai bun din el. Sau ce era mai rău?

Doctorul Lampton a scris pe clipbordul său pe care avea totalurile obţinute de cei doisprezece şi a observat că Mallory şi Finch erau printre primii cinci la fiecare test, cu diferenţe mici între ei. Începea deja să se întrebe ce motiv plauzibil ar putea găsi ca să-l respingă pe Finch care, era clar, avea un singur rival pe măsură printre membrii grupului.

Lampton s-a aşezat în centrul sălii şi le-a cerut celor doisprezece să i se alăture.

— Vă felicit pe toţi, a spus el, pentru că aţi trecut de prima parte a testului nevătămaţi, ceea ce înseamnă că aveţi dreptul să intraţi în camera mea de tortură. Toţi au râs. Lampton s-a întrebat câţi vor mai râde peste o oră. Vă rog să mă urmaţi, domnilor, a spus el şi i-a condus printr-un coridor lung până ce au ajuns în faţa unei uşi pe care nu scria nimic. A descuiat-o şi au intrat într-o cameră mare, pătrată, cum George nu mai văzuse până atunci.

— Domnilor, a spus Lampton, staţi acum într-o cameră de decompresie care a fost folosită de Amiralitate în timpul războiului pentru a testa capacitatea soldaţilor de pe submarine de a rezista multă vreme sub suprafaţa oceanelor. Camera a fost modificată pentru a reproduce condiţiile pe care cred că le veţi întâmpina pe Everest.

— Permiteţi-mi să vă spun câte ceva despre echipamentul pe care-l vedeţi. Scara rulantă din centrul camerei seamănă cu cele pe care le folosiţi la metrou. Unul sau doi dintre cei prezenţi au vrut să admită cu neplăcere că nu circulaseră niciodată cu metroul, dar au tăcut. Există, totuşi, o diferenţă

semnificativă, a continuat Lampton. Scara noastră rulantă nu este făcută pentru a vă ajuta; dimpotrivă, este aici pentru a vă rezista. În timp ce ea coboară, voi veţi urca, o mişcare cu care va trebui să vă obişnuiţi. Este important să vă amintiţi că nu este o cursă, ci un test de anduranţă. Scara se va mişca aproximativ cu cinci mile pe oră, iar voi veţi încerca să rămâneţi pe ea şaizeci de minute.

— Văd din expresiile câtorva dintre voi că vă întrebaţi care este problema, a continuat Lampton. La urma-urmei, nu este ceva neobişnuit pentru oamenii cu experienţa şi talentele dumneavoastră să vă urcaţi mai multe ore fără pauză. Totuşi, există unul sau două alte lucruri pe care va trebui să le suportaţi în următoarele şaizeci de minute. Camera se află acum la temperatura ambiantă şi atmosfera sa este cea de la nivelul mării. La sfârşitul orei, aceia dintre dumneavoastră care vor mai fi în stare să se mişte veţi întâlni condiţii asemănătoare cu cele de la 8.500 de metri, având în vedere că temperatura camerei va scădea la minus patruzeci de grade. Acesta este motivul pentru care v-am cerut să vă îmbrăcaţi ca pentru o ascensiune.

— Vă voi mai prezenta şi o altă provocare. Dacă veţi privi peretele mai îndepărtat, veţi vedea două ventilatoare industriale mari: maşinile mele de vânt. Şi, lăsaţi-mă să vă asigur, domnilor, nu va fi o briză. Unul sau doi dintre cei doisprezece au râs nervos. De îndată ce voi pune ventilatoarele în mişcare, acestea vor face tot posibilul să vă arunce de pe scară.

— În cele din urmă, vă rog să observaţi cele câteva mochete cauciucate, pături şi găleţi plasate în jurul camerei. De îndată ce aţi fost aruncaţi de pe scara rulantă, veţi putea să vă odihniţi şi să vă încălziţi. Sunt sigur că nu trebuie să vă explic de ce găleţile sunt puse sub scară. De data aceasta n-a mai râs nimeni. Pe peretele din stânga se află un ceas, un termometru şi un altimetru. Vă voi da câteva momente acum să vă familiarizaţi cu felul în care funcţionează scara rulantă. Vă sugerez să staţi la două trepte distanţă. Dacă veţi fi incapabili să mai

păstraţi ritmul, deplasaţi-vă spre dreapta şi lăsaţi-l pe cel din spate să vă ia locul. Sugestii?

— Ce este de partea cealaltă a ferestrei? a întrebat Norton, singurul candidat cu care George nu se mai întâlnise; un soldat recomandat de generalul Bruce.

— Acolo se află camera de comandă. De acolo, oamenii mei vor observa progresele dumneavoastră. Noi vă putem vedea, dar voi nu ne veţi putea vedea. Când se termină ora, scara se va opri, maşinile de vânt vor fi închise şi temperatura va reveni la normal, în acel moment vor veni câţiva doctori şi asistente care vor stabili viteza cu care vă reveniţi. Şi acum, domnilor, vă rog să vă luaţi locurile pe scară.

Finch a alergat imediat pe treapta din vârf, George s-a plasat la două trepte sub el, iar Somervell, două trepte dedesubt.

— Scara va începe să se mişte în momentul în care se aude alarma, a spus Lampton. Va suna iar peste zece minute, moment în care temperatura camerei va fi echivalentă cu cea aflată la o înălţime de 1.500 de metri, iar temperatura va ajunge la zero grade. Alarma va continua să sune la intervale de zece minute pe tot timpul testului. Maşinile de vânt vor porni după patruzeci de minute. Cei care vor mai fi în picioare la sfârşitul orei, vor suporta, vă repet, o temperatură de minus patruzeci de grade şi o atmosferă întâlnită la 8.500 de metri. Noroc, domnilor. Lampton a ieşit din cameră, închizând uşa în urma lui. Toţi au auzit cheia învârtindu-se în broască.

Cei doisprezece au rămas nervoşi pe scară, aşteptând sunetul alarmei. George a răsuflat adânc, umplându-şi plămânii cu aer. A evitat să se uite la Finch, aflat la două trepte deasupra sau la Somervell, care era cu două trepte mai jos.

— Sunteţi gata, domnilor? s-a auzit vocea doctorului Lampton într-un difuzor.

Alarma a sunat şi scara a început să se mişte cu o viteză care lui George i s-a părut mică. Timp de zece minute, cei doisprezece alpinişti şi-au menţinut poziţiile, iar George n-a simţit nicio schimbare când

alarma a sunat a doua oară. Scara continua să se mişte la aceeaşi viteză, însă monitoarele de pe perete arătau că atmosfera era cea corespunzătoare unei înălţimi de 1.500 de metri.

Toţi erau încă la locurile lor după douăzeci de minute, când alarma a sunat a treia oară. După treizeci de minute atinseseră 4.500 metri şi temperatura era de minus zece grade. Nu căzuse încă nimeni de pe scară. Kenwright a fost primul care a făcut un pas la dreapta şi a alunecat încet în jos, ajungând la baza scării. S-a luptat să ajungă la cel mai apropiat covoraş, unde s-a prăbuşit. Abia după câteva minute a avut puterea să tragă o pătură pe el. Lampton i-a şters numele cu o linie.

Finch şi Mallory îşi menţineau poziţiile în vârful scării, cu Somervell, Bullock şi Odell sub ei. George aproape uitase de maşinile de vânt până ce alarma a sunat a cincea oară şi o suflare rece l-a lovit în faţă. Voia să se şteargă la ochi, dar ştia că, dacă şi-ar fi scos ochelarii pe un munte adevărat, la 8.700 de metri, ar fi riscat să fie orbit de zăpadă. I s-a părut că-l vede pe Finch împiedicându-se în faţa lui şi revenindu-şi apoi repede.

George nu l-a văzut pe bietul om aflat la câteva trepte sub el care-şi scosese ochelarii şi aluneca în spate, suflat de vântul rece. După câteva momente era în patru labe la baza scării, acoperindu-şi ochii şi vomitând. Lampton a tras o linie peste numele altui tânăr care nu va mai merge în India.

Când alarma a sunat după cincizeci de minute, ajunseseră la 7.200 de metri şi la o temperatură de minus 25 de grade. Doar Mallory, Finch, Odell, Somervell, Bullock şi Norton mai erau în picioare. Când au ajuns la 7.500 de metri, Bullock şi Odell s-au alăturat celorlalţi pe covoraşe, atât de extenuaţi încât nici nu mai aveau puterea să urmărească progresul celor patru supravieţuitori. Doctorul Lampton şi-a verificat ceasul şi a pus câte un semn lângă numele lui Odell şi Bullock.

Somervell a rezistat cincizeci şi trei de minute înainte de a cădea de pe scară şi a se prăbuşi în patru

labe. A încercat vitejeşte să se ridice iar, dar a fost aruncat de pe scară din nou. Norton îngenunchea lângă el după câteva momente. Lampton a scris *53 de minute* şi *54 de minute* lângă numele lor. Şi-a întors apoi atenţia către cei doi tineri care păreau de neclintit.

Lampton a coborât temperatura la minus 40 de grade şi a ridicat presiunea atmosferică la cea corespunzătoare pentru 8.700 de metri, dar supravieţuitorii nu se lăsau aruncaţi de pe scară. A reglat maşina de vânt la patruzeci de mile pe oră. Finch s-a clătinat, regretând că alesese treapta de sus şi acum îl adăpostea pe George de vânt. Dar tocmai când părea că este învins, a reuşit cumva să-şi revină şi a mai găsit putere în el să ţină pasul cu scara rulantă care se mişca nemiloasă.

Ceasul arăta că cei doi alpinişti mai aveau trei minute de suportat. Atunci George s-a hotărât că este cazul să cedeze. I se părea că picioarele sunt de gelatină, era îngheţat şi gâfâia şi începuse să alunece. A acceptat că victoria va fi a lui Finch. Apoi, fără niciun avertisment, Finch a făcut un pas înapoi, şi altul, urmat de al treilea, ceea ce l-a determinat pe George să mai reziste ultimele nouăzeci de secunde înainte de alarma finală. Când scara s-a oprit, el şi Finch au căzut unul în braţele celuilalt ca o pereche de beţivani ameţiţi.

Odell s-a târât de pe covoraşul lui şi s-a împleticit până la ei ca să-i felicite. Somervell şi Norton li s-au alăturat după un moment. Dacă Bullock ar mai fi fost în stare să se mişte, ar fi venit şi el, dar nu putea decât să stea trântit pe covoraş, respirând greu.

De îndată ce s-a oprit maşina de vânt, altitudinea a revenit la cea de la nivelul mării şi temperatura la normal, uşa camerei a fost descuiată şi o duzină de doctori şi asistente au năvălit în cameră şi au început să-i testeze pe participanţi ca să le evalueze viteza de recuperare. În mai puţin de cinci minute, pulsul lui George revenise la patruzeci şi opt, timp în care Finch deja se fâţâia prin cameră discutând cu cei care mai erau în picioare.

Doctorul Lampton s-a întors în camera de comandă. Ştia că va trebui să îi spună lui Hinks că Mallory şi Finch erau pe departe candidaţii cei mai reuşiţi şi, cinstit vorbind, nu-i puteai departaja. Era convins că, dacă cineva ar fi reuşit să ajungă la 8.900 de metri şi să stea pe acoperişul lumii, va fi unul dintre cei doi.

33

Când Ruth a ridicat receptorul, a recunoscut imediat vocea de la celălalt capăt al liniei.

— Bună dimineaţa, domnule director, a spus ea. Da, a plecat acum câteva clipe – nu, nu merge cu maşina la şcoală, vine pe jos – sunt doar cinci mile şi de obicei durează cincizeci de minute. La revedere, domnule director.

George şi-a ridicat vechea umbrelă când a simţit câţiva stropi de ploaie pe frunte. A încercat să se gândească la ora de dimineaţă cu clasa a cincea – nu pentru că ar fi avut să le spună ceva nou despre elisabetani. Se întreba doar cum s-ar fi descurcat Francis Drake cu problema care-l sâcâia în ultima decadă.

Nu mai auzise nimic nou de la Comitetul Everest de la ultimele examene medicale. Dar ar putea să găsească o scrisoare aşteptându-l seara, când se va întoarce. Ar putea chiar să apară o menţiune despre alegerea echipei în The Times – dacă era aşa, Andrew O'Sullivan i-o va arăta desigur în pauză. Totuşi, după efortul remarcabil al lui Finch la teste, George n-ar fi protestat dacă ar fi fost ales lider al echipei de alpinişti. Râsese tare când Young îi povestise cuvânt cu cuvânt discuţia dintre Finch şi Hinks de la şedinţa comitetului. Ar fi dorit să fi asistat şi el.

Deşi nu era de acord cu Finch în legătură cu folosirea oxigenului la înălţimi mari, accepta ideea că, dacă voiau să aibă vreo şansă, trebuia să abordeze problema într-un mod mai tehnic decât în trecut şi să înveţe din greşelile făcute în timpul expediţiei dezastruoase de la Polul Sud.

Gândurile lui s-au întors la Ruth şi la cât de mult îl ajutase. Ultimul an fusese idilic. Erau binecuvântaţi cu două fete şi un stil de viaţă pe care l-ar fi invidiat majoritatea oamenilor. Oare chiar voia să călătorească la cealaltă parte a pământului şi să-şi urmărească fiicele crescând prin fotografii şi

scrisori? Dar Ruth fusese cea care dăduse glas dilemei lui interioare celei mai puternice atunci când îl întrebase cum s-ar simţi dacă Andrew i-ar arăta o fotografie a lui Finch în *The Times,* stând victorios pe acoperişul lumii, în timp ce el se întorcea de la şcoală?

George şi-a verificat ceasul pe când trecea pe lângă un indicator care-i arăta că mai avea trei mile de mers şi a zâmbit. Ajungea cu două minute înainte de începerea orelor. Îi displăcea să întârzie la slujba de dimineaţă şi Ruth făcea întotdeauna tot posibilul să se asigure că el pleca de acasă în fiecare dimineaţă la timp. Directorul intra întotdeauna în cancelarie când ceasul suna ora nouă şi dacă George întârzia chiar şi treizeci de secunde, era obligat să se furişeze în spate în timpul rugăciunilor, în timp ce toţi stăteau cu capul plecat. Problema era că directorul nu-şi apleca niciodată capul – şi nici cei din clasa a cincea, de fapt.

Pe când intra pe School Lane, George a fost surprins să vadă cât de puţini elevi şi profesori erau prin zonă. Şi chiar şi mai ciudat, când a ajuns la poarta şcolii, n-a zărit pe nimeni. Era cumva sărbătoare? Duminica, poate? Nu, Ruth i-ar fi amintit să-şi pună costumul cel bun.

A trecut prin curtea pustie, îndreptându-se către aulă, dar dinăuntru nu se auzea nimic. Nici directorul, nici muzica, nici măcar o tuse. Poate deja se rugau? A întors încet mânerul din fier forjat şi, nedorind să facă zgomot, a deschis uşa şi s-a uitat pe furiş înăuntru. Sala era plină, toţi elevii erau la locurile lor. Pe scenă stătea directorul cu toţi ceilalţi profesori în spatele lui. George era din ce în ce mai nedumerit – la urma-urmei, încă nu era ora nouă. Apoi unul dintre băieţi a strigat:

— A venit!

Şi toţi din sală s-au ridicat şi au început să aplaude şi să ovaţioneze.

— Grozav, domnule.

— Ce victorie.

— Veţi fi primul care va ajunge în vârf! a strigat cineva la el pe când îşi făcea loc pe culoarul central către scenă.

Directorul i-a strâns călduros mâna lui George şi a spus:

— Suntem atât de mândri de tine, Mallory, apoi a aşteptat ca băieţii să se aşeze înainte de a anunţa. Îl chem acum pe David Elkington să se adreseze adunării.

Şeful clasei s-a ridicat de la locul lui din primul rând şi s-a îndreptat spre scenă. A desfăcut un pergament şi a început să citească.

— *„Nos, scholae Carthusianae et pueri et magistri, te Georgium Leigh Mallory salutamus. Dilectus ad ducendum agmen Britannicum super Everest, tantos honores ad omnes Cathusianos iam tribuisti. Sine dubio, O virum optime, et maiorem gloria met honorem in scholam tuam, in universitatem tuam et ad patriam."* Noi, elevii şi profesorii de la Charterhouse, vă salutăm, George Leigh Mallory. Aţi adus onoare tuturor chartusienilor, fiind ales să conduceţi asaltul britanic asupra muntelui Everest. Nu ne îndoim, domnule, că veţi aduce multă glorie şi onoare acestei şcoli, universităţii şi patriei dumneavoastră.

Elevul s-a înclinat înainte de a-i înmâna pergamentul lui George. Din nou, toată şcoala s-a ridicat în picioare pentru a-i explica profesorului lor de istorie ceea ce simţeau.

George a aplecat capul. Ar fi preferat ca cei din clasa a cincea să nu-l vadă plângând.

34

— Permite-mi să îţi urez bun venit ca membru al comitetului, Mallory, a spus sir Francis. Şi pot să adaug că suntem încântaţi că v-aţi simţit capabil să acceptaţi rolul de conducător al echipei de alpinişti.

— Auzi, auzi!

— Vă mulţumesc, sir Francis, a spus George. Este o mare onoare să fii invitat să conduci o asemenea echipă de oameni extraordinari, a adăugat pe când îşi lua locul între Geoffrey Young şi generalul Bruce.

— Cred că ai citit raportul generalului Bruce, a spus Younghusband, care descrie cum va călători echipa de la Liverpool până la baza Everestului. Poate aţi putea explica comitetului cum consideraţi că veţi proceda după ce se va stabili tabăra de bază.

— Am citit raportul generalului Bruce cu mare interes, domnule preşedinte, a spus George şi sunt de acord cu presupunerea sa că pregătirea minuţioasă va determina succesul sau eşecul întregii expediţii. Nu trebuie să uităm că niciun englez nu s-a apropiat la mai mult de patruzeci de mile de Everest şi cu atât mai mult n-a stabilit nicio tabără de bază la poalele lui.

— Corect, a admis Bruce, cu monoclul alunecându-i de la ochi, dar pot informa comitetul că, de când am scris raportul, m-am întâlnit cu lordul Curzon la Foreign Office şi el m-a asigurat că va face orice îi stă în putinţă pentru a vă asigura un drum sigur peste graniţă până în Tibet.

— Foarte bine, a spus Raeburn.

— Dar chiar dacă trecem graniţa fără nici un incident, a spus George, comitetul trebuie să înţeleagă că niciun om n-a mai urcat până acum peste 7.500 de metri. Nici măcar nu ştim dacă se poate supravieţui la asemenea înălţime.

— Mă simt obligat să spun, domnule preşedinte, a spus Ashcroft, că nu văd ce mare diferenţă este între 7.500 de metri şi 8.700 de metri, zău aşa.

— Din câte pot spune eu, habar n-am, a zis George, pentru că niciodată n-am fost la 7.500 de metri, deci nici la 8.700 de metri. Dar dacă voi reuşi, domnule comandor, vă voi anunţa.

— Şi acum, Mallory, a spus sir Francis, cum nimeni nu cunoaşte echipa mai bine decât tine, poate ne-ai putea spune cine te va însoţi în asaltul final.

— Nu sunt în stare să răspund la această întrebare, domnule preşedinte, până nu voi ştii cine se va adapta cel mai bine la condiţii. Dar dacă aş putea să fac o presupunere, aş spune că Odell şi Somervell – Hinks a zâmbit – ca echipă de rezervă. Totuşi, întotdeauna m-am gândit că un singur om ar fi alegerea perfectă pentru ascensiunea finală, şi anume Finch.

Nimeni n-a zis nimic. Raeburn a aprins alt trabuc şi Ashcroft s-a uitat în agendă. Sir Francis a fost obligat să întrerupă tăcerea stânjenitoare. S-a întors înspre Hinks şi a spus:

— Dar credeam…

— Da, domnule preşedinte, a spus Hinks. Uitându-se la George, secretarul a continuat: Mi-e teamă că nu este posibil, Mallory.

— Şi de ce nu? a întrebat George.

— Pentru că Finch nu va face parte din echipa de alpinişti. Doi dintre candidaţii Clubului Alpin au căzut la testele medicale. Unul dintre ei a fost Kenwright, celălalt Finch.

— Dar cred că este o greşeală, a spus George. Rareori am întâlnit pe cineva mai bun la alpinism.

— Pot să te asigur, Mallory, că nu este nicio greşeală, a spus Hinks, luând o hârtie din dosar. Am raportul doctorului Lampton şi se pare că Finch are un timpan perforat, iar doctorul Lampton crede că acesta produce ameţeli şi crize de vomă şi îl poate împiedica să urce mult timp la altitudini mari.

— Ce păcat că doctorul Lampton n-a stat lângă Finch pe vârful Mont Blanc sau Matterhorn, a spus Young. Dacă ar fi făcut-o, şi-ar fi dat seama că nici măcar nu i-a curs nasul.

— Poate că aşa este, a spus Hinks, totuşi…

— Nu uitaţi, domnule Hinks, a spus George, că Finch este singurul membru al echipei care ştie cum să utilizeze oxigenul.

— Dar, corectează-mă dacă mă înşel, Mallory – când ne-am întâlnit ultima oară, te-ai opus utilizării oxigenului, a spus Hinks.

— Aveţi dreptate, şi încă mă opun, a spus George. Dar dacă vom descoperi la 8.000 de metri că niciun membru al echipei nu mai este în stare să pună un picior în faţa altuia, s-ar putea să-mi schimb punctul de vedere.

— Norton şi Odell au declarat şi ei că nu cred că pentru ascensiunea finală va fi nevoie de oxigen.

— Norton şi Odell n-au urcat niciodată mai sus de 4.500 de metri, a spus Young. Şi ei s-ar putea să se răzgândească.

— Poate ar trebui să-ţi explic, Mallory, a spus Hinks, că starea medicală a lui Finch nu a fost singurul factor care a influenţat decizia societăţii.

— Nu era decizia societăţii, s-a răstit Young. Sir Francis şi cu mine am fost de acord că numele candidaţilor vor fi propuse de Clubul Alpin şi comitetul nu va pune la îndoială recomandările noastre.

— Da, se poate să fi fost aşa, a spus Hinks. Totuşi, am descoperit că atunci când l-am intervievat pe Finch pentru postul de lider al alpiniştilor, el a minţit comitetul.

Atât Young cât şi Mallory au fost aduşi la tăcere, ceea ce i-a permis lui Hinks să continue.

— Când domnul Raeburn l-a întrebat pe Finch dacă era însurat, el a declarat că era văduv. Young a plecat capul. Se pare că nu este aşa, după cum am descoperit spre stupoarea mea când doamna Finch mi-a scris că este în viaţă şi se simte bine. Hinks a scos o scrisoare din dosar. Poate comitetul doreşte să înregistreze ultima parte a scrisorii ei, a adăugat el solemn.

Mallory a strâns buzele. Young însă nu părea surprins.

— „George şi cu mine am divorţat acum doi ani, a citit Hinks, şi îmi pare rău să vă informez că în proces a fost implicată o a treia parte.”

— Mincinosul, a spus Ashcroft.

— Cu siguranţă, nu este un om în care se poate avea încredere, a spus şi Raeburn.

— Cinstit vorbind, a spus George, ignorându-i, dacă reuşim să atingem 8.100 de metri, nu o să conteze prea mult dacă partenerul meu de urcuş este divorţat, văduv sau chiar bigam, pentru că vă pot asigura, domnule Hinks, nimeni n-o să observe dacă poartă o verighetă.

— Lasă-mă să înţeleg ce vrei să spui, Mallory, a spus Hinks, înroşindu-se. Vrei să-i spui acestui comitet că ai urca ultima sută de metri pe Everest cu oricine ar fi, doar să fie în stare să ajungă în vârf?

— Cu oricine, a spus George fără să ezite.

— Chiar cu un neamţ? a întrebat Hinks calm.

— Chiar şi cu diavolul, a replicat George.

— Aş spune, bătrâne, a spus Ashcroft, că ai cam exagerat.

— Nu atât de mult precum ar fi să mor inutil la cinci mii de mile de casă pentru că nu am un partener pe măsură, a spus George.

— Sunt fericit să înregistrez sentimentele tale puternice în procesul – verbal, Mallory, a spus Hinks, dar decizia noastră în ceea ce-l priveşte pe Finch este finală.

George a tăcut o clipă.

— Atunci puteţi să mai înregistraţi în procesul-verbal, domnule Hinks, demisia mea din funcţiile de membru al acestui comitet şi lider al echipei. Mai mulţi dintre cei de la masă au început să vorbească deodată, dar George i-a ignorat şi a continuat. Nu sunt dornic să-mi părăsesc soţia şi copiii pentru şase luni doar ca să particip la o expediţie care va eşua din cauză că îl lasă pe cel mai bun alpinist acasă.

Sir Francis a fost nevoit să ridice vocea ca să se facă auzit în tumultul care a urmat.

— Domnilor, domnilor, a spus el, lovindu-şi paharul de coniac cu un creion. Este clar că am ajuns

într-un impas care poate fi rezolvat într-un singur fel.

— La ce vă gândiţi, domnule preşedinte? a întrebat Hinks, suspicios.

— Trebuie să votăm.

— Dar n-am avut timp să pregătesc buletine de vot, a mormăit Hinks.

— Buletinele de vot nu vor fi necesare, a spus sir Francis. La urma-urmei, este o hotărâre simplă. Finch va fi inclus în echipa de alpinişti sau nu?

Hinks s-a lăsat pe spate în scaun, luptându-se să-şi ascundă un zâmbet.

— Foarte bine, a spus sir Francis. Îi rog pe cei care sunt în favoarea includerii lui Finch în echipa de alpinişti să ridice mâna.

Mallory şi Young au ridicat imediat mâinile şi, spre surpriza tuturor, generalul Bruce li s-a alăturat.

— Împotrivă? a întrebat preşedintele.

Hinks, Ashcroft şi Raeburn au ridicat mâinile fără să ezite.

— Trei voturi fiecare, a spus Hinks, scriind rezultatul în procesul – verbal. Ceea ce vă lasă dumneavoastră, domnule preşedinte, votul decisiv.

Toţi şi-au întors privirile spre sir Francis. El s-a gândit o clipă înainte să spună:

— Votul meu este în favoarea lui Finch.

Hinks a rămas cu stiloul înţepenit deasupra caietului, pare-se incapabil să înregistreze votul preşedintelui.

— Domnule preşedinte, a spus el, putem afla ce v-a determinat să luaţi această decizie?

— Desigur, a răspuns sir Francis. Nu mie mi se va cere să-mi risc viaţa când Mallory va ajunge la 8.100 de metri.

35

Micul clopoţel de aramă de deasupra intrării a sunat.

— Bună dimineaţa, domnule Pink, a spus George, intrând la Ede & Ravenscroft.

— Bună dimineaţa, domnule Mallory. Cu ce vă pot ajuta?

George s-a aplecat deasupra tejghelei.

— Tocmai am fost ales membru în expediţia de urcare pe Everest, a şoptit el.

— Ce interesant, domnule Mallory, a spus vânzătorul. Nu am mai avut până acum clienţi care să-şi fi planificat o vacanţă în acea parte a lumii, aşa că pot fi atât de îndrăzneţ încât să vă întreb ce fel de condiţii meteorologice aţi putea întâlni?

— Ei, nu prea sunt sigur, a admis George. Dar din câte îmi dau seama, de îndată ce vom ajunge la 8.000 de metri, ne putem aştepta la vânturi de tip furtună, temperaturi de minus patruzeci de grade şi atât de puţin oxigen încât va fi aproape imposibil să respirăm.

— Atunci cu siguranţă veţi avea nevoie de un fular din lână şi mănuşi calde, ca să nu mai vorbim de căciuli potrivite, a spus domnul Pink, ieşind din spatele tejghelei.

Prima sugestie a vânzătorului a fost un fular din caşmir Burberry şi mănuşi din piele neagră, căptuşite cu lână. George l-a urmat pe domnul Pink prin magazin şi a ales trei perechi de ciorapi groşi din lână, două pulovere bleumarin, un hanorac Shackleton, cămăşi din mătase şi bocanci căptuşiţi cu lână.

— Şi aş putea întreba, domnule, anticipaţi că veţi întâlni şi zăpadă în timpul acestei excursii?

— În majoritatea timpului, cred, a spus George.

— Atunci veţi avea nevoie de o umbrelă, a sugerat domnul Pink. Şi pentru cap, domnule?

— Mă gândeam să iau casca de aviaţie a fratelui meu şi ochelari de protecţie, a spus George.

— Cred că veţi descoperi că aceste accesorii nu sunt la modă pentru domnii alpinişti în acest an, a spus Pink, dându-i ultimul hanorac din piele de căprioară.

— Păi acesta va fi motivul pentru care nu un domn la modă va fi cel care va pune primul piciorul pe Everest.

George a zâmbit când l-a văzut pe Finch apropiindu-se de tejghea cu braţele pline de haine.

— Noi, la Ede şi Ravenscroft, s-a aventurat domnul Pink, credem că este foarte important cum arată domnul care va urca primul pe vârful oricărui munte.

— Chiar nu-mi închipui motivul, a comentat Finch pe când îşi punea cumpărăturile pe tejghea. N-o să ne aştepte nicio fată acolo.

— Mai doriţi şi altceva, domnule Finch? a întrebat vânzătorul, încercând să nu-şi arate dezaprobarea.

— Nu, la aceste preţuri, nu, a spus George, uitându-se la factură.

Domnul Pink s-a înclinat politicos şi a început să împacheteze cumpărăturile clientului.

— Mă bucur că ne-am întâlnit, Finch, a spus George. Trebuie să discutăm ceva.

— Să nu-mi spui că ai văzut lumina, a zis Finch, şi ai înţeles în sfârşit utilitatea oxigenului.

— Poate, i-a răspuns George. Dar trebuie să fiu convins.

— Atunci am nevoie de cel puţin două ore şi de echipamentul necesar pentru a-ţi arăta că oxigenul va fi foarte important.

— Hai să discutăm pe vaporul spre Bombay, când vei avea mai mult decât suficient timp să mă convingi.

— Asta presupunând că voi fi pe vapor.

— Dar ai fost deja ales în echipă.

— Doar mulţumită intervenţiei tale, a spus Finch, încruntându-se. Şi îţi sunt recunoscător pentru că bănuiesc că Hinks a văzut munţi doar pe ilustratele de Crăciun.

— Costă treizeci şi trei de lire sterline şi unsprezece şilingi, domnule Finch, a spus domnul Pink. Pot să vă întreb cum intenţionaţi să plătiţi?

— Pune-o în contul meu, a spus Finch, încercând să imite accentul domnului Pink „pentru clienţi”.

Vânzătorul a ezitat înainte de a se înclina uşor înspre Finch.

— Atunci ne vedem pe vapor, a spus Finch, luându-şi punga maro, de hârtie şi ieşind din magazin.

— Dumneavoastră aveţi de plătit patruzeci şi una de lire, patru şilingi şi şase penny, a spus domnul Pink.

George a scris un cec pentru acea sumă.

— Mulţumesc, domnule. Şi pot, în numele celor de la Ede şi Ravenscroft să sper că dumneavoastră veţi fi cel care va atinge vârful Everest, şi nu…

Domnul Pink nu şi-a terminat propoziţia. Amândoi s-au uitat pe fereastră şi l-au urmărit pe Finch îndepărtându-se.

CARTEA CINCI
PĂRĂSIND HARTA

1922

36

Marţi, 2 martie, 1922

George a ştiut, de când a păşit la bordul SS *Caledonia,* la Tilbury, că se îmbarca în călătoria pentru care se pregătise toată viaţa.

Echipa de alpinişti petrecuse cele cinci săptămâni ale drumului spre Bombay încercând să se cunoască mai bine, îmbunătăţindu-şi starea fizică şi învăţând să lucreze împreună ca o echipă. În fiecare dimineaţă, timp de o oră înainte de micul dejun, alergau pe punte, cu Finch stabilind ritmul. Din când în când glezna lui George îi făcea probleme, dar n-ar fi admis, nici faţă de el însuşi. După micul dejun, se întindea pe punte şi citea Consecinţele economice ale păcii, de John Maynard Keynes, dar nu înainte de a-i scrie scrisoarea zilnică lui Ruth.

Finch le-a ţinut câteva conferinţe despre utilizarea oxigenului la înălţimi mari. Echipa dezasambla şi asambla cu atenţie buteliile de 32 de funzi de oxigen, şi le legau unul în spatele celuilalt reglând supapele care stabileau cantitatea de gaz eliberat. Prea puţini păreau entuziasmaţi. George urmărea cu atenţie. Nu era nicio îndoială că Finch ştia despre ce vorbeşte, deşi majoritatea celor din echipă nu erau de acord, din principiu, cu folosirea oxigenului. Norton a spus că doar greutatea buteliilor va anula cu siguranţă avantajele pe care le-ar putea oferi.

— Ce dovadă ai, Finch, că vom avea nevoie de blestemăţiile astea pentru a ajunge în vârf? a întrebat el.

— Niciuna, a admis Finch. Dar dacă te vei trezi la 8.000 de metri incapabil să mai înaintezi, poate vei fi mulţumit că ai unul dintre aceste dispozitive infernale.

— Eu aş prefera să mă întorc, a spus Somervell.

— Şi să nu ajungi în vârf? s-a interesat Finch.

— Dacă acesta este preţul, da, a spus Odell, neînduplecat.

Deşi George era şi el împotriva utilizării oxigenului, n-a spus nimic. La urma-urmei, nimeni nu va aştepta să-şi spună el părerea dacă se va dovedi că Finch nu va avea dreptate. Gândurile lui au fost întrerupte de un lătrat inconfundabil:

— Timpul pentru PT, oameni buni.

Echipa s-a ridicat în picioare şi a format trei rânduri în faţa generalului Bruce, care stătea cu mâinile în şolduri şi cu picioarele înfipte bine pe punte, neavând bineînţeles nicio intenţie de a conduce prin exemple.

După o oră de exerciţii feroce, generalul a dispărut sub punte pentru trabucul de dimineaţă, lăsându-i pe ceilalţi să-şi vadă de treburile lor. Norton şi Somervell au început un joc de tenis, iar Odell a rămas să citească ultimul roman al lui EF Benson. George şi Guy stăteau turceşte pe punte, discutând despre posibilitatea ca un absolvent de la Cambridge să câştige cursa de o sută de metri la Jocurile Olimpice de la Paris.

— L-am văzut pe Abrahams alergând la Fenners, a spus George. E bun, al naibii de bun, dar Somervell mi-a spus că există un scoţian, Liddell, care n-a pierdut nicio cursă în viaţa lui, aşa că va fi interesant.

— Ne vom întoarce la timp ca să aflăm cine a luat aurul. De fapt, a adăugat Guy rânjind, va fi o scuză bună ca să revenim la… O, Doamne.

Guy se uita peste umărul lui George.

— Acum ce mai are de gând?

George s-a întors şi l-a văzut pe Finch stând cu braţele încrucişate, cu picioarele desfăcute, uitându-se spre coşurile vaporului care lansau vălătuci negri de fum.

— Doar nu se gândeşte…

— E în stare, a spus George. Ar face orice ca să fie mai presus de restul echipei.

— Nu cred că-i pasă câtuşi de puţin de restul echipei, a spus Guy. Doar pe tine vrea să te înfrângă.

— În acest caz, a zis George, ar fi bine să discut cu căpitanul.

*

George îi spusese lui Ruth într-una din scrisorile zilnice că el şi Finch erau ca doi copii, luptându-se tot timpul să atragă atenţia profesorului. În acest caz, profesorul era generalul Bruce care, i-a spus George, *poate e mototol, dar nu e prost şi l-am acceptat cu bucurie ca şef al expediţiei.* S-a oprit să se uite la poza lui Ruth, pe care-şi amintise s-o ia cu el de data aceasta, însă îşi uitase briciul şi-şi lăsase acasă singura pereche de şosete. A continuat să scrie:

Încă petrec mult timp întrebându-mă dacă am luat decizia corectă mergând în această expediţie. Dacă o găseşti pe Guinevere, ce rost mai are să cauţi Sfântul Graal? Am început să-mi dau seama că fiecare zi fără tine este o zi pierdută. Dumnezeu ştie că sper să exorcizez acest demon odată pentru totdeauna, şi să mă pot întoarce la The Holt ca să-mi petrec tot restul vieţii cu tine şi copiii. Ştiu cât de greu ţi se pare să-ţi pui sentimentele adevărate în cuvinte, dar încearcă să-mi explici cum te simţi în realitate,

Soţul tău iubitor, George

Ruth a citit scrisoarea lui George a doua oară. Se mai întreba dacă procedase corect nelăsându-l să ştie înainte de a pleca că era iar însărcinată. S-a ridicat din scaunul ei de lângă fereastră, s-a dus la birou şi a început să scrie, intenţionând să-i răspundă sincer la ultima întrebare.

Dragul meu,

N-am fost niciodată în stare să-ţi explic cinstit ce am simţit când ai plecat de acasă. Şi de data aceasta nu e vreo diferenţa faţă de călătoriile tale pe Frontul de Vest sau în Alpi, când mi-am petrecut fiecare oră întrebându-mă dacă eşti în siguranţă şi dacă te voi

mai vedea vreodată. Acum este la fel. Le invidiez uneori pe alte femei pentru norocul pe care l-au avut văzându-şi soţii întorcându-se teferi din ceea ce a fost greşit numit Marele Război şi pentru că nu au mai avut de suportat această spaimă tot restul vieţii.

Ca şi tine, doresc succesul acestei expediţii, dar doar pentru motivul egoist că nu doresc să mai trec prin astfel de chinuri. Nu cred că înţelegi cât îmi lipseşti, cât îmi lipseşte compania ta, umorul tău blând, bunătatea ta, îndrumarea şi, cel mai mult, dragostea şi afecţiunea ta, mai ales când suntem singuri. Îmi petrec fiecare oră când sunt trează întrebându-mă dacă te vei întoarce, dacă fetele noastre vor trebui să crească fără un tată de la care au învăţat toleranţa, compasiunea şi înţelepciunea şi dacă nu cumva voi îmbătrâni fără singurul bărbat pe care l-am putut iubi vreodată.

Soţia ta devotată,
Ruth

Ruth s-a întors la scaunul ei şi a mai citit o dată scrisoarea înainte de a o pune în plic. S-a uitat pe geam la poarta deschisă de la capătul aleii întrebându-se dacă-şi va mai vedea vreodată soţul.

*

De îndată ce generalul a suflat din fluier ultima dată, majoritatea celor din echipă au rămas întinşi pe spate, încercând să-şi revină după sesiunea PT de dimineaţă. George s-a ridicat şi s-a uitat pe punte ca să se asigure că niciunul dintre colegi nu-i acorda atenţie, apoi a plecat înspre cabină.

A coborât scările la puntea pasagerilor şi s-a uitat în spate înainte de a deschide uşa pe care scria *Doar pentru echipaj* şi, coborând încă trei etaje a ajuns la camera motoarelor. A lovit cu pumnul în uşa metalică şi, după o clipă, mecanicul-şef a ieşit să i se alăture. Omul a dat din cap, dar nu a încercat să vorbească în zgomotul asurzitor al maşinilor. L-a condus pe George pe un coridor îngust, apropiindu-

se de altă uşă de oţel pe care scria: *Pericol, intrarea interzisă.*

A luat o cheie mare dintr-un buzunar al salopetei, a descuiat uşa şi a deschis-o.

— Căpitanul mi-a dat ordine stricte, a ţipat el. Aveţi doar cinci minute, nu mai mult.

George a încuviinţat şi a intrat în cameră.

Guy Bullock a început să aplaude când l-a văzut pe George stând în vârful coşului central. Norton şi Somervell au oprit jocul de tenis pentru a vedea despre ce este vorba. Odell s-a uitat în sus, a închis cartea şi a aplaudat şi el. Doar Finch, cu mâinile în buzunare, nu a reacţionat.

— Cum a reuşit? a spus Norton. Doar dacă te atingi de coşurile alea capeţi o băşică de mărimea unui măr.

— Şi nu este numai căldura, a adăugat Somervell, la fel de uimit, dar trebuie să te lipeşti ca un melc de suprafaţa aia.

Finch a continuat să-l privească fix pe Mallory. A observat că din coşul central nu ieşea fum şi s-a uitat la Bullock, care nu se putea opri din râs. Când Finch s-a uitat în sus, Mallory dispăruse.

Când George a coborât iar scara din interiorul coşului, nu se putea decide dacă era cazul să-i spună lui Finch că în fiecare joi dimineaţă, unul dintre coşuri era oprit astfel încât mecanicii să-l poată examina.

După câteva momente, un vârtej de fum negru a erupt din coşul central şi restul echipei a început iar să aplaude.

— Tot nu pot să-mi dau seama, a spus Norton.

— Singura explicaţie la care m-am gândit, a spus Odell, este că Mallory trebuie să-l fi strecurat pe ascuns pe Houdini la bord.

Cei din echipă au râs, dar Finch nu.

— Şi mai mult, se pare că a ajuns în vârf fără oxigen, a adăugat Somervell.

— Mă întreb cum a reuşit? a spus Guy, zâmbind. Fără îndoială că savantul nostru rezident are o teorie.

— Nu, nu am nicio teorie, a spus Finch. Dar pot să vă spun un lucru. Mallory n-o să se poată urca pe interiorul Everestului.

*

Ruth stătea la geam cu scrisoarea în mână, întrebându-se dacă sinceritatea ei ar putea constitui o distragere pentru George. După câteva minute de contemplaţie, a rupt scrisoarea şi a aruncat-o în cămin.

S-a întors la biroul ei şi a început să scrie o a doua scrisoare.

Dragul meu George,

La The Holt a venit primăvara şi narcisele au înflorit. De fapt, grădina nu a arătat niciodată mai frumoasă. Totul este aşa cum ai dori tu să fie. Copiii sunt bine şi Clare a scris o poezie pentru tine, pe care o pun în scrisoare…

37

Când SS *Caledonia* a ancorat la Bombay, prima persoană care a coborât a fost generalul Bruce. Purta o cămaşă kaki cu mânecă scurtă, proaspăt călcată şi pantalonii scurţi care deveniseră ţinuta obligatorie pentru ofiţerii armatei britanice în acele locuri. Le amintea tot timpul celor din echipă că lordul Baden-Powell urmase exemplul său când alesese uniforma pentru Boy-Scout, şi nu invers.

George îl urma îndeaproape pe general. Primul lucru care l-a uimit, în timp ce mergea pe pasarela de lemn a fost mirosul – ceea ce Kipling numise un miros picant, pătrunzător, oriental, neasemănător niciunui alt parfum de pe pământ. Al doilea lucru care l-a izbit, aproape literal, a fost căldura şi umiditatea imensă. Fiind băiat cu faţa palidă din Cheshire, se simţea ca în Infernul lui Dante. Al treilea lucru a fost că generalul se simţea ca la el acasă în acest pământ îndepărtat.

Două grupuri de oameni aşteptau la capătul pasarelei pentru a-l întâmpina pe conducătorul expediţiei şi, nu numai că stăteau departe unii de ceilalţi, ci şi contrastau puternic. Primul grup era format din trei „englezi peste graniţă”. Nu încercau să se amestece cu populaţia băştinaşă şi erau îmbrăcaţi de parcă se duceau la o petrecere la Tunbridge Wells, fără să facă vreo concesie climei inospitaliere de frică să nu sugereze vreo egalitate între ei şi nativi.

Când generalul a păşit pe doc, a fost salutat de unul dintre ei, un tânăr înalt, îmbrăcat cu un costum albastru-închis, o cămaşă albă cu guler tare şi o cravată de genul Old Harrovian.

— Mă cheamă Russell, a anunţat el, făcând un pas înainte.

— Bună dimineaţa, Russell, a spus generalul şi cei doi au dat mâna de parcă se cunoşteau de ani, cu toate că în realitate singura lor legătură era cravata cu semnele şcolii.

— Bine aţi venit în India, domnule general Bruce, a spus Russell. Eu sunt secretarul Guvernatorului General. Iar acesta este căpitanul Berkeley, adjunctul Guvernatorului General. Un bărbat şi mai tânăr, îmbrăcat în uniformă, care stătuse drept încă de când generalul coborâse, a salutat. Generalul i-a întors salutul. Al treilea bărbat, îmbrăcat în uniformă de şofer, stătea deoparte, lângă un Rolls Royce strălucitor şi nu a fost prezentat. Guvernatorul General speră, a continuat Russell, că dumneavoastră şi însoţitorii îl veţi acompania la cină în această seară.

— Vom fi încântaţi, a spus Bruce. Şi la ce oră ne aşteaptă sir Peter?

— Recepţia va fi la rezidenţa sa la ora şapte, a spus Russell, apoi va urma cina, la ora opt.

— Şi îmbrăcămintea? s-a interesat generalul.

— Oficială, cu medalii, domnule.

Bruce a încuviinţat.

— Am rezervat, după cum aţi cerut, a spus Russell, paisprezece camere la Palace Hotel şi am rezervat şi mai multe maşini pentru dumneavoastră atât timp cât vă veţi afla în Bombay.

— Foarte convenabil, a comentat generalul. Dar acum, poate aţi putea aranja ca oamenii mei să fie transportaţi la hotel, cazaţi şi hrăniţi.

— Desigur, domnule general, a spus Russell. Iar domnul Guvernator General mi-a cerut să vă dau acesta. I-a înmânat lui Bruce un plic maro, voluminos, pe care generalul i l-a dat lui George, de parcă acesta ar fi fost secretarul său.

George a zâmbit şi şi-a pus plicul sub braţ. Nu putea să nu observe că restul echipei, inclusiv Finch, ascultau această discuţie într-o tăcere plină de admiraţie.

— Mallory, a spus generalul, vreau ca tu să vii cu mine în timp ce restul oamenilor vor fi conduşi la hotel. Mulţumesc, Russell, i-a spus el secretarului guvernatorului. De-abia aştept să ne vedem la recepţia din seara aceasta.

Russell s-a înclinat şi a făcut un pas înapoi, de parcă generalul făcea parte din familia regală.

Generalul şi-a întors apoi atenţia către cel de-al doilea grup, care număra tot trei membri, ceea ce era singurul lucru pe care-l aveau în comun cu primul grup.

Cei trei localnici, îmbrăcaţi în robe lungi, albe şi cu papuci albi, aşteptaseră răbdători în timpul în care Russell îi urase bun venit generalului din partea guvernatorului. Acum, şeful lor a făcut un pas înainte.

— Namaste, general sahib, a spus el, aplecându-se.

Generalul nici nu i-a strâns mâna sirdarului, nici nu l-a salutat. Fără alte preliminarii, l-a întrebat:

— Ai primit telegrama mea, Kumar?

— Da, general sahib, şi toate instrucţiunile au fost respectate pe deplin. Cred că pot afirma cu încredere că veţi fi mulţumit.

— Eu voi judeca asta, Kumar şi doar după ce voi cerceta marfa.

— Desigur, domnule general, a spus indianul, înclinându-se iar. Poate doriţi să mă urmaţi.

Kumar şi cei doi compatrioţi ai săi l-au condus pe general pe un drum plin de oameni, ricşe şi sute de biciclete vechi Raleigh şi Hercules, precum şi de obişnuitele vaci care rumegau fericite în mijlocul mulţimii. Generalul a trecut prin omenirea zgomotoasă, care îi făcea loc de parcă era Moise traversând Marea Roşie. George şi-a urmat şeful, curios să afle ce mai urma şi, în acelaşi timp, încercând să înţeleagă vocile nefamiliare ale vânzătorilor de pe stradă, care-şi cântau litaniile exotice: fasole gătită Heinz, ţigări Player, chibrituri Swan Vesta; sticle de Tizer şi baterii Eveready le erau împinse întruna în faţă. El respingea cu politeţe ofertele, simţindu-se copleşit de energia şi exuberanţa localnicilor şi îngrozit de sărăcia pe care o vedea peste tot în jurul lui – numărul cerşetorilor îl depăşea cu mult pe cel al vânzătorilor. Acum înţelegea de ce aceşti oameni îl considerau pe

Gandhi un profet, în timp ce britanicii îl tratau pe Mahatma ca pe un criminal. Va avea să le spună atât de multe celor din clasa a cincea când se va întoarce.

Generalul a continuat să meargă, ignorând mâinile întinse spre el şi strigătele repetate de: „Plăcinte, plăcinte!”. Sirdarul i-a condus într-o piaţă care era atât de aglomerată încât ar fi putut să fie un raliu popular în Speaker’s Corner, cu diferenţa că toţi vorbeau şi nimeni nu asculta. Piaţa era înconjurată de clădiri de beton, neterminate. Cei curioşi şi cei care n-aveau altceva de făcut se holbau de la ferestrele de sus sperând să vadă mai bine ce se întâmpla. Apoi George a văzut pentru prima oară ceea ce generalul numise „marfa”.

Pe o parcelă de teren prăfuită şi arsă de soare, aşteptau o sută de catâri. În spatele lor se afla un grup mare de hamali.

George a stat într-o parte în timp ce generalul analiza marfa, iar mulţimea îi urmărea fiecare mişcare. A început prin a studia picioarele şi dinţii catârilor, apoi a tras câteva animale deoparte pentru a le încerca puterea. Două dintre ele s-au prăbuşit sub greutatea lui. A durat mai mult de o oră ca să aleagă şaptezeci de animale care, după părerea lui, corespundeau.

După aceea, generalul a făcut exact aceleaşi exerciţii şi cu hamalii cei tăcuţi. Mai întâi le-a inspectat picioarele, apoi dinţii şi, în unele cazuri, spre uimirea lui George, chiar le-a sărit în spate. Din nou, unul sau doi s-au prăbuşit sub greutatea lui. După vreo două ore, a mai adăugat şi şaizeci şi doi de hamali celor şaptezeci de catâri pe care-i alesese deja.

Deşi George nu fusese decât observator, transpirase deja din cap până în picioare, în timp ce generalul părea să dea totul, inclusiv căldura, deoparte.

După terminarea inspecţiei, Kumar a ieşit în faţă şi i-a prezentat clientului său pretenţios doi bucătari şi patru dhobi[3]. Spre uşurarea lui George, generalul

n-a mai sărit şi în spatele acestora. Le-a verificat totuşi dinţii şi picioarele.

Terminându-şi inspecţia, generalul s-a întors spre Kumar şi i-a spus:

— Să te asiguri că toţi culii şi catârii sunt pe doc la ora şase mâine-dimineaţă. Dacă îi găsesc acolo, îţi voi da cincizeci de rupii.

Kumar s-a înclinat şi a zâmbit. Generalul s-a întors înspre George şi a întins mâna. George a presupus că dorea plicul. L-a luat, l-a deschis, a scos o bancnotă de cincizeci de rupii şi i-a dat-o sirdarului pentru a confirma încheierea târgului.

— Şi spune-le, Kumar, a adăugat el, arătând spre hamali, că vor fi plătiţi zece rupii pe săptămână. Şi oricare dintre ei va mai fi cu noi când ne vom reîmbarca pe vapor după trei luni, va primi o bonificaţie de douăzeci de rupii.

— Foarte generos, general sahib, foarte generos, a spus Kumar, aplecându-se şi mai mult.

— Vei fi în stare să-mi îndeplineşti şi cealaltă cerere? a întrebat generalul, înapoindu-i plicul lui George.

— Da, general sahib, a spus Kumar, cu un zâmbet uriaş pe faţă.

Unul dintre cei doi oameni din spatele lui Kumar a ieşit în faţă, s-a aşezat în poziţie de drepţi în faţa generalului, şi şi-a scos papucii. George renunţase să mai ghicească urmarea. Generalul a scos o ruletă dintr-un buzunar al şortului şi a început să-l măsoare pe tânăr, din creştetul capului până în tălpi.

— Cred că veţi descoperi, a spus Kumar satisfăcut, că băiatul are exact un metru nouăzeci.

— Da, dar a înţeles ce se aşteaptă de la el?

— A înţeles, general sahib. De fapt, s-a pregătit toată luna trecută.

— Sunt încântat să aud asta, a spus Bruce. Dacă este satisfăcător, va fi plătit douăzeci de rupii pe săptămână şi, la sosirea la tabăra de bază, va mai primi cincizeci de rupii.

Sirdarul s-a înclinat din nou.

George era gata să întrebe de ce expediţia necesita un tânăr de exact un metru optzeci, când generalul a arătat spre un omuleţ solid, cu trăsături asiatice, care stătea în spatele celor trei şi care nu spusese nimic până atunci.

— Şi cine este acesta?

Tânărul a făcut un pas în faţă înainte ca Kumar să apuce să-l prezinte şi a spus:

— Sunt şerpaşul Nyima, domnule general. Sunt interpretul dumneavoastră personal şi voi fi şeful şerpaşilor atunci când veţi ajunge în Himalaia.

— Douăzeci de rupii pe săptămână, a spus generalul şi a plecat din piaţă, cu afacerile încheiate.

Întotdeauna îl amuzase pe George că, oriunde ar fi mers generalii, erau siguri că toţi ceilalţi îi urmau. Era unul dintre motivele, a tras el concluzia, pentru care britanicii câştigaseră mai multe bătălii decât pierduseră. I-a luat lui George câteva minute să-l ajungă din urmă pe Bruce, pentru că mulţi oameni încă mai fugeau după acesta, sperând să profite de mărinimia lui. Când a reuşit să-l ajungă, Bruce i-a spus doar:

— Nu te împrieteni cu localnicii. Până la urmă o să regreţi.

N-a mai spus nimic până ce nu au ajuns în parcarea de la Palace Hotel, după douăzeci de minute, şi au lăsat hoarda de urmăritori în spate. Pe când generalul mergea pe aleea care ducea la grădinile îngrijite, George a zărit un al treilea alai de întâmpinare aflat pe scara hotelului. S-a întrebat de când îi aşteptau.

Generalul s-a oprit brusc în faţa unei femei frumoase îmbrăcate cu un sari purpuriu cu auriu. Avea un vas mic cu ierburi frumos mirositoare presate în mâna stângă şi, după ce şi-a înfundat arătătorul mâinii drepte în pudră, a apăsat uşor degetul pe fruntea generalului, lăsând un semn roşu de respect. A făcut un pas în spate şi o a doua tânără, tot în veşmânt tradiţional, a pus o ghirlandă de flori pe capul generalului. El s-a înclinat şi le-a mulţumit.

După terminarea ceremoniei, un bărbat îmbrăcat elegant cu un smoching negru şi pantaloni dungaţi a ieşit în faţa lor:

— Bine-aţi revenit la Palace Hotel, domnule general Bruce, a spus el. Am cazat echipa dumneavoastră în aripa de sud, cu vedere la ocean şi am pregătit apartamentul dumneavoastră obişnuit.

S-a dat deoparte ca să-şi lase oaspetele să intre.

— Mulţumesc, domnule Khan, a spus generalul, trecând pe lângă biroul de recepţie către un lift care era ţinut deschis pentru el.

George l-a urmat şi, când au ajuns la etajul de sus, primul lucru pe care l-a văzut au fost Norton şi Somervell stând în capătul coridorului, îmbrăcaţi în halate. A zâmbit şi le-a făcut semn cu mâna ca să le arate că li se va alătura în câteva minute.

— Presupun, domnule general, a spus George, că aceasta ar putea fi ultima noastră şansă să facem baie în următoarele trei luni.

— Vorbeşte în numele tău, Mallory, a spus Bruce, pe când domnul Khan îi ţinea deschisă uşa apartamentului Victoria.

George descoperise deja de ce RGS îl alesese pe acest soldat în retragere, scund şi dolofan ca să fie şeful şi sprijinul celorlalţi.

38

— Aş vrea să pun câteva scrisori la poştă, vă rog, a spus George.

— Desigur, domnule, a spus portarul. Câte?

— Şaptesprezece, a răspuns George.

Pusese deja optsprezece scrisori la poştă când vaporul oprise câteva ore la Durban pentru realimentare.

— Toate pentru aceeaşi ţară? a întrebat portarul, calm, de parcă aşa ceva se întâmpla în fiecare zi.

— Da, de fapt la aceeaşi adresă. De data aceasta portarul a ridicat o sprânceană. Soţiei mele, a explicat George. Îi scriu în fiecare zi şi de-abia am debarcat, aşa că…

— Lăsaţi-mi-le mie, a spus portarul.

— Mulţumesc, a zis George.

— Vii la petrecerea Guvernatorului, George? s-a auzit o voce în spatele lui.

George s-a întors şi l-a văzut pe Guy apropiindu-se.

— Da, a răspuns el.

— Atunci hai să luăm un taxi împreună, a zis Guy, îndreptându-se spre uşă.

— Intenţionez să mănânc ca un porc în seara asta, a spus Guy pe când ricşa ocolea obstacolele de pe străzile aglomerate. Simt că va fi cea mai bună mâncare de care vom avea parte până ce ne vom întoarce în Anglia. Doar dacă Guvernatorul nu ne va invita şi la întoarcere.

— Asta s-ar putea să depindă de felul în care ne vom întoarce: eroi cuceritori sau nişte rataţi plini de degerături, a spus George.

— Nu am de gând să risc nicicum, a spus Guy. Mai ales că Bruce mi-a spus că sir Peter are cea mai bună pivniţă de vinuri din India.

Doi soldaţi în uniformă de gală au venit în faţa lor când ricşa i-a adus în faţa porţilor palatului rezidenţei guvernatorului. Mallory şi Bullock au coborât şi au trecut pe sub o arcadă înaltă din lemn

în sala lungă, cu marmură, unde şi-au luat locul în rândul de oameni care aşteptau. Generalul stătea lângă guvernator, prezentându-l fiecărui membru al echipei.

— Având în vedere că pari aşa de bine informat, Guy, a şoptit George, cine e tânăra care stă lângă guvernator?

— A doua lui soţie, a spus Bullock. Prima a murit acum doi ani, iar aceasta…

— Acesta este Guy Bullock, sir Peter, a spus generalul. Şi-a luat concediu de la Foreign Office ca să ni se alăture.

— Bună seara, domnule Bullock.

— Iar acesta este George Mallory, şeful echipei de alpinişti.

— Deci el este omul care va sta primul pe vârful Everest, a spus guvernatorul, strângând călduros mâna lui George.

— Are un rival, a spus Guy, zâmbind.

— A, da, a spus guvernatorul. Domnul Finch, dacă îmi amintesc corect. De-abia aştept să-l întâlnesc. Şi aceasta este soţia mea.

După ce s-au înclinat în faţa tinerei, George şi Guy au intrat într-o cameră aglomerată în care singurii indieni erau servitorii care aduceau băuturi. George a ales un sherry şi s-a îndreptat spre singura persoană pe care o cunoştea.

— Bună seara, domnule Mallory, a spus Russell.

— Bună seara, domnule Russell, a spus George. Vă bucuraţi că vă aflaţi aici?

Nu se simţea niciodată bine când trebuia să discute nimicuri.

— Grozav, mă bucur de fiecare clipă, a replicat Russell. Păcat doar că sunt şi localnici.

— Localnici? a repetat George sperând că Russell glumea.

— Nu ne simpatizează, a şoptit Russell. De fapt, ne urăsc. Se coc nişte tulburări.

— Tulburări? a întrebat Guy, care venise să li se alăture.

— Da, de când l-am băgat pe tipul ăla, Gandhi, în închisoare pentru tulburarea…

Brusc, fără niciun avertisment, Russell s-a oprit şi a rămas cu gura deschisă. Mallory şi Bullock s-au întors să vadă din ce cauză amuţise.

— E unul dintre ai voştri? a întrebat Russell, ascunzându-şi cu greu neplăcerea.

— Mi-e teamă că da, a spus George, înăbuşindu-şi un zâmbet pe când se uita la Finch, discutând cu nevasta guvernatorului. Finch era îmbrăcat într-o cămaşă kaki, cu gulerul desfăcut, pantaloni reiaţi verzi şi pantofi din piele maro, fără şosete.

— Ar trebui să vă simţiţi flataţi, a comentat Guy. De obicei nu se osteneşte atât.

Secretarul nu părea deloc amuzat.

— Omul acesta e un mocofan, a spus el pe când îl urmăreau pe Finch strecurându-şi braţul în jurul taliei lui lady Davidson.

George nu s-a mişcat văzându-l pe general venind spre ei, aproape în galop.

— Mallory, a spus el, roşu la faţă, scoate-l pe omul acela afară de aici, repede.

— Voi face tot ce pot, a spus George, dar nu pot garanta…

— Dacă nu-l scoţi afară acum, a spus generalul, îl scot eu. Şi lasă-mă să te asigur că n-o să fie frumos.

George a dat paharul gol unui chelner apoi a traversat camera, alăturându-se lui Finch şi soţiei guvernatorului.

— Ai făcut cunoştinţă cu Mallory, Sonia? a întrebat Finch. Este singurul meu rival.

— Da, mi-a fost prezentat, a replicat soţia guvernatorului, făcându-se că nu observă braţul lui Finch în jurul taliei ei.

— Îmi pare rău că vă întrerup, lady Davidson, a spus George, dar trebuie să discut ceva în particular cu domnul Finch, a apărut o mică problemă.

Fără alt cuvânt, l-a înşfăcat pe Finch de cot şi l-a tras repede afară din cameră. Guy s-a strecurat lângă lady Davidson şi a început să discute despre eventuala ei întoarcere la Londra în sezonul următor.

— Deci care este problema aceea mică? a întrebat Finch când au ajuns în hol.

— Tu, a replicat George. În acest moment cred că-l vei găsi pe general strângând voluntari pentru o brigadă de execuţie.

L-a scos pe Finch în parcare.

— Unde mergem? a întrebat Finch.

— La hotel.

— Dar n-am cinat încă.

— Cred că aceasta este cea mai mică dintre problemele tale.

— Ţi s-a ordonat să mă scoţi de acolo, nu? a spus Finch pe când George îl împingea într-o ricşă.

— Cam aşa ceva, a admis George. Am sentimentul că este ultima oară când suntem invitaţi la seratele guvernatorului.

— Vorbeşte pentru tine, Mallory. Dacă vom sta pe acoperişul lumii, în mod sigur vom cina şi cu guvernatorul.

— Nu cred că vei cina şi tu, a spus George.

— Nu, sigur că nu. Eu voi fi sus, în camera soţiei lui.

*

Lui George i s-a părut că aude o bătaie la uşă, dar a crezut că visa. A doua oară s-a auzit mai tare.

— Intră, a zis el, pe jumătate adormit.

George a deschis un ochi şi l-a văzut pe general uitându-se la el, încă îmbrăcat în uniformă.

— Întotdeauna dormi pe podea cu geamurile larg deschise, Mallory? a întrebat el.

George a deschis şi celălalt ochi.

— Păi era ori asta, ori pe verandă, a spus el. Şi pot să vă asigur, domnule general, a adăugat, ridicându-se, că este un lux faţă de ce va fi la 8.000 de metri, când mă voi zgribuli în cortul meu, în compania lui Finch.

— Tocmai despre asta voiam să-ţi vorbesc, a spus generalul. Cred că trebuie să fii primul care să afle că

m-am hotărât să-l trimit pe Finch cu următorul vapor înapoi acasă.

George şi-a pus halatul de mătase şi s-a aşezat pe singurul scaun confortabil din cameră. Şi-a umplut pipa cu tutun şi a pierdut o vreme s-o aprindă,

— Comportarea lui Finch din seara aceasta nu poate fi scuzată, a continuat generalul. Acum îmi dau seama că n-ar fi trebuit să fiu de acord să-l includem în echipă.

George a pufăit din pipă un timp înainte de a răspunde.

— Domnule general, a spus el liniştit, nu aveţi autoritatea să trimiteţi acasă un membru al echipei mele fără a mă consulta.

— Te consult acum, Mallory, s-a răstit generalul.

— Nu, nu o faceţi. Aţi năvălit în camera mea în mijlocul nopţii ca să mă informaţi că v-aţi decis să-l trimiteţi pe Finch în Anglia cu primul vapor. Aceasta nu este ideea mea despre o discuţie.

— Mallory, l-a întrerupt generalul, nu trebuie să-ţi amintesc că eu răspund de expediţie. Eu sunt cel care ia deciziile finale referitoare la membrii echipei.

— Atunci o veţi lua pe aceasta singur, domnule general, pentru că, dacă-l urcaţi pe Finch pe acel vapor, atunci eu şi restul echipei mele îl vom însoţi. Sunt sigur că RGS va fi încântată să afle de ce, spre deosebire de ducele de York, nu aţi reuşit să ne duceţi nici măcar în vârful dealului, cu atât mai mult să ne aduceţi înapoi.

— Dar, dar… s-a bâlbâit generalul. Desigur că acesta nu este modul în care să te porţi cu o doamnă, Mallory, mai ales cu soţia guvernatorului general.

— Nimeni nu o ştie mai bine decât mine, a spus George, că Finch poate fi agasant şi sunt sigur că în sezonul viitor nu va da lecţii de etichetă undeva. Dar, doar dacă nu vreţi să-i luaţi locul, vă sugerez să vă întoarceţi în pat şi să fiţi mulţumit că Finch nu va mai participa la serate pentru cel puţin trei luni de acum încolo. De asemenea, este puţin probabil să mai întâlnească doamne în drumul spre Himalaia.

— Mă voi mai gândi la asta, Mallory, a spus generalul, întorcându-se spre uşă. Îţi voi comunica decizia mea dimineaţă.

— Domnule general, eu nu sunt unul dintre culii dumneavoastră, disperat să primească şilingul regelui, aşa că vă rog să-mi spuneţi dacă trebuie să-mi trezesc oamenii şi să le spun că ne întoarcem în Anglia cu primul vapor sau dacă îi pot lăsa să se odihnească înainte de a porni în cea mai palpitantă expediţie a vieţii lor.

Generalul s-a înroşit şi mai tare.

— Atunci să rămână în responsabilitatea ta, Mallory, a spus el, înainte de a ieşi din cameră.

— Oh, Doamne, a spus George, scoţându-şi halatul şi întinzându-se la loc pe podea, spune-mi Doamne, ce am făcut ca să-l merit pe Finch?

39

15 aprilie, 1922

Draga mea Ruth,

Am început călătoria de 1.000 de mile către graniţa Himalaiei. Am luat trenul spre Siliguri, la poalele Himalaiei, care, conform orarului, ar fi trebuit să fie un drum de şase ore, dar a durat aproape şaisprezece. Mă întreb adesea ce se întâmplă cu vechile trenuri când ies la pensie – ei bine, acum ştiu. Sunt trimise în India, unde se reîncarnează.

Deci ne-am îngrămădit pe o locomotivă veche Great Northern, clasa Castle, mai exact Warwick Castle. Banchetele de la prima clasă sunt cam jerpelite şi uzate, iar la clasa a treia sunt doar nişte bănci din lemn şi fără toaletă, ceea ce însemna că, în gări, trebuie să sărim din tren şi să fugim în tufişuri. Trenul mai are şi vagoane de marfă, în care Bruce a încărcat catârii şi hamalii. Atât unii, cât şi ceilalţi s-au plâns.

Este o mare diferenţă între a călători de la Birkenhead la Londra, într-un tren confortabil şi a merge de la Bombay la Siliguri: am fost obligaţi să ţinem geamurile închise şi să dăm drumul la încălzire când mergeam în nordul Angliei, dar aici, deşi compania de căi ferate a renunţat la geamuri, tot ne simţim de parcă am călători într-un cuptor.

— Unde e tata? A întrebat Clare. Unde e acum?

Ruth a lăsat scrisoarea jos şi s-a alăturat fiicelor sale pe covor ca să studieze harta pe care le-o desenase tatăl lor, şi să-i urmărească progresul. A urmărit cu degetul pe hartă de la ocean, de la Tilbury, până la Bombay, apoi de-a lungul traseului căii ferate care se termina la Siliguri. A luat scrisoarea şi a continuat să citească tare pentru copii.

Imaginează-ţi surpriza noastră când am coborât la Siliguri şi am fost întâmpinaţi de mica minune a lumii, Darjeeling Himalayan Railway Company. Aici şinele cu ecartament de un metru se termină şi sunt înlocuite cu şine cu ecartamentul de jumătate de metru, numit cu dragoste de localnici trenul de jucărie.

Este un vagon miniatură care ar fi ideal pentru Clare şi Beridge, dar care pe mine mă făcea să mă simt ca Gulliver în Ţara piticilor. Cu un zgomot disproporţionat faţă de mărimea sa, micuţa locomotivă cu aburi îşi începe drumul de pe dealurile de la Siliguri, la nici 100 de metri deasupra nivelului mării, până la Darjeeling, la 51 de mile depărtare, urcând până la 2.100 de metri.

Copiii vor fi fascinaţi să afle că panta este atât de abruptă încât un localnic trebuie să stea pe tamponul din faţă al locomotivei şi să împrăştie nisip pe şine pentru ca roţile să nu patineze pe măsură ce urcăm tot mai sus pe munte.

Nu pot spune cât a durat drumul, pentru că fiecare minut a fost o pură încântare şi nu m-am putut abţine să nu admir tot timpul priveliştea, de frică să nu pierd o nouă minune. De fapt, îndrăzneţul nostru cameraman, căpitanul Noel, a devenit atât de îngâmfat încât atunci când am oprit la Tung să luăm apă – atât locomotiva, cât şi pasagerii – s-a urcat pe acoperişul vagonului de unde a filmat tot restul călătoriei cu care noi, oamenii obişnuiţi, a trebuit să ne mulţumim uitându-ne pe ferestre.

Când am ajuns în cele din urmă în gara Darjeeling, după un drum de 7 ore, mă gândeam doar la un singur lucru: dacă această bijuterie ar putea să ne transporte la tabăra de bază, cât de uşor ne-ar fi. Dar n-aveam aşa noroc şi, la câteva momente după ce am părăsit trenul, vocea familiară a generalului Bruce putea fi auzită lătrând ordine pe când alinia catârii şi hamalii astfel încât să ne putem începe lungul drum în junglă şi, de acolo, în câmpiile tibetane.

Am primit fiecare poneiul nostru ca să ne care obiectele personale şi echipamentul şi, cu excepţia generalului, trebuie să mergem cel puţin 20 de mile pe zi. Seara încercăm să ne aşezăm tabăra lângă un lac sau râu dacă se poate ca să putem înota şi, pentru câteva momente grozave, să scăpăm de muşte, ţânţari şi lipitori, care par să prefere albii localnicilor.

Generalul şi-a adus propria baie, care este legată de doi catâri şi, în fiecare seară, pe la şapte, o jumătate de duzină de hamali i-o umplu cu apă încălzită pe un foc de lemne. Am o fotografie a şefului nostru în baie, cu un trabuc într-o mână şi un pahar de coniac în cealaltă. Pare că nu vrea să-şi schimbe obiceiurile unei vieţi întregi doar pentru că stă câteva zile în jungla indiană.

Cinăm împreună la o măsuţă de trestie – generalul stă în capul mesei, sprijinit de puşcă. Meniul nostru e format de obicei din tocană şi supă, dar când instalăm tabăra la sfârşitul unei zile suntem mult prea flămânzi ca să ne întrebăm din ce animal a fost făcută mâncarea.

Generalul a adus şi o duzină de casete de Châteauneuf-du-Pape şi o duzină de casete de Pol Roger, care sunt cărate de doi dintre cei mai solizi catâri pe care-i avem. Singura nemulţumire a generalului este că nu poate servi vinul la temperatura camerei. Totuşi, cum vremea devine din ce în ce mai rece, nu va mai dura mult până ce va putea să-şi răcească şampania într-o baie plină cu gheaţă.

Toţi par să reziste bine – puţină febră şi greaţă sunt de aşteptat, deşi eu am scăpat – până acum – am doar câteva ciupituri de ţânţari şi o urticarie destul de urâtă.

Trei dintre hamali au fugit deja şi doi catâri au murit de extenuare – nu-i spune lui Clare. În rest, toţi par în stare bună. Avem deja propriul nostru şerpaş. Îl cheamă Nyima şi, nu numai că vorbeşte engleza, ci este şi un alpinist foarte bun – în picioarele goale.

Somervell a fost rezistent ca de obicei. Nu numai că suportă aceleaşi greutăţi ca noi toţi, dar mai este şi paznic de rezervă şi nu se plânge niciodată. Odell este în elementul lui, descoperă câte un nou fel de rocă în fiecare zi. Fără îndoială că la întoarcerea la Cambridge vor apărea mai multe volume pe rafturi, ca să nu mai vorbim de conferinţele pe care le va ţine.

Norton, săracul de el, are un metru nouăzeci, aşa că i s-a dat cel mai înalt catâr, dar tot atinge pământul cu picioarele. Finch merge în ariergarda convoiului – alegerea lui, ca şi a noastră – unde se uită ca vulturul la cilindrii lui preţioşi cu oxigen, pe care este hotărât să-i folosească la sfârşitul expediţiei. Eu sunt încă sceptic.

Pe când urcăm din ce în ce mai sus, îi urmăresc pe ceilalţi cum fac faţă situaţiei şi deja mă gândesc la alcătuirea echipelor individuale de urcuş. Finch presupune că el va fi ales pentru asaltul final asupra Everestului şi, sincer, nimeni nu va fi surprins dacă aşa va fi. Generalul şi cu el n-au prea vorbit de când am plecat din Bombay. Totuşi, pe măsură ce trec zilele, „afacerea Sonia", după cum îi spun băieţii, începe să fie dată uitării.

Unul dintre membrii expediţiei s-a dovedit o neaşteptată revelaţie. Întotdeauna am ştiut că Noel era un alpinist de prima clasă, dar nu ştiam că este şi un fotograf şi creator de filme. O să fie expediţia cea mai bine înregistrată şi, mai mult, Noel este unul dintre puţinii membri ai expediţiei care vorbeşte limba locală.

Una dintre rutinele zilnice pe care le-a filmat Noel n-ar putea fi crezută dacă el n-ar fi înregistrat-o. Morshead, pe care cred că nu-l ştii, este un cartograf care, ca membru al RGS, trebuie să realizeze hărţi detaliate ale zonei şi cel mai mult doreşte să înregistreze corect distanţele. Pentru a-l ajuta pe Morshead, generalul a angajat, cu douăzeci de rupii pe zi, un tânăr indian care are exact un metru nouăzeci înălţime. Şi lasă-mă să încerc să-ţi descriu responsabilităţile lui, deşi vei vedea filmul la

întoarcere. Băiatul stă întins pe jos în timp ce şerpaşul face un semn pe pământ în locul unde i se află capul pentru a nota distanţa. Apoi omul de un metru nouăzeci se ridică, îşi pune degetele de la picioare pe semn (umblă în picioarele goale) şi repetă exerciţiul iar şi iar, oră după oră. Astfel, Morshead poate măsura distanţa exactă pe care o străbatem în fiecare zi – cam 20 de mile – ceea ce, după câte am calculat eu – înseamnă că băiatul se ridică şi se întinde cam de 18.000 de ori pe zi. Dumnezeu ştie că-şi merită cele douăzeci de rupii ale sale.

Draga mea, este timpul să mă opresc din scris şi să sting lumânarea. Împart cortul cu Guy. Este minunat să ai un prieten apropiat în această expediţie, dar nu e acelaşi lucru ca a fi cu tine…

— Unde a ajuns? a întrebat Clare, uitându-se pe hartă.

Ruth a strâns scrisoarea înainte de a se aşeza iar pe covor lângă Clare şi Beridge. A studiat harta o clipă înainte de a arăta către un sat numit Chumbi. Cum scrisorile lui George făceau şase sau şapte săptămâni înainte să ajungă la The Holt, nu era niciodată sigură unde era el în realitate. A deschis ultima lui scrisoare.

Astăzi am acoperit cele 20 de mile obişnuite şi am mai pierdut un catâr, aşa că am ajuns la 61. Mă întreb ce decizie strategică ar lua generalul dacă am rămâne cu prea puţini catâri şi ar trebui să aleagă între a-şi arunca vinurile sau cada de baie.

În fiecare dimineaţă la ora şase, pune hamalii să defileze în faţa lui şi îi numără. În această dimineaţă mai aveam doar 37, deci mai fugise unul. Generalul îi numeşte dezertori.

În timp ce mergeam ieri, am dat peste o mănăstire budistă, aşezată sus pe dealuri. Ne-am oprit ca Noel s-o poată filma, dar generalul ne-a interzis să-i tulburăm pe călugări din rugăciuni. El este o combinaţie stranie de înţelept şi clovn.

Nyima mi-a spus că de îndată ce vom ajunge la Jelep La, vom aşeza tabăra la 4.500 de metri, sub vârful muntelui pe care, de-ar fi să-l urcăm am vedea clar Everestul. Mâine este duminică, ceea ce generalul numeşte zi de repaus, ca să lăsăm catârii şi hamalii să-şi recupereze puterile, iar noi să putem să citim sau să scriem acasă, celor dragi. Acum citesc Waste Lands, a lui TS Elliot, însă mâine intenţionez să mă urc pe acel munte să văd dacă reuşesc să zăresc Everestul pentru prima oară. Va trebui să mă trezesc devreme, pentru că Nyima spune că vârful e cam la 7.000 de metri. Nu i-am spus şerpaşului că nu m-am mai urcat la această înălţime până acum.

— Ce se întâmplă dacă tata nu are voie să treacă graniţa? a întrebat Clare, plimbându-şi un degeţel pe linia fină, roşie, care separa India de Tibet.

— Atunci se va întoarce direct acasă, a spus mama ei.

— Foarte bine, a comentat Clare.

40

George s-a strecurat din tabără chiar înainte de răsărit, cu un rucsac în spate, o busolă într-o mână şi un piolet în cealaltă. Se simţea ca un elev care s-a ascuns să fumeze în spatele barăcii cu biciclete.

Prin ceaţa dimineţii, abia putea să vadă muntele fără nume ridicându-se în faţa lui. Estimase că va dura cel puţin două ore până va ajunge la bază când a auzit un sunet neobişnuit. S-a oprit şi s-a uitat în jur, dar n-a văzut nimic ciudat.

Până când a ajuns la pantele inferioare ale muntelui, analizase deja mai multe trasee spre vârf. Prima emoţie pentru oricare alpinist care începe un urcuş este alegerea traseului. O rută greşită poate duce la un dezastru – sau, cel puţin, la abandon şi la revenirea într-o altă zi. George nu mai avea altă zi.

S-a decis asupra unui traseu care i se părea optim când a auzit iar sunetul ciudat. S-a uitat jos, în vale, pe drumul pe care ajunsese la munte. Jumătate din el era scăldat în razele soarelui de dimineaţă, în timp ce umbra muntelui făcea să pară de parcă nu s-ar fi trezit, dar tot n-a văzut nimic ieşit din comun.

George a mai verificat o dată traseul ales, apoi a atacat terenul pietros, aspru, de la baza muntelui. În următoarea oră a progresat bine, cu toate că era nevoit să schimbe direcţia de mai multe ori pentru a evita obstacolele care-i blocau drumul.

Putea zări acum vârful în faţa lui şi se gândea că va ajunge sus cam într-o oră. Atunci a făcut prima greşeală. Ajunsese la o stâncă care nu numai că-i bloca trecerea, dar părea de neurcat fără un partener care să-l ajute. George ştia din experienţă că mare parte din ascensiuni se termină cu deziluzii şi că nu avea de ales decât să se întoarcă şi să caute alt drum. Mai ştia şi că, dacă se întorcea în tabără până la apus, n-ar mai fi riscat să urmărească soarele ascunzându-se după un orizont nefamiliar.

Atunci a auzit iar sunetul, de data aceasta mai aproape. S-a rotit şi l-a văzut pe Nyima apropiindu-

se. George a zâmbit, flatat că şeful şerpaşilor se obosise să-l urmeze.

— Trebuie să ne întoarcem şi s-o luăm pe alt traseu, a spus George.

— Nu va fi necesar, a spus Nyima sărind pe stâncă şi începând să urce fără niciun efort, picioarele şi mâinile acţionându-i ca un tot pe când se deplasa pe suprafaţa inegală.

George l-a urmărit pe şerpaş urmând un drum pe care mai mersese, în mod evident, şi până acum şi s-a întrebat dacă văzuse Everestul vreodată. După câteva momente, Nyima ajunsese în vârful stâncii şi George putea vedea doar mâna lui, făcându-i semn să-l urmeze.

George a luat-o pe drumul pe care mersese şerpaşul şi s-a prins de o creastă pe care n-o observase, dar care-i oferea drum liber până pe culme. Această manevră simplă i-a economisit o oră, poate două, iar Nyima devenise şeful de alpinism al lui George. Nu după mult a ajuns şerpaşul din urmă şi, pe când înaintau spre vârf, George şi-a dat seama că Nyima era obişnuit cu terenul şi stabilise un ritm de mers pe care el abia îl putea ţine.

Când au ajuns pe culme, s-au aşezat şi s-au uitat spre nord, dar totul era acoperit de un nor mare şi negru. George a acceptat cu neplăcere că nu va vedea Chomolugma în acea zi. Şi-a deschis rucsacul, a scos un baton de Kendal Mint Cake, l-a rupt în două şi i-a dat o bucată lui Nyima. Şerpaşul nu a muşcat până ce nu l-a văzut pe George mestecând din ea.

Pe când stăteau şi urmăreau norii nemişcaţi, George a ajuns la concluzia că Nyima era partenerul ideal de alpinism – experimentat, plin de resurse, curajos şi tăcut. Şi-a verificat ceasul şi şi-a dat seama că trebuia să plece în curând ca să ajungă în tabără înaintea apusului. S-a ridicat, a bătut în ceas şi a arătat în jos.

Nyima a dat din cap.

— Doar câteva minute, domnule Mallory.

Cum şerpaşul avusese dreptate în alegerea traseului, George s-a decis să se aşeze la loc şi să mai aştepte. Dar vine un moment în care orice alpinist trebuie să se decidă dacă răsplata merită riscul. După opinia lui George, acest moment trecuse.

S-a ridicat şi, fără să-l aştepte pe Nyima să i se alăture, a început să coboare. Parcursese cam cincizeci de metri când a simţit cum se înteţeşte vântul. S-a întors şi a văzut norii alunecând agale. S-a alăturat repede şerpaşului care rămăsese tăcut pe culme, şi acolo a observat că, la fel ca Salomeea, Chomolugma îşi îndepărtase patru din cele şapte văluri.

Pe când vântul se înteţea, Chomolugma şi-a mai scos un văl, dezvăluind un şir mic de munţi care-i aminteau lui George de Alpii francezi, şi apoi altul. Nu-i venea să creadă că o astfel de frumuseţe ar putea fi întrecută, apoi o pală de vânt a înlăturat ultimul văl şi i-a dovedit că se înşală.

George rămăsese fără cuvinte. Se uita la cel mai înalt munte al lumii. Culmea strălucitoare a Everestului domina linia cerului, făcând ca celelalte vârfuri ale puternicei Himalaia să arate ca un loc de joacă abandonat. Pentru prima oară, George a putut să-şi studieze nemesisul din apropiere. Sub sprâncenele ei groase, se proiecta un nas tibetan ascuţit format din crevase inegale şi prăpăstii insurmontabile sub care nările largi suflau un vânt atât de aspru încât, chiar la nivelul solului, nu te-ai fi putut apropia un singur pas. Dar şi mai rău, mult mai rău, era că zeiţa avea două feţe.

Pe faţa de vest, pometele era făcut dintr-o stâncă ce se întindea până la ceruri, mult mai sus decât ajunsese vreodată imaginaţia lui George, în timp ce faţa de est era formată dintr-un gheţar lung de o milă, care nu se topea niciodată, nici măcar în cea mai lungă zi a anului. Capul ei nobil se odihnea pe un gât subţire, cuibărit între umeri din granit. De trunchiul ei masiv atârnau două braţe suple şi lungi, la capătul cărora se aflau palmele plate care ofereau o mică

speranţă până ce-i vedeai degetele subţiri, îngheţate, pe a cărui unghie intenţionaseră ei să instaleze tabăra de bază.

George s-a întors şi l-a văzut pe Nyima uitându-se la Chomolugma cu teama, respectul şi admiraţia pe care le simţea şi el. George se îndoia dacă unul dintre ei, singur, ar reuşi să ajungă măcar pe umerii acestei uriaşe, cu atât mai mult pe faţa ei din gheaţă şi granit – dar, împreună, poate…

41

După cearta lor nocturnă din Bombay, George s-a simţit uşurat când generalul l-a invitat să facă parte din misiunea diplomatică de prezentare a împuternicirilor la postul de graniţă.

Treisprezece membri ai echipei, treizeci şi cinci de hamali şi patruzeci şi opt de catâri înnoptaseră pe o bucată plată de teren lângă un râu repede curgător de la graniţa dintre Tibet şi India. George şi restul echipei au petrecut o seară plăcută, bucurându-se de vinul şi trabucurile excelente ale generalului la cină.

La 5:45 în dimineaţa următoare, generalul stătea lângă patul lui George, în uniforma de gală, cu o geantă diplomat din piele neagră în mână. Şerpaşul Nyima stătea la un pas în spatele lui, îmbrăcat în *bakhu*-ul său din lână tradiţional şi cărând o cutie mare şi neagră cu iniţialele *LOCK'S of London* pe capac. George s-a târât afară din cort după câteva minute, îmbrăcat în costumul pe care-l purtase la recepţia guvernatorului şi vechea lui cravată de şcoală. L-a însoţit pe Bruce afară din cort spre postul de graniţă.

— Acum nu mă aştept la probleme, Mallory, a spus generalul, dar dacă apar neînţelegeri, lasă totul în seama mea. Am mai lucrat cu localnicii în trecut şi ştiu cum să mă port.

George ştia că generalul avea multe puteri, dar acum se temea că va fi martorul unei slăbiciuni a lui.

Când au ajuns la postul de graniţă, George a fost surprins. Coliba din bambus era bine camuflată de tufişurile dese, dar nu părea primitoare pentru străini. Câţiva paşi mai încolo, George a zărit un soldat, apoi altul, cu puştile lor vechi îndreptate înspre ei. Acest spectacol ostil nu l-a făcut pe general să încetinească – dimpotrivă, a mers mai repede. George însă simţea că ar fi preferat să moară pe un vârf de munte decât la baza lui. Câţiva paşi mai încolo, George a văzut exact unde era graniţa tibetană. La singura gaură în bariera de bambus care se întindea pe toată cărarea

îngustă, doi soldaţi stăteau într-o tranşee fortificată cu saci de nisip, cu puştile aţintite înspre armata britanică. Nepăsător, generalul s-a îndreptat spre treptele colibei şi a intrat în ea, de parcă postul de graniţă era sub comanda lui. George l-a urmat precaut, Nyima la un pas în spatele lui.

În baracă, generalul s-a oprit în faţa unei tejghele din lemn. Un tânăr caporal aflat în spatele ei se uita neîncrezător la cei trei străini şi, cu toate că avea gura deschisă, n-a spus nimic.

— Aş dori să vorbesc comandantului vostru, a lătrat generalul.

Nyima a tradus încet.

Caporalul a dispărut repede într-o cămăruţă din spatele lui şi a închis uşa. A durat o vreme până ce uşa s-a redeschis şi un bărbat scund, slab, cu obrajii supţi şi o figură împietrită a ieşit şi s-a uitat urât la general, de parcă îi invadase teritoriul. Generalul a zâmbit când a observat că şeful postului avea doar gradul de căpitan. A salutat, dar tibetanul nu i-a întors salutul. S-a uitat direct la şerpaş şi, arătând spre general, a spus în limba lui:

— Eu sunt Dzongpenul din districtul Phari. Cine este acesta?

De îndată ce şerpaşul a tradus, adăugând doar cuvântul „domn”, generalul a răspuns:

— Sunt generalul Bruce, apoi şi-a deschis mapa, a scos câteva hârtii şi le-a pus pe masă. Acestea sunt permise oficiale care autorizează echipa mea să intre în districtul Phari Dzong.

După ce Nyima a tradus cuvintele generalului, Dzongpenul s-a uitat peste documente, apoi a dat din umeri.

— După cum vedeţi, a spus generalul, au fost semnate de lordul Curzon, secretarul britanic de externe.

Generalul a aşteptat ca şerpaşul Nyima să termine traducerea, apoi Dzongpenul a pus o întrebare:

— Dzongpenul doreşte să ştie dacă dumneavoastră sunteţi lordul Curzon.

— Desigur că nu, a spus generalul. Spune-i prostului ăsta că dacă nu ne lasă să trecem imediat graniţa, nu voi avea altă opţiune decât să…

Era clar că şeful tibetan n-a avut nevoie de traducere pentru că şi-a mişcat mâna spre holsterul armei.

— Dzongpenul spune că-i permite lordului Curzon să treacă graniţa, dar nimănui altcuiva, a tradus Nyima.

Bruce a bătut cu pumnul în masă şi a ţipat:

— Prostul ăsta nu înţelege cine sunt?

George a aplecat capul şi a început să se gândească la lungul drum către casă în timp ce aştepta răspunsul Dzongpenului. Spera ca insulta generalului să se fi pierdut la traducere, dar tibetanul şi-a scos pistolul şi l-a îndreptat către fruntea generalului înainte ca şerpaşul să termine de tradus.

— Spune-i generalului că poate merge acasă, a spus comandantul liniştit. Le voi ordona oamenilor mei să tragă imediat dacă se mai apropie de această graniţă, e clar?

Generalul nu s-a clintit, chiar după ce Nyima a tradus cuvintele Dzongpenului. Deşi George îşi pierduse speranţa că li se va permite vreodată trecerea frontierei, încă mai spera că vor scăpa cu viaţă.

— Pot să spun ceva, domnule general? a şoptit el.

— Da, desigur, Mallory, a răspuns generalul.

George se gândea dacă nu era mai bine să-şi ţină gura, pentru că arma comandantului se îndreptase acum spre fruntea lui. L-a privit pe Dzongpen drept în ochi.

— Aducem daruri de prietenie din ţara noastră pentru voi.

Şerpaşul a tradus şi Dzongpenul a lăsat uşor arma în jos şi a pus-o la loc în holster, apoi şi-a pus mâinile pe şolduri.

— Să văd aceste daruri.

George a deschis capacul cutiei Lock’s şi a scos o pălărie neagră Homburg pe care i-a dat-o

Dzongpenului. Comandantul şi-a pus-o pe cap, s-a uitat în oglindă şi a zâmbit pentru prima oară.

— Spune-i te rog Dzongpenului că lordul Curzon poartă o pălărie Homburg în fiecare zi când merge la serviciu, dimineaţa, a spus George, la fel ca toţi domnii din Anglia.

Când comandantul a auzit aceste vorbe, s-a aplecat deasupra mesei şi s-a uitat în cutie. Generalul s-a aplecat, a scos un alt Homburg din cutie şi i l-a dat comandantului, care l-a pus pe capul tânărului caporal de lângă el. De data aceasta, Dzongpenul a râs în hohote, a înşfăcat cutia şi a început să împartă cele zece Homburguri rămase membrilor gărzii sale.

Când comandantul s-a întors în cabană, a studiat documentele generalului mai atent. Era gata să ştampileze ultima pagină când s-a uitat în sus, i-a zâmbit generalului şi a arătat spre ceasul de aur al acestuia. Generalul voia să-i explice că moştenise acel ceas de la tatăl lui, lordul Aberdare, dar s-a răzgândit, şi, fără o vorbă i l-a dat. George a fost încântat că, în graba lui de dimineaţă, uitase să-şi pună ceasul pe care i-l dăduse Ruth de ziua lui de naştere.

Dzongpenul se uita acum la cureaua groasă din piele a generalului Bruce – apoi la pantofii lui din piele maro – şi, în cele din urmă, la şosetele lui din lână. După ce l-a despuiat pe general, şi-a întors atenţia către George şi i-a luat pantofii, ciorapii şi cravata. George se întreba cu ce ocazie va purta Dzongpenul vechea lui cravată de la Old Wykeham.

În cele din urmă, Dzongpenul a zâmbit, a ştampilat ultima pagină a permiselor de intrare şi le-a înapoiat generalului Bruce. Acesta era pe punctul să le pună în mapă când Dzongpenul a dat din cap. Generalul a lăsat mapa pe masă şi şi-a îndesat documentele în buzunare.

Bruce, în picioarele goale, îşi ţinea pantalonii cu o mână şi saluta cu cealaltă. De data aceasta, Dzongpenul i-a întors salutul. Şerpaşul Nyima a fost singurul care a părăsit cabana complet îmbrăcat.

O oră mai târziu, echipa, condusă de generalul Bruce, mergea spre graniţă, iar bariera era ridicată ca să le permită intrarea în districtul Phari Dzong.

După ce s-a uitat la ceasul lui din aur, Dzongpenul i-a zâmbit generalului, şi-a ridicat Homburgul şi a spus:

— Bine aţi venit în Tibet, lord Curzon.

Nyima n-a tradus.

42

4 mai, 1922

Draga mea Ruth,

După ce am trecut graniţa în Tibet, ne apropiem de Himalaia – un şir de munţi care-şi înconjoară şi protejează stăpâna ca nişte gărzi înarmate, nu acceptă autoritatea Dzongpenului local şi n-au auzit niciodată de lordul Curzon. În ciuda felului rece în care ne-au întâmpinat, noi continuăm.

Când am ajuns şi am instalat tabăra de bază, cam la 4.500 de metri peste nivelul mării, Tom văzut pe general sub aspectul lui cel mai favorabil. La câteva ore, hamalii – acum doar 32 – au înălţat cortul echipei, cam de mărimea salonului nostru, ceea ce ne-a permis să ne aşezăm şi să mâncăm. Până ce s-au servit cafeaua şi coniacul, încă 15 alte corturi au fost ridicate, ceea ce înseamnă că avem toţi unde să dormim la noapte. Când spun „toţi", vreau să spun că hamalii, inclusiv Nyima, încă dorm afară, sub cerul liber. Se încolăcesc pe pământul tare şi au pietre ca perne. Uneori mă întreb, dacă n-ar trebui să mă alătur lor, dacă aş vrea să am vreo şansă să cuceresc acest munte infernal.

Şerpaşul Nyima s-a dovedit de neînlocuit la organizarea localnicilor, iar generalul a fost de acord să-i crească leafa la treizeci de rupii pe săptămână (cam şase penny). De îndată ce vom ajunge la pantele Everestului, va fi fascinant să descoperim ce alpinist bun este în realitate. Finch este convins că este egal cu oricare dintre noi. În seara aceasta, generalul îmi va trece oficial mie comanda până în momentul în care ne vom întoarce spre Anglia…

— Pentru Maiestatea Sa, regele, a spus generalul.

— Pentru rege, a răspuns restul echipei.

— Domnilor, puteţi fuma, a spus generalul, aşezându-se şi tăindu-şi vârful trabucului.

George a rămas în picioare, ca şi restul echipei. Au ridicat paharul pentru a doua oară.

— Domnilor, a spus el. Pentru Chomolugma, Zeiţa Mamă a Pământului.

Generalul s-a ridicat repede în picioare şi s-a alăturat colegilor săi în timp ce-şi ridicau paharele, iar şerpaşul s-a întins pe jos, cu faţa spre munte.

După un moment, George a bătut în pahar, cerând linişte. Comanda a trecut de la general la George.

— Aş vrea să încep, domnilor, a spus el, mulţumindu-i generalului Bruce pentru că a avut grijă ca noi să ajungem aici teferi. Şi, dacă pot să vă citez, domnule, a mai spus el, întorcându-se spre general, zdraveni şi în formă.

— Aşa e, aşa e, au spus ceilalţi în cor, şi chiar şi Finch li s-a alăturat.

George a deschis o hartă, a curăţat un spaţiu în faţa lui şi a pus-o pe masă.

— Domnilor, a început el, acum ne aflăm aici. A arătat cu o linguriţă cota de 4.500 de metri. Ţelul nostru următor este să ajungem aici, a adăugat, mutând linguriţa în sus pe munte şi apropiindu-se de 6.300 de metri, unde sper să instalăm tabăra III. Dacă vrem să reuşim să cucerim Chomolugma, mai avem nevoie de încă trei tabere la înălţime. Tabăra IV va fi pe pasul nordic, cam la 7.000 de metri, iar tabăra V la 8.100 de metri, la 650 de metri de vârf. Este absolut necesar să găsim o rută de-a lungul crestei sau pe creasta de nord-est care ne-ar putea duce chiar până în vârf.

— Dar, pentru moment, a continuat el, trebuie să ne amintim că nu ştim ce se află în faţa noastră. Nu avem cărţi de referinţă pe care să le consultăm, nici hărţi exacte, nici bătrâni alpinişti la barul Clubului Alpin care să ne delecteze cu anecdote ale victoriilor lor trecute, reale sau imaginare. Mai mulţi membri ai echipei au zâmbit şi au aprobat. Trebuie deci să urmăm un traseu care să ne facă pe noi să ajungem într-o zi aceşti bătrâni care vor transmite cunoştinţele lor generaţiilor următoare. Şi-a privit echipa. Întrebări?

— Da, a spus Somervell. Cât crezi că ne va lua ca să stabilim tabăra III? Adică, vreau să spun cu totul.

— Întotdeauna omul practic, a zâmbit George. De fapt, nu sunt sigur. Aş vrea să parcurgem cam şapte sute de metri pe zi, aşa că mâine-seară sper că vom instala tabăra II la 5.700 de metri şi să ne întoarcem la tabăra de bază până la apus. În următoarea zi vom ajunge la 6.500 de metri, unde vom instala tabăra III înainte de a ne întoarce la tabăra II pentru a înnopta. Va dura câteva săptămâni până ce ne vom aclimatiza cu înălţimi la care n-a mai ajuns până acum niciunul dintre noi. Nu uitaţi: urcaţi la înălţime, dormiţi jos.

— Ne împărţi în echipe înainte de a porni? a întrebat Odell.

— Nu, nu încă, a spus George. Rămânem o singură unitate până ce-mi voi da seama care dintre voi se aclimatizează cel mai bine. Totuşi, bănuiesc că nu eu voi stabili compoziţia echipelor, ci muntele.

— De acord, a spus Finch. Dar te-ai mai gândit la buteliile de oxigen pe care ar trebui să le folosim peste 7.000 de metri?

— Cred că tot muntele va lua această decizie, nu eu.

George a aşteptat o clipă înainte de a spune:

— Alte întrebări?

— Da, căpitane, a spus Norton. La ce oră vrei să ieşim mâine-dimineaţă la raport?

— La ora şase, a răspuns George. Şi asta înseamnă să fiţi gata de drum. Amintiţi-vă, mâine vom fi Columb care se pregăteşte să iasă în afara hărţii.

*

George nu se putea hotărî dacă era din cauza responsabilităţii conducerii sau din cauza emoţiei de a şti că, din acel moment, fiecare pas pe care-l va face va fi la înălţimi mult mai mari decât cele cu care fusese obişnuit, dar a ajuns să iasă primul din cort în acea dimineaţă.

Cu câteva minute înainte de ora şase, într-o dimineaţă liniştită, cu vânt slab şi cu soarele croindu-

şi propriul drum deasupra celui mai înalt vârf, George era încântat să ştie că toţi cei opt alpinişti ai săi îl aşteptau cu răbdare în faţa corturilor. Erau îmbrăcaţi în haine diferite: veste din lână, probabil croşetate de prietenele sau de soţiile lor, pantaloni Jaeger, hanorace, cămăşi din mătase, maiouri din bumbac, bocanci, fulare Burberry şi mocasini canadieni, făcându-i pe unii să arate de parcă plecau în vacanţă la Davos.

În spate alpiniştilor stăteau şerpaşii pe care-i recrutase Nyima. Fiecare căra cam 80 de funzi de echipament: corturi, pături, lopeţi, oale şi cratiţe, primusuri şi mâncare, precum şi o duzină de butelii de oxigen.

La ora şase fix, George a arătat în sus şi oamenii lui au pornit în prima etapă a unui drum al cărui sfârşit nu-l puteau prevedea. S-a uitat la echipa lui şi a zâmbit gândindu-se la general, stând în cortul lui călduros, în tabăra de bază, şi citind nenumăratele telegrame de la Hinks care voia să ştie ce progrese făcuseră şi dacă Finch se purta frumos.

George a stabilit un ritm uşor în prima oră, trecând pe terenul arid, pietros, care se întindea în lungul văii aflate deasupra taberei de bază, depăşind oile sacre albastre din valea Rongbuk care, oricât de flămânzi ar deveni cei din triburile locale, nu vor fi măcelărite. Era conştient că adevăratele provocări nu vor apărea până ce nu vor ajunge la creasta de nord, unde nu numai că aerul va fi mai rarefiat şi temperatura va scădea la valori pe care puţini dintre ei le întâlniseră, dar, şi mai rău, nu vor fi şti sigur care rută trebuia s-o aleagă pentru a progresa.

Pe când urcau, George era uimit de culorile pe care nu le mai văzuse niciodată – un albastru-palid care se transforma într-un galben-aprins şi părea să le ardă pielea lor palidă de englezi. La distanţă, putea zări faţa lui Kangshung, cu marii ei colţi de piatră crenelaţi de crevase şi prăpăstii adânci, de nepătruns, ameninţându-i în permanenţă cu avalanşe nedorite.

După ce vor stabili taberele II şi III, George se întreba câte zile urmau să mai caute un drum sigur

către pasul din nord, doar ca să găsească la sfârşitul fiecărei intrări un semn: *Intrarea interzisă. Înfundătură.* George începea să se întrebe dacă era posibil ca un om să ajungă în vârf. Acei membri ai RGS care spuseseră că Chomolugma se va dovedi ca Mont Blanc, doar ceva mai înaltă, păreau acum stupizi.

La sfârşitul celei de-a doua ore, George a cerut un popas astfel încât toţi să se poată bucura de o bine-meritată odihnă. Pe când mergea printre membrii echipei a observat că Morshead şi Hingston respirau greu. Nyima i-a raportat că trei dintre şerpaşi îşi aruncaseră poverile în zăpadă şi se întorseseră în satele lor de la poalele muntelui. George s-a întrebat câţi şerpaşi vor mai sta pe docul din Bombay aşteptând prima de douăzeci de rupii promisă de generalul Bruce.

— Îi vei putea număra pe degetele unei singure mâini, îl avertizase Bruce, deşi nici măcar generalul nu putuse prevedea că unul dintre colegii lui nu va reuşi să facă nici el asta.

După o jumătate de oră, grupul şi-a continuat călătoria şi nu s-au mai oprit până la apusul soarelui. La pauza de masă au mâncat chec cu mentă, biscuiţi de ghimbir şi caise uscate şi au băut lapte praf apoi au pornit iar.

După o altă oră de urcat, au fost obligaţi să traverseze un pârâu înconjurat de tufe de iarbă verde. Pe mal, era o salcie încărcată cu fluturi uriaşi care s-au ridicat în aer la apropierea lor; o oază, memoria căreia va deveni curând un miraj pe când vor urca din ce în ce mai sus.

Venise vremea ca George să caute un loc potrivit pentru tabăra II. A ales până la urmă o palmă de teren plat, pietros, în mijlocul gheţarului East Ronbuk, printre ţurţuri uriaşi de gheaţă, dar unde erau adăpostiţi de vânt. A verificat altimetrul – puţin peste 6.000 de metri. Urmăriţi de Nyima, şerpaşii şi-au pus poverile pe zăpadă şi au început să ridice primul cort. După descărcarea echipamentului şi a

cutiilor cu provizii destinate taberei II şi care trebuia să le ajungă o lună, au ridicat şi cortul echipei.

George le-a spus oamenilor la masă – tocană de capră şi supă, nu aveau nevoie de meniu pentru că urmau doar biscuiţii cu apă şi brânza – că se gândea că prima zi nu putuse să decurgă mai bine. Totuşi, încă nu avea nicio idee cum va identifica traseul dincolo de gheţarul Rongbuk şi că trebuia să se aştepte la şi mai multe greşeli.

Înainte de a stinge lumânarea, George a citit câteva pagini din Iliada, după ce terminase altă scrisoare lungă pentru Ruth. Ea o va citi peste două luni, după tragedie.

*

Scrisorile lui George ajungeau adesea la The Holt la câteva săptămâni după ce veştile din ele apăruseră deja în *The Times.* Ruth ştia că va primi până la urmă o scrisoare care-i va prezenta părerea lui George despre evenimentele survenite în acea tristă dimineaţă de iunie, dar, până atunci, nu putea decât să urmărească drama în foileton, de parcă ar fi citit un roman de Dickens.

8 mai, 1922

Draga mea Ruth,

Stau în cortul meu mic şi îţi scriu la lumina lumânării. Urcuşul din prima zi a mers bine şi am descoperit un loc ideal în care să instalăm tabăra. Totuşi este atât de frig încât atunci când mă culc îmi pun mănuşile pe care mi le-ai croşetat tu de Crăciunul trecut, precum şi o pereche de izmene lungi din lână, ale tatălui tău.

Muntele mă face să mă îndoiesc dacă suntem cu adevărat pregătiţi pentru o astfel de aventură. Cinstit vorbind, mulţi dintre membrii echipei sunt prea în vârstă şi doar câţiva sunt în stare să continue. Ca şi mine, şi-ar dori să fi avut şansa să

participe la această expediţie în 1915, când toţi eram mult mai tineri. Lua-i-ar naiba pe nemţi.

Draga mea, îmi lipseşti atât de mult încât…

Ruth s-a oprit din citit şi a îngenuncheat lângă Clare şi Beridge ca să se uite la harta care stătea acum în permanenţă pe podeaua salonului. Când a desenat un bărbat cu ochelari de protecţie rezemându-se pe un piolet la 7.000 de metri, Clare a bătut din palme.

43

16 iunie, 1922

Draga mea Ruth,

De acum stăm de o lună pe munte căutând un traseu care ne va duce peste gheţarul Rongbuk şi începusem să fiu deprimat, după ce şerpaşul Nyima mi-a amintit că în curând va începe sezonul musonilor şi vom fi obligaţi să ne întoarcem la tabăra de bază şi apoi să revenim în Anglia.

Totuşi azi i-am dat de capăt, atunci când Morshead a găsit un traseu dincolo de gheţar care face o curbă în jurul lui Changtse şi ajunge de cealaltă parte a Pasului de Nord. Aşa că mâine Norton, Somervell şi Morshead se vor întoarce şi, dacă pot găsi o platformă suficient de mare şi presupunând că vântul – care are aici forţa unui uragan, mi-a spus Morshead – le va permite, vor încerca să-şi instaleze cortul şi să descopere dacă este posibil să petreci o noaptea sub canavaua cortului în vârful Pasului de Nord, la 1.920 de metri sub vârf.

Dacă este aşa, Norton şi Somervell vor face prima încercare asupra vârfului în ziua următoare. Eu ştiu că 1.920 de metri nu pare mult – şi chiar mi se pare că-l aud pe Hinks spunând comitetului că nu e mult mai înalt decât Ben Nevis. Dar Ben Nevis nu este format din creste de gheaţă neagră de netrecut, nici temperatura nu este sub 40 de grade şi lipseşte şi vântul care te face să avansezi doar un pas din patru. Pe deasupra, respirăm doar o treime din oxigenul pe care-l respiram în Surrey. Şi întoarcerea va fi şi mai periculoasă, nu putem risca inutil doar ca Hinks să informeze comitetul că unul dintre noi a ajuns la înălţimi la care n-a mai ajuns nimeni.

Mai mulţi membri ai echipei suferă de rău de înălţime, orbirea zăpezii şi, cel mai rău, de degerături. Morshead a pierdut două degete de la mână şi unul de la picior. Ar merita dacă ar ajunge

în vârf, dar numai pentru Pasul de Nord? Dacă Norton şi Somervell nu ating culmea poimâine, Finch, Odell şi cu mine vom încerca în ziua următoare. Dacă ei reuşesc, atunci ne vom întoarce spre casă mult înainte ca tu să deschizi scrisoarea. De fapt, s-ar putea chiar să ajung înaintea ei – aşa sper.

Am sentimentul că Finch şi cu mine vom dormi într-un cort minuscul la 8.700 de metri deasupra nivelului mării, deşi toţi membrii au aceeaşi valoare ca noi.

Draga mea, scriu această scrisoare cu fotografia ta lângă mine şi…

Din nou, Ruth s-a alăturat fiicelor ei pe covor, descoperind că Clare îşi pusese deja degeţelul pe Pasul de Nord.

*

— Ar fi trebuit să se întoarcă de o oră.

Odell n-a spus nimic, deşi ştia că George avea dreptate. Stăteau în faţa cortului echipei şi se uitau la munte, dorindu-şi ca Norton, Somervell şi Morshead să apară.

Dacă Norton şi Somervell ar fi atins vârful, singurul regret al lui George ar fi fost că nu se pusese pe el în prima echipă.

George şi-a verificat iar ceasul şi şi-a dat seama că nu mai puteau aştepta mult. S-a întors către restul echipei, care se uita speriată spre munte.

— Gata, e momentul să lansăm echipa de căutare. Cine vine cu mine?

S-au ridicat mai multe mâini.

Câteva minute mai târziu, George, Finch, Odell şi şerpaşul Nyima erau îmbrăcaţi şi gata de plecare. George a pornit în susul muntelui fără să mai spună nimic. Un vânt rece şi muşcător sufla prin trecătoare şi le ajungea până la piele, acoperindu-i cu un strat subţire de zăpadă care le îngheţa imediat pe obraji.

George nu înfruntase niciodată un inamic mai hotărât sau mai aspru şi îşi dădea seama că nimeni nu putea spera să supravieţuiască o noapte în aceste condiţii. Trebuia să-i găsească.

— Nebunie, totul e doar o nebunie! a ţipat el la furtuna care urla în jurul lor, dar Boreas nu l-a auzit şi a continuat să sufle.

După încă două ore în cele mai rele condiţii pe care le înfruntase vreodată George, de-abia mai putea să pună un picior în faţa celuilalt. Era pe punctul de a da ordinul de întoarcere când l-a auzit pe Finch strigând:

— Cred că-i văd pe cei trei mieluşei rătăciţi, bee, bee.

În faţa lor, aproape invizibili pe fundalul stâncos, George de-abia îi zărea pe cei trei alpinişti care înaintau încet pe munte. Echipa de salvare s-a îndreptat înspre ei. Deşi erau disperaţi să afle dacă Norton şi Somervell atinseseră vârful, aceştia erau atât de extenuaţi încât nimeni n-a avut inima să-i întrebe. Norton îşi ţinea o mână pe urechea dreaptă şi George l-a luat de cot şi l-a tras încet înapoi, în josul muntelui. S-a uitat peste umăr şi l-a văzut pe Somervell la câţiva paşi în urmă. Pe figura lui nu se putea citi dacă avuseseră sau nu succes. Până la urmă s-a uitat la Morshead, a cărui figură nu exprima nimic în timp ce se împiedica.

Abia după o oră au văzut tabăra. În amurgul ceţos, George i-a condus pe cei trei alpinişti în cort, unde-i aşteptau căni cu ceai călduţ. În momentul în care Norton a intrat în cort, s-a prăbuşit în genunchi. Guy Bullock s-a repezit lângă el şi a început să-i examineze urechea degerată, care era neagră şi plină de pustule.

În timp ce Norton şi Somervell au îngenuncheat lângă flacăra primusului încercând să se încălzească, restul echipei stătea tăcută în jurul lor, aşteptând ca vreunul dintre ei să le spună ce se întâmplase. Somervell a fost cel care a vorbit primul, dar nu înainte de a bea mai multe căni cu ceai stropite cu coniac.

— N-am fi putut porni mai bine dimineaţa, după ce am instalat cortul taberei V, a început el, dar după cinci sute de metri am intrat direct într-o furtună, a mai spus el, respirând greu. Gâtul mi s-a umflat atât de tare încât de-abia mai puteam respira. A făcut iar o pauză. Norton m-a tot lovit pe spate până ce am vomitat, ceea ce a rezolvat problema pe moment, dar n-am mai putut să mai fac vreun pas. Norton a aşteptat să-mi revin înainte de a porni pe Faţa de Nord.

Norton a continuat povestirea în timp ce Somervell mai bea ceai.

— Nu mai aveam ce face. Am progresat puţin, dar furtuna de zăpadă nu se oprea, aşa că n-am avut ce face decât s-o pornim înapoi.

— La ce înălţime aţi ajuns? s-a interesat George.

Norton i-a dat altimetrul.

— Opt mii două sute treizeci şi patru de metri, a oftat George. E cea mai mare înălţime la care a ajuns vreun om vreodată.

Restul echipei a izbucnit în aplauze.

— Dacă aţi fi luat buteliile de oxigen, a spus Finch, aţi fi putut atinge vârful.

Nimeni n-a comentat.

— Asta o să te doară, mă tem, bătrâne, a spus Bullock, luând o pereche de foarfeci şi încălzind-o pe primus. S-a aplecat şi a început să taie cu grijă bucăţi din urechea dreaptă a lui Norton.

*

În dimineaţa următoare, George s-a trezit la ora şase fix. Şi-a scos capul din cort şi a văzut cerul limpede, fără cea mai mică urmă de vânt. Finch şi Odell stăteau turceşte pe jos, devorându-şi cu poftă micul dejun.

— Bună dimineaţa, domnilor, a spus George.

Era atât de dornic să plece încât şi-a mâncat micul dejun stând în picioare şi a terminat în zece minute. Bullock, Morshead şi Somervell s-au târât afară din

corturi să le ureze noroc. Norton zăcea întins pe spate.

George a urmat sfatul lui Norton pentru traseu şi i-a condus pe Finch şi pe Odell încet către Creasta de Nord. În ciuda aerului curat şi a lipsei vântului, fiecare pas devenea mai dificil decât cel dinainte pentru că trebuia să respire de trei ori înainte de a avansa. Finch insistase să-şi lege câte două butelii cu oxigen în spate. Oare se va dovedi că are dreptate şi că în cele din urmă doar cu ajutorul lor vor mai putea înainta?

Oră după oră au înaintat pe munte în tăcere. Abia târziu după-amiază au simţit prima răsuflare a vântului îngheţat care i-a întâmpinat ca pe un musafir nedorit. După câteva minute, adierea de vânt se transformase în furtună. Dacă altimetrul lui George n-ar fi confirmat că se aflau doar la câteva sute de metri de tabăra V, la 7.500 de metri, s-ar fi întors.

O sută de metri au fost parcurşi într-o oră pe când vântul şi zăpada le biciuiau corpurile, trăgându-i de haine de parcă le-ar fi căutat pielea, încercând să-i sufle jos de pe munte, acolo de unde veniseră. Când au ajuns la cort, George n-a mai putut decât să spere că vremea se va mai linişti până dimineaţa, altfel ar fi fost obligaţi să se întoarcă, pentru că nu puteau supravieţui în aceste condiţii două nopţi la rând; de fapt, George se temea că dacă ar adormi, ar putea muri îngheţaţi.

Cei trei au încercat să se stabilească pentru noapte. George a observat că respiraţia lor condensată îngheţa şi se transforma în ţurţuri care atârnau de acoperişul cortului ca nişte candelabre într-o sală de bal. Finch şi-a petrecut fiecare clipă verificând şi reverificând cadranele preţioaselor sale butelii de oxigen, în timp ce George încerca să-i scrie lui Ruth.

19 iunie, 1922

Draga mea Ruth,

Ieri trei oameni curajoşi au pornit să atingă vârful Everest şi unul dintre ei, Norton, a ajuns până la 8.234 de metri înainte ca epuizarea să-l învingă. S-au întors în cele din urmă şi Norton şi-a pierdut o parte din urechea dreaptă din cauza degerăturilor. Dar acum doarme ştiind că a urcat mai sus decât oricare alt om de pe pământ.

Mâine, încă trei dintre noi vom încerca să mergem pe drumul bătut de ei şi poate…

— După câte am suportat astăzi, Mallory, poate ai de gând să folosim oxigenul mâine?

— Nu, nu vreau, a spus George, lăsând pixul jos. Sunt hotărât să încerc fără ajutoare artificiale.

— Şi bocancii tăi sunt ajutoare artificiale, a spus Finch. Mănuşile pe care ţi le-a croşetat nevasta sunt un ajutor. Chiar şi zahărul din ceai este la fel. De fapt, singurul lucru care nu este un ajutor este partenerul nostru, a spus Finch arătând spre Odell, care adormise.

— Şi pe cine ai fi ales în locul lui? Pe Norton sau pe Somervell?

— Pe niciunul, a răspuns Finch, deşi ambii sunt alpinişti al naibii de buni. Dar ne-ai explicat clar de la început că asaltul final va fi făcut de cel care este cel mai bine aclimatizat la condiţii şi amândoi ştim cine este.

— Nyima, a răspuns George, calm.

— Mai este un motiv pentru care l-aş fi chemat pe Nyima să ni se alăture, şi aş fi făcut-o dacă eu eram şeful alpiniştilor.

— Şi care este acest motiv?

— Plăcerea de a vedea faţa lui Hinks când va raporta Comitetului Everest că primii oameni care au pus piciorul pe vârful Everest au fost un australian şi un şerpaş.

— Asta nu se va întâmpla, a spus George.

— De ce nu? a întrebat Finch.

— Pentru că Hinks va raporta comitetului că un englez a fost cel care a atins primul vârful. George a zâmbit. Dar nu văd de ce un australian şi un şerpaş

n-ar reuşi şi ei în viitor. Şi-a luat stiloul. Acum dormi, Finch. Trebuie să termin scrisoarea. Din nou, George a început să mişte stiloul pe hârtie, dar n-a apărut niciun cuvânt: îngheţase cerneala.

*

La ora cinci în dimineaţa următoare, cei trei s-au târât afară din sacii de dormit. George a fost primul care a ieşit din cort, fiind întâmpinat de un cer limpede, curat, de a cărui culoare s-ar fi minunat şi JMW Turner, deşi marele pictor ar fi trebuit să urce la 7.500 de metri înainte de a putea picta acest tablou. Era doar o briză uşoară şi George şi-a umplut plămânii cu aerul rece al dimineţii privind vârful, aflat la doar 1.200 de metri deasupra lui.

— Atât de aproape… a spus el când Finch s-a târât şi el afară din cort cu cilindrii de oxigen în spate. S-a uitat şi el la vârf şi s-a bătut pe piept.

— Şt, a spus George. Nu vrem s-o trezim. Las-o să moţăie şi apoi o vom lua prin surprindere.

— Nu aşa trebuie să te porţi cu o doamnă, a spus Finch rânjind.

George a început să bată pasul pe loc, incapabil să-şi ascundă frustrarea că trebuie să-l aştepte pe Odell să apară.

— Îmi pare rău că v-am lăsat să aşteptaţi, oameni buni, a spus Odell, cu prefăcută umilinţă când a apărut în cele din urmă afară din cort. Nu-mi găseam cealaltă mănuşă. Niciunul dintre colegii lui nu i-a arătat vreo urmă de simpatie.

S-au prins în corzi, cu George în faţă, Finch în spatele lui şi Odell la urmă.

— Noroc, domnilor, a spus George. A venit vremea să-i facem curte doamnei.

— Să sperăm că nu-şi scapă batista chiar pe noi, a comentat Finch, întorcând supapa unuia dintre cilindri şi reglând masca.

George făcuse abia câţiva paşi când şi-a dat seama că aceasta va fi o urcare cum nu mai făcuse niciodată. De câte ori se apropiase de vârful unui

munte în trecut, existau întotdeauna locuri în care să se poată opri. Dar aici nu exista nicio şansă de repaus. Cea mai mică mişcare era extenuantă de parcă ar fi încercat să bată recordul la suta de metri când, în realitate, se mişca precum un melc.

A încercat să nu se gândească la Finch, aflat la câţiva paşi în urma lui, respirând mulţumit oxigenul din butelie. Oare se va dovedi că s-au înşelat? George se lupta la fiecare pas cu respiraţia care era din ce în ce mai dificilă. Făcuse nişte exerciţii de respiraţie în fiecare zi în ultimele luni – patru secunde tras aerul pe nas, umple plămânii, patru secunde expiraţie pe gură, dar era prima oară când încerca această tehnică la o înălţime mai mare de 7.500 de metri. S-a uitat în spate la Finch care, cu toate că avea greutatea suplimentară a buteliilor în spate, părea relaxat. Dar dacă ar fi atins amândoi vârful, nu era nicio îndoială cine va fi considerat învingător.

George se lupta centimetru cu centimetru, metru cu metru şi nu s-a oprit până ce n-a dat peste fularul Burberry al lui Norton, care fusese lăsat ca semn al noului – acum vechiului – record mondial la înălţime pentru alpinişti. S-a uitat în spate şi l-a văzut pe Finch, dar Odell se lupta din greu şi rămăsese câţiva metri în urmă. Oare Finch avusese dreptate? Ar fi trebuit să-l aleagă pe cel mai bun alpinist să-i însoţească?

George şi-a verificat ceasul: 10:12. Cu toate că progresul lor fusese mai lent decât crezuseră, spera totuşi că vor putea atinge vârful până la amiază, ceea ce le va lăsa timp destul pentru întoarcerea la Pasul de Nord înainte de apus. A numărat încet până la şaizeci – aşa cum făcuse la fiecare urcare încă de când era elev – înainte de a verifica altimetrul să vadă cât progresaseră. Nu avea nevoie de altimetru ca să-şi dea seama că înaintau din ce în ce mai lent, dar tot mai credea că puteau reuşi, că vor ajunge în vârf, la 8.700, de metri până la 10:51. Atunci a auzit ţipătul disperat. Ştia că nu fusese Finch.

George s-a uitat şi l-a văzut pe Odell în genunchi, cu trupul cutremurat de accese de tuse, cu pioletul îngropat în zăpadă lângă el. Era clar că nu mai putea avansa niciun centimetru. Regretând, George s-a târât înapoi să i se alăture, pierzând 200 de metri câştigaţi cu greu.

— Îmi pare rău, Mallory, gâfâit Odell, nu mai pot continua. Trebuia vă las pe Finch şi pe tine să mergeţi singuri.

— Nu te mai gândi la asta, bătrâne, a spus George, între două gâfâieli. A pus un braţ pe umărul lui Odell. Mai putem încerca şi mâine. N-ai fi putut face mai mult.

Finch nu şi-a pierdut timpul mângâindu-l pe Odell. Şi-a scos masca şi a spus:

— Dacă stai aici şi ai grijă de Odell, eu pot să continui?

George ar fi vrut să spună nu, dar nu avea cum. S-a uitat la ceas – 10:53 – şi a încuviinţat.

— Noroc, a spus el, dar trebuie să te întorci cel mai târziu până la amiază.

— Cred că îmi ajunge, a spus Finch înainte de a-şi pune masca şi a se elibera din coardă.

Pe când trecea pe lângă George şi Odell, niciunul nu i-a văzut rânjetul de pe faţă. George îşi privea rivalul progresând încet pe munte, pas cu pas, către vârf.

Totuşi, nu mult după o oră, Finch n-a mai fost în stare să mai meargă. S-a oprit să dea drumul supapei celui de-al doilea cilindru cu oxigen, dar a mai făcut doar câţiva paşi. A înjurat, gândindu-se cât de aproape era de imortalitate. Şi-a verificat altimetrul: 8.355 de metri, la doar 350 de metri de locul în care putea să dea mâna cu Dumnezeu.

Finch s-a uitat la vârful strălucitor, şi-a scos masca şi a strigat:

— Pe Mallory îl aşteptai, nu? Dar tot eu voi fi cel care va sosi mâine!

44

28 iunie, 1923

Draga mea Ruth,

Aproape am atins vârful, dar la câteva ore de la întoarcerea la Pasul de Nord, s-a răzbunat vremea. Nu mă pot hotărî dacă zeii sunt supăraţi pentru că n-am ajuns pe culme sau ne-am apropiat aşa de mult şi s-au decis să ne trântească uşa în faţă.

În ziua următoare, vremea a fost atât de imposibilă încât abia am reuşit să ajungem la tabăra II şi am mai stat o săptămână aşteptând să se mai liniştească furtuna. Încă sunt hotărât să mai încerc o dată să ajung în vârf.

Norton s-a întors în tabăra de bază şi cred că generalul îl va trimite înapoi în Anglia. Dumnezeu ştie că şi-a luat porţia.

Finch este bolnav de dizenterie şi s-a întors şi el la tabăra de bază, dar este destul de bine şi le spune tuturor care-l ascultă că el este cel care a ajuns cel mai sus dintre toţi oamenii (8.355 de metri) – inclusiv eu. Morshead s-a dus şi el în tabăra de bază pentru că degerăturile lui au devenit insuportabile. Odell şi-a revenit pe deplin după prima noastră încercare de a cuceri vârful, când a fost foarte bolnav, şi mi-a spus că mai vrea o şansă, dar dacă mai încercăm o dată, nu vreau să risc să-l iau şi pe el. Deci cu Finch, Norton şi Morshead indisponibili pentru ascensiunea finală, a mai rămas doar Somervell, care are dreptul să i se dea o a doua şansă.

Dacă vremea se ameliorează, chiar două zile, sunt hotărât să mai încerc o dată înainte de a începe sezonul musonilor. Nu vreau să mă întorc în Anglia pe locul doi, nu atât timp cât sunt convins că, dacă Odell nu m-ar fi reţinut, aş fi putut urca mai sus de 8.355 de metri, mai ales fără Finch în spatele meu – şi poate să ajung chiar în vârf. Acum că este bolnav, aş putea face chiar şi prima experienţă cu buteliile

de oxigen, dar nu îi voi spune până ce nu mă voi întoarce triumfător.

Totuşi, adevăratul motiv pentru care vreau să termin cu această obsesie de o viaţă este că nu mai vreau să revin în acest loc dezolant şi doresc doar să-mi petrec restul zilelor cu tine şi cu fetele – îmi lipsesc chiar şi cei din clasa a cincea.

Sper că mult înainte ca tu să deschizi această scrisoare, vei fi citit în The Times că soţul tău a stat pe acoperişul lumii şi se întoarce acasă.

De-abia aştept să te strâng în braţe.

Soţul tău iubitor,
George

George tocmai sigila plicul când Nyima a apărut lângă el cu două căni cu Bovril.

— Veţi fi încântat să aflaţi, domnule Mallory, a spus el, că vom avea trei zile bune la rând, dar nu mai mult. Aşa că aceasta este ultima dumneavoastră şansă, pentru că sezonul musonilor vine imediat.

— Cum poţi să fii sigur? a întrebat George, încălzindu-şi degetele pe cană, înainte să bea.

— Eu sunt ca vacile din ţara dumneavoastră, a răspuns Nyima, care ştiu să se ascundă sub un copac înainte de a începe ploaia.

George a râs.

— Cunoşti foarte bine ţara mea.

— S-au scris mai multe cărţi despre Anglia decât despre orice altă ţară de pe pământ. Nyima a ezitat înainte să mai adauge. Poate că, dacă m-aş fi născut englez, domnule Mallory, aţi fi putut să mă luaţi în echipa de alpinism.

— Trezeşte-mă, te rog, la ora şase, i-a spus George, împăturind scrisoarea. Dacă ai dreptate în ceea ce priveşte vremea de mâine, aş vrea să încerc să ajung la tabăra de la Pasul de Nord înainte de apus, ca să putem încerca să atingem vârful în ziua următoare.

— Vreţi să vă duc scrisoarea la tabăra de bază ca să poată fi trimisă imediat?

— Nu, mulţumesc, a spus George. Am pentru tine un rol mai important decât cel de poştaş.

*

Când Nyima l-a trezit în dimineaţa următoare, George era foarte entuziasmat. Ziua înălţării. O zi pentru eternitate. A mâncat cu poftă, ştiind că pentru următoarele două zile nu va mai mânca decât batoane Kendal Mint Cake.

Când a ieşit din cort, a fost încântat să-i găsească pe Somervell şi pe Odell aşteptându-l, împreună cu nouă şerpaşi, inclusiv Nyima, care păreau la fel de hotărâţi să pornească.

— Bună dimineaţa, domnilor, a spus George. Cred că a venit timpul să ne lăsăm cărţile de vizită pe acoperişul lumii.

Fără alte cuvinte, a pornit.

Vremea era perfectă pentru urcat: o zi liniştită şi strălucitoare, fără nicio adiere de vânt, doar covorul zăpezii depuse peste noapte care-i amintea de Alpii elveţieni. Dacă prevederile lui Nyima se vor dovedi corecte, singura problemă a lui George va fi să-şi aleagă coechipierii pentru asaltul final. Dar se hotărâse deja să urmeze sfatul lui Finch şi să-l invite pe alpinistul cel mai competent să-l însoţească.

*

George a progresat mai mult în prima oră decât crezuse că ar fi fost posibil şi, când s-a întors să vadă ce făcea echipa, a fost încântat să vadă că nimeni nu rămăsese în urmă. S-a decis să nu se oprească când avansau aşa de bine; o decizie care urma să-i salveze viaţa.

Nimeni n-a cedat în a doua oră, la sfârşitul căreia George a cerut o pauză. A văzut cu mulţumire că şi şerpaşii, cu toate că transportau fiecare câte 80 de funzi de provizii în spate, încă mai zâmbeau.

Când au pornit iar, au încetinit pe măsură ce panta devenea tot mai abruptă. Zăpada era adâncă, adesea

peste genunchi, dar George era mulţumit. Chiar şi Somervell şi Odell ţineau pasul, gândindu-se fără îndoială că îl vor însoţi a doua zi în asaltul final. Dar se hotărâse că, de data aceasta, numai unul dintre ei o va face. Puţin mai jos pe munte, şerpaşii împingeau poverile peste un troian de zăpadă, cu Nyima în spate. Zâmbetul mulţumit a rămas pe faţa lui George, pentru că acum era sigur că îi poate învinge atât pe Finch, cât şi pe Hinks.

Erau la 1.800 de metri de Pasul de Nord când George a auzit ceva care semăna cu un rateu de maşină, undeva deasupra lui. Şi-a amintit imediat unde mai auzise sunetul acesta inconfundabil.

— Te rog, Doamne, nu din nou, a strigat el în timp ce un val de stânci, zăpadă şi pietriş aluneca înspre ei de pe o stâncă aflată la 600 de metri deasupra.

În câteva secunde el, Somervell şi Odell erau complet îngropaţi. George şi-a croit cu îndârjire drum către suprafaţă, tocmai la timp ca să vadă avalanşa continuându-şi drumul nemilos în josul muntelui, câştigând forţă şi înghiţind totul în cale. El urmărea neputincios, încă îngropat până la umeri în zăpadă, cum, mai întâi colegii lui, apoi şerpaşii, dispăreau unul după altul. Ultimul îngropat a fost Nyima, o imagine care-l va bântui pe George tot restul vieţii.

A urmat o tăcere stranie, înainte ca George să înceapă să strige. S-a rugat să nu fie singurul rămas în viaţă. Odell a răspuns şi, după câteva momente, a apărut şi Somervell. Cei trei s-au dezgropat din zăpadă şi s-au grăbit în josul muntelui, sperând în van că-i vor putea salva pe şerpaşii care-i slujiseră cu atâta credinţă.

George a zărit o mănuşă la suprafaţă şi a încercat să fugă spre ea, dar cu fiecare pas se afunda şi mai adânc în zăpada groasă. Când a ajuns la mănuşă, a început să sape cu frenezie în zăpadă, cu mâinile goale. Începuse să dispere când o mână albastră, fără mănuşă a apărut, urmată de un braţ, de un gât şi, în cele din urmă de un cap, respirând greu. În spatele lui a auzit un strigăt uşurat când Odell salva alt

şerpaş care nu se mai aşteptase să vadă lumina zilei. George a alunecat în josul muntelui prin zăpada densă căutând un rucsac, o gheată, un piolet, orice l-ar fi putut conduce la Nyima. Timp de ceea ce lui i s-au părut ore în şir a săpat disperat, căutând cel mai mic semn de viaţă. S-a prăbuşit extenuat în cele din urmă, obligat să accepte că nu putea face mai mult.

Când soarele a apus după o oră, doar doi dintre cei nouă şerpaşi fuseseră salvaţi. Ceilalţi şapte, inclusiv Nyima, au rămas îngropaţi în mormintele lor de gheaţă. George a îngenuncheat şi a plâns. Chomolugma râdea de impertinenţa acestor muritori.

*

Au trecut zile întregi înainte ca pierderea celor şapte şerpaşi să nu-l mai bântuie constant pe George, chiar şi când dormea. Oricât ar fi încercat colegii să-l consoleze, erau incapabili să-l convingă pe George că doar ambiţia lui fusese cauza morţii şerpaşilor. Generalul Bruce a cerut să se ridice un monument funerar în apropierea unei mănăstiri tibetane. Pe când echipa stătea în jur, aplecându-şi capetele, Somervell a spus încet:

— Ar fi fost mai bine dacă unul dintre noi ar fi fost îngropat alături.

Bruce a condus o echipă de oameni înfrânţi înapoi în Bombay. Au petrecut multe zile la bordul vasului care-i ducea în Anglia înainte ca vreunul dintre ei să zâmbească şi săptămâni întregi până s-a auzit un râs. George se întreba ce-i mai aştepta când vor amara la Liverpool.

Fiecare membru al echipei jurase că nu se va mai întoarce pe Everest pentru, după cum spunea şeful lor, tot aurul din Arabia.

CARTEA ŞASE
ÎNAPOI PE PĂMÂNT

45

Luni, 4 septembrie, 1922

George se sprijinea de balustrada SS *Caledonia* şi, împreună cu restul echipei privea cu uimire docul. Niciunuia nu-i venea să-şi creadă ochilor. Tot docul era împânzit cu oameni care aplaudau, ovaţionau şi fluturau steaguri.

— De ce ovaţionează? s-a mirat George, întrebându-se dacă nu cumva se afla la bord vreo vedetă americană de film.

— Cred că vei descoperi, George, că ne urează bun venit, i-a spus Somervell. Bănuiesc că suferă de iluzia că am atins vârful.

George continua să se uite fix la mulţimea care striga, dar de fapt căuta o singură persoană. Abia după ce au atins docul a reuşit s-o vadă în fugă: o figură singuratică care apărea şi dispărea în învălmăşeala de pălării ridicate, mâini care fluturau şi steaguri.

George ar fi fost primul care s-ar fi urcat pe pasarelă dacă Finch nu i-ar fi luat-o înainte. În momentul în care a pus piciorul pe doc, a fost înghiţit de o masă de braţe întinse care i-au amintit de Bombay – doar că acum încercau doar să-l lovească pe spate şi nu să cerşească sau să încerce să le vândă vechituri.

— Mai speraţi că veţi fi primul om care va cuceri Everestul, domnule Mallory? i-a strigat un ziarist cu un carnet deschis şi cu stiloul pregătit.

George n-a încercat să răspundă, ci se lupta să-şi facă drum prin mulţime către locul în care o văzuse ultima oară.

— Eu sigur că mă voi întoarce, a strigat Finch, înconjurat de reprezentanţii presei. La urma-urmei, nu mai erau decât vreo patru sute de metri de urcat.

Ziaristul îi nota fiecare cuvânt.

— Dumneavoastră credeţi că veţi ajunge până sus data viitoare, domnule Mallory? l-a întrebat alt

ziarist, care se ţinea după el.

— Nu va mai fi o dată viitoare, a mormăit George printre dinţi.

Şi apoi a văzut-o, la câţiva metri în fata lui.

— Ruth! Ruth! a strigat el, dar ea nu-l putea auzi peste zgomotul mulţimii.

În cele din urmă l-a zărit şi el i-a văzut zâmbetul pe care-l rezerva doar celor care îi erau dragi. El a întins mâna şi mai mulţi străini au încercat să i-o strângă. În cele din urmă s-a întins şi a luat-o în braţe.

— Cum scăpăm de oamenii ăştia? a ţipat în urechea ei.

— Maşina e chiar acolo, a spus ea, agăţându-se de mâna lui şi îndepărtându-l de mulţime, dar noii lui prieteni nu doreau să-l lase să scape aşa uşor.

— Aţi acceptat poziţia de şef al alpiniştilor pentru expediţia de anul viitor? a strigat un alt ziarist.

— Expediţia de anul viitor? a întrebat George, surprins.

Dar deja Ruth ajunsese lângă maşină, deschisese uşa şi-l împingea înăuntru. George n-a putut să-şi ascundă uimirea când ea s-a urcat la volan.

— Când? a întrebat-o.

— O fată trebuie să se ocupe cu ceva când soţul ei e plecat să viziteze alte femei, a zâmbit Ruth.

El a luat-o iar în braţe şi a sărutat-o blând pe buze.

— Ţi-am mai spus să nu săruţi femei străine în public, George, i-a spus ea, fără să-i dea drumul.

— Îmi amintesc, a răspuns George, sărutând-o iar.

— Hai să mergem, a spus Ruth în cele din urmă, înainte de a ajunge ca în finalul unui film cu Lilian Gish.

A pornit motorul şi a trecut în viteza întâi, apoi a încercat să-şi facă loc prin mulţime, dar abia după douăzeci de minute a reuşit să treacă în viteza a doua şi să părăsească ceata din spate şi chiar şi atunci un alt admirator a lovit în capotă cu pumnul şi a strigat:

— Grozav, domnule!

— Asta ce-a mai fost? a întrebat George, privind pe lunetă ultimii oameni care-i mai urmăreau.

— Nu ai cum să ştii, dar presa ţi-a urmărit ascensiunea din ziua în care ai plecat şi te-au transformat într-un fel de erou naţional.

— Dar am eşuat, a spus George. N-a ţinut nimeni seama de asta?

— Nu pare să le pese. Faptul că ai rămas cu Odell în urmă după ce el a căzut şi l-ai lăsat pe Finch să plece a aprins imaginaţia publicului.

— Dar numele lui Finch este în cartea recordurilor – s-a urcat mai sus decât mine cu o sută de metri.

— Doar cu ajutorul oxigenului, a spus Ruth. Oricum, presa crede că ai fi urcat mult mai sus decât Finch dacă ai fi avut ocazia, poate chiar până în vârf.

— Nu, n-aş fi putut să urc mult mai sus decât Finch în acea zi, a spus George, dând din cap. Şi, din cauză că am vrut să mă dovedesc mai bun decât el, şapte oameni şi-au pierdut viaţa. Unul dintre ei ar fi putut să stea lângă mine în vârf.

— Dar echipa de alpinism a supravieţuit, nu? a întrebat Ruth.

— Nu făcea parte din echipă, a spus George. Dar hotărâsem deja ca el şi Somervell să mă însoţească în asaltul final.

— Un şerpaş? a spus Ruth, uimită.

— Da, şerpaşul Nyima. N-am aflat niciodată numele lui de familie. George a tăcut o vreme înainte de a continua. Dar ştiu că sunt responsabil pentru moartea lui.

— Nimeni nu te învinovăţeşte pentru ce s-a întâmplat, a spus Ruth, luându-l de mână. Sigur că nu ai fi pornit în acea dimineaţă dacă te-ai fi gândit că exista posibilitatea producerii unei avalanşe.

— Dar tocmai asta e ideea, a spus George. Nu m-am gândit. Am lăsat ambiţia să-mi întunece judecata.

— Ultima ta scrisoare a venit azi-dimineaţă, a spus Ruth, dorind să schimbe subiectul.

— Şi unde eram?

— Într-un cort mic, la 7.500 de metri peste nivelul mării, explicându-i lui Finch de ce nu voiai să foloseşti oxigenul.

— Dacă l-aş fi ascultat, aş fi putut să ajung în vârf.

— Nu te împiedică nimeni să mai încerci o dată, a spus Ruth.

— Niciodată.

— Ei bine, ştiu pe cineva care va fi încântat să audă asta, a spus ea, încercând să nu arate ce simţea.

— Tu, draga mea?

— Nu, domnul Fletcher. A sunat azi-dimineaţă şi a întrebat dacă poţi veni să discuţi cu el mâine, la ora zece.

— Sigur că da, a spus George. De abia aştept să mă întorc la şcoală. Ştiu că nu crezi, dar chiar mi-au lipsit cei dintr-a cincea şi, mai important, am nevoie de salariu. Dumnezeu ştie că nu putem continua să trăim pe seama mărinimiei tatălui tău pentru totdeauna.

— Nu s-a plâns, a spus Ruth. De fapt, este foarte mândru de realizările tale. Nu se mai opreşte să le povestească prietenilor de la clubul de golf că tu eşti ginerele lui.

— Nu asta e ideea, dragă. Trebuie să mă întorc la catedră la timp pentru primul trimestru.

— Nicio şansă, a spus Ruth.

— De ce nu?

— Pentru că prima zi a trimestrului a fost lunea trecută, a replicat Ruth, zâmbind. Cred că de aceea directorul doreşte atât de mult să te vadă.

— Şi acum povesteşte-mi despre fiul nostru, a spus George.

*

Când au intrat în cele din urmă pe porţile de la The Holt după şase ore, George a spus:

— Încetineşte, dragă. Aştept acest moment de două luni.

Erau la jumătatea aleii care ducea spre casă când George şi-a văzut fiicele făcându-i semn cu mâna de pe trepte. Nu putea crede cât de mult crescuseră. Clare ţinea în braţe un pacheţel.

— Asta este ceea ce cred eu că e? a întrebat George, zâmbindu-i lui Ruth.

— Da. În sfârşit îţi vei întâlni fiul şi moştenitorul, pe tânărul domn John Mallory.

— Doar un nebun ar putea să te lase singură o zi, ca să nu mai vorbim de şase luni, a spus George, când maşina se oprea în faţa casei.

— Ceea ce îmi aminteşte, a spus Ruth, că a mai telefonat cineva şi te-a rugat să-l suni de urgenţă.

— Cine? a întrebat George.

— Domnul Hinks.

46

Ruth l-a ajutat pe George să-şi pună roba înainte de a-i da toca şi umbrela. Era de parcă n-ar fi lipsit nicio zi.

După ce a sărutat-o şi şi-a luat la revedere de la copii, a ieşit pe uşa din faţă şi s-a îndreptat pe alee către drumul principal. Beridge a întrebat:

— Iar pleacă tata?

George s-a uitat la ceas, dorind să ştie cât va dura drumul până la şcoală. Ruth se asigurase că pleca la timp pentru a ajunge la întâlnirea cu directorul.

The Times fusese foarte generos în acea dimineaţă, explicând pe îndelete triumfătoarea întoarcere acasă a echipei Everest. Pe corespondentul lor nu părea să-l intereseze faptul că nimeni nu atinsese vârful, deşi îl citase pe Finch spunând că avea intenţia să se întoarcă la anul doar pentru acest scop. Către sfârşitul articolului era un alt citat, mai rezervat, al domnului Hinks, care sugera că George va fi prima alegere a comitetului ca şef al echipei pentru o a doua ascensiune, ceea ce îl lămurise de ce Hinks dorea să-i vorbească aşa de urgent. Dar George dorea să-i spună exact ceea ce urma să-i spună directorului peste câteva minute: zilele lui de alpinism se sfârşiseră. De-abia aştepta o viaţă liniştită acasă, predând în acelaşi timp clasei a cincea aventurile reginei Elisabeta, ale lui Raleigh, Essex şi…

George a zâmbit gândindu-se la dilema pe care o va avea Hinks în alegerea unui alt şef al echipei de alpinişti. Alegerea evidentă era Finch – acesta era, fără îndoială, cel mai experimentat şi priceput alpinist şi atinsese cota cea mai înaltă în ultima expediţie. Dar George nu se îndoia că Hinks va găsi vreun motiv bine întemeiat pentru a se opune acestei sugestii, iar comitetul va sfârşi prin a-l alege pe Norton sau pe Somervell ca şef. Dar nici măcar Hinks nu va fi în stare totuşi să-l oprească pe Finch să atingă vârful înaintea acestora, mai ales dacă era ajutat de buteliile lui de oxigen.

Când a zărit capela şcolii, George şi-a verificat iar ceasul. Poate avea treizeci şi şase de ani, dar nu-şi pierduse viteza. Intrând pe porţile scolii se gândea că dacă nu stabilise un nou record, fusese totuşi foarte aproape.

George a trecut prin curte în direcţia biroului directorului, zâmbind unor băieţi pe care nu-i recunoştea. Era clar că nici ei nu ştiau cine era, ceea ce l-a făcut să-şi amintească primele zile la Charterhouse şi cât de nervos fusese ori de câte ori se întâlnea cu un elev, şi, cu atât mai mult, cu directorul.

Domnul Fletcher ţinea mult la punctualitate şi va fi fără îndoială mulţumit, chiar surprins, să-l vadă pe George cu cinci minute mai devreme. George şi-a îndreptat roba şi şi-a scos toca înainte de a bate la uşa directorului.

— Intră, s-a auzit o voce. George a găsit-o pe secretara directorului, domnişoara Sharpe, aşezată la birou.

Nicio schimbare, s-a gândit el.

— Bine aţi revenit, domnule Mallory, a spus ea. Aş putea să spun cât de mult aşteptam să vă revedem după triumful dumneavoastră pe Everest. Pe Everest, s-a gândit George, dar nu în vârf. Îl anunţ pe domnul director că aţi venit.

— Mulţumesc, domnişoară Sharpe, a spus George pe când ea intra în camera alăturată. După o clipă s-a deschis uşa biroului domnului Fletcher.

— Domnul director vă aşteaptă, a spus ea.

— Mulţumesc, a repetat el şi a intrat în birou.

Domnişoara Sharpe a închis uşa în urma lui.

— Bună dimineaţa, Mallory, a spus directorul, ridicându-se. Mă bucur că sunteţi punctual.

— Da, a răspuns George, pot să vă spun cât de mult mă bucur că m-am întors, a adăugat el aşezându-se.

— Dă-mi voie să încep, a spus directorul, felicitându-te pentru realizările din ultimele şase luni. Chiar dacă ţinem seama de tendinţa presei de a

exagera, noi credem că, dacă aţi fi avut puţin noroc, aţi fi ajuns în vârf.

— Mulţumesc, domnule director.

— Şi sunt sigur că vorbesc în numele tuturor celor din şcoală când spun că data viitoare veţi reuşi.

— Nu va mai fi o dată viitoare, a spus George. Vă asigur că zilele mele de alpinist s-au sfârşit.

— Totuşi, după cum cred că vei înţelege, Mallory, a continuat directorul de parcă nu l-ar fi auzit, conducerea unei şcoli ca Charterhouse necesită capacitatea de a te baza pe toţi membrii personalului tot timpul.

— Da, desigur, domnule director, dar…

— Decizia ta de a te alătura armatei în ciuda faptului că erai scutit de serviciul militar, deşi a fost o faptă demnă de toată lauda, a deranjat grav programul şcolii, după cum am explicat atunci.

— Da, domnule director, dar…

— Apoi decizia ta, corectă din punctul meu de vedere, de a accepta invitaţia Comitetului Everest, a cauzat şi alte perturbări în conducerea şcolii, mai ales că tocmai fuseseşi numit profesor principal de istorie.

— Îmi cer scuze, domnule director, dar…

— După cum ştii, a trebuit să-l numesc pe domnul Atkins să-ţi preia orele în lipsa ta şi sunt obligat să recunosc că şi-a îndeplinit atribuţiile cu autoritate şi pricepere şi că a arătat că este devotat şcolii.

— Mă bucur să aud asta, domnule director. Dar…

— De asemenea mă simt obligat să-ţi spun, Mallory, că nu ai apărut în prima zi a trimestrului, fără îndoială că nu din vina ta, aşa că n-am avut de ales şi i-am oferit domnului Atkins postul permanent ca membru al corpului de profesori ceea ce înseamnă, din păcate, că nu mai avem niciun post liber la Charterhouse.

— Dar… s-a bâlbâit George, încercând să nu pară disperat.

— Nu mă îndoiesc că multe şcoli vor profita de ocazia de a-l adăuga pe Mallory de Everest corpului

de profesori. Şi, dacă aş rămâne fără un profesor de istorie, tu ai fi printre primii la care m-aş gândi.

George nu s-a obosit să-l întrerupă. Se simţea de parcă îl bătea iar vântul aspru al Everestului.

— Lasă-mă să te asigur, Mallory, că vei părăsi Charterhouse însoţit de respectul şi afecţiunea tuturor de aici. Şi, fără îndoială, îţi voi oferi referinţe foarte bune.

George a continuat să tacă.

— Îmi pare rău că se termină aşa, Mallory, dar atât eu cât şi consiliul de conducere al şcolii îţi urăm noroc în orice te-ai hotărî să faci în viitor. Dacă te vei decide să mai mergi o dată pe Everest, gândurile şi rugăciunile noastre te vor însoţi.

Domnul Fletcher s-a ridicat în picioare. George s-a ridicat şi el, a strâns mâna directorului, şi-a pus toca şi a părăsit biroul fără să mai spună nimic.

*

Ruth citea despre soţul ei în *The Times* când a sunat telefonul. Doar tatăl ei o suna la ora aceea.

— Alo, a spus ea veselă. Tu eşti, tată?

— Nu, doamnă Mallory, sunt Hinks de la RGS.

— Bună dimineaţa, domnule Hinks, a spus ea, schimbând tonul. Mi-e teamă că soţul meu nu este acasă şi-l aştept abia diseară.

— Mă bucur să aud asta, doamnă, pentru că speram să discut doar cu dumneavoastră.

Ruth l-a ascultat cu atenţie pe Hinks şi l-a asigurat că va acorda atenţie subiectului şi-l va anunţa ce decizie va lua. Tocmai citea din nou ziarul când a auzit uşa din faţă deschizându-se. S-a prefăcut surprinsă când George a intrat în salon şi s-a trântit pe canapea în faţa ei.

— Chiar aşa de rău a fost? s-a aventurat ea.

— Nu putea fi mai rău, a spus el. Afurisitul m-a concediat. Se pare că nu sunt de încredere şi i-a oferit postul meu lui Atkins, despre care mi-a spus că este muncitor, conştiincios şi, mai important, un om de încredere. Poţi să crezi aşa ceva?

— Da, pot, a spus Ruth. De fapt, nu pot pretinde că este o surpriză, a adăugat ea, împăturind ziarul şi punându-l pe o măsuţă.

— De ce spui asta, dragă? a spus George, privind-o mai atent.

— M-am gândit că se întâmplă ceva când directorul a cerut să te vadă la ora zece.

— Adică?

— Adică toata viaţa omului este dominată de orar. Dacă totul era bine, dragă, ne-ar fi invitat pe amândoi la o băutură la ora şase după-masă. Sau ar fi programat întâlnirea la ora opt, ca să-l însoţeşti la slujbă.

— Deci pentru ce m-a chemat la ora zece?

— Pentru că la ora aceea toţi băieţii şi profesorii erau în clase şi putea să-ţi ceară să pleci fără ca cineva să-ţi spună ceva. Cred că a planificat totul în cele mai mici detalii.

— Sclipitor, a comentat George. Ai fi un detectiv de prima clasă. Ai vreo idee ce se va întâmpla cu mine în continuare?

— Nu, a admis Ruth. Dar când erai plecat am primit un telefon de la domnul Hinks.

— Sper că i-ai explicat clar că nu am de gând să plec în expediţia de anul viitor.

— Nu de asta m-a sunat, a zis Ruth. Se pare că American Geographical Society doreşte să faci un turneu de conferinţe pe Coasta de Est – Washington, New York, Boston…

— Nici gând, a spus George. De-abia am ajuns acasă. De ce să vreau să plec iar?

— Poate pentru că au de gând să-ţi plătească o mie de lire sterline pentru o jumătate de duzină de conferinţe despre experienţele pe care le-ai avut urcând pe Everest.

— O mie de lire? a spus George. Dar e mai mult decât câştig la Charterhouse în trei ani.

— Ei, ca să fim corecţi, AGS consideră că aceste conferinţe ar putea aduce mai mult de două mii de lire, iar RGS doreşte să împartă pe din două profiturile cu tine.

— Asta e neobişnuit de generos din partea lui Hinks, a spus George.

— Cred că pot explica asta. Se pare că, dacă refuzi oferta, există o singură persoană pe care ar accepta-o americanii în locul tău.

— Şi Hinks nu ar fi de acord niciodată, a spus George. Deci ce i-ai spus?

— I-am spus că voi discuta cu tine şi-l voi anunţa ce decizie am luat.

— Dar de ce te-a sunat pe tine mai întâi? De ce n-a vorbit direct cu mine?

— Voia să ştie dacă aş dori să vin cu tine în excursie.

— Hoţomanul, a spus George. Cred că ştia că este singurul lucru care m-ar determina să accept.

— Dar nu şi pentru mine, a spus Ruth.

— De ce nu, dragă? întotdeauna ai vrut să faci o vizită în State şi am putea transforma asta într-o a doua lună de miere.

— Ştiam că ai să apari cu o idee care să mă facă să accept şi la fel şi domnul Hinks. Dar se pare că ai uitat că avem trei copii.

— Bunica nu poate avea grijă de ei cât suntem plecaţi?

— George, fetele nu te-au văzut de şase luni şi John nici nu ştie cine eşti. Şi acum, de îndată ce tatăl lui vine acasă, dispare iar în America, împreună cu mama, pentru alte şase săptămâni. Nu, George, nu aşa se cresc copiii.

— Atunci spune-i domnului Hinks că nu mă interesează.

— Foarte bine, a zis Ruth, pentru că Cerul ştie că nu vreau să pleci din nou când de-abia ai ajuns acasă. A ezitat înainte de a continua. Oricum, putem merge în America şi altă dată.

George s-a uitat direct la ea.

— Mai e ceva ce nu mi-ai spus.

Ruth a ezitat.

— Doar că domnul Hinks a spus că, înainte de a refuza o asemenea ofertă interesantă, n-ar trebui să uiţi că, pentru a-i cita pe americani, eşti valoros doar

pe moment şi naţiunii americane entuziasmul i se răceşte destul de repede. Şi, sinceră să fiu, nu cred că vei putea câştiga mai uşor o mie de lire.

— Şi dacă nu merg, a spus George încet, ar trebui să mă întâlnesc iar cu tatăl tău şi să sfârşesc prin a-i fi şi mai îndatorat.

Ruth n-a spus nimic.

— Voi fi de acord cu o singură condiţie, a spus George.

— Şi care ar fi aceea? a întrebat Ruth, suspicioasă.

— Dacă mă laşi să te duc la Veneţia câteva zile. Şi de data aceasta, a adăugat el, vom fi doar noi doi.

1923

47

Joi, 1 martie, 1923

George era pe punte de mai bine de o oră când SS *Olympic* a intrat în portul New York. În cele cinci zile ale traversării Atlanticului, se gândise întruna la Ruth.

Ea îl condusese până la Southhampton şi, de îndată ce el se îmbarcase, ea rămăsese pe chei până ce vaporul dispăruse din port, devenind un punct mic la orizont.

Domnul şi doamna Mallory îşi petrecuseră vacanţa promisă la Veneţia şi fusese o mare deosebire faţă de ultima vizită pe care o făcuse George în acel oraş, pentru că acum îşi rezervaseră o cameră la hotelul Cipriani.

— Ne putem permite? întrebase Ruth uitându-se pe fereastra apartamentului cu vedere înspre lagună unde stătea de obicei tatăl ei.

— Probabil că nu, îi răspunsese George. Dar m-am hotărât să cheltuiesc cele o mie de lire pe care le voi câştiga în America în ceea ce doresc să fie o vacanţă de neuitat.

— Ultima oară când am fost la Veneţia, George, a fost de neuitat, i-a amintit Ruth.

Tinerii căsătoriţi, după cum îi credeau ceilalţi oaspeţi ai hotelului, pentru că veneau târziu la micul dejun, se ţineau întotdeauna de mână şi se priveau întruna în ochi, au făcut de toate, doar că nu s-au urcat pe turnul San Marco, nici pe dinafară, nici pe dinăuntru. După o despărţire atât de lungă, cele câteva zile li se păreau chiar o lună de miere, în care ajungeau să se cunoască iarăşi. Când Orient Expresul a ajuns în gara Victoria, după o săptămână, ultimul lucru pe care şi-l dorea George era să o părăsească iar pe Ruth şi să plece în State.

Dacă n-ar fi găsit extrasul de cont de la bancă la sosirea lor acasă, George chiar ar fi putut să se răzgândească în ceea ce privea turneul şi să rămână acasă.

Mai era o scrisoare la care George nu se aşteptase şi s-a întrebat dacă ar fi trebuit să accepte invitaţia, având în vedere circumstanţele. Dar va face mai întâi turneul şi apoi se va hotărî.

*

Prima impresia a lui George despre New York, când vaporul intra în port, a fost uimirea faţă de mărimea clădirilor. Citise despre zgârie-nori, văzuse chiar şi fotografii ale lor, dar să le zărească stând unul lângă altul era ceva care-i depăşea imaginaţia. Cea mai înaltă clădire din Londra ar fi părut un pigmeu pe lângă acest trib de giganţi.

George s-a aplecat peste balustradă şi s-a uitat la cheu, unde mulţimea gălăgioasă zâmbea şi dădea din mâini, aşteptându-şi prietenii sau rudele să debarce. S-ar fi uitat şi el după noul lui prieten dacă ar fi avut idee cum arată Lee Keedick. Apoi a zărit un bărbat înalt, elegant, cu o pelerină lungă şi neagră care ţinea în mână o placarda pe care scria Mallory.

De îndată ce George a coborât de pe vas, cu câte o valiză în fiecare mână, s-a îndreptat spre figura impunătoare. Când era la un pas, a spus:

— Eu sunt.

Atunci l-a întâlnit George pentru prima oară. Un omuleţ dolofan care n-ar fi ajuns niciodată până în vârful muntelui, a înaintat să-l salute. Domnul Keedick purta un costum bej şi o cămaşă galbenă cu gulerul deschis şi un lănţişor cu o cruce care-i atârna la gât. Era prima oară când George vedea un bărbat purtând bijuterii. Keedick avea puţin peste un metru şaizeci, dar numai pentru că pantofii lui din piele de crocodil aveau tocuri mai înalte decât purta Ruth de obicei.

— Eu sunt Lee Keedick, a declarat el, zâmbindu-i cald.

— Acesta este Harry, a spus Keedick, arătând spre bărbatul înalt. El va fi şoferul nostru cât vei sta aici.

Harry şi-a atins pălăria cu degetul arătător al mâinii drepte, apoi a deschis portiera din spate a unei maşini care, după George, semăna cu un autobuz mai mic.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Keedick, pentru că George rămăsese pe trotuar.

— Nu, a spus George intrând în maşină. Doar că este cea mai mare maşină pe care am văzut-o.

— E ultimul model de Caddie, i-a spus Lee.

George ştia că un caddie este cel care duce crosele de golf ale jucătorilor, însă şi-a amintit că George Bernard Shaw îi spusese odată: „Anglia şi America sunt două mari popoare despărţite de o limbă comună."

— E cea mai grozavă maşină din America, a adăugat Keedick în timp ce Harry ieşea din parcare în traficul dimineţii.

— Mai luaţi pe cineva pe drum? s-a interesat George.

— Ador umorul tău englezesc, a comentat Keedick. Nu, e doar pentru noi. Tre' să înţelegi, George, e important ca oamenii să te creadă mare mahăr. Tre' să păstrezi aparenţele sau nu mai ajungi nicăieri în oraşul ăsta.

— Adică vânzările de bilete la conferinţele mele merg bine? a întrebat George, nervos.

— Se bat pă deschiderea de la Broadhurst Theatre de mâine-seară. Keedick s-a oprit să-şi aprindă trabucul. Şi dacă o să ai o cronică bună în *New York Times,* o să fie bine tot restul turneului. E o ţicneală, am vândut toate biletele pentru toate serile.

George voia să-l întrebe ce înseamnă „ţicneală", dar s-a mulţumit să admire zgârie-norii pe când maşina îşi croia drum cu greu prin trafic.

— Aia e Woolworth Building, a spus Keedick, coborând geamul. E înalt de treizeci de metri. Cea mai înaltă clădire din lume. Da' acum proiectează una mai înaltă, de trei sute de metri.

— Cam asta este distanţa care mă despărţea de vârf, a spus George pe când limuzina se oprea lângă hotelul Waldorf.

Un băiat de serviciu a venit în fugă şi le-a deschis portiera, urmat de managerul hotelului. A zâmbit când l-a văzut pe Keedick coborând pe trotuar.

— Salut, Bill, a spus Keedick. Acesta e George Mallory, tipul care a cucerit Everestul.

— Ei, nu chiar, a spus George. De fapt…

— Lasă faptele, George, i-a spus Keedick. Nu interesează pe nimeni din New York.

— Felicitări, domnule, a spus managerul, întinzând mâna. George nu mai dăduse mâna cu un manager de hotel până atunci. În onoarea dumneavoastră, a continuat, am pregătit apartamentul prezidenţial de la etajul al şaptesprezecelea. Vă rog să mă urmaţi, a mai spus el, conducându-i prin hol.

— Pot să întreb unde este ieşirea în caz de incendii? a întrebat George înainte de a ajunge la lift.

— Acolo, domnule, a spus managerul, arătând spre cealaltă parte a holului, cu o privire uimită pe faţă.

— Etajul al şaptesprezecelea aţi spus?

— Da, a confirmat managerul, şi mai uimit.

— Ne vedem acolo, a spus George.

— Ăştia n-au lifturi în Anglia? a întrebat managerul pe Keedick când George traversa holul, îndreptându-se spre o uşă pe care scria „Ieşire în caz de incendii”. Sau e nebun?

— Nu, a răspuns Keedick. E englez.

Liftul i-a dus pe cei doi la etajul al şaptesprezecelea. Managerul a fost şi mai uimit când George a apărut pe coridor după câteva minute, fără să gâfâie.

Managerul a descuiat uşa Apartamentului prezidenţial şi s-a dat deoparte ca să-şi lase oaspeţii înăuntru. Prima reacţie a lui George a fost că era o greşeală. Apartamentul era mai mare decât The Holt.

— Credeaţi că îmi aduc nevasta şi copiii? a întrebat el.

— Nu, a spus Keedick, râzând, e doar al tău. Nu uita, presa ar putea dori să te intervieveze şi trebuie să creadă că aşa eşti tratat şi în Anglia.

— Dar cum ne putem permite?

— Nu te mai gândi la asta, a spus Keedick. Intră la cheltuieli de reprezentare.

*

— Mă bucur să te aud, Geoffrey, a spus Ruth când a recunoscut vocea de la celălalt capăt al liniei. A durat prea mult.

— E vina mea, a spus Geoffrey Young. Doar că, de când am postul la Imperial College, nu pot ieşi din oraş prea mult în timpul semestrului.

— Îmi pare rău că George nu este acum acasă. E în America într-un turneu de conferinţe.

— Da, ştiu, a spus Young. Mi-a scris săptămâna trecută că-şi căuta un serviciu şi că, dacă apare ceva, să-l anunţ. Ei bine, a apărut un post la Cambridge care ar putea fi ideal pentru el, dar m-am gândit că ar fi bine să vorbesc mai întâi cu tine.

— Frumos din partea ta, Geoffrey. Să ne întâlnim când mai vin prin Londra?

— Nu, nu, pot eu să trec pe la Godalming.

— Când crezi că vii?

— Joia viitoare e bine?

— Desigur. Poţi rămâne peste noapte?

— Mulţumesc, mi-ar plăcea, dacă nu te deranjează.

— Nu m-ar deranja nici dacă ai sta o lună, Geoffrey.

*

George n-a putut dormi în prima noapte în New York şi nu din cauza diferenţei de fus orar, pentru că drumul de cinci zile peste Atlantic rezolvase problema aceasta. Doar că nu mai dormise niciodată într-un oraş al cărui trafic nocturn nu se oprea niciodată şi sirenele maşinilor de poliţie şi de

pompieri sunau întruna. Îi aminteau de Frontul de Vest.

În cele din urmă a renunţat, s-a dat jos din pat şi s-a aşezat la masa de lângă fereastră care avea vedere în Central Park. Şi-a revăzut materialul pentru conferinţă apoi a verificat toate diapozitivele. A observat fericit că niciunul nu se spărsese în timpul drumului din Anglia.

George se temea din ce în ce mai mult de ceea ce Keedick numea „noaptea deschiderii". Încerca să nu se gândească la consecinţele unui fiasco, alt cuvânt folosit de Keedick, deşi agentul îl asigurase că mai rămăseseră doar câteva bilete nevândute şi tot ceea ce mai conta era cronica din *New York Times.* Până la urmă, George s-a decis că prefera munţii. Lor nu le păsa deloc ce părere avea *New York Times* despre ei.

S-a târât în pat după câteva ore şi, până la urmă, pe la ora patru, a reuşit să adoarmă.

*

Ruth stătea în scaunul ei de lângă fereastră şi se distra cu prima scrisoare trimisă de George din America. A râs când a citit despre Caddie şi despre apartamentul prezidenţial cu încălzire centrală, ştiind că George ar fi fost mulţumit şi cu un cort ridicat pe acoperiş, dar bănuia că acest lucru nu era permis la Waldorf. Când a întors pagina, s-a încruntat pentru prima oară. O îngrijora faptul că George credea că de prima conferinţă depind atâtea. Îşi termina scrisoarea promiţându-i să-i scrie ca s-o anunţe cum a mers conferinţa de îndată ce se va întoarce la hotel în acea seară. Cât de mult ar fi dorit să poată citi cronica din *New York Times* înaintea lui George.

*

Cineva a bătut la uşă şi George a deschis şi l-a găsit pe Lee Keedick stând pe coridor. Era îmbrăcat ca de obicei, dar de data aceasta cămaşa era verde, în timp ce costumul era de un albastru-deschis mai

potrivit pentru un dandy de la Cambridge. Lanţul de la gât era acum din aur şi pantofii din crocodil erau de culoare albă. George a zâmbit. Lee Keedick ar fi putut să-l facă şi pe Finch să pară elegant.

— Cum te simţi, omule? a întrebat Keedick intrând în cameră.

— Speriat, a admis George.

— Da' de ce, a spus Lee. O să te îndrăgească.

O observaţie interesantă, s-a gândit George, gândindu-se că Lee îl cunoştea doar de câteva ore şi nu-l auzise vorbind în public niciodată. Dar începuse să-şi dea seama că Lee avea pregătite clişee pentru clienţii lui.

În afara hotelului, Harry stătea lângă maşină. A deschis portiera din spate şi George a intrat, simţindu-se mai nervos ca înaintea unui urcuş dificil. Nu a scos o vorbă tot drumul până la teatru şi i-a fost recunoscător lui Keedick că a tăcut şi el, chiar dacă umpluse maşina cu fumul trabucului.

Când au ajuns în faţa Broadhurst Theater, George a zărit posterul care făcea reclamă pentru conferinţa lui. A izbucnit în râs.

Luaţi bilete acum!
GEORGE MALLORY

Bărbatul care a cucerit Everestul cu mâna lui

Săptămâna viitoare: Jack Benny

A zâmbit fotografiei unui tânăr care cânta la vioară, încântat că după el va urma un muzician.

George a păşit pe trotuar, cu picioarele tremurând şi cu inima bătându-i de parcă mai avea câţiva paşi până în vârf. Keedick şi-a condus clientul pe o alee laterală către intrarea din spate, unde un asistent i-a însoţit pe o scară din piatră până la o uşă pe care era o stea. La plecare, Keedick i-a spus că va mai veni să-l vadă înainte de a ieşi pe scenă. George a rămas singur în camera rece, cu miros uşor de mucegai, luminată de nişte becuri aflate în jurul unei oglinzi

mari. Şi-a mai revăzut discursul încă o dată. Pentru prima oară în viaţa lui, voia să se întoarcă înainte de a ajunge în vârf. Cineva a bătut la uşă.

— Cincisprezece minute, domnule Mallory, s-a auzit o voce.

George a respirat adânc şi, după câteva clipe, a intrat Keedick.

— Hai să dăm drumul la spectacol, amice, a spus el.

L-a condus pe George pe treptele din piatră, pe un coridor lung până la culise, unde l-a părăsit spunându-i:

— Noroc, tipule. Voi fi în primul rând, aplaudându-te.

George mergea încolo şi încoace prin cabină, devenind din ce în ce mai nervos. Deşi auzea un zgomot puternic de cealaltă parte a cortinei nu ştia câţi oameni erau în sală. Oare Keedick exagerase spunându-i că mai erau doar câteva bilete nevândute?

La ora opt fără cinci, un bărbat îmbrăcat într-un smoking alb a apărut lângă George.

— Salut, sunt Vince, prezentatorul. Eu te voi introduce. Mallory se pronunţă în vreun fel special?

Asta era o întrebare pe care George nu o mai auzise.

— Nu, a răspuns.

George s-a uitat în jur după cineva, oricine, cu care să vorbească până se ridica cortina. Ar fi fost fericit să-l vadă chiar şi pe Keedick. Şi-a dat seama prima oară cum se simţise Raleigh înainte de a i se tăia capul. Apoi, fără niciun avertisment, cortina s-a ridicat şi prezentatorul a ieşit pe scenă, a bătut în microfon şi a anunţat:

— Doamnelor şi domnilor, este plăcerea mea să vi-l prezint pe oaspetele dumneavoastră din această seară, George Mallory, bărbatul care a cucerit Everestul.

Cel puţin n-a spus „cu mâna lui”, s-a gândit George, intrând pe scenă şi simţind nevoia disperată

de aer. Dar şi-a revenit repede când a fost întâmpinat cu aplauze călduroase.

George şi-a început conferinţa ezitând, în parte din cauză că nu putea vedea audienţa care trebuie să fi fost pe acolo, pe undeva, dar lumina bătea doar pe el şi îi era imposibil să vadă dincolo de primul rând. Totuşi, după câteva minute s-a obişnuit să fie tratat ca un actor, nu ca un conferenţiar. Era încurajat de izbucniri spontane de aplauze şi chiar de câte un hohot de râs ocazional. După un început greoi, a vorbit aproape continuu o oră. Abia când a solicitat întrebări şi s-au aprins luminile, a văzut câtor oameni se adresa.

Stalurile erau aproape pline, chiar dacă galeriile rămâneau în umbră. A fost fericit când a văzut câţi voiau să-i pună întrebări şi s-a lămurit că în sală erau mulţi alpinişti adevăraţi şi entuziaşti care au ridicat probleme inteligente şi relevante. Însă George aproape s-a blocat – nu doar din cauză că nu ştia răspunsul – când o blondă subţire din primul rând l-a întrebat:

— Domnule Mallory, aţi putea să ne spuneţi cât costă o asemenea expediţie?

A durat o vreme până ce a răspuns.

— N-am idee, doamnă, a zis el în cele din urmă. Detaliile financiare au fost de competenţa RGS. Totuşi, ştiu că Societatea va lansa un apel pentru strângerea de fonduri pentru expediţia în Himalaia de anul viitor care va avea ca scop să ducă – s-a oprit exact când era pe punctul să spună „un englez” – un om pe culmea Himalaiei.

— Şi cei dintre noi care ar dori să doneze bani, s-a interesat doamna, pot să presupună că şi dumneavoastră veţi face parte din expediţie, adică veţi fi şeful alpiniştilor?

George nu a ezitat.

— Nu, doamnă. Mi-am asigurat deja soţia şi pe cei de la Societate că, de data aceasta, altcineva va fi şeful expediţiei.

A fost surprins să audă mormăituri dezaprobatoare şi câteva strigăte de:

— Ruşine!

După încă vreo două întrebări, George şi-a revenit şi a fost chiar dezamăgit când Lee i-a şoptit din culise:

— E timpul să termini, George.

George s-a înclinat şi a părăsit repede scena. Audienţa a început să aplaude.

— Nu aşa de repede, a spus Keedick şi l-a împins înapoi pe scenă iar în sală s-au înteţit aplauzele.

De fapt, a fost obligat să mai iasă de trei ori pe scenă înainte de a se lăsa cortina.

— A fost grozav, a comentat Lee. Acum trebuie doar să ne rugăm să te fi îndrăgit la fel de mult ca publicul şi criticii. Apropo, ai mai întâlnit-o pe Estelle Harrington mai înainte?

— Estelle Harrington? a repetat George.

— Cucoana care te-a întrebat dacă vei conduce următoarea expediţie în Himalaia.

— Nu, n-am văzut-o în viaţa mea, a spus George. De ce mă întrebi?

— I se spune văduva de carton, i-a zis Lee. Răposatul ei soţ, George Harrington, inventatorul cutiilor de carton, i-a lăsat atâţia bani că nici nu poate să-i numere. Lee a inhalat adânc şi a pufăit un nor de fum. Am citit o tonă de chestii despre ea la rubricile de scandal, dar niciodată n-am ştiut că e interesată de alpinism. Dacă vrea să sponsorizeze turneul tău, nu trebuie să mai ai grija cronicii din *New York Times.*

— Este aşa de importantă? a întrebat George.

— Mai importantă ca toate ziarele la un loc.

— Dar când voi afla verdictul lor?

— Peste câteva ore, a replicat Lee, suflând un alt norişor de fum.

48

— Asociaţia de instruire a muncitorilor, a spus Geoffrey Young pe când se plimbau prin grădină.

— N-am mai auzit de ea, a spus Ruth.

— A fost fondată la începuturile mişcării laburiste, iar scopul ei este să ajute oamenii care nu au şansa de a fi educaţi în tinereţe, dar care pot beneficia de ea ulterior.

— Seamănă cu principiile lui George Fabian.

— După mine, a spus Young, slujba i se potriveşte perfect. Îi va permite lui George să îmbine experienţa didactică cu părerile sale politice şi educaţionale.

— Dar asta ar însemna să ne mutăm la Cambridge?

— Da, mă tem că da. Dar există şi locuri mai rele, a răspuns Geoffrey. Şi nu uita că George mai are mulţi prieteni acolo.

— Cred că ar trebui să te avertizez, Geoffrey, că George este foarte neliniştit de ceea ce numeşte situaţia lui financiară. În ultima scrisoare mi-a spus că turneul nu merge aşa de bine cum spera.

— Îmi pare rău să aud asta. Totuşi, ştiu că salariul de bază pentru acest serviciu este de trei sute şi cincizeci de lire pe an, cu ocazia să câştige încă o sută şi cincizeci de lire suplimentare, ceea ce înseamnă în total cinci sute de lire sterline.

— În cazul acesta, a spus Ruth, cred că George va profita de ocazie. Când vor să înceapă?

— Nu până în septembrie, anul viitor, a spus Geoffrey. Ceea ce înseamnă, dacă îndrăznesc să spun că, dacă George se va răzgândi…

— Nu acum, Geoffrey, a spus Ruth, în timp ce se întorceau spre casă. Să discutăm la masă. Acum poţi să te duci să despachetezi şi apoi să te întorci în salon pe la şapte.

— Nu suntem obligaţi să discutăm despre asta, Ruth.

— Oh, ba da, a replicat ea.

*

— Taxi! a ţipat Keedick şi, când maşina s-a oprit scrâşnind din frâne, a deschis portiera din spate lăsându-şi clientul să intre.

Harry şi Caddilacul său nu se vedea.

— Deci, cât de rău este, a întrebat George trântindu-se pe bancheta din spate.

— Nu prea bine, a recunoscut Lee. Cu toate că *New York Times* a avut o cronică favorabilă, rezervările de bilete din afara oraşului au fost – s-a uitat pe geam – să zicem, dezamăgitoare, deşi se pare că ai reuşit să atragi un fan important.

— Ce tot spui?

— Zău, George, nu cred că n-ai observat că Estelle Harrington a apărut la toate conferinţele tale. Pot să pariez că va veni şi în seara asta.

— Ei, cel puţin biletele pentru astăzi s-au vândut, a spus George, nedorind să mai discute de omniprezenta doamnă Harrington.

— „Vândute" e cuvântul greşit, a spus Lee. Au refuzat să semneze contractul dacă nu-i lăsăm pe studenţi să intre pe gratis – cuvânt care nu-mi place.

— Dar Baltimore şi Philadelphia? a întrebat George în timp ce taxiul ieşea de pe şosea intrând într-un campus pe care George dorise întotdeauna să-l viziteze şi la care nu-şi imaginase că va fi invitat.

— Îmi pare rău, amice, a spus Lee, printre pufăituri, altfel am fi pierdut şi mălaiul pe care l-am strâns până acum.

— Aşa de rău este? a spus George.

— Şi mai rău. Mi-e teamă că v-a trebui să-ţi retez turneul. De fapt ţi-am şi rezervat un bilet pe Saxonia, care pleacă din New York luni.

— Dar asta înseamnă…

— Că va fi ultima ta conferinţă, George, aşa că ai grijă să fie una bună.

— Deci ce profit am obţinut? a întrebat George, liniştit.

— Păi nu pot să-ţi spun cifra exactă pe moment, a zis Lee când taxiul trăgea în faţa rezidenţei personale a preşedintelui de la Harvard. Mai sunt câteva cheltuieli pe care le-am făcut din buz'narul meu şi pe care trebuie să le mai adun.

George s-a gândit la scrisoarea pe care o primise acasă cu o zi înainte de a se îmbarca. De îndată ce Hinks va afla că turneul nu îi adusese profitul sperat, oare va retrage invitaţia de a ţine discursul la Adunarea Generală a Societăţii? Poate cea mai bună soluţie ar fi să refuze invitaţia şi să scutească Societatea de o deziluzie inutilă.

*

— Ai evitat subiectul toată seara, a spus Ruth conducându-l pe Young în salon.

— Dar a fost o cină atât de minunată, a spus Geoffrey, aşezându-se pe canapea. Iar tu eşti o gazdă încântătoare.

— Iar tu eşti un linguşitor bătrân, Geoffrey, i-a spus Ruth, dându-i o ceaşcă de cafea. S-a aşezat pe un scaun în faţa lui. Deci încerci să mă convingi că George ar trebui să se răzgândească în ceea ce priveşte viitoarea expediţie în Himalaia? Pentru că nu sunt convinsă că el vrea cu adevărat.

— Ne spunem adevărul?

— Da, desigur, a răspuns Ruth, surprinsă.

— Când George mi-a scris, înainte de a se îmbarca, mi-a explicat clar că încă mai dorea să încerce măcar o dată să-şi îndeplinească cel mai nebunesc vis.

— Dar… a început Ruth.

— Şi mi-a mai spus că va pleca doar dacă-l vei susţine cu adevărat.

— Dar mie mi-a zis că nu s-ar mai întoarce în nicio împrejurare.

— M-a mai implorat să nu-ţi spun ceea ce simte el. Spunându-ţi ceea ce ţi-am spus, i-am trădat încrederea.

— Ţi-a dat vreun motiv pentru care ar vrea să treacă iar prin toate acele chinuri?

— În afara celui evident? Dacă va reuşi, gândeşte-te cât de mult va câştiga.

— Ştii la fel de bine ca şi mine, Geoffrey, că nu o face pentru bani.

— Tu mi-ai amintit că este îngrijorat că nu are o situaţie financiară prea bună.

Ruth a tăcut un timp.

— Dacă aş fi de acord să-l mint pe George în legătură cu ceea ce simt, a spus ea în cele din urmă, şi va fi o minciună, Geoffrey, trebuie să-mi promiţi că aceasta va fi ultima dată.

— Trebuie să fie. Dacă George va fi ales director al WEA, consiliul nu-l va lăsa să dispară câte şase luni odată. Şi, sincer, draga mea, va fi cam bătrân atunci când RGS va lansa o altă expediţie.

— Aş vrea să mai pot cere părerea cuiva.

— De ce nu discuţi cu singura persoană care ştie exact prin ceea ce treci?

— Despre cine vorbeşti? a întrebat Ruth.

Când Young i-a spus, Ruth a zis doar:

— Crezi că va fi de acord să discute cu mine?

— Oh, da. Va dori s-o vadă pe soţia lui Mallory de Everest.

*

George a recunoscut imediat femeia atrăgătoare care discuta cu Keedick în celălalt colţ al camerei. Nu era uşor de uitat.

— Felicitări, domnule Mallory, a spus preşedintele de la Harvard. Foarte stimulator. Pot spera că veţi reuşi să scăpaţi şi data viitoare?

— Este amabil din partea dumneavoastră, domnule Lowell, a spus George, nemaideranjându-se să repete că nu va merge în următoarea expediţie. Şi permiteţi-mi să vă mulţumesc pentru organizarea acestei recepţii.

— A fost plăcerea mea, a spus preşedintele. Îmi pare doar rău că din cauza prohibiţiei nu vă pot oferi

decât suc de portocale sau Coca-Cola.

— Un suc de portocale ar fi foarte bun, mulţumesc.

— Ştiu că mulţi dintre studenţi doresc să vă pună întrebări, domnule Mallory, a spus preşedintele, aşa că nu vă voi mai monopoliza.

S-a alăturat femeii care discuta cu Keedick.

După câteva momente, George era înconjurat de tineri care-i aminteau de vremea când fusese şi el student la Cambridge.

— Mai aveţi toate degetele de la picioare, domnule? a întrebat un tânăr care se holba la picioarele lui George.

— Erau toate când am verificat ultima oară, la baie, a spus George, râzând. Dar prietenul meu, Morshead, şi-a pierdut două degete de la mână şi unul de la picior şi bietului Norton i s-a tăiat jumătate din urechea dreaptă după ce a stabilit un nou record de înălţime.

O voce din spatele lui l-a întrebat:

— Sunt munţi din America pe care i-aţi considera o provocare?

— Sigur că da, a spus George. Vă pot asigura că muntele McKinley este o provocare la fel de mare ca orice munte din Himalaia şi există mai multe vârfuri în Yosemite Valley care sunt dificile chiar şi pentru cel mai experimentat alpinist. Dacă te interesează alpinismul pe stânci, nici nu trebuie să ajungi mai departe de Utah sau Colorado, dacă speri să-ţi dovedeşti valoarea.

— Ceva mă nedumereşte, domnule Mallory, a spus un tânăr care se uita foarte atent la el. De ce vă deranjaţi?

Preşedintele, care tocmai revenise lângă George, a tuşit ca să-şi ascundă tulburarea.

— E simplu, a zis George. Pentru că există.

— Dar…

— Mă scuzaţi că vă întrerup, domnule Mallory, a spus domnul Lowell, dar ştiu că doamna Harrington abia aşteaptă să discute cu dumneavoastră. Răposatul

ei soţ a fost absolvent al acestei universităţi şi un sponsor foarte generos.

George a zâmbit şi a dat mâna cu tânăra doamnă care-l întrebase despre finanţarea expediţiei când era la New York şi care asistase de atunci la toate conferinţele lui. Nu părea mult mai în vârstă decât unii dintre studenţi şi George bănuia că era a treia soţie a domnului Harrington, doar dacă nu cumva regele cartonului, cum îi spunea Keedick, se căsătorise foarte târziu.

— Mărturisesc, Estelle, i-a spus preşedintele, că n-aveam idee că te interesează alpinismul.

— Cine n-ar putea să fie fermecat de charisma domnului Mallory? — cuvânt pe care George nu-l mai auzise să fie folosit până atunci şi pe care va trebui să-l caute în dicţionar ca să afle dacă nu mai avea şi vreun alt înţeles. Şi, desigur, a ciripit ea, sperăm că el va fi primul care va sta pe culmea muntelui său şi apoi se va întoarce să ne povestească totul.

George a zâmbit şi s-a înclinat uşor.

— Aşa cum v-am explicat în New York, doamnă Harrington, nu voi…

— Este adevărat, a continuat doamna Harrington, care, era evident, nu admitea întreruperile, că această conferinţă a fost ultima înainte de întoarcerea ta în Anglia?

— Mi-e teamă că da, a spus George. Mâine-seară voi lua trenul spre New York şi mă voi îmbarca spre Southhampton în dimineaţa următoare.

— Bine, dacă veţi fi în New York, domnule Mallory, poate veţi binevoi să veniţi la mine mâine-seara să bem ceva.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, dar, din păcate…

— Ştiţi, soţul meu a fost foarte generos şi sunt sigur că vrei să fac o donaţie substanţială pentru cauza ta.

— Substanţială? a repetat George.

— Mă gândeam la – a făcut o pauză – zece mii de dolari.

După o vreme, George a spus:

— Dar voi ajunge în New York abia la şapte, mâine-seara, doamnă.

— Atunci voi trimite o maşină sa vă ia de la hotel la ora opt. Şi, George, te rog, spune-mi Estelle.

*

După ce s-a strâns masa şi dădaca a dus copiii la plimbarea de dimineaţă, Ruth a trecut prin salon. S-a aşezat în scaunul ei preferat de lângă fereastră şi a deschis ultima scrisoare a lui George.

22 martie, 1923

Draga mea Ruth,

Sunt în trenul care circulă între Boston şi New York. Am câteva veşti bune. Harvard a fost exact cum mi-l imaginam. Nu numai că aula a fost plină-ochi – agăţaţi de galerie, a spus Keedick – dar studenţii şi profesorii n-ar fi putut să mă întâmpine mai călduros.

Am venit de la recepţia preşedintelui foarte vesel, în ciuda faptului că nu am reuşit sa beau decât suc din cauza prohibiţiei. Dar când m-am trezit azi-dimineaţă, realitatea m-a lovit din nou. Turneul meu a fost întrerupt şi mă întorc în Anglia mult mai repede decât mă aşteptam. Este păcat că n-ai venit şi tu, pentru că totul n-a durat mai mult de o lună. Oricum, vacanţa la Veneţia a fost superbă, cu toate că nu ne-am căţărat pe San Marco. Te anunţ că voi sosi săptămâna viitoare. Îţi voi trimite o telegramă de pe vapor şi-ţi voi spune când voi ajunge la Southhampton.

A doua veste bună este că mi s-a dat şansa să cresc fondurile societăţii în această seară.

Singurul lucru bun din toată excursia este că pot să te văd pe tine şi pe copii mai curând decât mă aşteptam. Dar să ne întoarcem la realitate. Primul lucru pe care-l am de făcut când mă voi întoarce va fi să-mi caut un serviciu.

Pe curând,
Soţul tău iubitor,
George.

Ruth a zâmbit când a pus scrisoarea în plic şi a lăsat-o pe biroul ei, împreună cu toate scrisorile pe care i le trimisese George în decursul anilor. S-a uitat la ceasul de pe cămin. Trenul ei spre Londra pleca din Godalming abia peste o oră, dar Ruth s-a decis să plece spre gară mai repede, pentru că la această întâlnire nu voia să întârzie.

49

George a bătut la uşa casei elegante de pe strada West, numărul 64, înainte de ora nouă. Un valet îmbrăcat cu o haină lungă, negru cu alb, i-a deschis.

— Bună seara, domnule, doamna Harrington vă aşteaptă.

George a fost condus în salon, unde a găsit-o pe doamna Harrington stând lângă cămin sub un tablou de Bonnard, înfăţişând o femeie goală care ieşea din cadă. Gazda lui purta o rochie de mătase de un roşu strălucitor care nu-i acoperea genunchii. Nu avea nici verighetă, nici inel de logodnă, ci un colier de diamante cu o brăţară asortată.

— Mulţumesc, Dawkins, a spus doamna Harrington, asta e tot. Înainte ca valetul să ajungă la uşă a mai spus: şi nu mai avem nevoie de tine în această seară.

— După cum doriţi doamnă, a răspuns valetul, înclinându-se şi închizând uşa după el.

George ar fi putut jura că a auzit cheia întorcându-se în broască.

— Ia loc, te rog, George, a spus doamna Harrington, arătându-i canapeaua. Să-ţi dau ceva de băut. Ce ai dori?

— Cred că mă voi mulţumi cu suc de portocale.

— Sigur că nu, a spus doamna Harrington.

S-a dus în celălalt capăt al camerei, a atins volumul legat în piele din Timpuri grele şi biblioteca s-a rotit, transformându-se într-un bar.

— Whisky cu sifon? a sugerat ea.

— Mai e ceva ce nu ştii despre mine? s-a interesat George, zâmbind.

— Unul sau două lucruri, a spus doamna Harrington, aşezându-se lângă el pe canapea, rochia ridicându-i-se cu câţiva centimetri deasupra genunchilor. Dar în timp, cred că voi reuşi să rezolv şi asta. George şi-a atins cravata, nervos. Acum, spune-mi, George, cum ar putea să ajute expediţia mica mea donaţie?

— Adevărul este, doamnă Harrington, a spus George, luând o gură de whisky – era marca lui preferată – avem nevoie de fiecare penny de care putem face rost. Ceea ce am învăţat din prima expediţie a fost că nu eram suficient de pregătiţi. A fost aceeaşi problemă cu care s-a confruntat şi căpitanul Scott în expediţia lui la Polul Nord şi care a dus la moartea lui şi a întregii lui echipe. Nu doresc să-mi asum acest risc încă o dată.

— Eşti foarte serios, George, a spus doamna Harrington, aplecându-se şi bătându-l pe coapsă.

— Este o problemă serioasă, doamnă Harrington.

— Spune-mi Estelle, a zis ea, punând picior peste picior. Crezi că vei ajunge în vârf de data aceasta?

— Posibil, dar e nevoie şi de puţin noroc, a spus George, şi mai ales cu vremea. Dacă ai două, poate trei zile senine la rând, fără vânt, ai o şansă. Dar atunci, când credeam chiar că avem noroc, ne-a lovit nenorocirea.

— Eu sper că, dacă voi avea o şansă, a spus doamna Harrington, nu voi avea parte şi de dezastru.

Mâna ei era acum pe coapsa lui George. George se făcuse de culoarea rochiei doamnei Harrington şi se decise că era vremea să caute o cale de scăpare. Nu e nevoie să fii nervos, George. Este o aventură despre care nu trebuie să afle nimeni şi care nu trebuie să se sfârşească cu un dezastru.

George era gata să se ridice şi să plece când ea a mai spus:

— Şi când vei sta pe vârful muntelui, George, şi sunt sigură că vei sta, gândeşte-te şi la mine.

A scotocit în mânecă şi a scos o hârtiuţă pe care a despăturit-o şi a pus-o pe masă, în faţa ei. George s-a uitat şi a văzut că era un cec pe care scria: De plată: Royal Geographical Society 10.000 $. S-a gândit la domnul Hinks, şi s-a aşezat la loc.

— Acum, gândeşte-te un moment, George, în timp ce eu mă schimb. Mai serveşte-te cu ceva de băut cât voi lipsi. Pune-mi şi mie un gin tonic, a mai spus ea înainte să iasă.

George a luat cecul şi era gata să-l pună în buzunar când a văzut marginea unei fotografii mici ieşind dintre două bancnote. A scos fotografia lui Ruth pe care o făcuse în timpul lunii de miere şi pe care o lua întotdeauna cu el în timpul călătoriilor. A zâmbit, a pus fotografia la loc în portofel şi a rupt cecul. S-a dus la uşă şi a tras uşor de mâner, doar ca să descopere că era încuiată. Ce păcat că RGS nu-l alesese pe Finch pentru turneul din America, s-a gândit el, pentru că atunci societatea ar fi câştigat cei 10.000 de dolari pe care în mod sigur doamna Harrington i-ar fi considerat o investiţie bună.

George s-a dus în capătul celălalt al camerei şi a deschis încet fereastra. Şi-a scos capul afară şi a analizat traseul. Era încântat să vadă că faţada clădirii era făcută din plăci aspre de piatră, plasate egal. A ieşit pe pervaz şi şi-a început coborârea, iar când mai avea doi metri până jos a sărit pe trotuar. A traversat repede strada. Ştia că un alpinist nu se uită niciodată înapoi, dar n-a putut rezista şi a fost răsplătit pe măsură. La geamul unei ferestre de sus stătea o femeie frumoasă îmbrăcată doar cu un neglijeu subţire care ascundea prea puţine.

— La naiba, a spus George când şi-a amintit că nu-i luase lui Ruth niciun cadou.

*

Ruth a bătut încet la uşa din faţă a casei de pe strada Tite, numărul 37 şi, după o clipă, o servitoare i-a făcut o reverenţă şi i-a spus:

— Bună dimineaţa, doamnă Mallory. Vreţi să aveţi amabilitatea să mă urmaţi?

Când Ruth a intrat în salon, şi-a găsit gazda stând în faţa căminului, sub un portret în ulei al soţului ei, apropiindu-se de Polul Sud. Purta o rochie simplă şi neagră, nu era machiată şi nu purta alte bijuterii decât verigheta.

— Ce plăcere să vă văd, doamnă Mallory, a spus Kathleen Scott. Vă rog veniţi lângă mine, şi i-a făcut semn spre un scaun confortabil.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră că m-aţi primit, a spus Ruth.

Pe când se aşeza, servitoarea a reapărut, purtând o tavă de argint, încărcată cu prăjiturele şi ceai, pe care a plasat-o pe o masă, lângă stăpâna ei.

— Poţi să ne laşi, Millie, a spus văduva căpitanului Scott. Şi nu vreau să fiu deranjată.

— Desigur, doamnă, a spus servitoarea, ieşind din cameră.

— Indian sau chinezesc, doamnă Mallory?

— Indian, vă rog.

— Zahăr şi lapte?

— Doar lapte, mulţumesc.

Doamna Scott a umplut ceaşca şi i-a dat-o lui Ruth.

— Am fost nedumerită de scrisoarea dumneavoastră, i-a spus. Spuneaţi că doriţi să discutăm despre o problemă personală.

— Da, a spus Ruth, încet. Am nevoie de sfatul dumneavoastră.

Gazda lui Ruth a încuviinţat, zâmbindu-i.

— Soţul meu, a început Ruth, se află acum într-un turneu de conferinţe prin Statele Unite şi îl aştept de la o zi la alta. Deşi mi-a spus de nenumărate ori că nu doreşte să conducă următoarea expediţie a RGS în Everest, nu mă îndoiesc că de fapt vrea s-o facă.

— Şi ce părere aveţi despre întoarcerea lui în Himalaia?

— După absenţa lui din timpul războiului, urmată de expediţia lungă în Everest şi acum de turneul prin America, nu prea vreau să mai plece pentru încă şase luni.

— Da, înţeleg asta. Con era exact la fel – ca un copil, nu era în stare să stea locului mai mult decât câteva luni la rând.

— V-a întrebat vreodată ce părere aveţi despre asta?

— Tot timpul, dar ştiam că vrea doar să fie încurajat, aşa că îi spuneam ce dorea să audă, că făcea ceea ce trebuie.

— Şi eraţi convinsă?

— Nu întotdeauna, a admis femeia mai în vârstă, oftând. Dar oricât de mult aş fi dorit să stea acasă şi să ducă o viaţă obişnuită, ştiam că nu era posibil deoarece, exact ca soţul dumneavoastră, Con nu era un om obişnuit.

— Desigur că acum regretaţi că nu i-aţi spus ceea ce simţeaţi cu adevărat?

— Nu, doamnă Mallory, nu regret. Prefer să fi petrecut doi ani cu cel mai interesant bărbat de pe pământ, decât patruzeci cu cineva convins că l-am împiedicat să-şi urmeze visul.

Ruth a încercat să-şi adune ideile.

— Pot suporta gândul să fiu despărţită de George pentru încă şase luni. S-a oprit. Dar nu pentru toată viaţa.

— Nimeni nu vă înţelege mai bine decât mine. Dar soţul dumneavoastră nu este un om obişnuit şi sunt sigură că-i cunoşteaţi ambiţia înainte de a vă mărita cu el.

— Da, ştiam, dar…

— Atunci nu puteţi, chiar nu puteţi, sta în calea destinului său. Dacă el va vedea altul făcând ceea ce el şi-a dorit întotdeauna să facă, dumneavoastră o veţi regreta toată viaţa.

— Dar destinul meu trebuie să fie să-mi trăiesc tot restul vieţii fără el? a întrebat Ruth. Dacă ar şti cât de mult îl iubesc…

— Vă pot asigura că ştie, doamnă Mallory, altfel nu aţi fi venit la mine. Şi pentru că ştie, va trebui să-l convingeţi că sunteţi de părere că este datoria lui să conducă următoarea expediţie. Şi apoi, tot ce mai puteţi face este să vă rugaţi să se întoarcă.

Ruth şi-a ridicat capul, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

— Dar soţul dumneavoastră nu s-a mai întors.

— Dacă aş putea întoarce timpul înapoi, a venit răspunsul calm, şi Con m-ar întreba „Mă laşi să mă duc din nou, fetiţo?”, aş răspunde exact cum am făcut-o acum treisprezece ani, o lună şi şase zile înainte. „Da, dragul meu, sigur că te las. Dar aminteşte-ţi să iei şi şosetele de lână de data asta.”

*

George era gata să plece la ora şase în dimineaţa următoare. Când s-a dus la recepţie, n-a fost uimit să afle că Keedick nu plătise nota. A fost uşurat doar că ultima noapte şi-o petrecuse într-o cameră simplă într-o pensiune în Lower East Side şi nu în apartamentul prezidenţial de la Waldorf.

Când a ieşit pe trotuar, n-a chemat taxiul, din mai multe motive. A mărşăluit până la intersecţia 43, cu câte o valiză în fiecare mână, împingând băştinaşii pe când circula prin jungla deasă, suprapopulată a Manhattanului.

Când a ajuns la chei o oră mai târziu, l-a văzut pe Keedick stând lângă docul la care era amarat vasul, cu un trabuc în gură, un zâmbet pe buze şi cu replica pregătită.

— Când ajungi în vârful muntelui, George, dă-mi un telefon, pen' că s-ar putea să valoreze ceva.

— Mulţumesc Lee, a spus George şi, după ce a ezitat un moment, a mai spus, pentru o experienţă de neuitat.

— A fost plăcerea mea, a spus Keedick, întinzând mâna. Încântat să te ajut.

George a dat mâna cu el şi tocmai urca pe pasarelă când Keedick l-a strigat.

— Hei, nu uita asta. Ţinea un plic în mână.

George s-a întors, ceea ce nu prea i-a convenit.

— Partea ta din profituri, bătrâne, a spus el, încercând să imite accentul englezesc al lui George. Cincizeci la sută, după cum ne-am înţeles.

— Mulţumesc, a spus George, punând plicul în buzunar.

Nu avea nicio intenţie să-l deschidă în faţa lui Keedick.

Când s-a dus să-şi caute cuşeta n-a fost surprins să vadă că fusese degradat la puntea doi, la patru etaje sub puntea principală şi că mai stătea cu încă trei bărbaţi într-o cabină care nu era mult mai mare decât cortul lui de pe Pasul de Nord. S-a oprit din

despachetat când a auzit sirena anunţându-le plecarea şi s-a întors pe punte ca să poată urmări progresul lent al vaporului afară din port.

S-a rezemat de balustradă şi s-a uitat la chei; prietenii şi familiile îşi luau rămas-bun. Nu s-a obosit să se uite după Keedick, ştiind că acesta plecase de mult. George a urmărit cum zgârie-norii uriaşi deveneau din ce în ce mai mici şi când Statuia Libertăţii a dispărut, a hotărât că venise vremea să înfrunte realitatea.

Şi-a scos plicul din buzunar, l-a rupt şi a scos un cec. De plată: The Royal Geographical Society 48$. A zâmbit şi s-a gândit o clipă la Estelle, dar numai o clipă.

CARTEA ŞAPTE
PRIVILEGIUL UNEI FEMEI

50

Se plimbau pe King's Parade mână în mână, arătând ca o pereche de studenţi.

— Nu mă mai ţine în suspans, a spus Ruth. Cum a mers interviul?

— Nu cred că ar fi putut merge mai bine, a spus George. Au fost de acord cu toate ideile mele asupra educaţiei şi n-au protestat când am zis că e timpul să le acordăm diplome şi femeilor care participă la acelaşi cursuri ca bărbaţii.

— Era şi timpul, a comentat Ruth. Chiar şi Oxfordul e de acord cu asta.

— Însă ar mai putea fi nevoie de un război mondial ca să ajungă şi Cambridge la aceeaşi opinie, a spus George trecând pe lângă doi bătrânei.

— Deci crezi că ai o şansă să-ţi dea postul? Sau mai aveau şi alţi candidaţi?

— Nu cred. De fapt, Young mi-a dat de înţeles că eram singurul candidat, iar preşedintele consiliului s-a cam dat de gol când m-a întrebat dacă pot începe să lucrez de la începutul lui septembrie, la anul.

— Este minunat, a spus Ruth. Felicitări, iubitule.

— Dar nu ţi se va părea supărător să pleci de acasă tocmai în Cambridge?

— Doamne, nu, a spus Ruth. Nu cred că există un loc mai bun în care să creştem copiii, iar tu ai atâţia prieteni aici. Să fim recunoscători că trebuie să ne mutăm abia în septembrie viitor, aşa că voi avea timp destul să caut o casă nouă şi să planific mutarea cât tu vei fi plecat.

— Când voi fi plecat? a întrebat George nedumerit.

— Da, pentru că serviciul începe abia anul viitor, aşa că nu văd de ce n-ai putea pleca să te urci pe muntele tău.

George a privit-o de parcă nu putea crede ceea ce auzise.

— Şi vrei să-mi spui, dragă, a spus el în cele din urmă, că nu ai obiecţii dacă aş pleca într-o nouă

expediţie?

— Dimpotrivă, a spus Ruth, aş fi încântată. Ideea de a te vedea învârtindu-te în jurul casei luni întregi ca un urs cu migrene nu-mi surâde şi nici n-aş vrea să fiu pe lângă tine dacă Finch ajunge pe vârful muntelui iar tu va trebui să-i trimiţi o telegramă de felicitare. Desigur, a continuat ea, este posibil ca ei să nu dorească să-ţi ofere un loc în echipa de alpinişti.

— Şi de ce nu? a întrebat George.

— Ei bine, poate arăţi ca un student, dragul meu şi uneori aşa te şi comporţi, dar dacă se vor uita pe curriculum vitae mai atent s-ar putea să observe că nu eşti chiar la prima tinereţe. Aşa că mai bine anunţă-i cât mai repede că vrei să mergi, pentru că aceasta va fi ultima ta şansă.

— Şmecheră mică ce eşti, a spus George. Nu ştiu dacă ar trebui să te sărut sau să-ţi trag una. Cred însă că te voi săruta.

Când i-a dat drumul, tot ce a reuşit Ruth să spună a fost:

— Cred că ţi-am mai spus şi înainte, domnule Mallory, ce părere am despre sărutatul în public.

Nu-şi amintea când îl mai văzuse aşa de vesel.

— Mulţumesc, dragă, i-a spus el. Mă simt uşurat să ştiu ceea ce simţi tu cu adevărat despre urcarea mea pe Everest.

Ruth era bucuroasă că George o luase din nou în braţe, pentru că aşa nu-i putea vedea lacrimile din ochi şi să descopere ce simţea ea cu adevărat.

*

Nimeni n-a fost surprins că George a ajuns mai târziu la aniversarea zilei de naştere a fratelui său, dar sora lui, Mary, l-a certat când a aflat că uitase cadoul pentru Trafford la The Holt.

— Ce i-ai luat? l-a întrebat Mary. Sau nici asta nu-ţi aminteşti?

— Un ceas, a spus George. L-am cumpărat când am fost în Elveţia.

— Asta e chiar de mirare, având în vedere că este un instrument care nu te-a interesat deloc în ultimii treizeci şi şapte de ani, a spus înainte ca Trafford să li se alăture.

— Pot să-l iau de Crăciun, a spus Trafford. La fel ca anul trecut, a zâmbit el. Dar, mai important, trebuie să rezolvăm cearta dintre Cottie şi mama despre cel mai înalt punct la care a ajuns George pe Everest.

George s-a uitat şi a văzut-o pe Cottie discutând cu un bărbat pe care nu l-a recunoscut. Pe ea n-o mai văzuse de când vizitaseră expoziţia Monet de la Academia Regală cu un an sau doi în urmă. Ea i-a zâmbit aşa cum o făcea pe vremuri, iar el s-a simţit şi mai vinovat că nu mai ţinuse legătura cu ea de când tatăl ei dăduse faliment. Nu pentru că ar fi putut să le ofere vreun ajutor financiar, dar…

— Opt mii cinci sute douăzeci de metri, a spus Mary, după cum ştie orice şcolar.

— Atunci e mai sus decât a ajuns orice pilot, a spus Trafford, altfel aş încerca eu să aterizez pe vârful afurisitului ăla de munte.

— Asta ne-ar scuti de multă bătaie de cap, a spus George, întorcându-se. Dar până atunci, cineva trebuie s-o facă pe calea cea grea. Trafford a râs. Ce face Cottie? Tot mai munceşte ca să se poată întreţine?

— Da, i-a răspuns Mary. Dar din fericire nu mai serveşte în spatele tejghelei la Woolworth.

— De ce? a întrebat Trafford. Au avansat-o director?

— Nu, a râs Mary. Şi-a publicat prima carte şi criticile au fost foarte favorabile.

George s-a simţit şi mai vinovat.

— Aş vrea să am şi eu un exemplar în viitoarea expediţie, a spus el, fără să se gândească.

— Următoarea expediţie? a spus Trafford. Credeam că te-ai hotărât să nu mai participi la următoarea expediţie pe Everest.

— Şi Cottie poate să trăiască de pe urma scrisului? a întrebat George, nevrând să răspundă la

întrebarea fratelui său. Eu am câştigat doar 32£ amărâte, drepturi de autor pentru cartea mea despre Boswell.

— Cottie scrie romane, nu biografii îmbâcsite, a spus Mary. Şi mai mult, editorii i-au oferit un contract pentru trei cărţi, aşa că cineva probabil crede în ea.

— Mai mult, e cu o persoană, se pare, a spus Trafford, uitându-se mai atent la bărbatul cu care vorbea Cottie.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat George.

— Cottie tocmai s-a măritat, i-a spus Mary. Un diplomat de la Forreign Office. Nu ştiai?

— Nu, nu ştiam, a recunoscut George. N-am fost invitat la nuntă.

— Nu e de mirare, a spus Mary. Dacă ai fi citit *Peking Picnic,* ai fi înţeles de ce.

— Unde vrei să ajungi?

— Eroul romanului este un tânăr profesor care a fost educat la Cambridge şi care face alpinism în timpul liber.

Trafford a râs.

— Poftim? Şi nu face aluzie la încântătorul lui frate mai mic, eroul aerului care, după ce i-a bătut pe germani s-a întors în patria lui şi a devenit cel mai tânăr comandor din RAF?

— Doar într-un paragraf, a spus Mary. Dar sugerează că, la fel ca frumosul lui frate mai mare, şi el este destinat pentru lucruri mai măreţe.

— Asta depinde de cel care va atinge primul 8.700 de metri, a sugerat Trafford.

— Opt mii şapte sute şi un metru, a spus George.

1924

51

Restul comitetului studia ultima hartă a Everestului când generalul Bruce şi-a început raportul.

— Cea mai mare parte a echipei de suport trebuie să fi ajuns la 5.100 de metri până acum, a spus generalul, bătând în hartă cu monoclul pentru a arăta poziţia. Scopul lor este să se asigure că totul este pregătit pentru domnul Mallory şi echipa lui de alpinişti atunci când vor ajunge la tabăra de bază peste douăsprezece săptămâni.

— Bine, a spus George. Şi cum am identificat deja traseul pe care vreau să-l urmez, vom avea mai mult de o lună pentru a ne stabili şi a încerca să ajungem în vârf înainte de începerea musonilor.

— Putem presupune, domnule Mallory, a spus sir Francis, că am rezolvat majoritatea problemelor pe care le-aţi avut la expediţia anterioară?

— Desigur, domnule preşedinte, a spus George. Dar după eforturile mele jalnice în Statele Unite, mă întreb de unde aţi obţinut fondurile necesare.

— Ne-au picat nişte bani pe neaşteptate, a explicat Hinks. Deşi nu toate au mers cum vă aşteptaţi în America, filmul lui Noel, Aventura Everestului, a fost un mare succes. Atât de mare, încât el a oferit Societăţii opt mii de lire sterline pentru exclusivitatea, cred că termenul este „drepturile de filmare”, pentru următoarea expediţie, cu o singură condiţie.

— Şi care ar fi aceea? a întrebat Raeburn.

— Ca Mallory să fie şeful alpiniştilor, a spus Hinks.

— Şi cum am fost deja de acord cu asta, a spus Mallory, mi-a mai rămas doar să formez echipa de alpinişti.

— Ceea ce, sincer vorbind, domnule preşedinte, a sărit Geoffrey Young, s-a rezolvat deja.

George a încuviinţat şi a scos o bucată de hârtie din buzunar.

— Pot să vă prezint lista de nume pentru aprobarea comitetului, domnule preşedinte?

— Desigur, băiete, a spus sir Francis. La naiba, doar e echipa ta.

George a citit numele pe care el şi Young le aleseseră la întrunirea anterioară a Clubului Alpin.

— Norton, Somervell, Morshead, Odell, Finch, Bullock, Hingston, Noel şi eu. S-a uitat aşteptându-se să primească aprobarea unanimă a comitetului.

Dar a urmat o tăcere lungă după care preşedintele a răspuns:

— Îmi pare rău să-ţi spun, Mallory, că am primit azi-dimineaţă o scrisoare de la domnul Finch în care îmi spunea că simte necesar ca, din cauza împrejurărilor, să-şi retragă numele de pe lista membrilor expediţiei din 1924.

— Din cauza împrejurărilor? a repetat George. Care împrejurări?

Sir Francis i-a făcut semn lui Hinks. Hinks a deschis un dosar din faţa lui, a scos un plic şi i l-a dat lui George.

George l-a citit de două ori înainte de a spune:

— Dar nu oferă niciun motiv pentru retragerea sa. I-a dat scrisoarea lui Young, apoi a întrebat. E cumva bolnav?

— Nu, din câte ştim noi, a răspuns sir Francis, prudent.

— Şi nu este nicio problemă financiară, a spus Young, înapoindu-i scrisoarea lui Hinks, pentru că, mulţumită lui Noel, acum avem mai mulţi bani decât este nevoie pentru a acoperi orice cheltuieli le-ar putea solicita Finch pentru călătorie şi echipament.

— Mi-e teamă, Mallory, că situaţia este puţin mai delicată, a spus Hinks, închizând registrul de procese-verbale şi închizându-şi stiloul.

— Desigur că nu are vreo legătură cu afacerea aceea cu soţia guvernatorului? a spus George.

— Nu, mă tem că este mai rău decât atât, a spus Hinks, scoţându-şi ochelarii în formă de semilună şi

punându-i pe masă. George a aşteptat nerăbdător ca Hinks să continue.

— Fără a informa RGS, a spus Hinks în cele din urmă, Finch a acceptat să participe la diverse turnee de conferinţe prin toată ţara. Din asta a câştigat sume mari de bani din care Societatea n-a primit nimic.

— Dar Societatea avea dreptul să primească ceva? a întrebat Young.

— Sigur că da, i-a răspuns Hinks, pentru că Finch a semnat un contract, la fel ca tine, Mallory, să trimită Societăţii cincizeci la sută din toate câştigurile dobândite ca urmare a expediţiei Everest.

— Adică despre ce sumă vorbim? a întrebat Young.

— N-am idee, a admis Hinks, pentru că Finch a refuzat să trimită vreo chitanţă, în ciuda cererilor noastre repetate. În cele din urmă, Societatea nu are de ales decât să solicite pe cale legală ceea ce ne aparţine de drept.

— Întotdeauna am zis că este un mocofan, s-a răstit Ashcroft. Şi acest incident dovedeşte că am avut dreptate.

— Credeţi că se va ajunge la tribunal? a spus Young.

— Sper că nu, a spus Hinks. Dar, dacă ar fi aşa, cazul ar ajunge la tribunal tocmai când expediţia va fi în Tibet.

— Sunt sigur că şerpaşii vor fi foarte îngrijoraţi din cauza asta, a spus George.

— Nu e de râs, a spus sir Francis, grav.

— Este cineva la masa asta care crede că ultima greşeală a lui Finch i-ar afecta în vreun fel abilităţile de alpinist? a întrebat Young.

— Nu asta era ideea, Young, i-a răspuns Hinks, şi o ştii foarte bine.

— Ba va fi o problemă, a spus George, când voi ajunge la 8.100 de metri şi va trebui să mă decid cine mă va însoţi în asaltul final.

— Îi mai ai pe Norton şi Somervell, i-a amintit Hinks.

— Şi ei vor fi primii care vor recunoaşte că nu sunt la nivelul lui Finch.

— Sigur, Mallory, trebuie să admiţi că RGS nu are de ales după ultimul incident.

— Nu este dreptul dat de Dumnezeu RGS-ului să decidă cine trebuie şi cine nu trebuie să facă parte din echipa de alpinişti, a spus Mallory. În caz că aţi uitat, domnule Hinks, acesta este Comitetul Everest.

— Mallory, a sărit Ashcroft, cred că ai fost puţin vulgar.

— Atunci permiteţi-mi să vă întreb, domnule comandor, s-a răstit George, cu toată vasta dumneavoastră experienţă la înălţime, cine credeţi că ar trebui să-i ia locul lui Finch?

— Mă bucur că ai pus această problemă, Mallory, a intervenit Hinks, pentru că am un înlocuitor pe măsură.

— Şi cine ar fi acesta?

— Un tânăr pe nume Sandy Irvine. Este un campion la vâslit de la Oxford şi a acceptat imediat să facă parte din echipă.

— Având în vedere că nu intenţionez să vâslesc pe Everest, domnule Hinks, poate aţi putea să ne explicaţi ce experienţă are domnul Irvine la alpinism, pentru că nu am auzit de el.

Hinks a zâmbit pentru prima oară.

— Se pare că prietenul tău, Odell, a fost foarte impresionat de puşti când au făcut ascensiuni la Cercul Polar anul trecut, iar Irvine a fost primul care a atins cel mai înalt vârf de pe Spitsbergen.

Hinks părea foarte mulţumit de el.

— Spitsbergen, s-a răstit Young, este pentru novici promiţători şi, în caz că nu ştiţi, domnule Hinks, cel mai înalt vârf are doar 1.700 de metri.

— Bine, atunci când voi dori ca cineva să-mi ţină companie la 1.700 de metri, a spus George, pot să vă asigur, domnule Hinks, că Irvine va fi primul la care mă voi gândi.

— Ar mai trebui să spun, Mallory, a continuat Hinks, că Irvine studiază chimia la Oxford şi cunoaşte foarte bine aparatele cu oxigen pe care le-a

experimentat Finch în ultima călătorie. De fapt, am fost informat că ţine permanent legătura cu fabricanţii pentru a afla toate ameliorările posibile ale sistemului.

— Finch este şi el specializat când este vorba de utilizarea oxigenului şi are diplomă de onoare care s-o dovedească, i-a amintit George. Şi, în caz că acest comitet a uitat, el a şi experimentat folosirea oxigenului la 8.100 de metri, cu care dumneavoastră nu prea eraţi de acord la vremea respectivă, domnule Hinks. Şi poate mai relevant este faptul că Finch este deţinătorul recordului mondial la altitudine, la 8.350 de metri, după cum o ştiu prea bine.

— Domnilor, domnilor, a spus sir Francis, trebuie să încercăm să ne rezolvăm diferendele cu un pic de demnitate.

— La ce vă gândiţi, domnule preşedinte? a întrebat George. Pentru că este clar că domnul Hinks şi cu mine nu vom reuşi să cădem de acord asupra acestui subiect.

— Că ar trebui să lăsăm să decidă majoritatea, cum a fost întotdeauna obiceiul nostru la RGS. Înainte ca George să-l poată întrerupe, sir Francis a adăugat. Şi cum este cazul, desigur, şi la Clubul Alpin.

Young a tăcut şi nici ceilalţi n-au mai comentat, aşa că sir Francis a continuat.

— Pot să sugerez, prin urmare, cu oarecare neplăcere, că este momentul să votăm din nou? A aşteptat obiecţii, dar ceilalţi au rămas tăcuţi. Vă rog să oficiaţi, domnule secretar.

— Desigur, domnule preşedinte, a spus Hinks. Cei care sunt de acord ca domnul Finch să fie reintrodus în echipa de alpinism ridicaţi, vă rog, mâinile.

Mallory, Young şi, spre surpriza tuturor, generalul Bruce, au ridicat mâinile. Înainte ca Hinks să înregistreze votul lui Bruce în procesul-verbal, l-a privit şi i-a spus:

— Dar credeam că nu-l puteţi suferi?

— Da, aşa este bătrâne, a spus Bruce. Dar cel mai înalt punct atins de mine în ultima expediţie a fost

5.300 de metri şi pot să te asigur, Hinks, că nu am nicio intenţie să mă alătur lui Mallory în asaltul final.

Hinks a înregistrat cu neplăcere votul generalului.

— Împotrivă?

Raeburn şi Ashcroft i s-au alăturat secretarului când acesta a ridicat mâna.

— Mi-e teamă că este egalitate, domnule preşedinte, aşa că din nou aveţi votul decisiv.

— Cu această ocazie, a spus sir Francis fără să ezite, votez împotriva introducerii lui Finch în echipă.

Hinks a introdus imediat rezultatul în registrul de procese-verbale şi, înainte ca cerneala să aibă timp să se usuce, a anunţat:

— Comitetul Everest a decis cu patru voturi pentru şi trei împotrivă, ca domnul Finch să nu fie reintrodus în echipa de alpinişti.

A închis registrul.

— Pot să vă întreb de ce v-aţi răzgândit, domnule preşedinte? a întrebat calm George.

— Pentru că nu a respectat contractul cu RGS, a spus sir Francis, privind portretul preşedintelui RGS. Totuşi, bănuiesc că Maiestatea Sa nu ar fi încântat să audă că un bărbat divorţat a fost primul care să stea pe acoperişul lumii.

— Ce păcat că Henric al VIII-lea nu era preşedintele nostru când s-a făcut prima escaladare a Everestului, a spus George liniştit.

Şi-a strâns hârtiile şi s-a ridicat.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule preşedinte, dar nu-mi daţi de ales decât să demisionez din funcţia de membru al acestui comitet şi să-mi retrag numele de pe lista celor propuşi ca şefi ai echipei de alpinişti. Bineînţeles că îi urez succesorului meu succes. Bună ziua, domnilor.

— Domnule Mallory, a spus Hinks înainte ca George să ajungă la uşă. Sper că decizia dumneavoastră nu vă va împiedica să ţineţi discursul memorial de la RGS din această seară. Biletele la eveniment au fost vândute de mai multe săptămâni, aşa că…

— Bineînţeles că îmi voi respecta angajamentul, a spus Mallory. Dar dacă mă va întreba cineva de ce am demisionat din comitet şi nu voi conduce expediţia în Everest, nu voi ezita deloc să le spun că nu am fost lăsat să-mi aleg echipa de alpinişti aşa cum doream.

— Aşa să fie, a spus Hinks.

Mallory a părăsit camera şi a închis încet uşa în urma lui.

— S-au dus la naiba cele opt mii de lire de la Noel, a spus Raeburn, stingându-şi trabucul. Ceea ce nu ne lasă de ales decât să anulăm totul.

— Nu neapărat, a spus Hinks calm. Poate aţi observat, domnilor, că nu am înregistrat demisia domnului Mallory în procesul-verbal. Mai am câteva cărţi în mânecă şi intenţionez să le joc înainte de sfârşitul acestei seri.

*

George a mers în grabă prin coridor până în sala vorbitorului. Nu s-a oprit să discute cu nimeni, de teamă să nu i se pună vreo întrebare la care nu dorea să răspundă înainte de a-şi ţine discursul. Mai avea nevoie şi de cele patruzeci de minute pentru a-şi pune ordine în idei, pentru că ştia că va ţine cel mai important discurs din viaţa sa.

Când a intrat în sală, a fost surprins să o găsească pe Ruth aşteptându-l.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea când l-a văzut aşa de supărat.

George s-a plimbat încolo şi încoace prin cameră în timp ce-i povestea lui Ruth în detaliu ce se întâmplase la întrunire. Până la urmă s-a oprit în faţa ei.

— Am făcut ceea ce trebuia, nu-i aşa dragă?

Ruth anticipase întrebarea şi ştia că tot ce avea de spus era „Da, dragă, aveai dreptate să-ţi dai demisia, Hinks s-a purtat urât şi, dacă Finch nu este reintrodus în echipă, ai risca prea mult. Şi să nu uităm că îţi vei risca viaţa ta, nu pe a lui.”

George stătea şi îi aştepta răspunsul.

— Să sperăm că nu-ţi vei regreta decizia, a spus ea.

S-a ridicat din scaun înainte ca George să continue.

— Te las acum, dragă. Am intrat doar să-ţi urez noroc. Îmi dau seama că ai nevoie de aceste minute ca să te pregăteşti.

L-a sărutat uşor pe obraz şi a plecat fără să mai spună nimic.

George s-a aşezat la biroul lui mic şi a încercat să-şi pună notiţele în ordine, dar gândurile lui reveneau la întrunirea comitetului şi la răspunsul ambiguu al lui Ruth la întrebarea lui.

S-a auzit o bătaie uşoară în uşă. George s-a întrebat cine putea fi. Una dintre regulile de bază ale Societăţii era că vorbitorul nu trebuia întrerupt în ultimele sale momente de pregătire. Când l-a văzut pe Hinks intrând pe uşă ar fi fost încântat să-i tragă omuleţului nesuferit un pumn în nas până ce a observat cine-l urma. George a sărit în picioare şi s-a înclinat.

— Alteţa Voastră Regală, a spus Hinks, pot avea onoarea să vi-l prezint pe domnul George Mallory care, după cum ştiţi, va prezenta discursul din această seară.

— Da, într-adevăr, a spus prinţul de Wales. Îmi cer scuze că vă întrerup într-un asemenea moment, dar am un mesaj din partea Maiestăţii Sale, regele, pe care trebuie să vi-l transmit personal.

— Sunteţi foarte amabil că v-aţi deranjat, alteţă.

— Deloc, bătrâne. Maiestatea Sa doreşte să ştiţi că este încântat că aţi acceptat să conduceţi următoarea expediţie pe Everest şi că de abia aşteaptă să vă întâlnească la întoarcere. Hinks a zâmbit subţire. Aş mai putea să adaug, domnule Mallory, că exact acestea sunt şi sentimentele mele şi că sunt nerăbdător să vă ascult discursul.

— Mulţumesc, alteţă, a spus George.

— Acum vă las în pace, a spus prinţul, altfel nu veţi putea ţine discursul în linişte.

George s-a înclinat iar când prinţul de Wales şi Hinks au părăsit camera.

— Hinks, ticălosule, a mormăit el când uşa se închidea. Dar să nu-ţi imaginezi că micul tău subterfugiu mă va face să mă răzgândesc.

52

— Alteţa Voastră Regală, doamnelor şi domnilor, este privilegiul meu, în calitatea de preşedinte al Societăţii Regale de Geografie şi a Comitetului Everest să vi-l prezint pe invitatul nostru din această seară, domnul George Mallory, a anunţat sir Francis Younghusband. Domnul Mallory a fost şeful alpiniştilor în ultima expediţie, în care a atins înălţimea de 8.300 de metri – la doar 434 de metri de vârf. În această seară, domnul Mallory vă va povesti experienţele pe care le-a avut în această aventură istorică în discursul său, intitulat „În afara hărţii”. Doamnelor şi domnilor, domnul George Mallory.

George a fost incapabil să spună ceva câteva minute din cauză că audienţa se ridicase în picioare şi aplauda până ce, în sfârşit, a reuşit să-i convingă să se aşeze. S-a uitat în primul rând şi i-a zâmbit celui care ar fi ţinut discursul din seara aceasta dacă n-ar fi fost rănit în război. Young i-a zâmbit, mândru de elevul său. Norton, Somervell şi Odell stăteau lângă el.

George a aşteptat ca audienţa să se liniştească înainte de a începe.

— Când am fost de curând la New York, a început el, am fost prezentat ca cel care a cucerit Everestul cu mâna lui. A aşteptat să se potolească râsetele înainte de a continua. Greşit. Deşi este posibil ca cineva să ajungă singur pe vârful acestui uriaş munte, el nu poate spera să realizeze acest lucru fără suportul unei echipe de mâna întâi. Şi prin aceasta vreau să spun că este bine să fii însoţit de cel puţin şaptezeci de catâri indieni şi de generalul Bruce dacă speri să ajungi măcar la tabăra de bază. În acel moment luminile s-au stins şi primul diapozitiv a apărut pe ecranul din spatele lui.

Patruzeci de minute mai târziu, George era înapoi la tabăra de bază, însoţit de un ropot de aplauze. Simţea că discursul mersese bine, dar încă mai

trebuia să răspundă la întrebări şi se temea că un răspuns greşit îl va aduce iar la tabăra de bază.

Când a solicitat întrebări, a fost surprins că Hinks nu s-a ridicat în picioare, pentru că tradiţia cerea ca secretarul RGS să pună prima întrebare. Dar acesta a rămas la locul lui, cu braţele încrucişate. George a ales un domn mai în vârstă din rândul al doilea.

— Când eraţi la 8.300 de metri, domnule şi l-aţi văzut pe Finch îndepărtându-se de dumneavoastră, nu v-aţi dorit să fi avut câteva butelii cu oxigen?

— Nu, când am plecat prima oară n-am vrut, a replicat Mallory. Dar mai târziu, când nu mai puteam înainta decât câţiva metri fără să fim obligaţi să ne oprim să ne odihnim, am ajuns la concluzia că ar fi imposibil să atingem vârful doar prin propriile noastre puteri.

A arătat înspre altă mână ridicată.

— Dar nu credeţi că utilizarea oxigenului ar fi o înşelătorie, domnule?

— Aşa credeam, a spus George. Dar asta a fost înainte ca un coleg, care împărţea cortul cu mine la 8.100 de metri să-mi explice că era tot o înşelătorie să porţi bocanci de alpinism sau mănuşi de lână, sau chiar să pui zahăr în ceaiul călduţ, toate acestea evident crescând şansele unei izbânzi. Şi, să fim cinstiţi, ce rost are să mergi cinci mii de mile dacă nu ai nicio şansă să parcurgi şi ultimele sute de metri?

A ales altă mână ridicată.

— Dacă nu v-aţi fi oprit să-l ajutaţi pe domnul Odell, credeţi că aţi fi putut ajunge în vârf?

— Puteam să văd vârful, desigur, a replicat George, pentru că domnul Finch era la 100 de metri în faţa mea. Această replică a fost întâmpinată cu râsete. Mărturisesc că vârful părea înnebunitor de aproape în acel moment, dar acest lucru poate fi înşelător. Să nu uităm că pe un munte, 150 de metri nu înseamnă doar 150 de metri. Înseamnă mult mai mult – poate să fie un kilometru. Totuşi, acea experienţă m-a convins că, dacă ai timp şi condiţii potrivite, este posibil să atingi vârful.

George a mai răspuns la câteva întrebări în următoarele douăzeci de minute, fără să dea de înţeles că demisionase din funcţia de şef al alpiniştilor.

— Ultima întrebare, a spus el, cu un zâmbet uşurat.

A arătat către un tânăr aflat în mijlocul sălii, care stătea în picioare şi-şi agita mâna, sperând să fie observat. Cu o voce încă imatură, băiatul a întrebat:

— După ce veţi cuceri Everestul, domnule, ce va mai rămâne pentru cei de vârsta mea?

Întreaga audienţă a izbucnit în râs, iar Mallory şi-a amintit ce nervos fusese când îi pusese căpitanului Scott aceeaşi întrebare. S-a uitat la galerie, fericit s-o vadă pe văduva căpitanului Scott la locul ei obişnuit în rândul din faţă. Slavă Domnului că decizia pe care o luase mai înainte însemna că Ruth nu va împărtăşi aceeaşi soartă cu ea. Mallory s-a uitat la tânăr şi a zâmbit:

— Ar trebui să-l citeşti pe H.G. Wells, băiete. El crede că, în timp, omenirea va fi capabilă, ca Puck, să înconjoare pământul în patruzeci de minute, că într-o zi cineva va trece de bariera sunetului, cu anumite consecinţe pe care încă mai trebuie să le înţelegem şi că, în timpul vieţii tale, deşi poate nu şi a mea, un om va ajunge pe lună. George i-a zâmbit iar tânărului. Poate tu vei fi primul englez care va merge în spaţiu.

Audienţa a râs şi a aplaudat din nou când George s-a înclinat pentru ultima oară. Se simţea încrezător că a scăpat fără ca cineva să suspecteze ce se întâmplase la şedinţa comitetului care avusese loc mai înainte. I-a zâmbit lui Ruth, care stătea în primul rând, surorilor lui, Avie şi Mary, care stăteau de o parte şi de cealaltă a ei; un alt mic triumf.

Când George a ridicat capul şi-a văzut cel mai vechi prieten în picioare, aplaudând puternic. După câteva momente, restul audienţei i s-a alăturat lui Guy Bullock şi se părea că nimeni nu vrea să se aşeze, oricâte semne le-ar fi făcut el.

Era gata să iasă de pe scenă, dar când s-a întors, l-a văzut pe Hinks urcând treptele spre el, cu un dosar în mână. I-a zâmbit călduros lui Mallory, s-a apropiat de microfon, l-a coborât câţiva centimetri şi a aşteptat să înceteze aplauzele şi lumea să se aşeze.

— Înălţimea Voastră Regală, doamnelor şi domnilor. Aceia dintre domniile voastre care sunt familiarizaţi cu tradiţiile RGS, ştiu că este privilegiul secretarului Societăţii să pună prima întrebare în aceste ocazii. Nu am procedat aşa în această seară, dar numai pentru că preşedintele meu, sir Francis Younghusband, m-a răsplătit cu un premiu şi mai mare, şi anume să acord votul de mulţumire oaspetelui nostru şi prietenului meu, domnul George Mallory.

George nu-l mai auzise pe Hinks spunându-i pe numele de botez până acum.

— Dar, mai întâi, permiteţi-mi să vă citesc rezoluţia adoptată de Comitetul Everest în această după-amiază, în lipsa domnului Mallory şi pe care simt că trebuie s-o împărtăşim tuturor membrilor acestei Societăţi.

Hinks a deschis dosarul, a scos o hârtie şi a început să citească:

— S-a aprobat în unanimitate numirea domnului George Leigh Mallory ca şef al echipei de alpinişti pentru expediţia din 1924 în Everest.

Audienţa a izbucnit în aplauze, dar Hinks a ridicat mâna cerând linişte, pentru că mai avea ceva de spus.

George stătea cu un pas în spatele lui, aşteptând.

— Totuşi, comitetul este conştient că ar putea exista motive pentru care domnul Mallory să nu-şi poată asuma această sarcină covârşitoare pentru o a doua oară.

S-au auzit strigăte de „Nu!” din sală, făcându-l pe Hinks să ridice iar mâna.

— Poate nu cunoaşteţi aceste motive, dar când le veţi afla, vă veţi da seama de dilema în care se află domnul Mallory. Domnul Mallory are o soţie şi trei copii pe care ar putea să nu dorească să-i abandoneze

pentru încă şase luni. Nu numai asta, dar am aflat astăzi că este pe punctul de a fi numit într-un post important la Asociaţia Educaţională Laburistă, ceea ce-i va permite să aplice în practică acele credinţe pe care le-a susţinut cu pasiune mulţi ani. Şi nu numai atât, mai există şi un al treilea motiv. Trebuie să fiu foarte atent cum spun asta, pentru că sunt conştient că printre noi se află şi domni din presă. Societatea noastră a aflat astăzi că domnul Finch, colegul domnului Mallory în ultima expediţie în Everest, şi-a retras numele de pe lista alpiniştilor din motive personale pe care mă tem că ziarele le vor prezenta în detaliu mâine. În sală se făcuse linişte. Ţinând seama de acestea, comitetul s-a decis că, în cazul în care domnul Mallory se simte, din motivele explicate mai înainte, incapabil să-şi ia locul de şef al echipei de alpinişti al expediţiei din 1924, nu ne va mai rămâne de ales decât să amânăm – nu să abandonăm, ci să amânăm – această expediţie până ce vom putea găsi un şef al echipei corespunzător.

George şi-a dat seama că regele şi prinţul de Wales erau doar pentru spectacol. Hinks urma să dea lovitura de graţie.

— Lăsaţi-mă să închei prin a spune, Hinks s-a întors cu faţa înspre George, că orice decizie veţi lua, domnule, Societatea vă va rămâne etern recunoscătoare pentru dedicaţia cu care aţi servit cauza şi, mai important, pentru serviciile aduse ţării. Bineînţeles că sperăm că veţi accepta poziţia de şef al alpiniştilor şi că, de data aceasta, vă veţi conduce echipa spre glorie. Doamnelor şi domnilor, vă rog să vă alăturaţi mie în mulţumirile aduse invitatului nostru din această seară, domnul Mallory de Everest.

Toată sala s-a ridicat în picioare. Bărbaţi care, în mod obişnuit, ar fi aplaudat doar politicos invitatul, au sărit din scaune, unii aplaudând, alţii rugându-se, toţi sperând că Mallory va accepta provocarea. George s-a uitat la Ruth, care era şi ea în picioare, aplaudând. Când Hinks s-a retras în spatele lui, George a spus, pentru a doua oară în seara aceea:

— Ticălosule.

— Posibil, a răspuns Hinks. Totuşi, când voi aduce registrul de procese-verbale mai târziu în cursul acestei seri, sper că voi putea să înregistrez acceptarea postului de şef al echipei de alpinişti.

— Mallory de Everest! Mallory de Everest! striga audienţa la unison.

— Ticălosule, a repetat George.

53

George s-a aplecat peste balustrada SS California, căutându-şi soţia. I-a zâmbit când a descoperit-o în mulţimea care ovaţiona. Când şi-a dat seama că o văzuse, ea i-a făcut cu mâna. Era bucuroasă că el nu-i putea vedea lacrimile care-i şiroiau pe faţă.

Când echipajul a ridicat pasarela, funiile au fost dezlegate şi vaporul a început să se îndepărteze de chei, el deja îi simţea lipsa. Oare de ce întotdeauna trebuia să plece ca să-şi dea seama cât de mult o iubea? Pentru următoarele şase luni tot ce îi va aminti de frumuseţea ei va fi fotografia alb-negru făcută în prima săptămână a lunii lor de miere. Dacă ea n-ar fi fost atât de hotărâtă ca el să plece, ar fi rămas acasă, mulţumit să urmărească ascensiunea expediţiei în *The Times*. Ştia că Hinks n-avusese nicio intenţie de a amâna expediţia, dar cum fiecare cuvânt din discursul lui fusese redat în ziarul *Thunderer* de a doua zi, Hinks se dovedise a fi un jucător de pocher mai bun decât el.

Aşa că acum era în drum spre India fără Finch care să-l provoace continuu. Iar şerpaşul Nyima nu va mai sta pe chei să-l întâmpine când va debarca în acea parte îndepărtată a lumii.

Apoi George l-a văzut stând în spatele mulţimii, uşor deoparte, aşa cum o fac singuraticii. Nu l-a recunoscut de la început, până ce bărbatul nu şi-a ridicat pălăria, dezvăluind părul des, blond şi ondulat pe care-l admiraseră atâtea femei. George i-a întors complimentul, uimit doar că Finch nu se strecurase la bord. Dar Hinks se asigurase că nu-şi va mai putea arăta faţa în public până la stingerea scandalului şi cu atât mai mult să-şi facă apariţia solo pe cea mai înaltă scenă a lumii.

George a căutat-o iar pe Ruth şi, după ce a descoperit-o, n-a mai pierdut-o din ochi până ce vaporul a dispărut din vederea mulţimii care aclama pe chei.

*

Când din vapor se mai vedea doar o coloană de fum negru, ondulat, Ruth a pornit încet spre maşina ei. A ieşit de pe chei şi a început lungul drum înapoi, spre The Holt. De data aceasta, mulţimea nu încerca s-o împiedice să scape.

Lui Ruth nu-i plăcuseră niciodată mulţimile de admiratori. Voia doar ca soţul ei să se întoarcă în viaţă. Dar îşi jucase atât de bine rolul încât toţi erau convinşi că ea voia ca George să mai aibă o şansă de a-şi îndeplini visul. În realitate nu-i păsa dacă reuşea sau nu, atâta vreme cât puteau îmbătrâni împreună şi ziua de astăzi nu va fi decât o amintire pe jumătate ştearsă.

*

Când George nu a mai zărit pământul, s-a retras în cabina sa micuţă. S-a aşezat la masă şi a început să-i scrie o scrisoare singurei femei pe care o iubise vreodată.

Draga mea Ruth…

CARTEA OPT
ZIUA ÎNĂLŢĂRII

54

22 martie, 1924

Draga mea Ruth,

Lungul drum făcut mi-a amintit de oamenii grozavi pe care am avut ocazia să-i conduc, m-am gândit prea des la sacrificiile făcute şi nu suficient la aceia care mă însoţesc acum şi la discuţiile pe care le-au avut şi ei în decursul celor doi ani cu prietenii şi familiile.

În ciuda problemelor iniţiale, Sandy Irvine pare să fie un tip deosebit. Deşi are doar 22 de ani, are un cap solid ataşat pe umerii lui largi şi faptul că amândoi venim din Birkenhead nu ar fi acceptat în paginile unui roman.

Desigur, ştiu că el n-a urcat mai sus de 1.700 de metri, dar trebuie să admit că este mai în formă decât noi toţi, după cum au văzut şi pasagerii la exerciţiile noastre de dimineaţă conduse de redutabilul general Bruce. Bruce este destul de mulţumit să ne fie dirijor, dar fără să facă parte din orchestră.

Trebuie să mărturisesc că Hinks nu a exagerat când a vorbit despre talentul de chimist al lui Irvine. Este egalul lui Finch în acest domeniu, cu toate că Norton şi Odell încă privesc cu reluctanţă ideea folosirii oxigenului, mai ales hamurile cu care se agaţă buteliile cele grele pe spate. Vor accepta ei până la urmă că nu se poate atinge vârful fără ajutorul acestei unelte infernale sau vor rămâne, după spusele lui Finch, amatori care vor eşua?

Doar timpul ne-o va spune.

*

Vaporul nostru a ancorat la Bombay, pe 20 martie, şi ne-am urcat imediat în trenul pentru Darjeeling unde ne-am luat poneii şi hamalii. Încă o dată generalul Bruce a făcut miracole şi în

dimineaţa următoare am pornit în lungul drum înspre Tibet, împreună cu 60 de ponei şi mai mult de o sută de hamali. Înainte de a pleca din Darjeeling cu trenul jucărie, am cinat cu lordul Lytton, noul guvernator general, şi cu soţia lui, dar cum Finch n-a fost prezent, nu s-a întâmplat nimic interesant, decât că Irvine a devenit foarte interesat de fiica Guvernatorului, Lynda. Lady Lytton a părut să-l încurajeze.

Am găsit o scrisoare care mă aştepta la ambasadă, de la sora mea, Mary. Ce noroc că este cu soţul ei în Ceylon, pentru că ne va anunţa înainte de începerea musonilor, pentru că acestora le ia zece zile până să ajungă la noi.

În dimineaţa următoare am pornit în drumul de 80 de mile până la frontieră pe care am trecut-o fără niciun incident. Din păcate, generalul Bruce s-a îmbolnăvit de malarie şi a fost obligat să se întoarcă în Darjeeling. Mă tem că nu-l vom mai vedea. Şi-a luat baia cu el, o duzină de cutii cu trabucuri şi jumătate din casetele cu vinuri şi şampanie – dar ne-a lăsat nouă restul, ca să nu mai vorbesc despre toate cadourile pe care le-a ales cu atâta grijă pentru Dzongpen.

Adjunctul generalului, locotenent-colonelul Norton i-a preluat responsabilităţile. Poate îţi aminteşti că Norton a fost cel care a deţinut recordul mondial la înălţime timp de 24 de ore, înainte de a fi depăşit de Finch. Deşi nu vorbeşte despre asta, ştiu că Norton doreşte să redevină recordman şi trebuie să recunosc că, dacă ar accepta să folosească oxigen, ar fi alegerea mea preferată pentru asaltul final. Totuşi, Somervell acceptă acest lucru, deci s-ar putea să fie el alternativa, pentru că n-aş vrea să-l mai iau iar pe Odell.

Am trecut cu bine frontiera, cu toate că purtam toţi bocancii cei mai vechi şi ceasurile ieftine cumpărate în Bombay. Aşa că am fost în stare să-l umplem cu daruri de la Harrods, Fortnum's, Davidoff şi Lock's pe Dzongpen şi i-am dat chiar şi un baston negru cu montură de argint, despre care l-

am asigurat că era un cadou special din partea Maiestăţii Sale.

Am fost surprinşi când Dzongpenul ne-a spus cât de supărat a fost când a aflat că generalul Bruce este bolnav pentru că de-abia aştepta să-şi vadă vechiul prieten. Nu am putu să nu observ că purta ceasul cu lanţ al generalului, însă nu şi cravata mea Old Wykehamist.

*

În dimineaţa aceasta, când am trecut peste Pang La, norii s-au risipit brusc şi am văzut înălţimile impunătoare ale Chomolugmei dominând cerul. Din nou, frumuseţea ei mi-a tăiat respiraţia. Un bărbat înţelept ar putea bineînţeles să reziste farmecelor ei şi să se întoarcă imediat cu spatele, dar, ca şi sirenele lui Euripide, ea îi atrage pe cei mai slabi către pământurile ei stâncoase şi înşelătoare.

Pe când urcam din ce în ce mai sus, m-am uitat cu atenţie la Irvine, care însă pare că s-a aclimatizat condiţiilor de aici la fel ca noi. Dar uneori uit că este mai tânăr cu 16 ani decât mine.

*

În această dimineaţă, cu Everestul pe fundal, am ţinut o slujbă religioasă în amintirea lui Nyima şi a celorlalţi şase şerpaşi care şi-au pierdut vieţile în ultima expediţie. Trebuie să atingem vârful de data aceasta, dacă nu din alt motiv, măcar pentru a le onora amintirea.

Aş vrea totuşi ca Nyima să stea acum lângă mine, pentru că n-aş ezita să-l chem să mă însoţească în asaltul final, pentru că este natural ca un şerpaş să fie primul care stă pe vârful propriului său munte. Şi ar fi şi cea mai dulce răzbunare pe Hinks după comportarea lui machiavelică în seara discursului memorial. Dar din păcate, niciun şerpaş nu va ajunge pe vârf acum, pentru că dintre ceilalţi

conaţionali care ne însoţesc, niciunul nu este egalul lui Nyima.

Am ajuns la tabăra de bază pe 29 aprilie – lucru care n-o să mi se pară niciodată uşor – şi totul a fost aranjat aşa cum am cerut. De data aceasta nu vom mai pierde zile întregi ridicând şi strângând corturi şi mutând echipamentul continuu în susul şi în josul muntelui. Am fost asigurat de domnul Hazard (un nume nefericit pentru cel care şi-a asumat responsabilitatea organizării taberelor) că deja s-a stabilit tabăra III la 6.300 de metri şi unsprezece dintre cei mai buni şerpaşi ne aşteaptă acolo, sub comanda lui Guy Bullock.

Nimeni nu trebuie să uite că cele 8.000 de lire ale lui Noel au făcut ca toate acestea să fie posibile, aşa că se filmează tot ce mişcă. Documentarul realizat acum va rivaliza de bună seamă cu Naşterea unei naţiuni.

*

Scriu această scrisoare în tabăra de bază. Peste câteva minute mă voi alătura colegilor mei la cină şi Norton îmi va trece mie comanda. Voi prezenta echipei planurile mele pentru urcarea pe Everest. Şi aşa, dragă, marea aventură reîncepe. Sunt mult mai încrezător în şansele noastre de data aceasta. De îndată ce voi scăpa de magnifica mea obsesie, voi apăsa pe un buton şi după câteva clipe voi fi lângă tine. Din această frază cred că înţelegi că iar citesc Maşina timpului a lui H.G. Wells. Dar chiar dacă nu pot apăsa pe acest buton magic, tot mă voi întoarce la tine cât voi putea de repede, pentru că nu mai vreau să stau departe de tine niciun minut mai mult decât este necesar. După cum ţi-am promis, vreau să las fotografia ta pe vârf…

55

Joi, 1 mai, 1924

Erau de faţă toţi cei opt membri ai echipei.

— Domnilor, pentru Maiestea Sa, regele, a spus locotenent-colonelul Norton, sculându-se de la locul lui din capul mesei şi ridicându-şi cana de tablă.

Restul echipei s-a ridicat în picioare şi au spus:

— Pentru Maiestatea Sa.

— Vă rog să rămâneţi în picioare, a spus George. Pentru Chomolugma, zeiţa-mamă a pământului. Membrii echipei şi-au ridicat din nou cănile.

În afara cortului, şerpaşii stăteau întinşi pe jos, cu faţa înspre munte.

— Domnilor, puteţi fuma.

Echipa s-a aşezat, şi şi-au aprins trabucurile dându-şi sticla de vin de la unul la celălalt. După câteva minute, George s-a ridicat iar şi a bătut în pahar cu lingura.

— Permiteţi-mi să încep, spunându-vă cât de rău ne pare că generalul Bruce nu este alături de noi în această seară.

— Aşa este, aşa este.

— Şi cât de recunoscători îi suntem pentru vinul pe care ni l-a dăruit şi de care ne-am bucurat în seara aceasta. Să sperăm că, în timp, cu voia Domnului, vom avea ocazia să desfacem şi şampania.

— Aşa este, aşa este.

— Mulţumită prevederii şi priceperii generalului Bruce, ne-a rămas doar o singură sarcină şi anume îmblânzirea acestui monstru, astfel încât să ne putem întoarce acasă şi să putem duce din nou vieţi normale. Să ştiţi că încă nu am stabilit membrii celor două echipe care mă vor însoţi în asaltul final.

Dar ceva nu va fi diferit faţă de expediţia anterioară, şi anume că voi fi atent la comportarea fiecăruia până ce voi stabili cine s-a adaptat cel mai bine condiţiilor. Ţinând seama de acestea, mă aştept ca toţi să fiţi gata de plecare la şase dimineaţa astfel

încât să ajungem la 5.700 de metri la prânz şi să ne putem întoarce în tabăra de bază până la asfinţit.

— De ce să ne mai întoarcem, a întrebat Irvine, când vrem să ajungem în vârf cât de repede putem?

— Nu cât de repede putem, a răspuns George zâmbind, dându-şi seama cât de tânăr şi neexperimentat era Sandy Irvine. Chiar dacă te adaptezi repede la înălţime, regula de aur este să urci sus şi să dormi jos. După ce ne vom adapta complet, a adăugat, vreau să ne mutăm în tabăra IV pe Pasul de Nord, la 7.000 de metri. După aceea, ne vom deplasa la tabăra V, la 7.500 de metri de unde se va lansa asaltul final. George s-a oprit o vreme înainte de a rosti ultima propoziţie. Vreau să ştiţi că cel pe care-l voi chema cu mine, va face parte din echipa care va face al doilea asalt asupra vârfului, pentru că vreau să asigur mai multor colegi ai mei ocazia să facă istorie. Dacă prima echipă va eşua, partenerul meu şi cu mine vom încerca în ziua următoare. Sunt sigur că fiecare dintre noi are o singură dorinţă şi anume să fie primul care va păşi pe sprânceana Chomolugmei. Totuşi, e cinstit să recunosc că acela voi fi eu.

Echipa a râs şi toţi şi-au lovit cănile de masă. Când a încetat zgomotul, George i-a rugat să-i pună întrebări.

— Vrei să foloseşti oxigenul la a doua încercare asupra vârfului? a întrebat Norton.

— Da, aşa este. Am ajuns la concluzia că Finch avea dreptate şi că nu putem spera să urcăm ultimii 500 de metri fără oxigen.

— Atunci vreau să mă asigur că fac parte din prima echipă, a spus Norton, şi să-ţi dovedesc că greşeşti. E păcat, Mallory, zău aşa, pentru că asta înseamnă că eu voi fi primul om pe Everest.

Această replică a fost întâmpinată cu şi mai multe râsete.

— Dacă reuşeşti, Norton, a răspuns George, a doua zi voi renunţa şi eu la oxigen şi voi urca până în vârf în picioarele goale.

— Asta nu va mai conta, i-a spus Norton, ridicând cana, pentru că nimeni nu-şi va aminti numele celui de-al doilea om care a ajuns pe Everest.

*

— Hopa!

— Nu afară.

Mallory nu era sigur dacă visa sau dacă tocmai auzise zgomotul pieii pe scoarţa de salcie. Şi-a scos capul afară din cort şi a văzut că un pătrat de zăpadă de pe Himalaia fusese transformat într-un teren de crichet englezesc.

Doi stâlpi de gheaţă fuseseră puşi pe zăpadă la 50 de metri depărtare şi erau folosiţi ca porţi. Odell, cu mingea în mână, înainta înspre Irvine. S-a distrat văzându-i pe şerpaşi ghemuiţi în jur, evident nedumeriţi de acest joc englezesc, în timp ce Noel filma evenimentul de parcă era finala mondială.

Mallory s-a târât afară din cort şi s-a dus lângă Norton, în spatele stâlpilor şi şi-a luat locul la aruncare.

— Să ştii că Irvine nu e chiar atât de rău, a spus Norton. A făcut deja mai multe ture.

— Şi de când e la aruncare?

— De mai mult de jumătate de oră.

— Şi tot mai poate să alerge printre grămezi?

— Nu pare să fie o problemă. Cred că are nişte plămâni ca nişte foale. Dar trebuie să-ţi aminteşti, Mallory, că are cu cel puţin cincisprezece ani mai puţin ca noi.

— Trezeşte-te, căpitane, a ţipat Odell pe când mingea trecea pe lângă mâna lui George.

— Îmi pare rău, a zis Mallory. Nu mă concentram.

Irvine a lovit următoare minge, ajungând la cincizeci de puncte şi fiind întâmpinat de aplauze.

— Eu m-am săturat de afurisitul ăsta de la Oxford, a spus Guy Bullock luând bâta de la Odell.

Prima aruncare a lui Guy a fost prea scurtă şi Irvine a dus-o afară din teren încă alte patru ture. Dar a doua minge s-a lovit de un petic de gheaţă, a prins

marginea bâtei lui Irvine şi George, căzând în dreapta, a prins mingea singur.

— Bine prins, căpitane, a zis Guy. Păcat că nu ai venit mai devreme.

— Bine, băieţi, hai să începem, a zis Mallory. Vreau să plecăm în jumătate de oră.

Brusc, terenul a rămas gol, jucătorii transformându-se în alpinişti.

După treizeci de minute, nouă alpinişti şi douăzeci şi trei de şerpaşi erau gata de plecare. Mallory a îndreptat mâna, ca un poliţist care dirijează traficul şi a pornit într-o viteză care în curând urma să-i evidenţieze pe cei care nu erau în stare să supravieţuiască la altitudini mari.

Unul sau doi şerpaşi au rămas pe margine, dându-şi jos poverile din spate şi coborând. Totuşi, cei nouă membrii ai echipei nu păreau să aibă probleme, iar Irvine era chiar în spatele şefului echipei, cu toate că era încărcat şi cu cele două butelii de oxigen.

Mallory era nedumerit pentru că cilindrii nu păreau să aibă şi masca de faţă ataşată. I-a făcut semn tânărului să vină lângă el.

— Irvine, n-o să ai nevoie de oxigen până la cel puţin 7.000 de metri altitudine.

Irvine a încuviinţat.

— Nici nu aveam de gând să-l irosesc mai înainte, dar dacă am noroc, voi fi ales să merg cu tine în asaltul final şi vreau să mă obişnuiesc cu greutatea suplimentară. Ştii, am de gând să ajung în vârf, a spus el, arătând înspre Everest. La urma-urmei, a mai spus el, cei de la Oxford sunt pregătiţi să bată un cui oricând este nevoie.

George s-a înclinat uşor.

— Pune-mi şi mie doi dintre cilindrii tăi mâine. Nu e vorba de obişnuitul cu greutatea. De îndată ce vom ajunge pe gheaţă şi pereţi de stâncă chiar şi cel mai mic dezechilibru poate fi fatal.

După două ore, George şi-a lăsat echipa să se odihnească, să mănânce biscuiţi şi să bea ceai înainte de a pleca iar. Vremea n-ar fi putut să fie mai bună pentru alpinism, cu excepţia unei fulguieli uşoare

care n-ar fi împiedicat niciun copil să facă un om de zăpadă. George s-a întrebat cât timp va rămâne vremea aşa de bună.

S-a rugat. Rugăciunile lui nu au fost ascultate.

56

17 mai, 1924

Draga mea Ruth,

Dezastru. Nimic n-a mers bine în ultimele două săptămâni. Vremea a fost atât de rea încât din cauza căderilor masive de zăpadă nu vedeam nici la o jumătate de metru în faţa nasului.

Norton, viteaz ca un leu, a reuşit cumva să ajungă la 7.020 de metri, unde el şi Somervell au instalat tabăra IV şi au petrecut noaptea acolo. Totuşi, în ziua următoare, cei doi au reuşit să se întoarcă la tabăra III abia seara. Le-a luat peste opt ore de alunecat în josul muntelui prin zăpadă ca să facă abia 700 de metri. Gândeşte-te – asta înseamnă o medie de nicio sută de metri pe oră, distanţă care a fost parcursă de Harold Abrahams în 9,6 secunde.

În ziua următoare, Odell, Bullock şi cu mine am ajuns la 7.600 de metri şi am reuşit cu greu să ridicăm tabăra V pe o creastă stâncoasă. Dar după ce am petrecut noaptea acolo, vremea nu ne-a lăsat de ales decât să ne întoarcem înapoi, în tabăra III. Când m-am întors, doctorul Hingston mi-a dat ultimele veşti: unul dintre şerpaşi îşi rupsese un picior, iar altul era bănuit de pneumonie. Nu m-am mai obosit să-i spun că iar mă supăra glezna. Guy şi Odell s-au oferit voluntar să-i însoţească pe răniţi la tabăra de bază de unde vor fi escortaţi înapoi în satele lor.

Când Odell s-a întors în ziua următoare, ne-a anunţat că cizmarul nostru murise degerat, un şef Gurkha avea un cheag de sânge pe creier şi alţi 12 şerpaşi fugiseră; la mai puţin de un şiling pe săptămână cine putea să-i învinovăţească? Se pare că moralul în tabăra de bază e scăzut. Cum şi-or închipui că este aici?

*

Norton şi Somervell au atins pasul de Nord după încă trei alte încercări şi au reuşit chiar să instaleze tabăra în ciuda temperaturii de minus 24 de grade. Dar când se întorceau, patru dintre şerpaşi s-au speriat de avalanşe şi s-au întors să-şi petreacă a doua noapte pe Pasul de Nord.

În dimineaţa următoare, Norton, Somervell şi cu mine am format o echipă de salvare şi am reuşit cumva să-i aducem pe şerpaşi înapoi la tabăra III. Cred că nu-i vom mai vedea.

Şi parcă nu era destul, meteorologul nostru ne-a informat la micul dejun că, după el, ultima oară musonul a fost precedat de trei zile de cer senin. Nu te prea poţi baza pe asta, dar nu m-a împiedicat să nu mă rog oricărui zeu răspunde de vreme.

*

George ar fi putut prevedea asta, dar nu fusese niciodată mai preocupat de dorinţa de a i se mai da o şansă, aşa că nu a observat ce se întâmpla în jurul lui. Atunci Norton a întrunit un aşa-zis consiliu de război.

— Cred că ar fi înţelept, date fiind împrejurările, domnilor, a spus Norton, să renunţăm şi să ne întoarcem acum, înainte de a mai pierde pe cineva.

— Nu sunt de acord, a spus George imediat. Dacă am face asta, înseamnă că am sacrificat degeaba şase luni din viaţă.

— Cel puţin vom trăi să luptăm şi în altă zi, a spus Somervell.

— Niciunul dintre noi nu va mai avea ocazia să lupte într-o altă zi, a spus George, supărat. Aceasta este ultima noastră şansă, Somervell, şi o ştii şi tu.

Somervell a fost pentru moment amuţit de vehemenţa cuvintelor lui Mallory aşa că nu a răspuns imediat.

— Dar cel puţin vom scăpa cu viaţă, a murmurat.

— Asta nu e idee mea despre viaţă, a spus George.

Înainte ca altcineva să mai spună ceva, s-a întors înspre cel mai vechi prieten al lui şi i-a zis:

— Tu ce părere ai, Guy?

Bullock nu a răspuns nici el imediat, deşi toţi aşteptau cu nerăbdare.

— Sunt gata să te susţin, George, a spus el în cele din urmă, şi să mai stau pe aici două zile să vedem dacă se îmbunează vremea.

— Şi eu, a spus Irvine. Şi nici eu nu am chef să mă întorc, oricum. La urma-urmei, sunt singurul de aici suficient de tânăr ca să mai lupt şi într-o altă zi.

Ceilalţi au izbucnit în râs, ceea ce a mai redus tensiunea.

— De ce să nu mai stăm o săptămână înainte de a ne hotărî? a sugerat Odell. Dacă vremea nu se ameliorează până atunci, ne vom întoarce.

George şi-a văzut colegii încuviinţând. Şi-a amintit sfatul înţelept al lui AC Benson: când ştii că ai fost învins, cedează cu graţie.

— Aşa să fie, a spus George. Mai rezistăm încă şapte zile şi dacă vremea nu se îmbunătăţeşte, Norton va prelua comanda şi ne vom întoarce în Anglia.

George a simţit că a câştigat ziua – mai exact, că a câştigat şapte zile. Dar vor fi de-ajuns?

*

29 mai, 1924

Deci, dacă vremea nu se ameliorează în următoarele câteva zile, mă voi întoarce în Anglia spre sfârşitul lui august sau, cel târziu, la sfârşitul lui septembrie.

Te rog mulţumeşte-i lui Clare pentru poem – Rupert Brooke ar fi fost mândru de ea – şi lui Beridge pentru desenul pisicii, sau era un câine? – ca să nu mai spun de urările de bine ale lui John, scurte, dar minunate.

Mă bucur că ai avut timp să mergi la Cambridge şi să cauţi o casă şi pentru avertismentul că în Fens este foarte frig în această perioadă a anului.

Draga mea, de-abia aştept să încep noul serviciu şi să dorm în acelaşi pat cu femeia pe care doresc s-

o ţin în braţe şi să nu mai fiu doar omul care se agaţă cu disperare de orice doar ca să rămână în viaţă. Când mă voi întoarce acasă de data aceasta, nu vor mai fi mulţimi pe chei care să-l aclame pe Mallory de Everest, doar o tânără doamnă care va aştepta un bărbat de vârstă mijlocie care vrea să-şi petreacă tot restul vieţii cu ea.

Soţul tău iubitor,
George

57

Luni, 2 iunie, 1924

Şi mai erau doar cinci. George lua micul dejun într-o zi frumoasă, fără vânt, când un şerpaş a venit de la tabăra de bază şi i-a dat telegrama. A deschis-o, a citit-o şi a zâmbit. S-a uitat la Norton, care stătea turceşte pe jos, lângă el.

— Putem vorbi ceva, bătrâne?

— Da, sigur, a răspuns Norton, punând lângă el felia de şuncă.

— Te mai întreb o singură dată. Dacă îţi voi oferi şansa să îmi fii partener în asaltul final, vrei să iei în considerare oxigenul?

— Nu, nu vreau, a răspuns Norton, hotărât.

— Aşa să fie, a zis George, calm, dându-şi seama că nimic nu-l putea determina pe Norton să se răzgândească. În acest caz, tu vei conduce asaltul final, fără oxigen. Dacă reuşeşti…

*

— Domnilor, a spus George, strângând echipa, îmi pare rău că vă întrerup de la micul dejun, dar tocmai am primit o telegramă de la sora mea, din Colombo. S-a mai uitat la telegrama lui Mary. O săptămână, posibil zece zile de vreme bună înainte de începerea musonilor. Noroc. Mallory s-a uitat la colegii lui. Nu avem niciun moment de pierdut. M-am gândit mult timp ce să facem şi acum vreau să vă spun şi vouă. Am ales două echipe pentru asaltul final asupra vârfului. Prima va fi formată din Norton şi Somervell. Ei vor pleca peste o oră şi vor încerca să ajungă în tabăra V, la 7.600 de metri, până la asfinţit. Mâine vor trebui să se trezească devreme dacă vor să treacă de Creasta de Nord-Est, să stabilească tabăra VI la aproximativ 8.100 de metri şi să se întoarcă până la apus. Vor trebui să profite de cât de multe ore de somn pot, pentru că, în dimineaţa următoare, vor

încerca primul asalt asupra vârfului. Întrebări, domnilor?

Norton şi Somervell au dat din cap. Discutaseră în ultima lună toate scenariile posibile. Acum, tot ce mai voiau, era să plece.

— Între timp restul echipei, a spus Mallory, va rămâne pe loc strângând pumnii şi aşteptând întoarcerea eroilor noştri victorioşi.

— Şi dacă nu reuşesc? a întrebat Irvine, zâmbind.

— Atunci tu şi cu mine, Sandy, vom face o a doua încercare, folosind oxigenul.

— Şi dacă reuşim? a întrebat Norton.

Mallory i-a zâmbit strâmb soldatului.

— În acest caz, Odell şi cu mine vom face o a doua încercare fără oxigen.

— Cu picioarele goale, ţine minte, a adăugat Somervell.

În timp ce restul echipei râdea, Mallory s-a înclinat uşor în faţa colegilor săi. A aşteptat o clipă înainte de a vorbi iar.

— Domnilor, aceasta nu este ocazia în care se ţine un discurs despre ce înseamnă să fii primul om care stă pe vârful acestui munte pentru compatrioţii noştri sau să discutăm despre onorurile care ne vor fi acordate. Va fi timp destul pentru asta la Clubul Alpin, unde vom plictisi tinerii alpinişti cu poveşti despre gloria noastră trecută, dar acum, dacă vrem să reuşim, nu putem să mai pierdem niciun moment. Aşa că, domnilor, noroc şi Domnul să ne aibă în pază.

După jumătate de oră, Norton şi Somervell erau gata echipaţi. Mallory, Odell, Irvine, Bullock, Morshead şi Hingston stăteau aliniaţi să le urmărească plecarea, iar Noel i-a filmat până ce au dispărut din vedere. Nu l-a observat pe Mallory uitându-se la cer şi spunând:

— Mai dă-mi doar o săptămână de cer senin şi n-o să Te mai rog altceva vreodată.

*

George se gândea la Norton şi Somervell, stând singur în cort. Îşi verifica regulat ceasul, încercând să-şi imagineze înălţimea la care ajunseseră colegii lui.

După o masă prelungită cu macaroane şi prune, George a revenit în cort. Şi-a scris scrisoarea zilnică către Ruth şi alta pentru Trafford – comandorul-şef Mallory, alt om interesat de înălţimi. A tradus apoi câteva versuri din *Iliada,* iar mai târziu a jucat o rundă de bridge cu Guy împotriva lui Odell şi Irvine. După ce s-a terminat, Odell a pescuit o cutie de tocană de vacă din raţiile lor şi, după ce a încălzit-o, i-a împărţit conţinutul în patru porţii. Mai târziu, membrii echipei au urmărit cum luna înlocuieşte soarele, care luminase până atunci zăpada, dovedindu-se a fi fost o zi foarte bună. Aveau un singur gând în minte, dar nimeni nu-l rostea cu voce tare – unde erau?

George s-a urcat – singurul urcuş rămas în acea zi – înapoi în sacul de dormit chiar înainte de ora unsprezece, obosit de atâtea ore în care nu făcuse nimic. A adormit adânc, întrebându-se dacă ar fi trebuit să regrete că îi lăsase pe Norton şi pe Somervell să facă primul asalt asupra vârfului. Se va întoarce oare în Anglia doar ca simplu căpitan al echipei, amintindu-şi pe vecie cuvintele lui Norton: *Nimeni nu va ţine minte numele celui de-al doilea om care a urcat pe Everest?*

*

Irvine a fost primul care s-a sculat a doua zi şi a început imediat să pregătească micul dejun pentru colegii lui. George a jurat că, după ce se va întoarce acasă, nu va mai mânca sardele în viaţa lui.

De îndată ce au terminat de mâncat, Irvine a aliniat cele nouă butelii cu oxigen şi, împreună cu şeful lui, au ales cele mai bune butelii pentru asaltul final. George l-a urmărit pe când bătea încet în butelii şi regla butoanele şi s-a întrebat dacă vor fi folosite vreodată sau vor rămâne aici, pe Pasul de

Nord, împreună cu proprietarul lor. Odell a plecat să caute roci şi fosile, fericit să evadeze într-o lume a lui.

După-masă, cei trei s-au reunit şi au urmărit fotografiile făcute de Noel, căutând orice informaţii i-ar putea ajuta în încercarea de a atinge vârful. Au discutat serios dacă ar trebui să urmeze linia crestei şi să pornească direct pe Pasul Secundar sau să meargă pe Peretele de Nord, pe rocile de calcar ale Benzii Galbene şi să ocolească Pasul Secundar. De fapt, toţi ştiau că decizia nu se va lua decât după întoarcerea lui Norton şi a lui Somervell care le vor transmite informaţii la prima mână despre multele spaţii goale de pe hartă şi multele lucruri pe care nu le ştiau.

După cină, George s-a întors în cort, cu o cană cu lapte într-o mână şi *Ullysses* în cealaltă. A adormit când ajunsese la pagina 172, hotărât să termine capodopera lui Joyce pe drumul de întoarcere spre Anglia.

*

În dimineaţa următoare, Odell s-a sculat mai devreme şi, spre surpriza colegilor lui, şi-a pus rucsacul, mănuşile şi ochelarii de protecţie.

— Mă duc doar până la tabăra V să mă asigur că toate sunt la locul lor, i-a explicat lui George când acesta se târa afară din sacul de dormit. Şi s-ar putea să le mai las nişte provizii, pentru că sigur le-au terminat pe ale lor.

George ar fi râs de o asemenea replică spusă la 7.500 de metri, dar era tipic pentru Odell să se gândească la suferinţele celorlalţi şi nu la pericolele care l-ar putea aştepta. S-a uitat cum Odell, însoţit de doi şerpaşi, urca pe munte de parcă se plimba prin Costwolds. Începuse să se întrebe dacă nu cumva Odell n-ar fi cea mai bună alegere pentru a-l însoţi în asaltul final, pentru că părea cel mai bine adaptat la condiţiile locale, chiar mai bine decât el.

Odell s-a întors la timp pentru prânz, două sardele pe un biscuit, şi nici nu gâfâia.

— Vreo urmă de ei? a întrebat George, înainte ca Odell să-şi dea jos rucsacul.

— Nu, căpitane, a răspuns Odell. Dar dacă au atins vârful până la amiază şi s-au întors să înnopteze la tabăra VI, nu i-aş aştepta să se întoarcă la tabăra V înainte de ora două, adică vor fi cu noi pe la ora patru, azi după-masă.

— La timp pentru ceai, a zis George.

După masa care a durat cinci minute, George s-a întors la *Ullysses,* însă mai mult a stat cu ochii pe munte, aşteptând să vadă două umbre apărând din pustietatea Peretelui de Nord. S-a uitat la ceas: era două. Dacă se întorceau acum, însemna că nu au atins vârful; dacă ajungeau spre ora patru, premiul era al lor. Dar dacă nu se întorceau până la şase… a încercat să nu se gândească la asta.

Ora trei a trecut şi s-a făcut patru, apoi cinci, moment în care discuţiile deveniseră mult mai serioase. Nimeni n-a zis nimic de prânz. Pe la şase, luna înlocuise soarele şi toţi erau foarte speriaţi. La ora opt începuseră să se teamă de ce era mai rău.

— Cred că pornesc înapoi spre Creasta de Nord, a spus Odell, să văd dacă nu s-au hotărât să înnopteze acolo.

— Vin şi eu cu tine, a sărit George. Mi-ar prinde bine puţin exerciţiu. Încerca să pară că nu este îngrijorat, dar, în realitate, toţi ştiau că avea de gând să conducă echipa de căutare.

— Vin şi eu, a zis Irvine, aruncând cilindrii cu oxigen pe zăpadă.

George era mulţumit de luna plină şi de noaptea liniştită, fără vânt sau zăpadă. După douăzeci de minute, Odell şi Irvine erau gata echipaţi şi pregătiţi să-l însoţească în căutarea celor doi colegi ai lor.

Au urcat tot mai sus. George era din ce în ce mai dezamăgit cu fiecare pas pe care-l făcea. Dar nu voia să se întoarcă, pentru că oricând puteau fi la câţiva paşi de…

Irvine a fost cel care i-a zărit primul, dar era normal, el era mai tânăr.

— Ei sunt! a ţipat el, arătând înspre munte.

Lui George i-a tresărit inima când i-a văzut, chiar dacă semănau cu doi soldaţi bătrâni care se întorceau de pe câmpul de bătaie. Norton, cel mai înalt dintre ei, îşi ţinea un braţ pe umărul lui Somervell, iar cu celălalt îşi acoperea ochii.

George s-a mişcat cât de repede a putut în susul pantei, înspre ei, cu Irvine pe urmele lui. Fiecare şi-a pus câte o mână sub umerii lui Somervell şi a aproape că l-au luat în braţe. Norton şi-a mutat mâna pe umărul lui Odell, cu cealaltă acoperindu-şi în continuare ochii.

Mallory şi Irvine l-au condus pe Somervell în cortul echipei, aşezându-l uşor pe jos şi acoperindu-l cu o pătură. Norton a urmat după o clipă şi a căzut imediat în genunchi. Bullock pregătise deja două căni cu Bovril călduţ. I-a dat una lui Somervell în timp ce Norton se aşeza pe o saltea. Nimeni n-a zis nimic, aşteptând ca cei doi să-şi revină.

George i-a desfăcut şireturile lui Somervell şi i-a tras uşor bocancii din picioare, apoi a început să-i maseze picioarele ca să-i restabilească circulaţia. Bullock ţinea o cană cu Bovril la buzele lui Norton, dar acesta părea incapabil să bea. Deşi George nu crezuse niciodată că răbdarea e o virtute, a reuşit cumva să tacă, cu toate că era disperat să ştie dacă vreunul dintre ei atinsese vârful.

Spre surpriza tuturor, Somervell a fost cel care a vorbit primul.

— Mult înainte să ajungem la Pasul Secundar, a început el, ne-am hotărât să nu-l urcăm, ci să-l ocolim prin jurul Benzii Galbene. Un drum mai lung, dar mai sigur, a mai spus el. Am traversat până ce am ajuns la un culoar masiv. Am crezut că, dacă îl vom traversa, vom ajunge până la ultima piramidă, unde panta era mai lină. Progresam încet, dar tot mai credeam că vom ajunge până în vârf.

Dar ai reuşit? Voia George să întrebe, când Somervell s-a ridicat şi a mai luat o înghiţitură de

Bovril, care era acum rece.

— Asta a fost până ce am ajuns la 8.200 de metri, când gâtul a început să-mi facă figuri. Am început să tuşesc şi să expectorez şi când Norton m-a bătut pe spate cu toată forţa, aproape mi-am scuipat jumătate din laringe. Am încercat să mai lupt, dar când am ajuns la 8.400 de metri, nu mai puteam pune un picior în faţa altuia. M-am oprit să mă odihnesc, dar vedeam vârful în faţa mea, aşa că am insistat ca Norton să continue. Am rămas pe loc şi l-am urmărit pe Norton urcând spre vârf.

George s-a întors spre Norton şi l-a întrebat calm:

— Ai reuşit?

— Nu, a zis Norton, pentru că atunci când m-am oprit şi eu să mă odihnesc, am făcut greşeala clasică.

— Să nu-mi spui că ţi-ai scos ochelarii? a spus George neîncrezător.

— De câte ori nu ne-ai avertizat să nu facem asta, în nicio împrejurare? a zis Norton. Luându-şi mâna de la ochi. Până am pus ochelarii înapoi, pleoapele îmi erau aşa de îngheţate şi lipite încât nu mai vedeam nici la un pas în faţa mea. Am ţipat ca să-l alertez pe Somervell şi el a strigat să ştiu unde era, după aceea m-am întors încet către el.

— Clubul ciudaţilor, a spus Somervell, încercând să zâmbească. Cu ajutorul unei lanterne, ne-am croit drum în jos, dar cam încet.

— Slavă Domnului pentru Somervell, a spus Norton în timp ce Odell îi punea o batistă muiată în apă caldă peste ochi.

Abia după o vreme a mai spus cineva ceva. Norton a răsuflat adânc.

— Ăsta a fost un bun exemplu al modului în care un orb îl conduce pe altul.

De data aceasta, George a râs.

— La ce înălţime ai ajuns?

— N-am idee, bătrâne, a spus Norton şi i-a dat altimetrul lui Mallory.

George a studiat altimetrul un moment înainte de a anunţa.

— Opt mii, patru sute treizeci şi opt de metri. Felicitări, bătrâne.

— Pentru că nu am reuşit să urc ultimii 264 de metri? A spus Norton, părând disperat şi dezamăgit.

— Nu, pentru că ai creat istorie, a spus George. Ai depăşit recordul de înălţime. De abia aştept să-i văd faţa lui Finch când îi voi spune.

— Eşti amabil, a zis Norton, dar Finch ar fi primul care să-mi aducă aminte că ar fi trebuit să-l ascult şi să folosesc oxigenul. S-a oprit, apoi a mai spus. Dacă ţine vremea tot aşa, voi fi doar o notă de subsol în istorie pentru că, scuză-mi clişeul, bătrâne, tu vei merge.

George a zâmbit, dar n-a zis nimic. Somervell a adăugat:

— Sunt de acord cu Norton. Cinstit vorbind, cel mai bun lucru pe care-l puteţi face acum este să vă odihniţi bine noaptea.

George a încuviinţat şi, cu toate că erau împreună de mai mult de trei luni, a dat mâna cu ambii colegi ai lui înainte de a se întoarce în cortul lui şi să încerce să doarmă.

Ar fi reuşit, dacă una dintre remarcile lui Norton nu i-ar fi rămas în minte: *Dacă vremea ţine tot aşa…*

58

Vineri, 6 iunie, 1924

Şi mai erau doar trei.

George s-a trezit cu mult înainte de zori şi a admirat sclipirea lunii pe zăpadă, care părea că e făcută din mici diamante. În ciuda temperaturii de minus treizeci de grade, simţea o căldură interioară şi încrederea că ei vor reuşi, chiar dacă încă nu se hotărâse cine vor fi ei.

Chiar avea nevoie de oxigen când Norton şi Somervell ajunseseră atât de aproape? Şi nu se dovedise Odell cel mai bine adaptat dintre ei? Sau Odell va vedea încă o dată cum îi scapă premiul printre degete? Oare lipsa de experienţă a lui Irvine va deveni periculoasă când vor intra pe teritoriul necunoscut? Sau poate entuziasmul său, susţinut de cilindrii lui cu oxigen vor fi singurul lucru care va garanta succesul?

— Bună dimineaţa, domnule, a spus o voce în spatele lui.

George s-a întors şi l-a văzut pe Irvine, cu zâmbetul lui molipsitor pe buze.

— Bună dimineaţa, Sandy, a răspuns el. Mergem la micul dejun?

— Dar e doar ora cinci, a spus Irvine, uitându-se la ceas. Şi oricum, Odell încă doarme.

— Atunci trezeşte-l, a spus George. Plecăm la şase.

— La şase? a zis Irvine. Dar ieri-seara ne-aţi spus că luăm micul dejun la opt şi plecăm la nouă, pentru că nu vreţi să stăm mai mult decât este necesar cocoţaţi pe o stâncă la 8.200 de metri.

— La şase jumătate, atunci, a acceptat George. Dacă Odell nu se trezeşte până atunci, plecăm fără el. Şi dacă tot eşti aici, tinere, de ce nu faci ceva util?

— Ce anume, domnule?

— Micul dejun.

Zâmbetul molipsitor a revenit.

— Vă pot oferi sardele pe biscuiţi, uşor prăjiţi, sardele dezosate cu stafide sau specialitatea cortului nostru, sardele…

— Dă-i drumul, a zis George.

*

Mallory, Odell şi Irvine, însoţiţi de cinci şerpaşi care le cărau corturile, echipamentele şi proviziile, au părăsit Pasul de Nord la 7:30 dimineaţa, pe 6 iunie. Odell pierduse micul dejun, dar nu se plângea. Guy a fost ultimul care a strâns mâna lui George înainte de a pleca.

— Ne vedem peste două zile, amice, a spus el.

— Da, ţine ceainicul pe foc.

După cum obişnuia să spună fostul diriginte al lui George, domnul Irving – George se întreba dacă mai trăia – nu poţi începe niciodată prea devreme, doar prea târziu. George mergea ca un posedat, cu o viteză pe care Odell şi Irvine o găseau greu de urmat.

Se tot uita suspicios la cerul albastru, încercând să observe cea mai mică boare de vânt, apariţia unui norişor sau primii fulgi de zăpadă care le-ar putea încurca planurile, dar cerul rămânea calm. Totuşi, ştia din experienţă că doamna aceasta se putea schimba într-o clipă. Îşi urmărea însoţitorii să vadă dacă vreunul dintre ei părea să aibă probleme, aproape sperând că unul va rămâne în urmă, scutindu-l pe el de alegere. Dar, după ore de mers, a ajuns la concluzia că nu îi deosebea nimic.

Echipa a ajuns la tabăra V la câteva minute după trei în acea după-masă, mult înaintea orarului. George s-a uitat la ceas şi a încercat să calculeze. Când Hanibal a trecut Alpii, lăsase întotdeauna soarele să ia deciziile în locul lui. Oare era cazul să forţeze pasul până în tabăra VI, să mai câştige o zi? Sau vor ajunge atât de extenuaţi încât nu vor mai fi în stare să înfrunte provocarea cea mare care îi aştepta? A ales răbdarea şi s-a decis să doarmă mai devreme astfel încât să poată pleca spre tabăra VI cât mai devreme dimineaţa. Dar cu cine va pleca? Cine

dintre ei îl va însoţi pe vârf şi cine se va întoarce cu şerpaşii înapoi la Pasul de Nord?

Culcatul devreme nu garanta o noapte întreagă de somn pentru George. Se trezea din oră în oră, îşi scotea capul afară din cort şi se uitat la cele câteva stele pe care puţini alţii le mai văzuseră aşa de clar. Irvine dormea ca un prunc, iar Odell mai avea obrăznicia să şi sforăie. George s-a uitat la ei, gândindu-se la problema pe care o avea. Îl va însoţi oare Odell, care după atâţia ani de devotament îşi merita desigur şansa – probabil ultima lui şansă? Sau Irvine? La urma-urmei, era normal ca puştiul să viseze să-şi ocupe locul lui sub soare, dar, dacă nu era ales, mai avea mulţi ani în care putea să mai încerce.

George era sigur de un singur lucru. Era ultima lui şansă.

*

Chiar după patru, în dimineaţa următoare, cu luna încă luminându-i paşnic, cei trei au plecat iar. Pasul lor se încetinea la fiecare oră, până ce a ajuns doar un târâit. Dacă cei doi sufereau, niciunul n-a dat nici cel mai mic semn pe când se ţineau încăpăţânaţi pe urmele şefului lor.

Soarele începuse să apună când au ajuns la creasta de Nord-Est. George şi-a verificat altimetrul: 8.130 de metri. După jumătate de oră şi 600 de metri, cei trei s-au prăbuşit extenuaţi şi foarte fericiţi că Norton şi Somervell lăsaseră cortul acolo. George n-a mai putut amâna luarea deciziei finale, pentru că toţi trei nu puteau dormi în corul cel mic şi nu mai era loc pe creastă pentru un al doilea cort.

George s-a aşezat, a scris o notă pentru Norton, în care-l informa de progresul făcut şi îi spunea că vor încerca asaltul final a doua zi dimineaţa. S-a ridicat şi s-a uitat la cei doi bărbaţi tăcuţi înainte de a-i da nota lui Odell.

— Vrei, te rog, să duci nota asta la Pasul de Nord, bătrâne şi să i-o dai lui Norton? Îmi pare rău, a mai

spus el.

Era gata să-şi explice motivele, când Odell i-a spus:

— Ai ales corect, căpitane. A dat mâna cu George, apoi cu tânărul pe care-l recomandase la RGS în locul lui Finch. Noroc, a mai spus el înainte de a se întoarce şi a-şi începe drumul singuratic înspre tabăra V, unde-şi va petrece noaptea, înainte de a se întoarce la Pasul de Nord în dimineaţa următoare.

Şi au mai rămas doar doi.

59

7 iunie, 1924

Draga mea, stau într-un cortuleţ cam la 8.200 de metri peste nivelul mării şi la aproape 5.000 de mile de ţara mea, căutând cărările gloriei…

— Nu dormiţi niciodată? a întrebat Irvine, ridicându-se şi frecându-se la ochi.

— Numai la coborâre, a spus George. Aşa că mâine, pe vremea asta, voi dormi adânc.

— Mâine, pe vremea asta, vă vor numi noul sfânt Gheorghe care şi-a omorât propriul balaur, a spus Irvine, reglând indicatorul la una dintre buteliile cu oxigen.

— Nu îmi amintesc ca sfântul Gheorghe să se fi folosit de oxigen când a omorât balaurul.

— Dacă Hinks ar fi fost la conducere pe vremea aceea, sfântul Gheorghe n-ar fi putut nici măcar să-şi folosească paloşul. „E împotriva spiritului codului amatorilor, nu-i aşa, bătrâne”, a adăugat Irvine, mângâindu-şi mustaţa imaginară. „Trebuie să strangulezi bestia cu mâinile goale.”

George a râs de imitaţia reuşită a lui Irvine.

— Ei bine, dacă am de gând să renunţ la spiritul amatorilor, a spus el, trebuie să ştiu dacă nenorocitele tale de butelii cu oxigen vor fi gata până mâine la patru dimineaţa. Altfel te trimit înapoi la Pasul de Nord să-l chemi pe Odell să-ţi ia locul.

— Nici gând. Toţi patru sunt în perfectă stare, ceea ce ne va oferi mai mult oxigen decât vom avea nevoie, presupunând că nu doriţi să facem mai mult de opt ore pentru doar 600 de metri şi înapoi.

— O să simţi curând ce înseamnă 600 de metri, tinere. Şi voi avea o şansă mai bună de a reuşi dacă adormi la loc şi mă laşi să termin scrisoarea asta pentru soţia mea.

— Îi scrieţi doamnei Mallory în fiecare zi, nu-i aşa?

— Da, şi dacă vei avea norocul să găseşti o femeie pe jumătate la fel de minunată, vei simţi şi tu la fel.

— Cred că am găsit-o deja, a spus Irvine, privind în jos. Doar că am uitat să-i spun şi ei înainte de a pleca, deci nu sunt absolut sigur că ea ştie ce simt.

— Va şti, crede-mă. Dar dacă ai vreo îndoială, ai putea să-i trimiţi şi tu câteva rânduri – asta presupunând că scrisul este încă o formă acceptabilă de comunicare la Oxford.

George a aşteptat un răspuns ironic, dar Irvine n-a spus nimic pentru că adormise deja. A zâmbit şi a continuat să-i scrie lui Ruth.

După ce a mâzgălit, *soţul tău iubitor, George*, şi a sigilat plicul, a citit *Elegie scrisă într-un cimitir de ţară* a lui Gray, a stins lumina şi a adormit şi el.

Duminică, 8 iunie, 1924

— Vrei să scot eşarfa, amice? a întrebat Odell.

— Da, te rog, i-a spus Norton.

Odell a ridicat uşor eşarfa de mătase de pe faţa lui Norton.

— Oh, Doamne, tot nu văd nimic.

— Nu intra în panică, a spus Somervell. De obicei durează două sau trei zile până ce vederea se recuperează într-un caz de orbire a zăpezii. Oricum, nu mergem nicăieri până ce nu se întoarce Mallory.

— Nu de coborât mă tem, s-a răstit Norton, ci de urcat. Odell, vreau să te întorci la tabăra VI şi să iei un borcan cu Bovril şi rezerve de Kendal Mint Cake, pentru că putem să fim siguri că Mallory a uitat ceva.

— Am plecat, a zis Odell. S-a uitat afară din cort. N-am mai văzut aşa condiţii bune pentru alpinism.

*

George s-a trezit la câteva minute după patru şi l-a găsit pe Irvine pregătind micul-dejun.

— Şi ce avem în meniu pentru Ziua Înălţării? a întrebat, scoţându-şi capul din cort pentru a vedea

cum e vremea.

Ceea ce a văzut i-a adus un zâmbet pe faţă.

— Macaroane şi sardele, a zis Irvine.

— Interesantă combinaţie. Dar nu cred că va apărea în următoarea ediţie a cărţii de bucate a doamnei Beeton.

— Aş fi putut să vă ofer şi altceva, a zâmbit Irvine, dacă n-aţi fi uitat să vă împachetaţi raţiile.

— Scuză-mă, băiete. Mea culpa.

— Nicio problemă, a zis Irvine, pentru că, cinstit vorbind, sunt prea nervos ca să mănânc.

A scos o haină veche de aviator, asemănătoare celei pe care o purtase fratele lui George, Trafford, ultima oară când vizitase The Holt. George s-a întrebat de unde o avea Irvine, pentru că era prea tânăr ca să fi luptat în război.

— E a dirigintelui meu, a explicat Irvine, încheindu-se.

— Nu mai încerca să mă faci să mă simt bătrân.

Irvine a râs.

— Vă aranjez cei doi cilindri cu oxigen în timp ce mâncaţi.

— Câteva sardele şi o notă pentru Odell şi vin şi eu.

În afara cortului, soarele de dimineaţă, strălucind pe cerul senin, aproape l-a orbit pe Irvine.

De îndată ce George a mâncat ce mai rămăsese din sardele, ignorând macaroanele, a scris repede o notă pentru Odell şi a lăsat-o pe sacul lui de dormit. Ar fi putut paria că Odell se va întoarce la tabăra VI în dimineaţa aceea.

George dormise îmbrăcat cu patru rânduri de haine şi acum a mai pus şi o vestă de lână şi o cămaşă de bumbac, apoi o cămaşă din flanel şi o altă cămaşă de bumbac. Apoi a îmbrăcat jacheta Burberry şi o pereche de pantaloni de gabardină lăbărţaţi. Şi-a înfăşurat obiele din caşmir în jurul gleznelor şi şi-a pus şi mănuşile croşetate de Ruth. La urmă, şi-a pus căciula de aviator a fratelui său şi a luat ultima pereche de ochelari de protecţie, dăruiţi de Finch. Se bucura că nu aveau nicio oglindă, deşi

Chomolugma ar fi considerat că este îmbrăcat potrivit pentru o audienţă în faţa Maiestăţii Sale.

George s-a târât afară din cort şi s-a dus la Irvine, care i-a pus buteliile de oxigen. De îndată ce acestea au fost aşezat în siguranţă pe spatele lui, George s-a întrebat dacă această greutate suplimentară nu se va dovedi un dezavantaj prea mare. Dar luase deja decizia când îl trimisese pe Odell înapoi. Ultimul ritual îndeplinit de cei doi a fost să se ungă pe faţă cu oxid de zinc. Înainte de a pleca, s-au uitat la munte, care acum părea mai aproape.

— Fii atent, a spus George, asta-i ca Jezebel. Pare din ce în ce mai atrăgătoare pe măsură ce te apropii de ea şi azi-dimineaţă chiar ne-a tentat cu această vreme superbă. Dar, ca orice femeie, este privilegiul ei să se răzgândească.

S-a uitat la ceas: 5:07. I-ar fi plăcut să plece puţin mai devreme.

— Hai, tinere. După cum spunea tata, este timpul să punem cel mai bun picior în faţă.

Şi-a aranjat masca şi a dat drumul la oxigen.

*

Dacă m-ar vedea Hinks acum, se gândea Odell, urcând ultimii metri către tabăra VI. Când a ajuns la cort şi a tras uşa într-o parte, a găsit dezordinea la care s-ar fi aşteptat cineva dacă ar fi lăsat doi copii să-şi petreacă noaptea într-o casă în copac: o farfurie cu macaroane, o cutie goală de sardele şi o busolă pe care probabil o lăsase George. Odell a chicotit intrând şi a început să facă ordine. Nu ar fi fost cortul lui Mallory dacă acesta n-ar fi uitat ceva acolo.

Odell tocmai punea Bovrilul şi câteva batoane de Kendall Mint Cake pe sacul de dormit al lui George când a văzut două plicuri – unul adresat „Doamnei George Mallory, The Holt, Godalming, Surrey, Anglia," pe care l-a pus în buzunar – şi unul care avea numele lui scris pe el. A rupt plicul.

Dragă Odell,

Îmi pare rău că am lăsat aşa o harababură. Vreme excelentă pentru drum. Caută-ne pe fâşia de stâncă sau urcând către linia cerului.

Ne vedem mâine

Al tău pentru totdeauna,

George

Odell a zâmbit şi, de îndată ce a verificat că totul era în regulă pentru întoarcerea eroilor, s-a târât afară din cort, s-a ridicat şi a ridicat braţele deasupra capului, uitându-se la cel mai înalt munte al lumii. Vremea era perfectă aşa că, pentru o clipă a dorit chiar să-i urmeze, pentru că era totuşi puţin invidios pe cei doi colegi ai săi care acum probabil că se apropiau de vârf.

Deodată a zărit două siluete profilate pe linia cerului. Pe când îi urmărea, cel mai înalt dintre cei doi a traversat pentru a i se alătura celuilalt. Putea vedea că erau acum pe Pasul Secundar, cam la 600 de metri de vârf. S-a uitat la ceas: 12:50. Aveau timp destul să ajungă în vârf şi să se întoarcă în cortul lor înainte ca soarele să apună.

Nu s-a putut abţine să nu sară în sus de bucurie urmărindu-i intrând într-un nor de ceaţă şi dispărând din vedere.

*

De îndată ce Irvine a atins vârful Pasului Secundar, s-a urcat pe o stâncă roasă de vreme şi i s-a alăturat lui George.

— Mai avem şase sute de metri, a spus George, verificându-şi altimetrul. Dar aminteşte-ţi, asta înseamnă cam o milă în condiţiile acestea şi, fără oxigen, Norton a putut înainta doar cu 40 de metri pe oră. Deci ne va lua încă trei ore, a adăugat el printre gâfâieli, aşa că nu ne putem permite să pierdem timpul, pentru că, la întoarcere, când vom coborî pe stânca asta, seara târziu, vreau să fiu sigur că mai pot vedea la câţiva metri în fată.

George şi-a pus masca de oxigen la loc iar Irvine i-a făcut semnul victoriei. Apoi şi-au început lungul drum pe creasta pe care nu mai păşise niciun om înaintea lor.

60

2:07 pm, duminică, 8 iunie, 1924

Când George s-a uitat iar în sus, i s-a părut că poate atinge vârful, în ciuda altimetrului care-i arăta că mai aveau încă 100 de metri de urcat. Atât de aproape, chiar dacă durase mai mult decât crezuseră ei.

De îndată ce trecuseră de Pasul Secundar, cei doi s-au târât, s-au împins şi s-au tras încet în sus pe îngusta creastă de nord-est, conştienţi că zăpada atârna în jurul lor ca streşinile unui acoperiş şi că dedesubt nu era decât aer. Dacă s-ar fi îndepărtat doar câţiva paşi…

Zăpada atrăgătoare, neatinsă, se dovedise a avea aproape un metru adâncime, ceea ce aproape îi împiedica să facă un pas în faţă şi, chiar când îl făceau, picioarele lor avansau doar câţiva centimetri înainte de a se afunda iar în zăpadă.

După două sute unsprezece paşi – George îl numărase pe fiecare – au scăpat de zăpadă şi s-au trezit în faţa unui perete abrupt de stâncă care ar fi fost greu de urcat chiar şi într-o dimineaţă caldă de vară, la doar 1.000 de metri, şi cu atât mai mult acum, când era scăldat în transpiraţie, mâinile şi picioarele îi erau aproape degerate şi era atât de extenuat încât tot ce voia era să se întindă pe jos şi să adoarmă, cu toate că ştia că la minus patruzeci de grade, dacă stătea nemişcat mai mult de câteva momente, ar fi murit îngheţat.

George chiar s-a gândit să se întoarcă cât mai aveau încă o şansă să ajungă în siguranţa cortului, înainte de apus. Dar atunci şi-ar fi petrecut tot restul vieţii explicând de ce lăsase să-i scape din mână victoria în ultimul moment sau, şi mai rău, în fiecare noapte ar fi visat cum urcă acea sută de metri, doar ca să se trezească transpirat din coşmar.

S-a întors şi l-a văzut pe Irvine, la fel de extenuat, trăgându-şi picioarele prin zăpadă, privind cu

neîncredere peretele de stâncă din faţa lor. George a ezitat o clipă. Oare avea dreptul să rişte viaţa lui Irvine împreună cu a lui? Ar trebui să-i sugereze tânărului sa se întoarcă, să-l lase singur, sau să se odihnească şi să-l aştepte să se întoarcă? Dar a alungat acest gând din minte. La urma-urmei, Irvine îşi câştigase dreptul de a împărţi triumful cu el. George şi-a sos masca şi a zis:

— Aproape am ajuns, bătrâne. Acest perete este ultimul obstacol înainte de vârf.

Irvine a zâmbit cu greu.

George s-a întors cu faţa înspre peretele de stâncă, acoperit cu gheaţa care nu se topea niciodată. În mod normal, ar pune primul picior sus cam la patruzeci, poate cincizeci de centimetri, dar nu astăzi, când câţiva centimetri constituiau ei înşişi un munte. Cu o mână tremurătoare s-a prins de o creastă aflată la câţiva centimetri deasupra capului şi s-a tras încet în sus. A ridicat bocancul şi a căutat un sprijin pentru picior, astfel încât să-şi poată ridica şi celălalt braţ şi să mai înainteze câţiva centimetri pe drumul vertical pe stâncă. A încercat să nu gândească cum va fi drumul la întoarcere. Creierul lui striga: întoarce-te, dar inima îi şoptea: continuă.

După patruzeci de minute s-a tras pe vârful stâncii şi a întins coarda ca să-şi ajute colegul. De îndată ce Irvine a urcat lângă el, George a verificat altimetrul: mai aveau aproape cincizeci de metri de urcat. S-a uitat în sus şi a văzut fâşia de gheaţă care se adunase în decursul anilor, formând o cornişă care atârna deasupra Peretelui de Est şi care ar fi împiedicat chiar şi caprele agile ale munţilor să înainteze mai departe.

George încerca să-şi reazeme piciorul când un fulger a luminat muntele sub el, urmat îndeaproape de un tunet. Şi-a închipuit că urmau să fie înghiţiţi de furtună, dar când s-a uitat în jos şi-a dat seama că erau mult deasupra ei. Era prima oară când George vedea o furtună de sus şi putea doar să spere că, până când vor coborî, aceasta se va fi deplasat, lăsând în urmă cerul curat şi limpede.

Încă o dată, George a ridicat piciorul şi a încercat să găsească un loc stabil pe gheaţă. Suprafaţa a crăpat imediat şi călcâiul i-a alunecat în jos. Aproape a râs. Oare lucrurile puteau merge mai rău? Şi-a înfipt pioletul în gheaţă, în faţa lui. De data aceasta, gheaţa n-a crăpat aşa uşor, dar când a făcut-o, el a reuşit să intre cu piciorul în gaură. Tot a alunecat înapoi câţiva centimetri. N-a râs când şi-a amintit zicala, doi paşi înainte, un pas înapoi. Trebuia să se mulţumească cu cincizeci de centimetri înainte, douăzeci şi cinci înapoi. După o duzină de paşi, creasta îngustă a devenit şi mai îngustă, până ce a fost obligat să se târască în patru labe. Nu se uita în dreapta sau în stânga, pentru că ştia că, de ambele părţi, era o prăpastie adâncă de sute de metri. Uită-te în sus, nu lua seama la nimic din jurul tău şi luptă-te. Alt metru înainte, altă jumătate de metru înapoi. Oare cât de mult putea trupul să suporte? Apoi, brusc, a simţit stânca solidă sub picioare şi a reuşit să se caţere de pe gheaţă şi să stea pe terenul aspru, stâncos, la aproape cincisprezece, poate douăzeci de metri de vârf. S-a întors şi l-a văzut pe Irvine, încă în patru labe, extenuat.

— Mai avem doar douăzeci de metri, a strigat el, dezlegând coarda ca să poată merge independent.

Abia după douăzeci de minute, George Leigh Mallory a pus o mână, mâna dreaptă, pe vârful Everestului. S-a tras uşor în sus şi s-a întins pe burtă. „Ce mai moment de triumf”, a fost primul lui gând. S-a ridicat în genunchi şi apoi, cu un efort suprem, a reuşit cumva să se ridice în picioare. Primul om care stătea pe acoperişul lumii.

S-a uitat la Himalaia, admirând o privelişte pe care niciun om nu o mai văzuse până atunci. Voia să sară în sus şi în jos de bucurie şi să strige triumfător cât îl ţinea gura, dar nu mai avea putere. S-a răsucit doar pe loc, încet, pentru că vântul muşcător care părea să sufle din toate direcţiile îl împiedica să se mişte mai repede. O mulţime de munţi necuceriţi stăteau mândri în faţa lui, ţinând capetele aplecate în faţa reginei lor.

Un gând straniu i-a trecut prin minte. Trebuia să-şi amintească să-i spună lui Clare că vârful Everest avea cam aceeaşi mărime ca masa lor din salon.

S-a uitat la ceas: 3:36 pm. A încercat să se convingă că aveau timp suficient să se întoarcă în cortul lor din tabăra VI, mai ales dacă urma o noapte senină şi fără vânt.

S-a uitat în jos şi l-a văzut pe Irvine apropiindu-se, mişcându-se ca melcul. Se va împiedica oare la ultimul pas? Apoi, ca un copil care abia învaţă să meargă, Irvine s-a târât încet pe culme.

De îndată ce George l-a ajutat să se ridice în picioare, a scotocit în buzunarul hainei, sperând că n-a uitat ce căuta. Degetele îi erau atât de ţepene din cauza frigului încât aproape a scăpat aparatul de fotografiat Vest în prăpastie. După ce s-a echilibrat, l-a fotografiat pe Irvine, cu braţele ridicate deasupra capului, de parcă primise o cupă la curse. I-a dat aparatul lui Irvine şi acesta l-a fotografiat pe el încercând să pară că s-ar plimba ca pe dealurile din Ţara Galilor.

George s-a uitat iar la ceas şi s-a încruntat. A arătat în josul muntelui. Irvine a pus aparatul în buzunarul de la pantaloni şi a închis cu fermoarul dovada victoriei pe care o dobândiseră.

George era pe punctul de a face primul pas în jos când şi-a amintit promisiunea pe care i-o făcuse lui Ruth. Cu degetele înţepenite, acoperite cu zăpadă, şi-a scos neîndemânatic fotografia sepia pe care o lua cu el în fiecare expediţie. S-a uitat la soţia lui pentru ultima oară şi a zâmbit înainte de a-i pune imaginea pe cel mai înalt punct de pe pământ. Şi-a băgat iar mâna în buzunar şi a început să scotocească.

— Regele Angliei vă transmite complimentele lui, doamnă, a spus el, înclinându-se, şi speră că veţi avea grijă ca supuşii săi să se întoarcă nevătămaţi acasă.

George a zâmbit. George a înjurat.

Uitase să ia sovereignul lui Geoffrrey Young.

61

5:49 pm. Duminică, 8 iunie, 1924

Când Odell s-a întors la tabăra IV, era incapabil să-şi ascundă entuziasmul. A intrat în cortul lui Norton şi i-a spus ce văzuse.

— Cam la două sute de metri de vârf, zici? a spus Norton, încă întins pe spate.

— Da, sunt sigur. Stăteau pe Pasul Secundar şi l-am văzut pe unul dintre ei îndreptându-se spre celălalt, apoi înaintând tare spre vârf.

— Atunci nimic nu-i mai poate opri de acum, a zis Bullock, aşezând altă compresă pe ochii lui Norton.

— Să sperăm că ai dreptate, a zis şi Somervell. Dar tot cred că Odell ar face bine să scrie tot ce a văzut când încă mai ţine bine minte. S-ar putea să fie important când se va scrie istoria expediţiei.

Odell s-a târât spre rucsacul lui şi a scos jurnalul. A rămas într-un colţ al cortului şi, timp de douăzeci de minute a scris tot ceea ce observase în acea dimineaţă. Locul în care îi văzuse pe cei doi, ora la care o porniseră în sus, pe munte şi faptul că nu păreau să aibă probleme atunci când au dispărut în ceaţă. După ce a terminat, s-a uitat la ceas: 6:58 pm. Oare Mallory şi Irvine erau deja în siguranţa cortului lor de la tabăra VI, după ce stătuseră pe Acoperişul Lumii?

*

De îndată ce s-au ridicat pe coardă, primul gând al lui George pe când cobora de pe culmea Everestului a fost să se întrebe cât va dura oxigenul. Irvine glumise că nu va dura mai mult de opt ore, dar se apropiau deja de limită. Al doilea gând a fost să se întrebe câte ore vor mai avea soare, pentru că nu puteai umbla pe întuneric la supapele cilindrilor. Totuşi spera că vor avea parte de o noapte calmă,

care va permite lunii să le lumineze ultimii paşi ai drumului lor către casă.

A fost surprins că, deşi erau victorioşi, valul de adrenalină îl părăsise şi tot ce îi mai rămăsese era voinţa de a supravieţui.

După încă doi metri, George dorea să se aşeze şi să se odihnească, dar era aşa de obosit şi de îndurerat încât ştia că, dacă va închide ochii chiar pentru o clipă, s-ar putea să nu-i mai deschidă vreodată.

A tras pioletul pe suprafaţa gheţii, a făcut un pas înapoi şi a simţit imediat coarda întinzându-se. Probabil că lui Irvine drumul i se părea şi mai greu. Şi-a pus atent piciorul înapoi pe panta de gheaţă care era acum şi mai periculoasă decât înainte. A încercat să profite de urmele degetelor pe care le lăsase înainte, dar acestea erau deja îngheţate. Cu toate că se dezechilibra şi cădea întruna, a reuşit să avanseze până ce a ajuns la fâşia de teren solid, dar era din nou deasupra peretelui de gheaţă, de data aceasta însă uitându-se în josul lui. George ştia că aceasta va fi cea mai periculoasă parte a ascensiunii şi bănuia că Irvine era într-o stare şi mai proastă decât a lui. Dacă unul dintre ei făcea cea mai mică greşeală, amândoi ar fi căzut. S-a întors spre colegul lui şi i-a zâmbit.

Pentru prima oară, Irvine nu i-a întors zâmbetul.

George a prins vârful stâncii cu ambele mâini şi s-a coborât cu grijă câţiva centimetri, căutând cea mai mică adâncitură în care şi-ar putea pune piciorul. De îndată ce a găsit-o, a coborât celălalt picior. S-a uitat în sus şi a văzut că Irvine se desprinsese de creasta de gheaţă şi cădea în spate. Trupul lui a trecut pe lângă George după o clipă.

George ştia că nu putea spera să se agaţe de un perete abrupt de stâncă, îngheţat, în timp ce bărbatul solid de un metru nouăzeci şi o nouăzeci de kilograme cădea. O clipă mai târziu a fost tras de pe stâncă. Nici n-a mai avut ocazia să se gândească la moarte în timp ce-l urma pe Irvine în jos, jos, jos…

După o secundă, amândoi au aterizat pe zăpada groasă care-i deranjase atât de mult la urcare, dar

care acum acţionase ca o pernă, salvându-le viaţa. După o tăcere scurtă, amândoi au început să râdă, ca doi şcolari năzdrăvani care căzuseră dintr-un copac şi erau îngropaţi în zăpada de Crăciun.

George s-a ridicat încet şi a verificat starea în care se afla. Stătea nesigur pe picioare, încântat să-l vadă şi pe Irvine în picioare. Cei doi s-au îmbrăţişat şi George şi-a bătut colegul mai tânăr pe spate. I-a dat apoi drumul şi au pornit iar în josul muntelui.

George ştia că nimic nu-l mai putea opri de acum înainte.

62

Luni, 9 iunie, 1924

În dimineaţa următoare, când s-a trezit, primul lucru pe care l-a văzut Odell a fost Noel aşezându-şi aparatul de fotografiat pe un mic trepied. Obiectivul aparatului era îndreptat înspre tabăra VI, gata să se mişte la cel mai mic semn de viaţă. După câteva clipe li s-a alăturat şi Norton.

— Bună dimineaţa, Odell, a spus el, vesel. Mărturisesc că acum nu te văd decât prin ceaţă, dar cel puţin pot să te deosebesc de Noel – cu greu.

— Asta-i bine, a spus Noel, pentru că sper că în curând îi vom vedea pe George şi pe Sandy coborând.

— Nu te baza pe asta, a zis Norton. Mallory nu s-a trezit niciodată cu noaptea în cap şi bănuiesc că tânărul Irvine doarme tun.

— Eu nu mai pot sta să-i aştept, a zis Odell. Le pregătesc ceva de mâncare şi pe urmă plec să-i escortez înapoi.

— Înainte de a pleca, bătrâne, a spus Noel, vrei să faci ceva pentru mine când ajungi acolo? Odell s-a întors cu faţa înspre el. Poţi să le tragi sacii de dormit afară din cort şi să-i aşezi unul lângă altul pe zăpadă, ca să ştim că au atins vârful?

— Şi dacă nu l-au atins? A făcut o pauză. Sau mai rău?

— Aşază sacii în formă de cruce, a spus Noel liniştit.

Odell a încuviinţat, şi-a pus rucsacul şi a început să urce înapoi la tabăra VI pentru a doua oară în trei zile. Dar de data aceasta, vremea se înrăutăţea de la un moment la altul. După câteva minute, se lupta cu un vânt sălbatic care biciuia valea, avertisment clar că, în câteva ore, musonul se va abate asupra lor. Se uita îngrijorat în sus, sperând să-şi vadă colegii triumfători, coborând muntele.

Când s-a apropiat de tabăra VI, a încercat să-şi scoată din minte gândul că ar fi putut să li se fi întâmplat ceva rău. A ajuns la cortul lor şi l-a găsit acoperit cu un strat proaspăt de zăpadă pe care nu erau urme de paşi.

Odell a încercat să se grăbească, dar nu avea rost, pentru că bocancii lui grei se afundau din ce în ce mai adânc în zăpada proaspăt depusă până ce s-a simţit de parcă ar fi călcat apa. A renunţat, a căzut în genunchi şi a început să se târască pe ultimii metri care-l mai despărţeau de cort. Şi-a băgat capul înăuntru, şi-a scos ochelarii, sperând să vadă dezordinea lăsată de doi oameni extenuaţi care dormeau adânc. Cu toate astea, ştia că spera în zadar. S-a uitat neîncrezător în jur. Mulţi ani la rând, Odell le va povesti prietenilor săi că fusese ca şi cum s-ar fi uitat la o natură moartă. În saci nu dormise nimeni, borcanul de Bovril era nedeschis şi batoanele de Kendal Mint Cake nu fuseseră desfăcute; lângă ele, era o lumânare care nu fusese aprinsă.

Odell şi-a pus ochelarii şi a ieşit din cort. S-a tras în sus, în genunchi, şi s-a uitat spre vârful muntelui, dar nu mai vedea decât la câţiva metri în faţă. A ţipat cât a putut de tare:

— George! Sandy!

Dar vântul puternic şi ninsoarea i-au împins cuvintele înapoi. A tot ţipat până ce vocea lui era doar un scâncet şi abia putea să-şi audă glasul peste urletul furtunii. În cele din urmă a renunţat, dar nu înainte de a-şi da seama că propria lui viaţă era în pericol. S-a târât înapoi în cort şi a scos un sac de dormit, aşezându-l pe creastă.

*

— Cineva scoate unul dintre saci afară, a anunţat Noel.

— Care e mesajul? a strigat Norton.

— Nu sunt sigur încă. Ah, îl scoate şi pe celălalt acum.

Noel a focalizat aparatul pe figura care se mişca.

— Este George? a ţipat Norton, uitându-se plin de speranţă în susul muntelui, apărându-şi ochii cu o mână.

Noel n-a răspuns. A aplecat doar capul.

Somervell s-a târât pe creastă cât de repede a putut şi i-a luat locul lui Noel în spatele aparatului. S-a uitat prin obiectiv.

Toată lentila era acoperită de semnul unei cruci.

EPILOG

Cel care va înfrunta cu vitejie dezastrele

Dacă George Leigh Mallory a fost surprins de primirea care-l aşteptase la întoarcerea în Anglia după expediţia din 1922, oare ce părere ar fi avut de serviciul memorial ţinut la catedrala St Paul în onoarea sa? Niciun trup, niciun sicriu, niciun mormânt, însă mii de cetăţeni călătoriseră prin toată ţara ca să se alinieze pe străzi pentru a-i aduce omagiile lor.

Şi lăsaţi-l să-şi urmeze pe veci stăpânul

Maiestatea Sa, regele, prinţul de Wales, ducele de Connought şi prinţul Arthur au venit cu toţii, împreună cu Primul-ministru, Ramsay MacDonald, fostul secretar al Forreign Office, lordul Curzon, primarul Londrei şi primarul din Birkenhead.

Iar descurajarea nu-l va determina să renunţe

Generalul Bruce stătea în partea de est a catedralei şi-i alinia pe locotenent-colonelul Norton, doctorul Somervell, profesorul Odell, maiorul Bullock, maiorul Morshead, căpitanul Noel şi Geoffrey Young ca să formeze garda de onoare. Toţi aveau pioleţi de argint în mâna dreaptă pe când îl urmau pe decanul de la St Paul în josul navei, şi îşi luară locul în primul rând lângă sir Francis Younghusband, domnul

Hinks, domnul Raeburn şi comandorul Ashcroft, reprezentanţii Societăţii Regale de Geografie.

El şi-a dorit să fie doar un pelerin

Când episcopul de Chester s-a urcat la amvon pentru a se adresa congregaţiei, a început încercând să descrie sentimentele de dragoste şi admiraţie ale mulţimii pentru cei doi băieţi din Birkenhead care, în ziua înălţării, au aprins imaginaţia întregii lumi.

— Nu vom şti niciodată, a continuat el, dacă au atins împreună vârful acelui munte uriaş. Dar cine dintre noi se poate îndoi dacă, atunci când victoria era aşa de aproape, George Mallory nu s-ar fi bătut, oricare ar fi fost şansele şi că tânărul Irvine nu l-ar fi urmat până la capătul pământului?

Ruth Mallory, care stătea în primul rând, era sigură că soţul ei nu ar fi dat înapoi dacă ar fi existat cea mai mică şansă de a-şi îndeplini cel mai nebunesc vis. Nici reverendul Herbert Leigh Mallory, care stătea lângă nora lui. Hugh Thackeray Turner, aşezat de partea cealaltă a fiicei lui, va merge în mormânt fără a-şi spune părerea.

Care l-au încântat cu poveşti extraordinare

După ce diaconul de la St Paul a dat binecuvântarea şi regele şi căpitanii au plecat, Ruth a rămas singură lângă uşa de nord, strângând mâinile prietenilor şi cunoscuţilor, dintre care mulţi i-au povestit cum vieţile lor au fost îmbogăţite de faptele acestui om brav şi cutezător.

A zâmbit când l-a văzut pe George Finch, aşteptând la rând să-i vorbească. Era îmbrăcat într-un costum gri-închis, cămaşă albă şi o cravată neagră care păreau că erau purtate pentru prima oară. S-a înclinat şi i-a strâns mâna. Ruth s-a aplecat şi i-a şoptit:

— Dacă ai fi fost tu împreună cu George, atunci poate că ar fi încă în viaţă.

Finch n-a dat glas părerii lui că, dacă ar fi fost împreună în acea expediţie, el şi Mallory ar fi atins cu siguranţă vârful şi s-ar fi întors acasă vii. Deşi Finch accepta că, dacă ar fi fost în pericol, Mallory ar fi putut să-i ignore sfatul şi să continue, lăsându-l să revină singur.

Cu cât mai mare este provocarea, cu atât puterea-i creşte

În cele din urmă, tatăl lui Ruth a simţit că este timpul să-şi ai fiica acasă, cu toate că mulţi alţii doreau să-şi prezinte omagiile.

Pe drumul de întoarcere la Godalming, n-au spus aproape nimic. Dar Ruth pierduse singurul bărbat pe care-l iubise vreodată şi bătrânul domn nu se aşteptase să participe la funeraliile ginerelui său. Când treceau porţile de la The Holt, Ruth i-a mulţumit tatălui ei pentru bunătate şi înţelegere, dar l-a rugat să o lase singură. El a acceptat şi s-a întors la Westbrook.

Niciun duşman nu-l poate înfrunta, căci el şi cu uriaşii luptă

Când Ruth a deschis uşa din faţă, a văzut pe covoraş un plic care-i era adresat şi avea scrisul de neconfundat al lui George. L-a ridicat, dându-şi seama cu tristeţe că aceasta era ultima lui scrisoare. S-a dus în salon şi şi-a turnat ceea ce George ar fi numit un whisky ţeapăn, înainte de a se aşezat pe fotoliul ei preferat de lângă fereastră. S-a uitat pe alee, aşteptându-l cumva pe George să apară pe poartă şi s-o strângă în braţe.

Va fi dreptul lui să fie pelerin pentru eternitate

Ruth a rupt plicul, a scos scrisoarea şi a început să citească ultimele cuvinte ale soţului ei.

7 iunie, 1925

Draga mea,

Stau în cort, la 8.200 de metri peste nivelul mării şi la aproape 5.000 de mile de casă, căutând cărările gloriei. Chiar dacă le-aş găsi, tot n-ar însemna mare lucru, pentru că nu pot împărtăşi acest moment cu tine.

Nu ar fi trebuit să călătoresc jumătate din lume ca să descopăr că, fără tine, eu nu însemn nimic, aşa cum mi-au dat de înţeles mai mulţi bărbaţi mai puţin norocoşi şi ei nu înţeleg nici măcar jumătate. Întreabă-l pe oricare ce ar sacrifica pentru ca acel prim moment de pasiune să dureze o viaţă şi ei vor spune jumătate din viaţă pentru că o astfel de femeie nu există. Se înşală. Eu am descoperit acea femeie şi nimic nu-i va lua vreodată locul, desigur nu fecioara aceasta îngheţată care se află sus.

Unii oameni se laudă cu victoriile lor. Adevărul este că eu nu am avut decât una, pentru că te-am iubit de prima oară când te-am văzut. Tu eşti dimineaţa mea, şi soarele care apune.

Şi parcă asta n-ar fi de-ajuns, tot mă mai mir de norocul meu, pentru că am fost binecuvântat de trei ori.

Prima binecuvântare a fost în ziua în care ai devenit soţia mea şi ai acceptat să-ţi petreci tot restul zilelor tale cu mine. În noaptea aceea ai devenit amanta mea şi de atunci eşti cel mai bun prieten al meu.

A doua binecuvântare a fost când m-ai încurajat, cu o totală lipsă de egoism, să-mi îndeplinesc cel mai nebunesc vis, lăsându-mă să fiu cu capul în nori în timp ce tu ai păstrat înţelepciunea şi bunul-simţ să-ţi ţii picioarele pe pământ.

Şi a treia oară m-ai binecuvântat cu o familie minunată care va aduce continuu bucurie în viaţa mea, deşi nu există suficiente ore într-o zi în care să le împart râsetele şi lacrimile. Regret adesea că m-am lipsit de atâtea momente ale copilăriei lor.

Clare mă va urma la Cambridge, unde nu numai că-i va depăşi pe bărbaţi, ci va reuşi acolo unde eu

am eşuat. Beridge a fost dăruită cu graţia şi farmecul tău, fiind imaginea ta, aşa că, atunci când va deveni femeie, mulţi îi vor cere mâna, dar, pentru mine, niciunul nu va fi demn de ea. Iar micul nostru John, de-abia aştept să-i văd primul carnet de note, primul meci de fotbal şi să fiu lângă el când va înfrunta ceea ce el va crede că este prima lui nenorocire.

Draga mea, vreau să-ţi spun atât de multe, dar mâna îmi tremură şi lumânarea îmi aminteşte că mâine am un scop, să pun fotografia ta pe cel mai înalt punct de pe pământ astfel încât să-i exorcizeze pentru totdeauna demonii şi să mă întorc apoi la singura femeie pe care am iubit-o.

Te şi văd la The Holt, în fotoliul tău de lângă fereastră, citind această scrisoare şi zâmbind. Priveşte în sus, draga mea, pentru că în orice clipă mă vei vedea intrând pe poartă şi alergând pe alee către tine. Vei sări în întâmpinarea mea, ca să te pot lua în braţe şi să nu-ţi mai dau drumul niciodată?

Iartă-mă că mi-a luat atât de mult ca să-mi dau seama că tu eşti mai importantă chiar decât viaţa.

Soţul tău iubitor,

George

Pentru tot restul vieţii, la aceeaşi oră a fiecărei zile, Ruth Mallory va sta în fotoliul de lângă fereastră şi va reciti scrisoarea soţului ei.

Pe patul de moarte, le-a spus copiilor că n-a trecut zi în care să nu-l fi văzut pe George intrând pe poartă şi alergând pe alee către ea.

DUPĂ 1924

George Leigh Mallory

Trupul lui George a fost descoperit pe 1 mai, 1999 la o înălţime de 8.000 de metri. Fotografia soţiei sale, Ruth, nu era în portvizitul lui şi nu s-a găsit niciun aparat de fotografiat. Până astăzi, alpiniştii nu sunt hotărâţi dacă el a fost sau nu prima persoană care a cucerit Everestul. Dar puţini se îndoiesc că nu ar fi fost în stare s-o facă.

Sandy Irvine

Când moartea lui Sandy Irvine a fost anunţată în *The Times,* trei femei au pretins că erau logodite cu el.

În ciuda mai multor expediţii de căutare, trupul lui nu a fost găsit. Totuşi, în 1975, un alpinist chinez, Xu Jing, i-a povestit unui coleg că descoperise un cadavru, pe care l-a descris ca fiind un englez mort, îngheţat într-o crevasă la 8.170 de metri. După câteva zile însă, înainte de a fi chestionat mai îndeaproape, Xu Jing a fost ucis de o avalanşă.

Ruth Mallory

După moartea lui George, Ruth şi copiii au rămas în Surrey, unde Ruth şi-a petrecut tot restul vieţii. A murit în 1942 de cancer la sân, în vârstă de cincizeci de ani.

Comandorul-şef sir Trafford Leigh Mallory KCB

Fratele lui George, Trafford, a murit când i s-a prăbuşit avionul în Alpi, în noiembrie, 1944, pe când se ducea să preia comanda Forţelor Aliate pentru operaţiuni aeriene în pacific. Se crede că el pilota avionul atunci.

Trafford a murit la cincizeci şi doi de ani.

Arthur C Benson

Tutorele lui Mallory a devenit Master la Colegiul Magdalene de la Cambridge în 1915 şi a rămas în această funcţie până în 1925. A scris un articol mişcător despre Mallory, la memorialul ţinut la Cambridge, dar a fost prea bolnav ca să-l citească el. Este cunoscut pentru cartea sa „Tărâmul speranţei şi al gloriei".

Benson a murit în 1925, la vârsta de şaizeci şi trei de ani.

ALPINIŞTII

General de brigadă CG Bruce CB MVO

Deşi grav rănit la Gallipoli, Bruce şi-a comandat regimentul pe frontiera de nord vest până în 1920.

A fost preşedinte al Clubului Alpin din 1923 până în 1925 şi a fost numit colonel onorific al puşcaşilor Gurkha în 1931.

Bruce a murit în 1939, la vârsta de şaptezeci şi trei de ani.

Geoffrey Young D.Litt FRSL

Numit consultant al Fundaţiei Rockefeller în 1925, lector de educaţie la Universitatea din Londra în 1932, preşedinte al Clubului Alpin din 1940 până în 1943. Young a urcat pe Matterhorn (4.408 m) în 1928, la vârsta de cincizeci şi doi de ani şi Zinal Rothorn (3.362 m) în 1935 la vârsta de cincizeci şi nouă de ani, cu toate că avea o proteză la un picior.

Young a murit în 1958, la vârsta de optzeci şi doi de ani.

George Finch FRS MBE

Numit FRS în 1938. Preşedinte al Clubului Alpin din 1959 până în 1961. În 1931, trei dintre prietenii lui Finch au murit în Alpi şi el nu a mai urcat de atunci.

Finch a murit în 1970, la vârsta de optzeci şi doi de ani.

Fiul lui, Peter Finch a devenit actor. Peter a murit înainte de a afla că primise în 1976 Premiul Academiei pentru cel mai bun actor în filmul *Reţeaua.*

General locotenent sir Edward Norton KBE DSO MC

Şi-a continuat cariera de alpinist profesionist şi după ce a fost ADC pentru regele George VI, a fost numit guvernator militar în Hong Kong. În 1926 a primit medalia RGS.

A deţinut recordul de înălţime de 8.450 de metri până în 1953 când sir Edmund Hillary şi şerpaşul Tensing au cucerit Everestul.

Norton a murit în 1954, în vârstă de şaptezeci de ani.

T Howard Somervell OBE MA MB B.Ch FRCS

A fost chirurg într-un spital al misiunii din Travancore, din sudul Indiei, unde a devenit una dintre autorităţile mondiale în ulcer duodenal. În 1956 s-a retras şi s-a întors în Anglia. Preşedinte al Clubului Alpin din 1962 până în 1965.

Somervell a murit în 1975 după o excursie în Lake District, la vârsta de optzeci şi cinci de ani.

Profesor Noel Odell

Comitetul Everest i-a refuzat cererea de a participa la expediţia din 1936 în Everest din cauza vârstei, cincizeci şi unu de ani. În acelaşi an, a urcat pe Nanda Devi, la 7.701 metri, cel mai înalt munte urcat la acea vreme. Niciun membru al expediţiei din 1936 în Everest nu a atins 7.200 de metri.

Odell şi-a petrecut restul vieţii profesionale ca geolog, fiind profesor la Harvard şi McGill. S-a

retras la Cambridge şi a fost făcut membru onorific al Colegiului Clare.

Odell a murit în 1981, la vârsta de nouăzeci şi şase de ani.

Locotenent-colonel Henry Morshead DSO

Vârfurile celor trei degete degerate i-au fost amputate la întoarcerea din expediţie în 1924. S-a întors în 1926 în India ca supraveghetor. A fost împuşcat mortal când călărea prin Burma, în 1931, de amantul pakistanez al surorii sale.

Morshead avea patruzeci şi nouă de ani când a murit.

Căpitanul John Noel

A continuat cariera de fotograf şi producător de filme. Filmul lui, Epica Everestului, a fost văzut de mai mult de un milion de oameni în Anglia şi America. Activitatea sa este păstrată la Arhiva naţională de filme.

Noel a murit în 1942, la şaptezeci şi nouă de ani.

SOCIETATEA REGALĂ DE GEOGRAFIE

Sir Francis Younghusband KCSI KCIE

A continuat să lucreze în Comitetul Everest ca preşedinte până în 1934. În 1925 a scris un bestseller numit Epica Muntelui Everest. Toate câştigurile au fost donate RGS. În 1936 a fundat Congresul Mondial al Credinţelor.

Younghusband a murit în 1942, în vârstă de şaptezeci şi nouă de ani.

Arthur Hinks FRS CBE

În 1912, Hinks a primit medalia de aur a Societăţii Regale de Astronomie. În 1913 a fost ales FRS. În 1920 a fost numit CBE pentru serviciile aduse alpinismului. În 1938, a primit medalia Victoria a RGS şi a rămas secretarul Comitetului Everest până în 1939.

Hinks a murit în 1945, în vârstă de şaptezeci şi doi de ani.

PRIETENII LUI MALLORY

Guy Bullock

În 1938, Bullock a fost numit ministrul britanic rezident în Ecuador. În 1944 a fost numit consul general în Brazaville.

Bullock a murit în 1956, la vârsta de şaizeci şi nouă de ani.

Mary Ann „Cottie" Sanders

După falimentul tatălui ei, Cottie a lucrat ca vânzătoare la Woolworth's. Mai târziu a devenit o scriitoare de succes, scriind sub pseudonimul Ann Bridge. Mai mulţi eroi ai săi sunt versiuni uşor deghizate ale lui George Mallory. S-a măritat cu un diplomat, sir Owen O'Malley şi a rămas prietenă apropiată a familiei lui Mallory.

Cottie a murit în 1974, la vârsta de optzeci şi şase de ani.

RESTUL FAMILEI LUI MALLORY

Reverendul Herbert Leigh Mallory MA

În 1931, tatăl lui George a devenit diacon la catedrala Chester.

A murit în 1943, în vârstă de optzeci şi şapte de ani.

Doamna Annie Mallory

Annie a trăit mai mult decât soţul ei, ambii fii şi ambele nurori. A murit în 1946, la vârsta de optzeci şi trei de ani.

Surorile lui Mallory

Mary, doamna Ralph Brook, a murit în 1983, la nouăzeci şi opt de ani.

Avie, doamna Harry Longridge, a murit în 1989, la o sută doi ani.

Copiii lui Mallory

Clare a ieşit pe locul întâi la Universitatea Cambridge. S-a căsătorit cu un om de ştiinţă american, Glenn Millikan. Au trăit în California şi au avut trei fii. Soţul lui Clare a murit într-un accident pe munte în 1947 şi, ca şi mama ei, Clare şi-a crescut singură cei trei copii.

Clare a murit în 2001, la optzeci şi cinci de ani.

Beridge a devenit doctoriţă şi s-a căsătorit cu David Robertson, un profesor de engleză la Universitatea Columbia şi autor al cărţii „George Mallory". Au avut două fiice şi un fiu. Berry, ca şi mama ei, s-a îmbolnăvit de cancer la sân.

Beridge a murit în 1953, la treizeci şi şase de ani.

John a emigrat în Africa de Sud unde a lucrat ca inginer hidrolog. Este căsătorit şi are cinci copii. Unul dintre aceştia este George Leigh Mallory II.

George Leigh Mallory II

Nepotul lui Mallory este inginer hidrolog şi lucrează la proiectele de alimentare cu apă în Victoria, Australia.

La 5:30, pe 14 mai 1995, George Leigh Mallory II a pus o plachetă laminată cu fotografiile bunicilor lui, George şi Ruth, pe vârful Everest. În cuvintele sale, *termina o mică afacere de familie.*

Jeffrey ARCHER
CĂRĂRILE GLORIEI



7 iunie 1924

Draga mea, stau într-un cortuleț cam la 8.200 de metri peste nivelul mării și la aproape 5.000 de mile de țara mea, căutând cărările gloriei …

George Mallory

Sunt oameni cu visuri îndrăznețe care dacă se împlinesc le-ar asigura un loc în istorie. Francis Drake, Robert Scott, Percy Fawcett, Charles Lindbergh, Amy Johnson, Edmund Hillary și Neil Armstrong se află printre aceștia.

Ce se întâmplă când nu există dovada că un astfel de om și-a atins ambiția?

CĂRĂRILE GLORIEI este tocmai această poveste și până la ultima filă a acestui extraordinar roman nu vei decide dacă George Mallory ar putea fi adăugat pe lista legendelor.

Dacă el ar fi trecut, un alt nume ar trebui înlăturat.

38,15 lei

Vivaldi

ISBN: 978-973-150-026-3

[1] Ziua Sf. Mihai, sărbătoare în Anglia, pe 29 septembrie (n.tr.).

[2] Royal Navy: Marina Regală Britanică.

[3] Spălători (hindi).

Table of Contents

PROLOG
- 1999

CARTEA UNU UN COPIL NEOBIȘNUIT
- 1892 1
- 1896 2
- 3
- 1905 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 1906 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 1909 15
- 16

CARTEA DOI CEALALTĂ FEMEIE
- 1914 17
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25

CARTEA TREI ȚARA NIMĂNUI
- 1916 26
- 27

CARTEA PATRU ALEGEREA ECHIPEI
- 1921 28
- 29
- 30
- 31

32
33
34
35
CARTEA CINCI PĂRĂSIND HARTA
1922 36
37
38
39
40
41
42
43
44
CARTEA ȘASE ÎNAPOI PE PĂMÂNT
45
46
1923 47
48
49
CARTEA ȘAPTE PRIVILEGIUL UNEI FEMEI
50
1924 51
52
53
CARTEA OPT ZIUA ÎNĂLȚĂRII
54
55
56
57
58
59
60
61
62
EPILOG
DUPĂ 1924

Table of Contents

PROLOG 6
1999 7
CARTEA UNU UN COPIL NEOBIŞNUIT 9
1892 1 10
1896 2 13
3 16
1905 4 23
5 26
6 34
7 38
8 44
9 49
1906 10 55
11 61
12 64
13 68
14 74
1909 15 78
16 81
CARTEA DOI CEALALTĂ FEMEIE 88
1914 17 89
18 93
19 101
20 105
21 111
22 120
23 128
24 131
25 137
CARTEA TREI ŢARA NIMĂNUI 141

1916 26 142
27 152
CARTEA PATRU ALEGEREA ECHIPEI 159
1921 28 160
29 162
30 172
31 180
32 183
33 189
34 192
35 197
CARTEA CINCI PĂRĂSIND HARTA 200
1922 36 201
37 207
38 214
39 220
40 226
41 230
42 235
43 242
44 251
CARTEA ŞASE ÎNAPOI PE PĂMÂNT 256
45 257
46 262
1923 47 269
48 279
49 287
CARTEA ŞAPTE PRIVILEGIUL UNEI FEMEI 294
50 295
1924 51 299
52 308
53 314
CARTEA OPT ZIUA ÎNĂLŢĂRII 316

54 317
55 321
56 326
57 330
58 338
59 342
60 348
61 352
62 355
EPILOG 358
DUPĂ 1924 363